

வந்துவிட்டார்! திகம்பர சாமியார்

சௌந்தர கோகிலம்

4

வடுவூர் கே.துரைசாமி ஐயங்கார்

சௌந்தர கோகிலம்

நான்காம் பாகம்

வடுவூர் K. துரைசாமி ஐயங்கார், B.A.,

ஜெனரல் பப்ளிஷர்ஸ்

244, (ப. எண்.) ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை,
மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

உரிமை பதிப்பு
முதற் பதிப்பு - 2004

© பதிப்பகத்தார்

விலை: ரூ.115/-

Laser Typeset by - Print Point Graphics, Chennai - 20.

Printed by - M/s. Jai Ganesh Offset Printers, Chennai - 600 004.

சௌந்தர கோகிலம்

15-ஆவது அதிகாரம் தொடர்ச்சி

காணிக்குற்றம் கோடிக் கேடு- பிரயாச்சித்தம்

புஷ்பாவதி; “ஆமாம்மா! நீங்கள் சொல்வது உண்மையான சங்கதிதான். இருந்தாலும் நாங்கள் உங்களுக்கு அவ்வளவு பிரமாதமான உதவி எதையும் செய்துவிடவில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட உதவி எதுவும் உங்களுக்குத் தேவையான நிலைமையில் நீங்களும் இருக்கவில்லை. ஆதி முதல் நாங்கள் உங்களுக்குச் செய்வதெல்லாம் வாய் வார்த்தையாகிய உதவிதான். மனசில் பிரியமிருப்பதை நாங்கள் வாய் வார்த்தையால் காட்டி, உங்களுக்கு வரும் தொந்தரவை எங்களுக்கு வந்த தொந்தரவைப் போல உணர்கிறோம். அவ்வளவுதான் நாங்கள் செய்கிறோம். வேறொன்றுமில்லை. இதை நீங்கள் ஒரு பெரிய சங்கதியாகப் பாராட்டி ஏன் பேசுகிறீர்கள்! அது இருக்கட்டும். நம்முடைய கோகிலா வெளியில் போயிருந்தது சம்பந்தமாக என் மனசில் ஒரு சந்தேகம் உண்டாகிக் கொண்டே இருக்கிறது. சிறைச்சாலையில் இருக்கிற முதலியார் தாம் இருக்கும் இடத்துக்கு வரும்படியல்லவா கடிதம் எழுதி இருக்கிறார். நம்முடைய கோகிலா போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய காரணமென்ன? அதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. உங்கள் குடும்ப சம்பந்தமான விஷயங்களில் நான் தலையிட்டு, ரகசியங்களை அறிய முயற்சிப்பது தகாத காரியம். ஆனாலும், என் மனசை வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் சங்கதியை உள்ளபடி வெளியிட்டு விட்டேன். உங்களுக்கு யுத்தமாகத் தோன்றினால், சொல்லலாம், இல்லாவிட்டால், சொல்ல வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை” என்று நிரம்பவும் நயமாகக் கூறினாள்.

உடனே கோகிலாம்மாள் தான் அன்றைய தினம் காலையில் பங்களாவிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றது முதல் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது வீட்டிற்குள்ளிருந்து தந்திரமாகத் தப்பி வெளியில் வந்தது வரையிலுள்ள வரலாறு முழுதையும் விரிவாக எடுத்துக்

கூறினாள். அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் அளவற்ற பிரமிப்பும் நடுக்கமும் கொண்டாள். ஆனாலும், கோகிலாம்பாள் அத்தகைய அபாயத்திலிருந்து எவ்விதமான களங்கமுமின்றித் தப்பி வந்ததைக் குறித்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தவளாய் வாய்திறந்து பேசமாட்டாமல் ஸ்தம்பித்து மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். கோகிலாம்பாள் வேண்டுமென்றே இன்ஸ்பெக்டரிடம் சென்றதாக புஷ்பாவதி எண்ணி இருந்தவள். ஆதலால், அவளுக்கும் அந்த வரலாறு வியப்பையும் திகைப்பையும் தந்தது. கோகிலாம்பாள் கூறியது உண்மையான வரலாறாக இருக்குமோ அல்லது தான் இருப்பதைக் கருதி அவள் அவ்வாறு பொய் சொல்லுகிறாளோவென்றும், புஷ்பாவதி சந்தேகித்தவளாய், அவர்களை நோக்கி, “என்ன ஆச்சரியம் இது! ஜனங்களுக்கு இவ்விதமான அபாயங்கள் நேராமல் தடுப்பதற்காக ஏற்படுத்தப் பட்டவர்களான போலீஸ் அதிகாரிகளே இப்படிச் செய்வ தென்றால், இது வேலியே பயிரை அழிக்கிற மாதிரியல்லவா இருக்கிறது. கோகிலா சொல்லும் வரலாற்றைப் பார்த்தால், அந்த இன்ஸ்பெக்டரிடம் கோகிலா தற்செயலாகப் போய் அகப்பட்டுக் கொண்டதாக எண்ண இடமில்லையே. அவர் கோகிலாவை அடைய வேண்டுமென்று எல்லா ஏற்பாடுகளையும் ஆயத்தமாய்ச் செய்து வைத்திருந்ததாகவல்லவா தோன்றுகிறது. சிறைச்சாலையிலிருக்கும் முதலியார் கடிதத்தில் கோகிலாவை அழைத்திருக்கிறார் என்பது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? அவர் எழுதிய கடிதத்தை இவர்கள் நடுவில் பிரித்துப் பார்த்திருக்க வேண்டுமென்றே எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வளவு அபாயமும் அந்தக் கடிதத்திலிருந்து உண்டானதாகத்தான் தோன்றுகிறது. என்ன இருந்தாலும், அவர் இந்த மாதிரிக் கடிதம் எழுதியது ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. அவர் நன்றாகப் படித்த புத்திசாலி. அப்படி இருந்தும் கொஞ்சமும் முன்பின் யோசியாமல் கடிதம் எழுதிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. வீட்டில் வேறே பெரியவர்கள் இல்லையா? அவருடைய தாயார் இல்லையா? நீங்கள் இல்லையா? நீங்கள் யாராவது வரவேண்டுமென்று அவர் அழைத்திருக்கலாகாதா? அறியாத சிறு பெண்ணைத்தானா அவர் கூப்பிட வேண்டும்” என்றாள்.

அவ்வாறு புஷ்பாவதி கண்ணபிரானின் மீது குற்றம் சுமத்திப் பேசியது, கோகிலாம்பாளின் மனத்தில் சுருக்கென்று தைத்து மிகுந்த ஆத்திரத்தை உண்டாக்கியது. ஆனாலும், அவள் கூறியது நியாயமான வார்த்தையென்பதையும் அவள் உணர்ந்தவள். ஆகையால், அதற்கு எவ்வித மறுமொழியும் கொடாமல் தனது மனத்தை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டவளாய்த் தனது முகத்தை அப்புறம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

அவளது கிலேசத்தைக் கண்ட பூஞ்சோலையம்மாள் உடனே புஷ்பாவதியை நோக்கி, “அம்மா! அவர் பேரிலும் குற்றமே இல்லை. நான் இவளைத் தேடிக்கொண்டு போனேனல்லவா. போய் அவரைப் பார்த்துச் சங்கதியை விசாரித்தேன். போலீசார் அவரையும் ஏமாற்றி அந்தக் கடிதத்தை எழுதி வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் இவளை எப்போது பார்த்தானோ தெரியவில்லை. அதிலிருந்து அவனுக்குத் துரப்புத்தி பிடித்துப் போயிருக்கிறது போலிருக்கிறது. அவன் வெகு தந்திரமாக இத்தனை காரியங்களையும் செய்து, கோகிலா தன்னுடைய வீட்டுக்கு வரும்படி சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறான்” என்று கூறி கண்ண பிரானிடத்தில் தான் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட வரலாறு முழுதையும் எடுத்துக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாளின் மனதும் ஒருவித மகிழ்ச்சியடைந்தது. தனக்குக் கடிதம் எழுதிய விஷயத்தில் தனது மணாளன் மூடத்தனமாக நடந்து விட்டானென்ற அபிப்பிராயம் அவளுக்குள் இருந்து வதைத்து வந்தது. ஆகையால், அது உடனே விலகிப் போயிற்று. கண்ண பிரான் தவறான காரியம் எதையும் செய்துவிட வில்லையென்றும், போலீசார் அவனை ஏமாற்றி விட்டார்கள் என்றும் கோகிலாம்பாள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட புஷ்பாவதி நிரம்பவும் வியப்பாகப் பேசத் தொடங்கி, “அட்டா! அந்த நாய்க்கு வந்த கேடுகாலமென்ன? அவன் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராய் இருந்து விட்டால், ஊரிலிருக்கும் பெண்கள் மேலெல்லாம் தான் துராசை கொள்ளலாம் என்றும், தான் அவர்களை அபகரித்துப் போய் பலாத்காரம் செய்யலாம் என்றும் நினைத்துக் கொண்டான் போலிருக்கிறதே! நிச்சயதார்த்தம் நடந்த காலத்தில் வந்து

அவரைப் பிடித்துக்கொண்டு போனானே அந்த இன்ஸ்பெக்டர் தானே!” என்றாள். பூஞ்சோலையம்மாள், “ஆம், அவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்றாள்.

புஷ்பாவதி, “அவனை நான்கூடப் பார்த்திருக்கிறேனே! அவன் பனை மரத்தைப் போலல்லவா இருந்தான். குழந்தைகள் அவனைப் பார்த்தால், அவன்தான் எமதர்மராஜனோ என்று பயந்து நடுநடுங்கிப்போய் விடுவார்களே! அவனுக்கா இப்படிப் பட்ட கேடு காலம் வந்தது! அவனுக்கு வெகு சீக்கிரம் அழிவு காலம் வந்துவிடும். போலீஸ் அதிகாரியாயிருந்தால் மாத்திரம் அவன் அக்கிரமம் செய்தால் அவன் என்றென்றைக்கும் தப்பித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? எப்பேர்ப்பட்ட மாயாவியான இந்திர ஜித்தனானாலும், அவனை வெகு சுலபத்தில் வென்று அழித்து விடக்கூடிய தந்திர ஜித்தன் ஒருவன் எப்படியும் தோன்றுவான்” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், “ஆமாம்மா! அக்கிரமம் நீடித்து நிற்காதென்பது பிரத்தியக்ஷமான சங்கதிதானே. அப்படித் தான் இவனுடைய சதியும் முடியும். அதுவுமன்றி நம்முடைய கோகிலா தெய்வத்துக்குச் சமதையானவன். அவளுடைய மனம் புண்படும்படி அக்கிரமம் செய்தவன் வெகு சீக்கிரத்தில் அழிந்து நாசமாய்ப் போய்விடுவான். அதையும் நாம் நம்முடைய காதால் கேட்கத்தான் போகிறோம்” என்றாள்.

புஷ்பாவதி, “இந்தப் படுபாவி இன்ஸ்பெக்டரால் ஏற்பட்ட அபாயம் அவ்வளவோடு போகாமல், சொந்த ஜனங்களுக்கு முன்பு பெருத்த அவமானமாகவும் தலை குனிவாகவுமல்லவா முடிந்து விட்டது. இப்போது இங்கே வந்திருந்த உங்களுடைய சொந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் கோகிலாவைப் பற்றி முற்றிலும் தப்பான அபிப்பிராயத்தோடல்லவா திரும்பிப் போயிருக்கிறார்கள். என் தமயனார் கூட அவர்களுடன் போய்விட்டதைப் பார்த்தால் அவரும் மற்றவரைப் போலத் தப்பான அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார் என்றல்லவா தோன்றுகிறது. நீங்கள் இருவரும் ஜனங்களுக்கு முன்பு வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமலிருந்தது சரியல்ல. இப்போது என்னிடம் சொன்ன வரலாறு முழுவதும் நீங்கள் எல்லோருக்கும் முன்னால் தெரிவித்திருந்தால்,

அவர்களுடைய தப்பிப்பிராயம் நீங்கிப் போயிருக்குமே. நல்ல சமயத்தில் பேசாமல் இருந்துவிட்டார்களே!” என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்தபின், “அம்மா! வேளைப் பிசுக்குத் தகுந்தபடி மனிதருக்குச் சமயத்தில் நல்ல யோசனையும் படுகிறதில்லை. இன்று காலையிலிருந்தே நாங்கள் புத்திக் குறைவான காரியங்களைச் செய்ய நேர்ந்து விட்டது. சிறைச்சாலையில் இருக்கிறவர் கோகிலாவை வரும்படி அழைத்தாரல்லவா. அவர் அழைத்திருந்தாலும், அவளை அனுப்புவது யுக்தமான காரியமல்லவென்பது என் புத்தியில் பட்டிருக்க வேண்டும். அவளை இங்கேயே வைத்துவிட்டு நான் போயிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால், போலீஸ் இன்ஸ் பெக்டருடைய எண்ணத்திலும் மண் விழுந்து போயிருக்கும். எங்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட பெரிய அவமானம் நேரிட்டிருக்காது. காணிச் சோம்பல் கோடிக் கேடு என்று சொல்லுவார்கள். அதுபோல ஓர் அற்ப விஷயத்தில் நாம் எச்சரிக்கைக் குறைவாக நடந்துவிட்டால், அது பெருத்த அநர்த்தத்தில் போய் முடிகிறது. இன்று காலையில் இவளை அனுப்பியது பெரிய தவறு. அதன் பிறகு, இன்ன சொந்தக்காரருடைய வீட்டுக்கு இவள் போனா ளென்று பொய்யாக ஒருத்தருடைய பெயரைக் குறித்தது இரண்டாவது பெருத்த தவறு. இந்த இரண்டு விஷயங்களில் நானும் சரி, கோகிலாவும் சரி, இருவரும் குற்றவாளிகளே. அதற்குத் தகுந்தபடி கடுமையான தண்டனை எங்கள் இருவருக்கும் கிடைத்துவிட்டது. நான் சொன்னது போலவே, கோகிலாம்பாளும் வேறொரு சொந்தக்காரருடைய பெயரைச் சொல்லிவிட்டாள். அவர்கள் இருவரும் நேரில் வந்துவிட்டார்கள். ஐயோ நாம் இப்பேர்ப்பட்ட பொய்யைச் சொல்லிவிட்டோமே என்கிற திகிலே எங்களுடைய உயிரில் பெரும் பாகத்தையும் வாங்கி விட்டதன்றி, நாங்கள் வாயைத் திறந்து பேசவும் மாட்டாதபடி எங்களைக் கோழைகளாக்கிவிட்டது. அதனால்தான் நாங்கள் மற்ற வரலாறுகளைச் சொல்லக்கூடாமல் போய்விட்டது. எப்போதும் தன் வினை தன்னைச் சுடுமல்லவா. அது இப்போது எங்கள் விஷயத்தில் நிஜமாக முடிந்தது. இனி என்ன செய்கிறது. வெள்ளம் தலைக்குமேல் போய்விட்டது. எங்களுக்கு எவ்வளவு அதிகமான அவமானமும் இழிவும் ஏற்படக் கூடுமோ அவ்வளவும்

ஏற்பட்டுவிட்டன. இனி நாங்கள் எங்களுடைய சொந்த ஜனங்களுடைய முகத்தில் விழிப்பதற்கே வகை இல்லாமல் போய் விட்டது” என்றாள்.

உடனே புஷ்பாவதி நிரம்பவும் பரிவாகவும் அநுதாபத்தோடும் மறுமொழி கூறத்தொடங்கி, “ஏனம்மா அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்! நீங்கள் என்ன அப்படிப்பட்ட தலைபோகிற குற்றத்தைச் செய்துவிட்டது. ஒன்றுமில்லையே. உண்மையில் நடந்த சங்கதியைத் தக்க சமயத்தில் எடுத்துச் சொல்லத் தவறிப் போய் விட்டீர்கள். அதைத்தான் உங்கள் குற்றமாகச் சொல்ல வேண்டும். மற்றபடி நீங்கள் என்ன செய்துவிட்டீர்கள். திருடி விட்டீர்களா கொலை செய்து விட்டீர்களா அல்லது செய்யத் தகாத வேறு காரியத்தைச் செய்து விட்டீர்களா! நீங்கள் ஏதோ பெருத்த தவறைச் செய்து விட்டதாக ஒரு பொய்த் தோற்றம் ஏற்பட்டுப் போய் விட்டதே தவிர வேறொன்றுமில்லை” என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், “ஆமாம்மா! அது பொய்த் தோற்றமென்பது உங்களுக்கு மாத்திரந்தானே தெரியும். மற்ற ஜனங்களெல்லோரும் அதை நிஜமென்றுதானே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,” என்றாள்.

புஷ்பாவதி, “இப்பொழுதுதான் என்ன மோசம் முழுகிப் போய்விட்டது. நாளை தினம் காலையில் உங்களுடைய நெருங்கிய பந்து யாரையாவது வரவழைத்து அவரிடம் விஷயங்களுையெல்லாம் வெளியிட்டு, இப்போது இங்கே வந்துவிட்டுப் போன ஒவ்வொருவருடைய வீட்டுக்கும் அவர் போய் உண்மையான வரலாற்றைச் சொல்வதோடு, அதை நீங்கள் இன்ன காரணத்தினால் இப்போது வெளியிடவில்லை என்பதையும் தெரிவித்துவிட்டு வரும்படி செய்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாய்ப் போகிறது. யாரும் அதைப்பற்றி சம்சயம் கொள்ளமாட்டார்கள்” என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்த பின், “ஆம், நீங்கள் சொல்வது நல்ல காரியமென்றுதான் படுகிறது. ஆனால் இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறதல்லவா! இந்தக் கலியாணம் நிறைவேறாதிருக்கையில், அந்த மனிதர் அவ்வளவு தூரம் உரிமை பாராட்டிக் கோகிலாவுக்குக் கடிதம் எழுதியதும்,

அதற்கிணங்க, நான் இவளைத் தனிமையில் அனுப்பியதும் முற்றிலும் தப்பான செய்கைகள்தானே. அதை நாம் எப்படி மறுக்க முடியும். அதைப் பற்றி எங்கள் மனிதருக்கு எங்கள்மேல் அருவருப்பும் இழிவான அபிப்பிராயமும் இல்லாமல் போகுமா?" என்றாள்.

புஷ்பாவதி, "உங்கள் பேரில் உங்கள் ஜனங்கள் எவ்வித கெட்ட அபிப்பிராயமும் கொள்ளாமல், முற்றிலும் நல்ல அபிப்பிராயத்தையே கொண்டு விடுவார்களென்று நான் சொல்லவில்லை. இப்போது எல்லோருடைய மனசிலும் மகா விபரீதமான சம்சயம் ஏற்பட்டுப் போயிருக்கிறது. அதாவது நம்முடைய கோகிலா தானே சம்மதித்து ஏதோ துன்மார்க்கமான கருத்தோடு இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டிற்குப்போய் வந்திருக்க வேண்டுமென்ற தப்பிப்பிராயம் இப்போது ஏற்பட்டிருப்பது சகஜமே. அது எவ்வளவு பெரிய தீங்கு! சிறைச்சாலையில் இருப்பவர் கடிதம் எழுதியதும், அதன்படி கோகிலாம்பாள் அவரிடம் போனாள் என்பதும், அவ்வளவு பெரிய குற்றமாகுமா? எப்படிக் கோகிலா அவரையே கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாள் என்ற நிச்சயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கலியாணச் சடங்கு முடிவதற்குள் மாப்பிள்ளையும், பெண்ணும் அன்னியோன்யமாய் ஒருவரோடொருவர் பழகிவிட்டார்கள் என்ற ஓர் ஏச்சைத் தவிர மற்ற கெடுதல் எதுவும் ஏற்படாது. அந்த விபரீதமான பெரிய அவதூறுக்கும் இந்தச் சிறிய ஏச்சுக்கும் வித்தியாசம் உண்டல்லவா" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள், "நீங்கள் சொல்வது சரியான யோசனைதான். ஆனாலும் அதில் இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. இன்ஸ்பெக்டரால் எனக்கு ஏற்பட்ட விபத்தைப் பற்றிய வரலாற்றை நாங்கள் இப்போதே வெளியிட்டிருந்தால், அது உண்மையாகப் பட்டிருக்கும். ஓர் இரவு கழித்து நாளைய தினம் போய் அதைச் சொன்னால், நாங்கள் எதோ பொய்யான சமாதானம் சொல்வதாகவும் ஜனங்கள் எண்ணலாம் அல்லவா" என்றாள்.

புஷ்பாவதி, "எல்லோருமே அப்படி எண்ணி விடுவார்களா? கபடிகளாயிருக்கும் இரண்டொருவர் அந்த மாதிரியான சந்தேகத்தைக் கொள்ளலாம். பெரும்பாலோர் அதை உண்மை

யென்றே ஏற்றுக் கொள்வார்கள். அந்தக் கபடிகளும் அதற்குமுன் நிச்சயமாக எண்ணியிருந்த விஷயம் சந்தேகத்துக்கு மாறிவிடுமல்லவா. ஆகையால், அதுவும் ஒரு விதத்தில் அநுகூலந்தானே” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள் மறுமொழி கூறாமல் மௌனத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். பூஞ்சோலையம்மாள் உடனே பேசத் தொடங்கி “சரி; இன்னம் இரவு முழுதும் எல்லோரும் யோசனை செய்வோம். காலையில் ஏதாவது தக்க பரிகாரம் தேடுவோம்” என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட புஷ்பாவதி, “சரி; அப்படியே ஆகட்டும். இப்போது மணி ஒன்பதுக்கு மேலிருக்கலாம் போலிருக்கிறது. வாருங்கள் போகலாம். நீங்கள் இருவரும் இன்று முழுதும் எங்கெங்கோ போய் அவஸ்தைப் பட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். உள்ளே போய் இராத்திரி போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு படுத்துக் கொள்ளுங்கள். பொழுது விடியட்டும். அதன்பிறகு யோசனை செய்யலாம்” என்றாள்.

உடனே பூஞ்சோலையம்மாள், “ஆம். வாருங்கள் போவோம். எனக்கு இந்த மனவேதனையில் பசியே உண்டாகவில்லை. விருந்தாளியாக வந்திருக்கும் உங்களைக்கூட நான் இதுவரையில் விசாரிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. வேலைக்காரிகள் உங்களுக்குத் தாகத்திற்குக்கூடக் கொடுத்திருக்க மாட்டார்கள் போலிருக்கிறது. சரி; வாருங்கள் சமையலறைக்குப் போவோம்” என்றாள்.

உடனே கோகிலாம்பாள், தனது தாயை நோக்கி, “அம்மா! நான் இராத்திரி சாப்பாட்டை இவர்களுடைய பங்களாவிலேயே முடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். எனக்கு இப்போது உடம்பு நிரம்பவும் அவஸ்தையாக இருக்கிறது. நான் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் இவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் சாப்பாடு செய்து வையுங்கள்” என்று கூறி அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தனது சயன அறைக்குப் போய்விட்டாள்.

புஷ்பாவதியும் பூஞ்சோலையம்மாளும் சமையலறையை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்கள் இருவரையும் விடுத்து, நாம் கோகிலாம்பாளைத் தொடர்ந்து செல்வோம். அந்த நற்குணவதி

தான் சயனித்துக் கொள்ளப் போவதாகக் கூறிவிட்டுத் தனது விடுதிக்குச் சென்று அவ்விடத்திலிருந்த மஞ்சத்தின் மீது உட்கார்ந்து சாய்ந்து கொண்டாள். ஆனாலும், தான் சயனித்துத் தூங்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தையே அவள் கொள்ளவில்லை. பெரிய மனிதர்களான தனது சொந்த ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் முன்னால், தான் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம் துன்மார்க்கமான சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டிருப்பதாய் ரூஜு ஏற்பட்டுப் போனதையெண்ணி யெண்ணி அந்த மடந்தையின் மனம் சகிக்க வொண்ணாத அபாரமான அவமானமும் வெட்கமும் அடைந்து சோர்ந்து தளர்ந்து ஓய்ந்து உட்கார்ந்து போய்விட்டது. அவளது தேகம் குன்றிச் செயலற்று வீழ்ந்து போயிற்று. அபாரமான துக்கமும் அழுகையும் ஊற்றெடுத்துப் பொங்கி யெழுந்தன. அவள் தனது கைகள் இரண்டையும் வைத்துத் தனது முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்து தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கித் தன்னையும் உலகையும் முற்றிலும் மறந்து விசனக் கடலில் மூழ்கி நைந்துருகிய வண்ணம் அலங்கோலமாகக் கட்டிலில் இரண்டொரு நாழிகை காலம் சாய்ந்து கிடந்தாள். அவளது மனத்தில் பலவகைப்பட்ட எண்ணங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. “அடாடா! என்ன என்னுடைய ஜாதக விசேஷம்! இப்படிப்பட்ட அபாண்டமான அவதூறுக்கும் மானபங்கத்துக்கும் ஆளாகவா நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேன். ஐயோ தெய்வமே! நான் மனசாலும் கெட்ட காரியத்தை எண்ணாதிருக்கையில், பெருத்த இடி போன்ற இந்தப் பொல்லாங்கு வந்து சம்பவித்து விட்டதே! இனி நாளைய தினம் ஆளை அனுப்பி எவ்விதமான சமாதானம் சொன்னாலும், இந்தக் களங்கம் இனி மறையவா போகிறது! இன்ஸ்பெக்டருடைய விஷயத்தில் நாங்கள் சொல்லியனுப்பும் சமாதானத்தை ஜனங்கள் ஒருவேளை ஒப்புக் கொண்டாலும், இவர் எனக்குக் கடிதம் எழுதியதும், அதற்கிணங்கி நான் போனதும் அசாதாரணமான விஷயங்கள். ஆதலால், அது பற்றி யாகிலும், ஜனங்கள் என்னைக் குறித்து இழிவான அபிப்பிராயங் கொண்டு இளக்காரமாகவும் தூஷணையாகவும் பேசுவது நிச்சயமான விஷயம்! ஆகா! நான் என்ன காரியம் செய்து விட்டேன்! எவ்வளவுதான் துன்பம் நேருவதாக இருந்தாலும், ஜனங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒழுங்கான மார்க்கத்தை மீறித்

தவறான வழியில் சென்றதனால் அல்லவா, இத்தனையும் வந்து விளைந்திருக்கின்றன. நான் செய்த பெருந் தவறுக்கு இந்தத் தண்டனை நியாயமானதாகவே இருக்கிறது. ஜனங்களையாவது, கால வித்தியாசத்தையாவது நோவது மூடத்தனமேயன்றி வேறல்ல. நிச்சலனமாக இருக்கும் ஒரு குளத்தின் நடுவில் ஒரு சிறிய பருக்கைக் கல்லைப்போட்டாலும், அதனால் ஒன்றன் பின்னாகப் படிப்படியாய் அலைகள் எழுந்தெழுந்து வந்து கரையின்மேல் போய் மோதித் திரும்புவதுபோல, நாம் செய்யும் அற்பத் தவறு ஒன்றன் மேலொன்றாகத் தோன்றும் பல இடர்களையும், துன்பங்களையும், துயரத்தையும் தொடர்ச்சியாக நமது ஆயிசு காலம் முடிய உண்டாக்கி, நம்மை ஒழியா வேதனைக்கும் ஓயாத சஞ்சலத்திற்கும் ஆளாக்கும் என்பதும், ஒருவிதமான சிறிய காரணம், பலவிதமான வெவ்வேறு காரியங் களாக மாறிப் பாதிக்கின்றன வென்பதும் பிரத்தியக்ஷமான விஷயம். ஆதலால் இப்போது எனக்கு ஏற்படும் பெரிய அவதூறு என் ஆயிசு காலம் முடிய நீடித்து நிற்பதோடு அதற்குப் பிறகும் இந்த குடும்பத்தைப் பாதித்தே தீரும். இதைக் கருதித்தான், மானம் கெடவரின் வாழாமை முன்னினிதே என்று முன்னோர் இதற்கு ஒரு சிறந்த பரிகாரம் சொல்லியிருக்கின்றனர். என் பிராணபதியின் தாயார் தற்கொலை செய்துகொள்ளப் போவதாகக் கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போனதைக் கண்டு நான் அந்த அம்மாளின் மேல் ஆயாசம் கொண்டேனே. அவர்கள் செய்யத் தீர்மானித்துக் கொண்ட காரியம் நியாயமானதென்றே இப்போது நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் மானபங்கத்தைக் காட்டிலும், அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது ஆயிரமடங்கு அதிகமானதென்றே சொல்லவேண்டும். தக்க பெரிய இடத்தில் தமது குமாரருக்குக் கலியாணம் செய்யத் தீர்மானித்து நிச்சயதார்த்தம் நடத்துகையில் ஆயிரக்கணக்கான கனதனவான்களின் முன்னிலையில் திருட்டுக் குற்றத்தின்மேல் அவரது புத்திரரைக் கைதி செய்தது அற்ப சொற்பமான விஷயமா? அதை யார் தான் சகித்துக்கொண்டு உயிரோடு இருப்பார்கள். போதாக்குறைக்கு, அந்த அம்மாளே ஒரு குடிகாரத் துருக்கனுக்கு ஆசை நாயகியாயிருந்தாள் என்பதான அவதூறு ஏற்பட்டதே. அதைக் கேட்டவுடனேயே அவர்களுடைய பிராணன் போயிருக்க

வேண்டும்; தப்பி நின்றது அரிய சம்பவமென்றே எண்ண வேண்டும். தமது குமாரரின் மேல் அவருக்கு இருக்கும் அபாரமான வாஞ்சையினாலும், தாம் சிறிதும் தவறு செய்ய வில்லையென்ற மனோதிடத்தினாலுமே, அவர்களுடைய உயிரைப் போவது தடைப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே, அவர்கள் தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்தது நியாயமான காரியமாகவே தோன்றுகிறது. இப்போது இன்ஸ்பெக்டர் சம்பந்தமாக எனக்கு ஏற்பட்டிருப்பது அப்படி அபாண்டமான அவதூறே, அதுபோலவே, அவர்களின்மீது ஏற்பட்டதும் அபாண்டமாகத்தான் இருக்கும். ஆயினும், முறிந்துபோன பால் மறுபடி ஒரு பொழுதும் பழைய நிலைமைக்கு வராததுபோல ஜனங்களின் மனத்தில் ஏற்பட்ட சம்சயம் சுத்தமாக மாறப் போகிறதுமில்லை. நிஷ்களங்கமான பழைய மதிப்பும் பெருமையும் தூய்மையும் உண்டாகப் போகிறதில்லையென்பதைக் கருதியே அவர்கள் தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அபாரமான உலக அநுபவமும், விவேக முதிர்ச்சியும் உடையவர்கள். எல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கியே அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம். ஆகவே நானும், எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மானபங்கத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும், இது என் குடும்பத்தாரைப் பாதிக்காமல் என்னோடு மட்டும் ஒழிந்து போவதற்கும் சாதனமாக நான் என் உயிரை விட்டு விடுவதே உசிதமான காரியம். நான் தவறான காரியம் எதையும் செய்யவில்லையென்று ஆள்முலமாய்ச் செய்தி சொல்லியனுப்பியும், வேறு வகையில் ருஜுப்படுத்தியும், ஜனங்களுடைய கெட்ட அபிப்ராயத்தை மாற்ற முயல்வதைவிட நான் உயிரைவிட்டு அதன்முலமாய் நான் நிரபராதி என்று உலகத்தாருக்கு மெய்ப்பிப்பதே சுலபமானதும், உடனே கைமேல் பலனளிக்கத் தக்கதுமான காரியம்; அதைத்தான் நான் இப்போது செய்ய வேண்டும். நம்முடைய பூஞ்சோலைக்குள் ஏராளமான பெரிய கிணறுகள் இருக்கின்றன. எதிலாகிலும் ஒன்றிற்குள் விழுந்து நான் உயிரை விட்டு விடுகிறேன். ஊழ் வினையினால் உண்டாகும் துன்பங்களையும், துயரத்தையும் மானக் கேட்டையும், நம்முடைய புத்திசாலித்தனத்தினாலும், முயற்சியினாலும் வெல்ல வேண்டுமென்பது உலக நீதியானாலும், என் விஷயத்

திலும், என் புருஷர், மாமியார் முதலியோர் விஷயத்திலும் ஏற்பட்டுள்ள ஊழ்வினைத் துன்பங்கள் மகா விபரீதமானவைகளாய் இருக்கின்றன. ஆதலால், இவைகளுக்கெல்லாம் சத்தியாக் கிரகமே மருந்து, இத்தனை இடர்களையும் நாம் எதிர்த்து நின்றாவது உயிர்வாழ ஆசைப்படுவதைவிட அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு உயிரைவிட்டு விடுவதே சத்தியாக்கிரகம். உயிரோடு கூடவே எல்லா அல்லல்களும் தொலைந்துபோம்” என்று கோகிலம்பாள் தனக்குள்ளாகவே எண்ணமிட்டுக் கிணற்றில் விழுந்து தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தவளாய், அதற்குப் பூர்வ பீடிகையாய் காகிதம், எழுதுகோல் முதலியவற்றை எடுத்துத் தனது தாய்க்கு ஒரு கடிதம் எழுதத் துவங்கினாள். அவ்வாறு எழுதும்பொழுது சகிக்க வொண்ணாத மனவெழுச்சியும் வாஞ்சை முதலிய உணர்ச்சிகளும் பொங்கி யெழுந்து அந்த மடிந்தை எழுதிய கையை நடுக்கு வித்தன. அடிக்கடி கண்ணீர்த் துளிகள் அவள் எழுதிய கடிதத்தின் மேல் விழுந்தன. தான் இறந்து போனதைக் கண்டு தனது நற்குணத்தாய் சிறிதும் பொறாமல் அவறிப் புலம்பி அழுது தனது உயிரையும் விட்டு விடுவாளே என்ற எண்ணம் தோன்றி அந்தப் பெண்மணியின் மனத்தை முற்றிலும் வதைத்து வாட்டியது. ஆனாலும், அந்த மாது சிரோன்மணி தனது மனவுறுதியில் தளர் வறாமல் கடிதத்தை எழுதி முடித்து அதை உறைக்குள் போட்டு ஓட்டித் தனது மேஜைக்குள் வைத்தபின் சரேலென்று எழுந்து அவ்விடத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டாள்.

அப்பொழுது இரவு பத்துமணி சமயமாய் இருக்கலாம். எங்கும் இருளும் நிசப்தமுமே குடிகொண்டிருந்தன. பகல் முழுதும் கோகிலம்பாளும் அவளைத் தேடிச்சென்ற பூஞ்சோலையம்மானும் திரும்பி வராமையால் ஏற்பட்ட கவலையினாலும், சஞ்சலத்தினாலும், அதன் பிறகு சொந்த ஜனங்களை அழைத்து வரப் பல தெருக்களுக்கும் ஓடிப்போய்த் திரும்பி வந்த அலுப்பினாலும், பின்னர் சொந்த ஜனங்களுக்குக்கெதிரில் வெளியான விபரீதச் செய்திகளைக் கேட்டதனால் ஏற்பட்ட கலவரத்தினாலும், தங்கள் ஜெமானிமார்களுக்கு அன்றைய தினம் உண்டான மான பங்கத்தை உணர்ந்ததனால் ஏற்பட்ட அவமானத்தினாலும் வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த

கலக்கமும் விசனமும் தளர்ச்சியும் அடைந்து சோர்ந்து போய்த் தங்களது இராப் போஜனத்தைக்கூட நினையாமல் மறைவான இடங்களில் படுத்து அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். சில இடங்கள் இருளடைந்திருந்தன. அந்த நிலைமையில் நமது கோகிலாம்பாள் தனது விடுதியை விட்டு வெளிப்பட்டு, சந்தடி செய்யாமல் மெல்ல மெல்ல நடந்து பல கூடங்களையும் தாழ்வாரங்களையும் கடந்து சென்று பூஞ்சோலைக்குள் நுழையலானாள். தான் செல்வதை எவரேனும் காண்கிறார்களோ வென்ற அச்சத்தினால், அந்த மடக்கொடி தயங்கித் தயங்கி நின்று திரும்பித் திரும்பி நாற்புறங்களையும் பார்த்த வண்ணம் சித்தப் பிரமை கொண்டவள் போன்ற தோற்றத்தோடு எதிரி விருந்த தென்னஞ் சோலைக்குள் புகுந்து அப்பால் சென்றாள். அவளது தேகம் வெளிப் பார்வைக்கு அயர்ந்து செயலற்று காற்றில் பறக்கும் சருகு போலச் சீவனற்றுத் தோன்றியதாயினும், அவளது மனத்தில் அகோரமான வலிய மல்ல யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது. தோட்டத்தில் சிறிது தூரம் நடந்த சமயத்தில் அவளது கண்கள் தாமாகவே பின் பக்கம் திரும்பித் திரும்பி ஆசையோடு தங்கள் கட்டிடத்தைப் பார்த்தன. அவள் “ஐயோ! நான் பிறந்து வளர்ந்து ஓடி விளையாடி இந்தப் பதினாறு வருஷ காலம் இருந்து வந்த ரமணியமான இந்தப் பங்களாவை நான் பார்ப்பது இதுவே கடைசி முறையல்லவா! இனி மறுபடி நான் இந்த வைபவங்களையெல்லாம் காணப்போகிறேனோ!” என்று, தனக்குத் தானே எண்ணமிட்டுக் கண்ணீர் விடுத்து நைந்திளகி உருகிய வண்ணம் மேலும் நடந்தாள். நடக்கவே, அவளது தாயான பூஞ்சோலையம்மாள் தனது சுந்தரமான இனிய வதனத்தோடு எதிரே வந்து நின்று, “கோகிலா! கண்ணூ! நான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு நிமிஷமும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கச் சகியேன். அம்மா! நீ இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாதே! நீயும், நானும் இறந்துபோய் விட்டால், ஒன்றையும் அறியாத பேதையான நம்முடைய செளந்தரவல்லி அநாதரவாக இருந்து தவிக்க நேரும். அந்தப் பாவம் நம்மைத்தான் சேரும். வேண்டாம் என் தங்கமே! வீட்டுக்கு வந்து விடு” என்று கூறித் தனது மோவாயைப் பிடித்துக் கொண்டு நயந்து நிரம்பவும் வேண்டிக் கொண்டதுபோல, மானசீகமான ஒரு தோற்றம் அந்த மடவன்னத்திற்கு ஏற்பட்டது. உண்மை

யிலேயே தனது தாய் அங்கே வந்திருக்கிறாளோ என்று நினைத்து அஞ்சி நடுங்கிய வண்ணம் அவள் திரும்பித் திரும்பி நாற்புறங்களிலும் உற்று நோக்கி, அது வெறும் பிரமையேயன்றி உண்மையானதல்லவென்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். ஆயினும் பூஞ்சோலையம்மாளது கனிந்த வசீகரமான முகம் கோகிலம்பாளின் அகக்கண்ணை விட்டு அகலாமல் எதிரில் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தமையால், கோகிலம்பாளது மன இளக்கமும் கலவரமும் அதிகரித்துப் போயின. அவள், “ஐயோ! நான் என் அறையை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்தபோது, அப்படியே அம்மாளுடைய படுக்கையறைக்குப் போய், அவர்களுடைய முகத்தை ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு வராமல் போனேனே! எப்போதும் ஒரே மாதிரியான வாஞ்சையோடு குழந்தை குழந்தை என்று அல்லும் பகலும் அநவரதமும் மாறாத பிரியத்தோடு கூப்பிட்டு என்னை உயிருக்குயிராய் மதித்து வரும் என் ஆருயிர்த் தாயின் இன்பகரமான வடிவத்தை இந்தக் கண்கள் இனி காணப் போகின்றனவா! அவர்களைக் காண்பதனால், என் மனம் அடையும் இன்பத்தை இனி நான் அநுபவிக்கப் போகிறேனா? நான் இப்போதாவது திரும்பிப் போய் அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்றால், அப்படிச் செய்தால், அதனால் என் மன உறுதி தளர்வடைந்து போய்விடுமோ என்ற நினைவு உண்டாகிறது. அல்லது, அம்மாளாவது மற்றவராவது விழித்துக் கொண்டிருந்தால், அவர்களுக்கு நான் சமாதானம் சொல்ல நேருமோ அல்லது என்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறாமல் அவர்கள் தடுத்து விடுவார்களோ என்னவோ! ஐயோ! என் தங்கை சௌந்தரவல்லியைக்கூட நான் பார்க்காமல் வந்து விட்டேனே! ஆ! என்ன காலம் வந்து விட்டது! என்ன மான பங்கம் ஏற்பட்டு விட்டது! உயிருக்குயிரான மனிதர்களைவிட்டு ஒரே விரக்தியும் மனவறுதியும் கொண்டு உயிரைவிட வேண்டிய மகா கஷ்டமான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதே!” என்று எண்ணமிட்டு தனக்குத்தானே ஆட்சேபணை சமாதானங்கள் செய்து கொண்டு தென்னந் தோப்பைக் கடந்து கழுகு மரங்களும் பூஞ்செடிகளும் அடர்ந்திருந்த பாகத்திற்குள் நுழைந்து சிறிது தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்த பெரிய கிணற்றை நோக்கி நடந்தாள். அந்த இடத்தை அடுத்தாற்போல இருந்த மணல் நிறைந்த

வாவியின் கரையிலேதான் முன்னொரு நாள் கண்ணபிரானுடன் அந்த அணங்கும் தனித்திருந்து சம்பாஷித்தது. ஆதலால், அந்த நினைவு மின்னல் மின்னுவதுபோல அவளது மனத்தில் விரைவாகத் தோன்றியது. தோன்றவே, “ஐயோ! என் பிராண காந்தருக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட சம்பந்தம் கடைசியில் கிஞ்சித் போகமாக அல்லவா முடிந்து போய்விட்டது. அவருக்கும் எனக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் ஏற்பட்டால், அதற்குமுன் அபசகுனமாக ஏதேனும் கெடுதல் நேர்ந்துகொண்டே வந்தது, ஆதியிலிருந்து என் மனத்தில் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அதன் கருத்து இப்போதுதான் தெளிவாக விளங்குகிறது. நான் இப்படி அற்பாயிசாய் மாண்டு போய்விடுவேன் என்பதையும், அவரை நான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு ஒரு நாளும் நிறைவேறப் போகிறதில்லை என்பதையும் ருசிப்பிக்கும் அறிகுறிகளே அவைகள் என்பது இப்போது நன்றாய்த் தெரிகிறது! முதல் முதலில் நானும் என் தங்கையும் கடற்கரை ரஸ்தாவில் வந்துகொண்டிருந்த காலத்தில், அவரது காற்று வாடை எங்கள் வண்டியில் வீசியதுதான் தாமதம். உடனே வண்டிக்கும், குதிரைக்கும், எங்களுக்கும் பெருத்த பிராணாபாயம் வந்து நேரிட்டுவிட்டது. பிறகு நான் இந்த இடத்தில் வந்து தனியாக உட்கார்ந்து ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்கையில் இங்கே அவர் வர, அவரது காற்று வாடை வீசியபடியால், நாகப் பாம்பினால் எனக்கு அபாயம் நேரத்தக்க மகா பயங்கரமான நிலைமை ஏற்பட்டுப் போயிற்று. அது மட்டுமா? முதன் முதலாக அவருடைய உடம்பு என்மீது பட்டதுதான் தாமதம் என் தங்கை திடீரென்று வந்து சேர்ந்தாள், என் கற்பை நான் அறவே இழந்து விட்டேன் என்று அவள் தப்பான எண்ணங்கொண்டு என்னைத் தூற்றும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது. பிறகு சகல ஜனங் களுக்கும், எதிரில் மந்திரச் சடங்குகள் மூலமாய் என்னை அவருக்கு உரியவள் ஆக்க நிச்சயதார்த்தம் நடந்த காலத்தில், மகா விபரீதமான சம்பவங்கள் நேர்ந்து முதலில் அவரையும், பிறகு அவரது தாயையும் பிரித்துக்கொண்டு போய்விட்டன. அதுவும் போதாதென்று, நான் அவருடைய கடிதத்தைக் கொண்டு அவரைப் பார்க்கப் போனதிலிருந்து எத்தனை தீமைகளும், என்றைக்கும் அழியாத மானக்கேடும், முடிவில் என் தலைக்குச் சீட்டும் வந்து

நேரிட்டு விட்டன. நடுவழியிலேயே போலீஸ்காரன் வழியை மறிந்து முருகேசனை இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டான். பிறகு நான் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டில் மாட்டிக் கொண்டேன். அங்கிருந்து தந்திரமாக நான் தப்பித்து வெளியில் போனால், என்னை அழைத்துப் போன காசாரி மினியனுக்கு தேக அசௌக்கியமும் புத்தி மாறாட்டமும் உண்டாகிவிட்டன. அதன் பயனாக, வண்டி தெற்கே வெகுதூரம் போக, அவ்விடத்தில் நான் சிப்பாயிகளிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ள நேர்ந்துவிட்டது. அவையெல்லாவற்றிலும், சற்று நேரத்திற்குமுன் சகலமான சொந்த ஜனங்களுக்கு முன்பு எனக்கு ஏற்பட்ட மானபங்கம் என் உயிரை வாங்கத் தக்கதாகிவிட்டது. அன்றைய தினமாவது என் முகம் அவரது முகத்தில் படும்படி நான் விட்டிருந்ததான சிறிய தவறுக்கு நான் இடங் கொடுத்து விட்டேன். கண்டிப்பாகப் பார்த்தால் அப்போதே நான் என் கற்பை இழந்தவளாகி விட்டேன். அது நல்ல வேளையாக ஜனங்கள் வரையில் எட்டாமல் போய்விட்டது. இப்போது, நான் அந்த இன்ஸ்பெக்டர் விஷயத்தில் அணுவளவு கூடத் தவறான வழிக்கு இடங்கொடாமல் முற்றிலும் பரிசுத்தமாகவே திரும்பி வந்திருந்தாலும், ஜனங்களுடைய மனத்தில், நான் அடியோடு கெட்டுப் போய்விட்டேன் என்ற அபிப்பிராயம் அல்லவா ஏற்பட்டுவிட்டது. படிப்படியாக அபாயங்கள் பெருகி முடிவில் என் உயிருக்கே கால பாசம் வந்து சேரும்படி செய்து விட்டனவல்லவா! ஆழ்ந்து யோசிக்க யோசிக்க, இதற்கு முன் நான் கொண்டிருந்த எண்ணம் தவறானதெனத் தெரிகிறது. அவரையும் என்னையும் சேர்த்து வைக்கவே, அபாயங்கள் எல்லாம் நேர்ந்தன வென்றல்லவா இதற்குமுன் நான் எண்ணி அவைகளைப் பற்றி வருந்தாமல் சந்தோஷமடைந்து கொண்டிருந்தேன். இப்போது பார்த்தால் எல்லாம் வேறுவிதமான அர்த்தத்தைத் தருகிறது. ரோஜா மல்லிகை முதலிய மலர்கள் புஷ்பிக்கும் சமயத்தில் புழுக்கள் சிலவற்றில் புகுந்து, அவற்றை நாசமாக்கிச் சீர்குலைத்து அடியோடு அழித்து விடுவதுபோல, என்னுடைய கற்பையும் சிறிதளவு களங்கப்படுத்தி, எனக்கும், என் குடும்பத்தாருக்கும் என்றும் விலகாத மான ஹானியையும் மதிப்புக் குறைவையும் உண்டாக்கி அடியோடு என் உயிரை வாங்குவதற்கு அவருடைய காற்று வாதையே காலகோடி விஷமாக ஏற்பட்டது போலிருக்

கிறது. குபேர சம்பத்தையும் அபரிமிதமான போக பாக்கியங்களுக்கும் துறந்து நான் என் உயிரைவிட வேண்டியிருக்கிறதே என்பதைப் பற்றி நான் கொஞ்சமும் விசனப்படவில்லை யானாலும், நான் என் கற்பை இழந்துவிட்டேன் என்ற தீராக் களங்கத்தையும், விபரீதமான அபவாதத்தையும் எனக்கும் என் குடும்பத்தாருக்கும் உண்டாக்கி வைத்துவிட்டுப் போகிறேனே என்பதுதான் என்னால் தாங்க முடியாத துயர மலையாக இருந்து இப்போது என் உயிரில் பெரும் பாகத்தையும் குடித்து விட்டது. நான் செய்த பிழைக்கு பிராயச்சித்தமாக நான் என்னுடைய ஜீவ தசை முடிய அடையக்கூடிய இம்மைச் சுகம் யாவற்றையும் இழந்து, ஈசனுடைய பொன்னடியில் என்னையே நான் பலியாகக் கொடுத்து விடுகிறேன். அப்போதாவது, கடவுள் என் களங்கத்தை விலக்கி, நான் கன்னி கழியாத பதிவிரதையாகவே இறந்தேன் என்பதை எங்கள் சொந்த ஜனங்கள் உணர்ந்து திருப்தி அடையும்படி செய்தருளுவார் என்பதே என் உறுதியான நம்பிக்கை. இதோ கிணறு வந்துவிட்டது. அதற்குள் இருக்கும் தண்ணீர் அசைவது வாவாவென்று என்னை அழைப்பது போலவே இருக்கிறது. மளமளவென்று போய் விழுந்து விடுகிறேன். இப்படிப்பட்ட காரியங்களையெல்லாம் உடனுக்குடன் சரே லென்று நிறைவேற்றிவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது இடையூறு நேர்ந்துவிடும். அல்லது என் மன உறுதியில் தளர்வு ஏற்பட்டாலும் ஏற்பட்டுவிடும். நான் வெற்றுடம்போடு விழுந்தால், என் உடம்பு உள்ளே ஆழ்ந்து போகாமல் மேலே மிதக்கும். மரணாவஸ்தைக் காலத்தில் கைகள் ஒருவேளை தாமாகவே பக்கத்திலிருக்கும் படியைப் பிடித்துக் கொள்ளும். அந்த இடையூறுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்காமல் செய்வதைத் திருந்தச் செய்துவிட வேண்டும். ஆகையால், இதோ கிடக்கும் கருங் கல்லை எடுத்து மடியில் இறுகக் கட்டிக்கொண்டு உள்ளே விழுந்து விடுகிறேன்” என்று கோகிலாம்பாள் தீர்மானித்துக் கொண்ட வளாய் எதிரில் கிடந்த கருங்கல்லை எடுத்து மடியில் வைத்துத் தனது முன்தானையைத் தன் உடம்பில் இறுகச் சுற்றி முடிந்து கொண்டு கிணற்றின் கைபிடிச் சுவரின்மீது ஏறி நின்று, ஓரங்களில் நீண்டிருந்த படிகளில் தனது உடம்பு படாதிருக்குமாறு கிணற்றின் நடுப்பாகத்தைப் பார்த்துப் பொத்தென்று குதித்துவிட்டாள்.

16-ஆவது அதிகாரம்

காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் வீழ்ந்தது

னி நாம் நமது அருங்குண நண்பர்களான குஞ்சிதபாத முதலியாரையும், திவான் சாமியாரையும் கவனிப்போம். தஞ்சை கலெக்டர் தங்கமணி நாடார் விசாரணை நடத்தி, அதன் விவரங்களையும், தமது அபிப்பிராயத்தையும், சிபார்சையும் சென்னை கவர்னருக்கு எழுதியனுப்பியதன்மேல், அவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட உத்தரவின் நகல்களும், திவான் சாமியாரால் தயாரிக்கப்பட்ட விளம்பரமும் இந்தியா முழுதிலுமுள்ள ஒவ்வோர் ஊருக்கும் அனுப்பப்பட்ட விஷயம் முன்னரே கூறப்பட்டதல்லவா! அதன் பிறகு அவர்கள் சுமார் ஒரு மாதகாலம் வரையில் பொறுத்துப் பார்த்தனர். கிழவரது இளைய சம்சாரத்தைப் பற்றிய செய்தி எங்கிருந்தாலும் திடீரென்று வந்து சேருமென்று தந்தையும் புதல்வரும் ஆவல்கொண்டு ஒவ்வொரு நிமிஷமும் தபாலை எதிர்பார்த்துப் பார்த்து ஏமாறிப் போய், அவள் அநேகமாய் இரங்கூன், சிங்கப்பூர் முதலிய அயல் நாடுகளுள் எதற்கேனும் போயிருக்க வேண்டும், அல்லது இந்த தேசத்திலேயே இருந்தால், போலீசாரது கண்ணில் படாமல் பெரிய பட்டணங்களில் எதிலாகிலும்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர். ஆயினும் சென்னை துரைத்தனத்தார் வெளியிட்ட உத்தரவு அவள் வரையில் எட்டியிருக்குமோ இராதோ என்பதை மாத்திரம் அவர்கள் சந்தேகமற நிச்சயிக்க மாட்டாதவர்களாய் இருந்தனர். அதன் பிறகு இன்னொரு மாதகாலம் கழிந்தது. திருவடமருதூரில் குஞ்சிதபாத முதலியாரது வீடுகளையும் நிலங்களையும் வாங்கி அனுபவித்து வந்தவர்கள் திருவையாற்றுக்கு வந்து குஞ்சிதபாத முதலியாரைக் கண்டு தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தொகை

யைப் பெற்றுக்கொண்டு சொத்துக்களை அவரது வசத்தில் விட்டுவிட்டதாகப் பத்திரம் எழுதி ரிஜிஸ்டர் செய்து கொடுத்து விட்டுச் சென்றனர். குஞ்சிதபாத முதலியாரிடம் அதிகாரம் பெற்ற அவரது குமாஸ்தா ஒருவர் திருவடமருதாருக்குச் சென்று சகலமான ஸ்தாவர சொத்துக்களையும் ஒப்புக் கொண்டு கிழவரது பிரதிநிதியாக இருந்து அவைகளின் நிர்வாகங்களை நடத்தத் தொடங்கினார். தமது ஜெனன பூமியாகிய திருவடமருதாருக்கே தாம் போய்விட வேண்டுமென்ற அவா கிழவரது மனத்தில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. தாம் அந்த ஊருக்குச் சென்றால், ஜனங்களால் தமக்கு எவ்விதமான கெடுதலும் ஏற்படாதென்ற நம்பிக்கையும் தைரியமும் இருந்தன. ஆனாலும், உடனே புறப்பட்டு அங்கே போவது கிழவருக்கு ஒருவாறு கிலேசமா யிருந்ததுபற்றி அவர் மேலும் இரண்டொரு மாதகாலம் கழித்து, அது பழைய கதையான பிற்பாடு தாம் அங்கே போகலாமென்று தீர்மானித்து அதுவரையில் தாம் திருவையாற்றிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்துகொண்டார். அதற்குள் தமது மனைவி முதலியோர் அகப்பட்டுப் போகும் பட்சத்தில், அவர் களோடு ஒன்றாய்ப் போவதே நல்லதென்றும் கிழவர் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் தமது மனைவியான கமலவல்லியைத் தாம் இனி அடைவது துர்லபம் என்ற அபிப்பிராயம் அவரது மனத்தில் தோன்றத் தோன்ற, அவருக்கு உலகப் பற்றில் ஒருவித விரக்தியும் பற்றின்மையும் பெருக ஆரம்பித்தன. அவர் ஒரு நாள் திவான் சாமியாரை நோக்கி, “அப்பா மோகலிங்கம்! அவ்வளவு தான் எனக்கும் அவளுக்கும் பிராப்தம்! விட்டுத் தள்ளு கழுதையை, அவள் என்ன நிதானத்தில் இருக்கிறாள் என்று பார்க்க வேண்டுமென்கிற ஒரு சபலத்தினால் நான் அவளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று சொன்னேனேயன்றி வேறல்ல. எனக்கோ வயசு ஏராளமாக நிறைந்துவிட்டது. இனி எனக்குச் சம்சாரம் எதற்காக? காடு வாவா என்கிறது வீடு போபோ என்கிறது. மிகுதியுள்ள சொற்ப காலத்தையும் நான் பரமாத் மாவின் திருப்பணிகளிலேயே போக்கி, மறுமைக்கு எனக்கு அத்யாவசியமான திருவருட் செல்வத்தைத் தேடும் வழியைப் பார்க்கிறேன். சம்சாரம் இருந்தால் அந்த வேலை குந்தகப்பட்டுப் போகும். அதற்கு அவகாசமே இல்லாமல் போய்விடும்.

இப்போது நான் இருக்கும் நிலைமையே நல்லது. இப்படியே இருந்து விடுகிறேன். அவனைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக நீ இனி எவ்வித முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. நீ திருவனந்தபுரத்திலிருந்து கொண்டு வந்த செல்வமே எனக்கு அபரிமிதமாக இருந்தது; அதோடு, நீ என் பொருட்டு படாதபாடெல்லாம் பட்டு, திருவடமருதாரிலிருந்த என் ஸ்தாவர சொத்துக்களையும் மீட்டுக் கொடுத்தாய்; அதுவுமன்றி, என் ஸ்ஷயரோகத்தை நிவர்த்தி செய்து, எனக்குத் தேக ஆரோக் கியத்தையும் மனோ திடத்தையும் உண்டாக்கி வைத்து, சகலமான சுகபோகங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறாய். நான் கடைசி வரையில் இந்த நிலைமையிலேயே இருந்து என் பொழுதையெல்லாம் தெய்வ பூஜையிலேயே நான் போக்கிக் கொண்டிருந்தபடியே இந்த மண்ணுலகைவிட்டு ஈசனுடைய பொன்னடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறேன். ஆனால் நான் கடைசியாக உன்னிடம் கோருகிற வேண்டுகோள் ஒன்று இருக்கிறது. அருமைச் செல்வனான என் குமாரனை இனி நான் இந்த ஜென்மத்தில் பார்க்க முடியாமல் செய்துவிட்டு அவன் எனக்கு முன்பாக எம்பெருமான் திருவடி மலரை அடைந்து விட்டான். நான் எவ்வளவுதான் அழுது புரண்டாலும், அவனுடைய திருமுகத்தை நான் இனி காணப் போகிறதில்லை. அவனுடைய குழந்தை ராஜாபகதூரின் நினைவும், அவனுடைய தாயான காந்திமதியின் நினைவும் என் மனசை விட்டு மாற மாட்டேனென்கின்றன. அந்த ஏக்கம் தீராமல் இருந்து என் உயிரை வாட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. இந்தக் கமலத்தைக் கண்டுபிடிப்பதைவிட்டு, இவ்வளவு பிரயாசையையும், அவர்கள் இருவரையும் கண்டுபிடிப்பதில் நீ திருப்பினால், அது பலன் தருமென்று நினைக்கிறேன். நான் இறப்பதற்குள் அவர்கள் இருவரது முகத்தையும் நான் ஒருதரமாவது பார்க்காவிடில், என் தாக விடாய் தணியாது. என் ஏக்கமும் தீராது. என் ஜென்மமும் கடைத்தேறாது. நான் மறுஜென்மத்தில் நிம்மதியற்ற அலகையாய்த் தான் பிறந்து உழலுவேன். என்னப்பனே! என் பேசுந் தெய்வமே! இந்த என்னுடைய ஒரு வேண்டுகோளை மாத்திரம், நீ அவசியம் பூர்த்திசெய்து வைத்துவிடவேண்டும். என்னிடம் நீ இப்போது ஒப்படைத்திருக்கும் அபாரமான செல்வத்தையெல்லாம் நான்

என்றைய தினம் அந்த ராஜாபகதூரிடம் ஒப்புவிக்கிறேனோ, அன்றுதான் எனக்கு மோகக்ஷ தினம். அது கிடைத்துவிட்டால், மறுமையில் எனக்கு மோகக்ஷம் கிடைப்பது நிச்சயத்திலும் நிச்சயம். எப்படியாவது நீ முயற்சி எடுத்து இதை நிறைவேற்ற வேண்டும் அப்பனே. நீ என்னைவிட வயதில் சிறியவனாய் இருக்கிறாய். இல்லாவிட்டால், நான் என் இரு கைகளையும் குவித்து நிரம்பவும் பணிவாக உன்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். ஆனால் உலகைத் துறந்த சாமியாராயிருந்தால், அவர் வயசில் சிறியவராயிருந்தாலும், அவரை விருத்தர்கள்கூட வணங்கலாம். ஆனாலும், நான் உன்னை வணங்குவதை நீ பல தடவைகளில் ஆட்சேபித்திருக்கிறாய். ஆகையால், நான் உன்னை நினைத்து உன்னுடைய மூதாதைகளுக்கு ஆயிரங்கோடி நமஸ்காரம் செய்கிறேன். என்னப்பனே மோகலிங்கம்! நான் உனக்கு அடிக்கடி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பிரயாசை அனந்தம். ஆனாலும், இந்த ஒரு பிரயாசையை நான் கொடுத்தே தீர வேண்டியிருக்கிறது” என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும், தாழ்மையாகவும், நயமாகவும், வாஞ்சையாகவும் கூறி வேண்டிக் கொண்டார்.

தமது மனையாட்டியான காந்திமதியம்மாளையும் புதல்வன் ராஜாபகதூரையும் காண வேண்டுமென்று கிழவர் ஏக்கங்கொண்டு வருந்திக் கூறிய மொழிகளைக் கேட்க, திவான் சாமியாரது மனதும் கண்களும் கலங்கிப் போயின. தாம் எத்தனையோ ஊர்களுக்குப் போய் அலைந்து பார்த்தும், எத்தனையோ முயற்சிகள் செய்தும் அவர்கள் இருவரையும் கண்டுபிடிக்க இயலாமல், அவர்கள் இனி அகப்பட மாட்டார்கள் என்று தீர்மானித்து, விரக்தியடைந்திருப்பதை திவான் சாமியார் குஞ்சிதபாத முதலியாரிடம் வெளியிட விரும்பவில்லை. கமலவல்லி இரங்குன் முதலிய அயல்நாடுகளில் இருந்தால், அவனைக் கண்டுபிடிப்பது சாத்தியமற்ற காரியமென்றும், அவள் ஒருகால் பெரிய பட்டணம் எதிலாகிலும் இருந்தால், தாம் ஒவ்வொரு பட்டணமாகச் சென்று தம்மாலேன்ற வரையில் முயற்சி செய்து, ஒவ்வொரு பெரிய பட்டணத்திலும் உள்ள ஒவ்வொரு தெருவிற்கும் போய் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் உள்ள மனிதர்களிடத்திலும் பேசி கமலவல்லியைக் கண்டுபிடிப்பதில் தமது ஆயுளையே

செலவழித்து அப்படியாயினும் அவனைக் கிழவரிடம் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று தமக்குள் தீர்மானித்திருந்தார். ஆதலால், அவ்வாறு தாம் கமலவல்லியைத் தேடிக்கொண்டு போகையில், காந்திமதியம்மாளையும் ராஜாபகதூரையும் மறுபடி தேடிப் பார்க்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் திவான் சாமியார் கிழவரை நோக்கி நிரம்பவும் பணிவாகவும் பயபக்தி விநயத்தோடும் பேசத் தொடங்கி, “அப்பா! உங்களுக்கு எது பிரியமோ அதை நான் அவசியம் செய்கிறேன். உங்கள் குமாரரும் நானும் ஒன்றாக இருந்தவர்களல்லவா. அவருடைய பிரதிநிதியாக நான் இப்போது உங்களுடைய திருப்பணி விடைகளைச் செய்து வருகிறேன். இனி என் ஆயிச காலம் முடிய இதே நிலைமையில் இருந்து உங்களுடைய ஆசை எதுவோ அதைப் பூர்த்தி செய்வதே என்னுடைய தவமாக நான் செய்வேன் என்பதை நீங்கள் உறுதியாக வைத்துக் கொள்ளலாம். நான் ஒன்றன்பின்னொன்றாகப் பெரிய பட்டணங்களில் போய் இருந்து அவர்களைத் தேடிப் பார்க்கலாமென்று எனக்குள் முடிவு செய்திருக்கிறேன். நான் வெளியில் போனாலும், அடிக்கடி திரும்பிவந்து உங்களையும் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருப்பேன். முதலில் தஞ்சாவூரை எடுத்துக் கொண்டு அந்த ஊரில் ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கப் போகிறேன். பிறகு கும்பகோணம், பிறகு மாயவரம், இப்படி ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பெரிய பட்டணங்களில் எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து விடுகிறேன். வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் யோக்கியமானவர்கள். அவர்கள் உங்களை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். நான் நாளை தினமே புறப்பட்டுப் போகலாமென்று நினைக்கிறேன். அதற்கு நீங்கள் உத்திரவு கொடுக்க வேண்டும்” என்றார்.

கிழவர், “அப்படியே செய்யப்பனே! ஆனால் ஒரே தொடர்ச்சியாய்ப் பல நாட்கள் வெளியில் இருந்துவிடாதே. அடிக்கடி உன் முகத்தையாவது நான் பார்க்கும்படிச் செய்து கொண்டிரு” என்றார்.

உடனே திவான் சாமியார் அப்பொழுதே எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர் போலக் கிழவரை நோக்கி, “அப்பா! இன்னொரு விஷயம் உங்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள

வேண்டுமென்று நான் பல தினங்களாய் எண்ணியிருந்தேன். சந்தர்ப்பம் சரிப்படவில்லை. அதாவது, உங்கள் இளைய சம்சாரத்தின் தகப்பனாருடைய பெயர் இராமலிங்க முதலியா ரல்லவா. அவர் உங்களிடம் தவசிப் பிள்ளையாக அமர்ந்த போதாவது, அதற்குப் பிறகாவது, அவருடைய சொந்த ஊர் எதுவென்பதை அவர் சொன்னதுண்டா? சொல்லி இருந்தால், அந்தப் பெயரை ஞாபகப்படுத்தி எனக்குச் சொல்லுங்கள். நான் போகும்போது, அந்த ஊரிலும் போய் விசாரித்துப் பார்க்கிறேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட கிழவர், “அப்பா மோகலிங்கம்! அந்த இராமலிங்கம் என்னிடம் வேலையில் அமர்ந்தபோது தன்னு டைய சொந்த ஊர் பாபநாசத்துக்குக் கிழக்கில் ஒரு மைல் தூரத்தில் இருப்பதாகவும், தனக்கு அங்கே சொற்ப நிலம்கூட இருப்பதாகவும், அதற்கு என்னவோ பெயர் என்றும் சொன்னான். அந்தப் பெயர் நினைவிற்கு வரவில்லை” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவானினது முகம் சந்தோஷத்தினால் ஜ்வலித்தது. கமலவல்லியின் இருப்பிடத்தை அப்பொழுதே கண்டுவிட்டதுபோல, அவரது மனத்தில் ஒருவித நம்பிக்கையும் துணிபும் உண்டாயின. அவர் கிழவரை நோக்கி, “ஆகா! நான் இந்தத் தகவலை முன்னமேயே உங்களிடம் கேட்காமல், திருவட மருதூரில் போய்ப் பலரிடம் கேட்டுப் பார்த்தேன். ஒருவரும் இந்தத் தகவலைச் சொல்லவே இல்லை. நான் இப்போது அந்த ஊருக்குப் போய் ஒரு நிமிஷத்தில் துப்பு விசாரித்து உங்கள் சம்சாரத்தின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறேன். நாளை தினம் வரையில் நான் இங்கே என்ன செய்யப் போகிறேன். ஒன்றுமில்லை. இப்போதே புறப்பட்டுப் போகிறேன்” என்று கூறிக் கிழவரிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, உடனே திருவையாற்றை விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லலானார். அவசரமாக ஏதேனும் ஊருக்குப் போகவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரம் திவான் சாமியார் குதிரை வண்டி, ரயில் வண்டி முதலிய போக்குவரத்து வசதிகளை உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதை வழக்கமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார். மற்ற சமயங் களில் அவர் கால் நடையாகவே பிரயாணம் செய்து வந்தார்.

ஏனெனில் தாம் தமது தந்தையைத் தற்செயலாகக் கண்டதுபோல தமது மனிதர்களான மற்றவர்களையும் தாம் ஒருகால் காண நேரிட்டாலும் நேரிடலாம் என்ற முன் யோசனையினால், அவர் அவ்வாறு ஊரூராய் நடந்து சென்றார். ஆகவே, அன்றைய தினம் அவர் பாபநாசத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள ஊருக்குப்போனால் தனது சிறிய தாயாரைப் பற்றிய செய்தி அநேகமாய்க் கிடைத்து விடுமென்ற நம்பிக்கையும் ஆவலும் எழுந்து தூண்டியது. ஆகையால், அவர் திருவையாற்றிலிருந்து குதிரை வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு தஞ்சைக்குப் போய், அவ்விடத்திலிருந்து ரயில் வண்டியின் மூலமாய்ப் பாபநாசம் போய்ச் சேர்ந்து அங்கிருந்து உடனே புறப்பட்டுத் தமது தந்தை குறிப்பிட்ட ஊரையடைந்து இராமலிங்கம், கமலவல்லி முதலியோரைப் பற்றி அந்த ஊர் கிராம முன்சீப்பு, கர்ணம், இன்னும் மற்ற ஜனங்கள் முதலியோரிடம் தந்திரமாக விசாரித்துப் பார்த்தார். தமது தந்தை பிழைத்துக் கொண்டது சம்பந்தமாக சென்னை துரைத்தனத்தாரும் தாமும் வெளியிட்ட விளம்பரங்களை அந்த ஊரார் படித்து நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை திவான் சாமியார் நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டார். அதுவுமன்றி, இராமலிங்கம் கமலவல்லி முதலியோரைப் பற்றி முக்கியமான ஒரு தகவலும் அவருக்குக் கிடைத்தது. சுமார் இரண்டு வருஷ காலத்திற்கு முன்பு இராமலிங்கமும், அவரது புதல்வனும், அந்த ஊருக்கு வந்து சில நாட்கள் வரையில் தங்கி இருந்து, பூர்வீகமாய் அவர்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்து வந்த நிலத்தை அவர்கள் அந்த ஊரிலிருந்த ஷண்முக வாண்டையார் என்ற ஒருவரிடம் விற்றுவிட்டுப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு போனதாகவும், அப்பொழுது அவர்கள், தங்களுக்குத் திருவட மருதாரிலிருந்த சொத்துக்களையும் விற்றுவிட ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்ததாகவும், எல்லாவற்றையும் பணமாக்கி எடுத்துக் கொண்டு மதுரைக்குப் போய்க் குடியேற உத்தேசித்ததாகவும், அவ்விடத்தில் அரிசி மில்கள் வைத்து ஏதோ பெரிய வர்த்தகம் செய்யப் போவதாகவும், இராமலிங்கம் ஷண்முக வாண்டையாரிடம் சொன்னதாக அவர்கள் தெரிவித்தனர். அந்த முக்கியமான தகவல் தெரியவே, திவான் சாமியார் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்த ஆவலும் நம்பிக்கையும், உற்சாகமும், மனவெழுச்சியும்

கொண்டு, தாம் எப்படியும் வெகு சீக்கிரத்தில் தமது சிற்றன் னையைக் கண்டுபிடித்து அழைத்து வந்து தமது தந்தையிடம் சேர்த்துவிடலாம் என்று நினைத்து பலமான மானசீகக் கோட்டை கட்ட ஆரம்பித்து விட்டார். ஆயினும் அவரது மனத்தில் இன்னொரு சந்தேகமும் தோன்றியது. அவ்வளவு குறிப்பான செய்தி அந்த ஊராருக்குத் தெரிந்திருக்க, அவர்கள் சென்னை துரைத்தனத்தாரது உத்தரவு கிடைத்தவுடன் அந்த முக்கியமான தகவலை கிராம முன்சீப்பு ஏன் மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்க வில்லையென்று திவான் விசாரித்தார். வாய்ப் பேச்சாகக் கேள்விப்பட்ட அந்தச் செய்தியைத் தாம் மேலதிகாரிகளுக்கு எழுதினால், அது சம்பந்தமான விசாரணைக்குத் தாம் மேல் அதிகாரியின் கச்சேரிக்கும், இன்னும் மதுரை முதலிய தூர தேசங் களுக்கும் போக நேருமென்ற பயத்தினால், கிராம முன்சீப்பு அதை வெளியிடாமல் இருந்துவிட்டார் என்பதையும் திவான் தெரிந்து கொண்டார்.

திவான் அன்றைய தினம் மாலையிலேயே அந்த ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பாபநாசத்திற்கு வந்து ரயிலேறினார். தாம் அங்கிருந்து நேராக மதுரைக்குப் போக வேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்து அவரைத் தூண்டியது. ஆனாலும், அவ்விடத்தில் ஒருகால் தாம் பல தினங்கள் வரையில் இருக்க நேரிடின் தாம் வராததைக் குறித்துத் தமது தந்தையிடம் தெரிவித்துவிட்டு மதுரைக்குப் போவதே உசிதமான காரியமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அன்றைய தினம் இரவு பதினொரு மணிக்குத் தஞ்சைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவ்விடத்திலிருந்து திருவையாறு வடக்குத் திக்கில் ஆறு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறதென்ற விஷயம் முன்னரே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரவு பதினொரு மணிக்குமேல் அவ்விடத்திலிருந்து திருவையாற்றுக்குப் போகக்கூடிய குதிரை வண்டி அன்றைய தினம் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. ஆகையால், அவர் அன்றிரவு தஞ்சை ரயில் ஸ்டேஷனிலேயே படுத்திருக்க நேர்ந்தது. அதுவுமன்றி, தாம் அப்பொழுதே திருவையாற்றிற்குப் போனாலும், தாம் அங்கே போய்ச் சேரும்பொழுதே நன்றாய் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் தமது தந்தைக்கு நித்திரா பங்கம் ஏற்படுவதோடு, அவர் தமது

இளைய தாரத்தைப் பற்றிய அநுகூலமான செய்தியைக் கேட்டால், அதைப் பற்றியும் கவலையும், ஆவலும் கொள்வார் என்றும், அதனால், அவருக்கு இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாமல் போய்விடுமென்றும் திவான் சாமியார் நினைத்தார். ஆகையால் அதைக் கருதியும் தாம் அந்த இரவைத் தஞ்சையிலேயே கழித்துவிட்டு விடியற்காலையில் எழுந்துபோக வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு அவர் அவ்விடத்திலேயே படுத்திருந்தார். அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்த ஏராளமான ஜனங்கள் சாளரவென்று ஓயாமல் பேசிக் கூச்சலிட்டு அமார்க்களப் படுத்திக் கொண்டிருந்தமையாலும், எங்கு பார்த்தாலும் நிறைந்திருந்த வாழைப்பழத்தோல்கள், வெற்றிலை பாக்குத் தாம்பூலம் முதலியவற்றை நாடிப் பட்டாளம் பட்டாளமாய் வரும் கொசுக்களின் கடியைத் தாங்கமாட்டாமலும், திவான் சாமியார் தூக்கம் பிடியாதவராய்ப் புரண்டு மதுரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்து தமது சிறநன்னையைக் கண்டுபிடித்து அழைத்துவந்து தமது தந்தையிடம் சேர்த்து வைக்கப் போகிறோம் என்ற ஆவலும், துடிப்பும் அவரது மனத்தில் எப்போதும் நிறைந்திருந்து அவரைத் தூங்க விடாமல் அடித்தமையாலும், அவர் விடியற்காலம் நான்கு மணி வரையில் தூங்காமலேயே அவ்விடத்தில் படுத்திருந்தார். அதற்குமேல் அவருக்கு அவ்விடத்தில் இருக்கை கொள்ள வில்லை. தாம் அவ்விடத்தில் இருந்து வதைப்பட்டு வருந்திக் கிடப்பதைவிட, நடந்து சென்று கொண்டேயிருந்தால் பொழுது விடியும் சமயத்தில் தாம் திருவையாற்றுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடலாமென்று நினைத்தவராய், அவர் உடனே சரேலென்று எழுந்து அவ்விடத்தைவிட்டு வடக்குத் திசையில் சென்ற ரஸ்தாவின் வழியாக நடக்கத் தொடங்கினார். முறையே தஞ்சைப்பட்டணம், வடவாறு, கருத்தட்டான்குடி, வெண்ணாற்றங்கரை, அம்மன் பேட்டை, வெட்டாறு முதலியவற்றைக் கடந்து, நமது திவான் சாமியார் கண்டியூர் என்ற ஸ்தலத்தையடைந்த சமயத்தில், பொழுது நன்றாக விடிந்து போக, சூரியனும் கீழ்த்திசையில் கிளம்பிவிட்டான். கண்டியூர் என்பது பாடல் பெற்ற சிறந்த புண்ணிய ஸ்தலங்களுள் ஒன்று. அந்த ஊருக்குள்ளாகவே ரஸ்தா செல்லுகின்றது. சிவன் கோவிலும், விஷ்ணு கோவிலும் ரஸ்தாவின் ஓரத்திலேயே இருக்கின்றன. ஊரையடுத்தாற்போல

ஓர் ஆறு வெகு ரமணீயமாகச் செல்கின்றது. அந்த ஊரைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலும் தென்னஞ்சோலைகளும், கரும்புத் தோட்டங் களும், வெற்றிலைக் கொடிக்கால்களும், நற்பயிர்களுமே நிறைந்து ஒரே பசுமையாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் காணப்படும். தஞ்சைப் பட்டணத்தின் காய்கறி மார்க்கெட்டில் பிரதி தினமும் மலை மலையாக வந்து குவியும் வெற்றிலைக் கட்டுகள், வாழை இலைக் கட்டுகள், தேங்காய் மூட்டைகள், காய்கறிகள், கருப்பங் கழிக் கட்டுகள் முதலியவை யாவும், கண்டியூர் முதலிய கிராமங்களிலிருந்தே உற்பத்தியாய் அங்கு போய்ச் சேருகின்றன. ஆதலால், அதற்குத் தக்கபடி கண்டியூர் நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய சிறப்புகள் சம்பூர்ணமாய் அமையப் பெற்றிருந்தது. அவ்வூரிலிருந்த குடிமக்களும் ஆரோக்கியமான தேகமும், சுத்தமான பழக்க வழக்கங்களும் உடையவர்களாய் இருந்ததன்றி, தெய்வ பக்தியில் சிறந்தவர்களாயும் இருந்தனர். அவர்கள் அந்த ஊரிலிருந்த சிவாலயம் விஷ்ணுவாலயங்களில் அடிக்கடி மாறி மாறி வந்த திருவிழாக்களையும், புண்ணிய தினங்களையும் அதிவிமரிசையாகக் கொண்டாடி வந்தனர். அப்பொழுது ஏராளமான பஜனைக் கோஷ்டிகள், தண்ணீர்ப் பந்தல்கள், தான தருமங்கள், சமாராதனை முதலியவை அபரிமிதமாக நடத்தப் படுவதுண்டு.

நமது திவான் சாமியார் பாபநாசத்திற்குப் போய்த் திரும்பி வந்து கண்டியூரின் வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்த அன்றைய தினம் அந்த ஊர் விஷ்ணு கோவிலில் வெண்ணெய்த் தாழி சேவையாதலால், சூரியன் உதயமாகும்பொழுதே சுவாமியை முத்துப் பல்லக்கில் வைத்து, அற்புதமாக அலங்கரித்துப் பாதாதி கேசம் வரையில் வைர ஆபரணங்கள் வைர முடி முதலிய வற்றையும் ரோஜா, ஜாதி மல்லிகை முதலிய புஷ்ப மாலைகளை யும் அணிவித்து, கையிற் தங்கக் குடத்தைப் பொருத்தி, கிருஷ்ண பகவானாகிய குழந்தை தவழ்ந்தபடி இடது கையால் குடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வலது கையால் வெண்ணெயை எடுத்துத் தமது விளையாட்டுத் தோழர்களுக்குக் கொடுக்கும் பாவனையை நன்றாகக் காட்டி இருந்த காட்சி கண்கொள்ளா அதிசயக் காட்சியாக இருந்தது. தவழ்ந்தபடி இருந்த தெய்வீகக் குழந்தை

யின் பின்னழகைக் காண்பதற்கே பதினாயிரங் கண்கள் போதாது என்று நினைக்கத்தக்கபடி ஒரே அழகு மயமாக அமைந்திருந்தது. அவ்வாறு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த சுவாமி பல்லக்கில் அமர்ந்து ரஸ்தாவின் நடுவில் வர, முன்னும் பின்னும் சுமார் ஐம்பதினாயிரம் ஜனங்கள் ஸ்நானம் செய்து மடியுடுத்தி தம் தம் ஜாதி ஆசாரப் படி திருமண்ணோ, விபூதியோ அணிந்து கைகட்டி பக்தி பரவசர்களாய்ச் சூழ்ந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். பஜனைக் கோஷடியார் மகா அற்புதமான தியாகராஜ கிருதிகளைப் பாடிக் கல்லும் கரையும்படி தெய்வ பக்தியும் இன்பத்தையும் அள்ளி வீசிக் கொண்டே வந்தனர். இரட்டைத் தங்க நாகசுரக்காரர்களும் தவில்காரர்களும் ஒருவரோடொருவர் போட்டியிட்டுத் தமது முழுத் திறமையையும் வெளிப்படுத்தி, அது தெய்வ கானமோ வென்று எல்லோரும் எண்ணி அதிலேயே லயித்துப் பரவச மடைந்து போகும்படி செய்து கொண்டிருந்தனர். அடிக்கடி நிவேதனங்களும், சுற்பூர ஹாரத்தியும் நடந்தேறின. இடையிடை யில் வாழைப்பழம், சர்க்கரை, வெற்றிலைப் பட்டி, விசிறிகள், பானகம், நீர் மோர், வடைப் பருப்பு, வெல்ல அவல், தயிர் அவல், முதலியவை தாராளமாக வழங்கப்பட்டன. சுமார் அரைப் பர்லாங்கு தூரம் வரையில் ரஸ்தாவில் ஒரே ஜன நெருக்கமாக இருந்தது. ஆகையால், வழிப்போக்கர்கள் தடைப்பட்டுப் போயினர். போக்கு வண்டிகள் செல்ல மாட்டாமல் மூலை முடக்குகளில் போய் ஒதுங்கி நின்றன. நமது திவான் சாமியார் தாம் அவசரமாகத் திருவையாற்றிற்குப் போய் சந்தோஷச் செய்தியைத் தமது தந்தையிடம் தெரிவித்துவிட்டு உடனே திரும்பி வந்து காலை ஒன்பதரை மணிக்குத் தஞ்சையிலிருந்து புறப்படும் வண்டியிலேயே தாம் மதுரைக்குப் போகவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தோடு நிரம்பவும் விசையாக வந்து கொண்டிருந்தார். ஆனாலும், ரஸ்தாவை அடைத்துக்கொண்டு நின்ற ஜனக் கும்பலையும் நடுவிலிருந்த பல்லக்கையும் கண்டு நின்று பக்கத்திலிருந்த ஜனங்களிடம் விசாரித்து அன்று இன்ன விசேஷம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். அவரது முன்னோர்கள் அநுசரித்து வந்தது சைவ சமயமானாலும், நமது திவான் முதலியாருக்கு வைஷ்ணவ சமயத்தில் துவேஷமில்லை. ஆதலால்,

அவர் எவ்விடத்திலாவது விஷ்ணு கோவிலைக் கண்டால் அதன் வாசலில் நின்றபடி, பெருமானை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் போவது வழக்கம். எங்கேயாவது வீதிகளில் சுவாமி ஊர்வலம் வரக் கண்டால், அப்பொழுதும் அவர் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுப் போவது வழக்கம். ஆகவே, அவ்வளவு விமரிசையாக நடத்தப் பட்ட அந்த ஊர்வலத்தைக் காண, திவானும் பக்திப் பெருக்கு அடைந்து பூரித்துப்போய்த் தம்மை மறந்து தமது கைகளை எடுத்துக் குவித்துப் பெருமானை நமஸ்கரித்து, “சுவாமி பெருமானே! நான் முக்கியமான கருத்தோடு அவசரமாய்ப் போகையில், நீர் வழிமறிந்து நிற்பது, என் எண்ணம் பலிதமடையக் கடவதென்று ஆசீர்வதிப்பது போலத் தோன்றுகிறது. பகவானே! எனக்கு நீர்தான் துணையிருந்து என் கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். நான் எவ்வளவுதான் முயன்று பாடுபட்டாலும் உமது அருள் இருந்தாலன்றி, எதுவும் கைகூடாது கிருஷ்ண பரமாத்மாவே! நீரே கதி!” என்று தமக்குத் தாமே பலவாறு வேண்டிக் கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்தபின் கும்பலுக்குள் புகுந்து மேலும் வடக்குத் திக்கில் செல்ல ஆரம்பித்தார். மற்ற எல்லோரும் ஸ்நானம் செய்து சுத்தமாக இருந்தனராதலால், தாம் அவர்களுக் கிடையில் அசுசியாக இருந்தது அவருக்கு நிரம்பவும் துன்பகரமாக இருந்தது. ஆகையால், தாம் சீக்கிரம் அவர்களைக் கடந்து அப்பால் போய்விட வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். அந்த ஊர்வலமும் ரஸ்தாவோடு வடக்குத் திக்கில் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. ஆகவே, அவர் அந்தக் கும்பலைவிட்டு அப்பால் செல்லும்பொருட்டு நிரம்பவும் விசையாக ஜனங்களுக்குள் நுழைந்து போகவேண்டிருந்தது. சுவாமி தரிசனத்தின் பொருட்டு புதிய ஜனங்கள் நாற்புறங்களிலிருந்தும் வந்து கொண்டிருந்தமையால் திவான் சாமியாருக்கு முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் ஜனங்கள் புகுந்து நெருக்கியபடி இருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்தில் ஆண்பாலர், பெண்பாலர், குழந்தைகள் முதலிய சகலரும் வித்தியாசமின்றி நெருங்கியிருந்தனர். அவ்வாறு ஊர்ந்து சென்ற ஜனக் கும்பலுக்குள் நமது திவான் சாமியார் அகப்பட்டு அதைக் கடந்து வெளியில் போய்விட வேண்டுமென்று விரைந்து முன்னால் சென்று கொண்டிருக்க, தெரு சிறிது குறுகலாக இருந்த ஓரிடத்தில் ஜனங்கள் செல்ல மாட்டாமல்

ஒருவர் மேலொருவர் விழுந்து நெருங்கித் தமக்குத் தாமே உபத்திரவத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த இடத்தில் கையில் இரண்டு வயதுக் குழந்தையுடன் நின்ற சுமார் இருபது வயதுள்ள ஒரு ஸ்திரீ, “ஐயோ! ஐயோ! திருடன் திருடன்! என் குழந்தையின் கழுத்துச் சங்கிலியை அறுத்துக் கொண்டு ஓடுகிறான்” என்று திடீரென்று பெருங் கூச்சலிட்டாள். அதைக் கேட்ட ஜனங்கள், “விடாதேயுங்கள். ஆளைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூவிய வண்ணம் அந்த ஸ்திரீயிருந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் வந்து வளைத்துக் கொண்டனர். நமது திவான் சாமியார் அந்த ஸ்திரீயின் பக்கத்தில் நின்றார் ஆதலால், அவர் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி திகில் கொண்டு அப்படியே நின்றுவிட்டார். அவரைத் தவிர இன்னம் நான்கு மனிதர்கள் அந்த ஸ்திரீயைச் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களையும் திவான் சாமியாரையும் வெளியில் விடாமல், நாற்புறத்திலும் இருந்த மற்ற ஜனங்கள் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவராய்ச் சோதனை போட்டு வெளியில் அனுப்பினர். மற்ற எவரிடத்திலும் நகைகள் அகப்படவில்லை. நமது திவான் சாமியாரைப் பிடித்து ஜனங்கள் சோதனை போட்ட காலத்தில், அவரது பழைய அங்கியில் தைக்கப்பட்டிருந்த பைக்குள் குழந்தையின் கழுத்திலிருந்து அறுக்கப்பட்ட தங்கச் சங்கிலியின் ஒரு பாகம் கிட்டு அகப்பட்டுவிட்டது. “இதோ அகப்பட்டான் திருடன்” என்று அவர்கள் பெருங்கூச்சலிட்டு நமது திவான் சாமியாரைப் பிடித்துக் கொண்டனர். அங்கு ஆயிரக்கணக்கில் கூடியிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் சுவாமியைத் தனியாகவிட்டு, நகை திருடிய கள்வனைப் பார்க்க வந்து நெருங்கினர். தாடியும் மீசையும் ஜடையும் காஷாய அங்கியு மாய்ப் பரதேசிக் கோலத்துடன் இருந்த நமது சாமியாரைக் கண்ட மற்ற ஜனங்கள், “இவனா சரட்டை அறுத்தவன்! அடெ பாவிப் பயலே உனக்கு சந்நியாசிக் கோலம் எதற்கடா? ஊரார் சொத்தைக் கொள்ளையடிப்பதற்காக இப்படி நீ ஆண் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு திரிகிறாய். இழுத்துக்கொண்டு போங்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு” என்றனர். வேறு சிலர், “கொடுங்கள் திருட்டு நாய்க்கு நல்ல சாப்பாடு” என்று கூறினர். உடனே சிலர் திவானது விலாப் பக்கத்தில் குத்தத் தொடங்கினார். வேறு சிலர்

அவரது நீண்ட தாடியை செளகரியமாகப் பிடித்து உலுக்க ஆரம்பித்தனர். சிலர், “அடிக்க வேண்டாம், அடிக்க வேண்டாம்; மனிதன் திருடனாயிருந்தாலும், அவனுடைய காஷாய வஸ்திரத் துக்கும் திருவோட்டுக்கும் நாம் கொஞ்சம் மரியாதை பார்க்க வேண்டும். அடிக்க வேண்டாம். பாவம் பாவம். பேசாமல் போலீசாரிடம் ஒப்புவித்து விடுங்கள்” என்றனர். சிலர், “யார் வீட்டுக் குழந்தையின் நகையப்பா அது?” என்றனர். வேறு சிலர், “இதோ பாரப்பா, நம்முடைய மேலப் பண்ணை முதலியாருடைய குழந்தையின் கழுத்திலிருந்த சங்கிலியை அல்லவா அறுத்து விட்டான். இரும்பை வெட்டும் கெட்டியான கத்திரியைப் போட்டு வெட்டியிருக்கிறான் போலிருக்கிறதப்பா! சரடு இரண்டு துண்டாப் போயிருக்கிறது. இன்னொரு துண்டு போன இடந்தெரியவில்லை. தேடுங்கள். ரஸ்தாவில் விழுந்து கிடந்தாலும் கிடக்கலாம்!” என்றனர்.

உடனே பலர் சீழே குனிந்து ரஸ்தாவில் தேடிப் பார்க்கத் தொடங்கினர். கதறியழுது கொண்டிருந்த குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்தியபடி அதன் தாய், “அடெ பாவி! குழந்தையின் கழுத்து வீங்கிப் போய்விட்டதே! இரத்தங்கூடக் கசிகிறதே! ஐயோ! என் தங்கம் வலியைத் தாங்கமாட்டாமல் துடிக்கிறதே! நான் என்ன செய்யப் போகிறேனப்பா! திருடனை விடாதீர்கள். அடடா! குழந்தையின் கை விரலிலிருந்த வைர மோதிரம்கூட இல்லையே! அதையும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறானே! ஐயோ! அது ஐந்நாறு ரூபாய்க்குப் போன மாசத்தில்தான் வாங்கினது. தங்கச் சங்கிலியின் முகப்பு மாத்திரம் இரண்டாயிரம் ரூபாயா யிற்றே. முகப்பு இருக்கிறதா பாருங்கள்” என்று கூறித் தனது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு நிரம்பவும் பரிதாபகரமாக அழுத வண்ணம் குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்த ஆரம்பித்தாள்.

அந்த ஸ்திரீயின் உடம்பிலும் குழந்தையின் உடம்பிலும் விலையுயர்ந்த ஏராளமான ஆபரணங்கள் காணப்பட்டன. அவள் ஒரு பெரிய செல்வந்தரது மனையாட்டியென்பது பார்வைக்கே தெரிந்தது. அந்த ஊரில் மேலப்பண்ணையென்பது வெற்றிலைத் தோட்டங்கள் யாவும் அடங்கிய பாகம். அது சுமார் லக்ஷம் ரூபாய் பெறத்தக்க பெரிய ஐவேஜி. அதன் சொந்தக்காரருக்கு வருஷத்தில் செ.கோ.IV-3

செல்வர்கள் நீங்கலாய்ப் பதினாயிரம் ரூபாய் மிச்சப்படும். அவரே அந்த ஊரில் முதலாவது மிராசுதார் என்று நன்கு மதிக்கப்பட்டிருந்ததன்றி, சகலமான விவகாரங்களிலும் அவருக்கே முதல் மரியாதையும் அபாரமான செல்வாக்கும் ஏற்பட்டிருந்தன. அவ்வளவு பெருமைப்பாடு வாய்ந்த கிராமத் தலைவரது குழந்தையின் மீதிருந்த நகையைக் களவாடிவிட்டான் என்ற செய்தியும் களவாடியவன் குழந்தையின் கழுத்தில் இரத்தக் காயம் உண்டாக்கிவிட்டான் என்ற செய்தியும் வெகு துரிதத்தில் பரவவே தோட்டங்களிலிருந்த அவரது ஆள்கள் சுமார் நூறு பேர் கையுந்தடியுமாக ஓடிவந்துவிட்டனர். அந்த மிராசுதார் அன்றைய தினம் ஏதோ அவசர காரியத்தின் பொருட்டு வெளியூருக்குச் சென்றிருந்தார். ஆதலால், அவர் மாத்திரம் காணப்படவில்லை. அவர் ஊரில் இருந்திருந்தால், அவரது மனையாட்டி அவ்வாறு தனியாக அவ்வளவு பெரிய ஜனக் கும்பலில் போக அவர் அநுமதி கொடுத்திருக்கவே மாட்டார். அவர் இல்லாமையால், அந்த அம்மாள் வெண்ணெய்த் தாழி சேவையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆத்திரத்தில் சிறிதும் யோசியாமல் அவ்வாறு ஜனக் கும்பலில் போய் நுழைந்து விட்டாள். நுழைந்தது நெருக்கடியான இடமாதலால், அவ்விடத்தில் குழந்தையின் கழுத்துச் சங்கிலியும் கை மோதிரமும் ஒரு நிமிஷத்தில் களவாடப்பட்டுப் போயின. ஆகவே, ஜனங்கள் மிகுந்த ஆவேசமும், கோபமும் அடைந்து நமது திவான் சாமியாரைப் பிடித்து நிரம்பவும் வதைத்துப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு இழுத்துக் கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்த சப் இன்ஸ்பெக்டருக்கு முன்பாக நிறுத்தினார்கள். மேலப் பண்ணை முதலியாரின் சம்சாரமும் குழந்தையும் ஒரு வண்டியில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். நமது திவான் சாமியாரது அப்போதைய மனநிலைமை எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதை வாசகர்கள் மனதால் பாவித்துக் கொள்வதே சலபமானது. தாம் உலகைத் துறந்த பரதேசியென்றும், தாம் திருடவில்லையென்றும் முதலில் திவான் சாமியார் கூறிப் பார்த்தார். அவர்கள் தம்மைச் சோதனை செய்து பார்த்துவிட்டு விடுவார்கள் என்று நினைத்ததற்கு மாறாக தமது அங்கிப் பைக்குள்ளிருந்து தங்கச் சங்கிலித்துண்டு அகப்பட்டதைக் காண அவரே பிரமித்துப் போய்த் திருட்டு விழி விழிக்கத்

தொடங்கினார். அது கண்கட்டு வித்தையாயிருக்குமோ அல்லது தமது கை ஒருகால் தமக்குத் தெரியாமல் நீண்டுபோய் அந்தத் திருட்டை நடத்தி இருக்குமோ என்று நமது சாமியார் பலவாறு நினைத்து, சித்தப் பிரமை கொண்டவர்போலத் தோன்றி இழுத்த இடத்திற்கெல்லாம் பேசாமல் வரத்தொடங்கினார். தாம் திருடியதாக அவ்வளவு பரிஷ்காரமான சாட்சி ஏற்பட்ட பிறகு தாம் இல்லை என்று எப்படி மறுக்கிறது, மறுத்தாலும் மற்றவர் களுக்கு அது எப்படித் திருப்தியளிக்கும் என்று தமக்குத் தாமே ஆசேஷபணை சமாதானம் செய்து கொண்டு ஊமை போல இருந்து அவர்கள் கொடுத்த அடிகளை நிரம்பவும் பொறுமையோடு ஏற்றுக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அவ்விடத்திலிருந்த சப் இன்ஸ்பெக்டரிடம் விவேகம் புகுத்தறிவு பொறுமை முதலிய மூன்றையும் தவிர மற்ற குணங்கள் பூர்த்தியாக இருந்தன. “காளை மாடு கன்று போட்டிருக்கிறது” என்று யாராவது சொன்னால், “சரி; தாயையும் கன்றையும் கொட்டிலில் கட்டி மருத்துவம் பாருங்கள்” என்று சப் இன்ஸ்பெக்டர் உடனே உத்தரவு பிறப்பித்து விடுவார். அத்தகைய அதிமேதாவிக்கு எதிரில் நமது திவான் சாமியார் திருட்டுக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டவராய் நிறுத்தப் படவே, அவர் மிகுந்த ஆவேசமும் கோபமும் கொண்டவராய், “ஆ! அப்படியா! இவனா திருடினான்! ஆளைப் பார்த்தால், பெரிய பூச்சாண்டிபோல பலமாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறானே! அடே பரதேசி நாயே! உனக்கென்னடா கேடு காலம்! பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண் பிள்ளை சுவாமி தரிசனத்துக்கு வந்தால், நீ அங்கே போய் இப்படிப்பட்ட காரியத்தையா செய்கிறது? எங்கடா சங்கிலியின் இன்னொரு பாகமும் வைர மோதிரமும்? மரியாதையாக நிஜத்தைச் சொல்லிவிடு. இல்லாவிட்டால், போலீஸ் பலகாரம் சாப்பிட்டு வீணாய் மாண்டு போவாய்” என்று அதட்டி சிம்ம கர்ச்சனை செய்தார்.

அவரது மனப் போக்கையும் அவசர புத்தியையும் கண்ட திவான் தாம் அவரிடத்தில் எவ்விதமாகத் தமது உண்மையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறது என்ற மலைப்பும் கவலையும்

அடைந்தவராய்த் தடுமாறிய குரலில் பேசத் தொடங்கி, “ஐயா! இது தெய்வத்தின் சோதனையென்றே நினைக்கிறேன். சுவாமி சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன். நான் பிறந்தது முதல் இதுவரையில் அயலாருடைய பொருளை அபகரித்ததுமில்லை; அபகரிக்க வேண்டுமென்று மனதால் எண்ணியதுமில்லை. வேறு யாரோ சங்கிலியை அறுத்து அதில் ஒரு துண்டை என் சட்டைப் பையில் போட்டுவிட்டு ஓடிப்போயிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். சங்கிலியின் இன்னொரு பாகமும் போனவகை தெரியவில்லை. யான் திருடியிருந்தால் எல்லாம் என்னிடம் இருக்க வேண்டும். அல்லது மற்றவை ரஸ்தாவிலாவது இருக்க வேண்டுமல்லவா” என்றார்.

உடனே சப் இன்ஸ்பெக்டர், “உன்னுடன் இன்னும் யாராவது கூட்டாளி வந்திருக்கலாம். மற்ற நகைகளை அவன் எடுத்துக் கொண்டு தப்பி ஓடிப் போயிருக்கலாம். ஆகையால் நீ சொல்வதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது” என்று முடிவாகக் கூறிவிட்டு, சில ஜெவான்களை அழைத்து, திவானுடைய உடம்பை சோதனை செய்து பார்க்கும்படி உத்தரவிட்டார். உடனே ஜெவான்கள் அவர்மீது புலிகள்போலப் பாய்ந்து அவரது அங்க வஸ்திரம் முதலியவற்றை விலக்கினர். அவரது இடுப்பைச் சுற்றி நீளமாய்க் கட்டப்பட்டிருந்த வண்டிக்காரன் பையொன்று காணப்பட்டது. சங்கிலியின் இன்னொரு பாகத்தையும் வைர மோதிரத்தையும் அவர் அதற்குள் வைத்துக் கொண்டிருக்கலா மென்ற நம்பிக்கையுடன் போலீசார் அந்தப் பையை அவிழ்த்து அதற்குள் கத்தையாய்த் திணிக்கப்பட்டிருந்த காகிதச் சுருளை வெளியில் எடுத்துப் போட்டனர். போடவே, அதைக் கண்ட சப் இன்ஸ்பெக்டரும் மற்ற ஜனங்களும் மிகுந்த பிரமிப்பும் ஆச்சரியமும் அடைந்து மூக்கின் மீது விரலை வைத்தனர். அவ்வாறு வெளியில் எடுக்கப்பட்ட காகிதங்கள் அத்தனையும் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளாய் இருக்க, அதைக் கண்ட போலீஸார் தமது கண்களை நம்பாமல் அவை நிஜமான நோட்டுகளோ அல்லது அவரால் தயாரிக்கப்பட்ட கள்ள நோட்டுகளாய் இருக்குமோவென்று சம்சயித்து, அவைகளை நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தனர். எல்லாம் நிஜமான நோட்டுகளாகவே

இருந்தன. உடனே போலீஸார் அவைகளை எண்ணிப் பார்த்தனர். 167 நோட்டுகள் இருந்தன. திவான் சாமியார் திருவனந்தபுரத் திலிருந்து புறப்பட்ட காலத்தில் 2 லக்ஷம் ரூபாய்க்கு நோட்டுகள் வைத்திருந்தாரென்று சொன்னோம் அல்லவா. அவைகளில் அவர் அதுவரையில் முப்பத்திமூன்று நோட்டுகள்தான் எடுத்து மாற்றிச் செலவு செய்திருந்தார். கடைசி நோட்டு மாற்றியதில் மிஞ்சி யிருந்த பணத்தைத் தமது தந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தமது பிரயாணச் செலவுக்கு ஓர் ஐந்து ரூபாயை மாத்திரம் எடுத்து வந்திருந்தார். அதில் மிச்சமான சில்லரை அவரது அங்கிப் பையில் இருந்தது. கையில் திருவோடு முதலியவற்றுடன் பிச்சைக் காரனைப் போலக் காணப்பட்ட பரதேசியிடம் முப்பத்தி மூவாயிரம் குறைய இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய் இருப்பதென்றால், அந்த மனிதன் பெருத்த கொள்ளைக்காரனாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும், அவன் சந்நியாசி வேடம் போட்டுக் கொண் டிருந்தபடியே பல இடங்களில் கொள்ளையடித்து அவ்வளவு பெருத்த பணத் தொகையைச் சேர்த்து வைத்திருக்க வேண்டு மென்றும் மேலப்பண்ணை முதலியாருடைய குழந்தையின் நகைகளை அவன் கழற்றினான் என்பதைப் பற்றிச் சந்தேகமே இல்லையென்றும் போலீசாரும் மற்ற ஜனங்களும் உடனே நிச்சயித்துக் கொண்டதன்றி, அவன் மகா அபாயகரமான முரட்டுத் திருடனாகத்தான் இருக்க வேண்டுமாதலால், அவனை உடனே நியாயஸ்தலத்திற்குக் கொண்டு போய்த் தண்டனை செய்வித்து சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர் திவான் சாமியாரை நோக்கி அவரது பெயர் என்னவென்று வினவினார்.

திவான் சாமியார், “ஐயா! நான் உலகைத் துறந்து ஆறேழு வருஷ காலமாகிறது. அப்போது என்னுடைய பெயரையும் நான் துறந்துவிட்டேன். இப்போது எனக்குப் பெயரே இல்லை. என்னை எல்லோரும் பரதேசி அல்லது சாமியார் என்றுதான் கூப்பிடுகிறார்கள். அதுதான் இப்போது என் பெயராக வழங்குகிறது” என்றார்.

அதைக்கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர் நிரம்பவும் கோபங் கொண்டு, “ஓகோ! உனக்குப் பெயர் இல்லையோ! சரிதான்! நீ நல்ல பக்காத் திருடனென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. நீ இதற்கு முன் பல தடவைகளில் தண்டனை அடைந்திருக்க வேண்டுமென்றே நான் எண்ணுகிறேன். உன்னுடைய கைரேகை அடையாளத்தை எடுத்து இதோ நான் மேலதிகாரிகளுக்கு அனுப்பப் போகிறேன். அது போனால், உன்னுடைய பூர்வோத்திரமெல்லாம் உடனே தெரிந்து போகிறது! நீ உன் பெயரைச் சொல்ல வேண்டாம். பத்திரமாக மூடி வைத்துக் கொள். அதிருக்கட்டும். உன்னுடைய சொந்த ஊர் இன்னதென்றாவது சொல்லுவாயோ, மாட்டாயோ?” என்று நிரம்பவும் அருவருப்போடு கேட்டார். திவான் சாமியார் பெருந்தன்மையாகப் புன்னகை செய்தவராய், “பரதேசி என்பதிலேயே என்னுடைய ஊர் இன்னது என்பதும் அடங்கியிருக்கவில்லையா? அதன் அர்த்தத்தையே கவனித்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர் முன்னிலும் அதிகரித்த கோபாவேசம் அடைந்து பல்லை நறநறவென்று கடித்து, “ஓகோ! அப்படியா! நீ மகா குறும்பனாக இருக்கிறாயே! இன்றைய தினம் மாத்திரம் பொறுத்துக் கொள். நாளைய தினம் நீ தஞ்சாவூர் முந்திரித் தோப்பு ஜெயிலுக்குள் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவாய். அதுதான் உனக்குத் தகுந்த இடம். அங்கே போய் எந்திரத்தில் மாவரைத்தால், கருவமெல்லாம் வெகு சீக்கிரத்தில் அடங்கிப் போகும்” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட திவான் சாமியார் கம்பீரமான முகத்தோற்றத்தோடு நின்று, “எம்பெருமான் செயல். அவர் திருவுளம்பற்றி எந்த உத்தியோகத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறாரோ, அதை நாம் சந்தோஷத்தோடு உடனே ஏற்றுக்கொண்டு தீர வேண்டும். அவர் பார்த்து நம்மைப் பெரிய மகாராஜனுடைய பதவியில் வைத்தால், அப்போது நாம் எவ்வளவு சந்தோஷம் அடைவோம். மாவரைக்கும் உத்தியோகத்தைக் கடவுள் நமக்குக் கொடுத்தால், அப்போதும் நாம் சந்தோஷமாக அதைச் செய்ய வேண்டியதுதான். நாம் அரைக்கும் மா எத்தனை மனிதருடைய பசியை நிவர்த்திக்கும்! அதுவும் ஒரு சக்கருமந்தானே” என்றார்.

உடனே சப் இன்ஸ்பெக்டர் திவான் சாமியாரது கைரேகை அடையாளத்தை எடுத்து மேலதிகாரிகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு நாலைந்து சாட்சிகளின் வாக்கு மூலங்களை வாங்கி திவான் சாமியார் மீது பிராது தயாரித்து அதைக் கண்டியூருக்கு சம்பந்தப் பட்ட நீதிபதிக்கு அனுப்பியதன்றி திவான் சாமியாருக்கும் கைவிலங்கு பூட்டி கத்தி துப்பாக்கிகளுடன் இருந்த இரண்டு ஜெவான்களுடன் அவரை நீதிபதியின் கச்சேரிக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

நீதிபதி அந்த வழக்கைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, அதன் விசாரணையைத் தாம் மறுநாட்காலை பதினொரு மணிக்கு எடுத்துத் துவக்குவதாய்க் கூறி, சாட்சிகளும், கைதியும் அப்பொழுது வந்து சேரவேண்டுமென்று உத்தரவு செய்தார். உடனே ஜெவான்கள் நமது திவான் சாமியாரை அவ்விடத்திலிருந்து அழைத்துப்போய் விசாரணைக் கைதிகளை வைக்கும் சப் ஜெயிலில் அடைக்க, அதன் காவற்காரன் தடித்த இரும்புக் கம்பிகளால் ஆன அதன் கதவுகளை மூடி வெளியில் பூட்டிவிட்டான். திவான் சாமியார் மறைவான ஒரு மூலைக்குப் போய்த் தரையின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டார். அவரது மனத்தில் பல வகையான எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் எழுந்து உலப்பத் தொடங்கின. “ஈசா! இதுவும் உன் திருவிளையாடலா! என்னைத் திருடனாக்கி, சிறைச்சாலைக்குள் அனுப்பி என் அழகைப் பார்க்க வேண்டுமென்பது உன் திருவுள்ளமா! அதையும் பார்த்துவிட்டாய். இப்போது உன் மனம் குளிர்ந்ததா? நீ எப்படிப்பட்ட இழிவுக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் ஆளாக்கினாலும், அது அக்கிரமமென்று சொல்ல நான் அருகனல்லன். நீ செய்வ தெல்லாம் நீதியான காரியமாகத்தான் இருக்கும். அதன் உள் கருத்தை யூகித்தறிந்து கொள்ளத்தக்க ஞானம் எனக்கு இல்லை யென்று சொல்ல வேண்டுமேயன்றி, வேறு எதையும் நான் சொல்வது சரியல்ல. நான் திவானாயிருந்த காலத்தில் எத்தனையோ சப் இன்ஸ்பெக்டர்களும், சூபரின்டென்டெண்டு களும், நீதிபதிகளும் எனக்கெதிரில் வந்து கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்று என்னை வணங்கும்படிச் செய்ததும் நீயே. இப்போது, அந்த நிலைமையைத் தலைகீழாய் மாற்றியிருப்பதும்

நீயே. வண்டி ஓடத்தில் ஏறுவது ஒரு காலம். ஓடம் வண்டியில் ஏறுவது இன்னொரு காலம். எத்தனையோ குற்றவாளிகளுடைய தண்டனையை முடிவாக ஒப்புக்கொள்ளும் அதிகாரத்தை நான் வகித்திருந்தேன். இப்போது நானே கைதியாகி சிறைச்சாலைக்குள் நுழைந்திருக்கிறேன். அந்தக் காலத்தில், நிரபராதியான மனிதர்கள் இவ்வாறுதான் தண்டனை அடைந்தார்களோ என்னவோ. அவர்களுடைய வதை இப்போது என்னைத் தாக்கியிருக்குமென்றே நான் எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இருந்தாலும், என்னை இரண்டொரு நாட்களோடு விட்டுவிடப் போகிறாயோ, மாசுக் கணக்கில் அல்லது வருஷக் கணக்கில் இந்த நிலைமையிலேயே வைக்க விரும்புகிறாயோ என்பதுதான் தெரியவில்லை. நான் திடீரென்று இப்படி மாயமாய் மறைந்து போய்விட்டால், என்னையே சதமென்று நம்பி இருக்கும் என் விருத்தாப்பியத் தந்தை எப்படி உயிர்வாழப் போகிறார். எனக்கு நேரிட்ட கதியை நான் அவருக்குச் சொல்லியனுப்பவும் மார்க்கம் இல்லை; சொல்லி அனுப்பினாலும், அவர் அதைக்கேட்டு மன முடைந்து வருந்தி உடனே இறந்து போனாலும் போய் விடுவார். ஆகையால், நான் நீடித்த காலத்துக்குத் தண்டனை அடைந்தாலும், அதை அவருக்குத் தெரிவிக்காமல் இருப்பதே உசிதமாகப் படுகிறது. என்னிடத்தில் இருந்த பணத்தையெல்லாம் அவரிடத்தில் கொடுத்துவிட்டாவது வராமல் போனேன். அங்கே பணத்தை வைத்தால், எவரேனும் அதைக் கண்டு, அதை அபகரிக்க முயற்சித்து அதனால் கிழவரையும் கொன்று போட்டுவிடப் போகிறார்களே என்று பயந்தல்லவா, நான் பணத்தையெல்லாம் என்னிடமே வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது நான் சங்கிலியைத் திருடிவிட்டதாக அபாண்டப்பழி ஏற்பட்டிருப்பதுபோல, வேறு யாராவது தற்செயலாய் இழந்துள்ள பெரிய பணத்தொகையை நான் தான் திருடியவன் என்ற பழியும் வந்து சேர்ந்தாலும் சேரலாம். அப்போது இந்தப் பணமும் என்னைவிட்டுப் போய்விடும். நல்ல வேளையாக திருவடமருதூரிலுள்ள ஸ்தாவர சொத்துகள் மறுபடி வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளை வைத்துக்கொண்டு எப்படியாவது கிழவர் பிழைத்துப் போகலாம். என் சிற்றன்னை முதலியோரை அநேகமாய் மதுரையில் கண்டு பிடித்து விடலாமென்றும், அவர்களை மறுபடி கொணர்ந்து என்

தந்தையிடம் சேர்த்துவிடலாம் என்றும் நினைத்து நான் நிரம்பவும் ஆவலும், ஆத்திரமும் கொண்டு ஓடிவந்தேன், அதுதான் நிறைவேற வழியில்லாமல் போய்விட்டது. நான் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அவசரப்பட்டேனோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு முட்டுக் கட்டை விழுந்துவிட்டது. அதற்கு இன்னம் காலம் வரவில்லை போலிருக்கிறது. என் தந்தையை அவருடைய பழைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து வைத்து அவருடைய மனக் குறைகளை எல்லாம் நீக்கி, அவர் சந்தோஷமாக இருக்கும்படி செய்ய நான் அவசரப்படுகிறேன். 'பதறாதே, மெதுவாய்ப் போ' என்று கடவுள் இதனால் காட்டுகிறார் போலிருக்கிறது. "சரி; நடப்பது நடக்கட்டும். என் கோரிக்கை பூர்த்தியடையுமோ அடையாதா என்பதை நாளைய தினம் ஏற்படப் போகும் நியாயாதிபதியின் தீர்ப்பு நிச்சயிக்கட்டும்" என்று திவான் சாமியார் பலவாறு எண்ணமிட்டு நிலை கலங்கிக் களைத்துத் தளர்வடைந்து சுவரில் சாய்ந்திருக்க, முதல் நாளிரவு முழுதும் தூங்காமலேயே இருந்தவர் ஆதலால், அவர் சிறிது நேரத்தில் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

பிற்பகல் இரண்டு மணி சுமாருக்கு காவற்காரன் அவரை எழுப்பி, ஆகாரம் ஏதாவது தேவையா என்று வினவினான். திவான் சாமியாரது மனம் தமது தந்தையைப் பற்றி பெரிதும் ஏக்கமும் கவலையும் கொண்டு சகிக்க வொண்ணாத வேதனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஆகையால் அவருக்கு போஜனம் வேண்டுமென்ற வேட்கையே தோன்றவில்லை. ஆகவே அவர் தமக்குப் பசியில்லையென்றும் ஆகாரம் தேவையில்லையென்றும் கூறி விட்டார். அன்றைய தினம் இரவிலும் காவற்காரன் வந்து பகலில் கேட்டது போலவே ஒரு குரல் கேட்டுத் தனது பழியைக் கழித்துக்கொண்டு போய்ச் சேர்ந்து விட்டான். திவான் சாமியாருக்குத் தமது அபாரமான வியாகுலத்தில் அன்னத்திலாவது தண்ணீரிலாவது புத்தி செல்லவே இல்லை. தாம் சந்தேகால் பதமான நிலைமையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தமையால் மறுநாள் தம்மை நியாயாதிபதி எப்படியும் ஆறுமாதம் அல்லது ஒரு வருஷகாலத்திற்கு கண்டித்து விடுவார் என்ற ஒரு நிச்சயம் அவரது மனத்தில் எழுந்து அவரை வதைக்கத் தொடங்கியது. தாம்

எவ்வித சமாதானம் கூறினாலும், அது செல்லுபடியாகா தென்றும் அவர் உணர்ந்தார். தாம் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்ய வில்லையென்று ருஜுபடுத்தத் தமக்கு எவரும் சாட்சி இல்லை. ஆகவே, மறுநாள் தாம் தப்புவது துர்லபம் என்ற எண்ணமே அவரது மனத்தில் அடிக்கடி தோன்ற ஆரம்பித்தது. தமக்கு நேரிட்ட கதியைத் தாம் தமது தந்தையிடம் தெரிவித்தால், அதுவே அவரைக் கொன்றுவிடுமென்றும் திவான் சாமியார் நினைத்தார். தாம் தமது இருப்பிடத்தை அவருக்குத் தெரிவிக்காமலேயே வருஷக் கணக்கில் அல்லது மாதக்கணக்கில் சிறைச்சாலையில் இருந்தால், அவர் தம்மைப்பற்றி அபாரமான கவலையும் ஏற்றமும் விசனமும் அடைந்து தம்மைத் தேடப் புறப்பட்டு விடுவார் என்றும், அதனால், அவருக்கு ஏதேனும் பெருத்த பொல்லாங்கு சம்பவிக்கு மென்றும் அவர் உறுதியாக எண்ணினார். ஆகவே, அவர் விவரிக்க வொண்ணாத அபாரமான சஞ்சலங்கொண்டு நரகவேதனை அடைந்து அன்றைய இரவைப் போக்கினார்.

மறுநாட்காலையில் காவற்காரர்கள் வந்து அதே கட்டிடத்தின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்த கிணற்றண்டை அவரை அழைத்துப் போய் அவரது காலைக் கடமைகளை முடித்துக் கொள்ளும்படிக்கூற, அவர் தமது ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு லக்ஷணமாய் விபூதி தரித்து தமது நியம நிஷ்டைகளைச் சுருக்கமாக முடித்து இரண்டொரு கை தண்ணீர் அருந்திவிட்டு மறுபடி சிறைச்சாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அன்றைய தினம் காலை சரியாகப் பதினொரு மணிக்கு நீதிபதி கச்சேரிக்கு வந்து சேர்ந்து, அந்தத் திருட்டு வழக்கை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டார். இரண்டு போலீஸ் ஜெவான் களினிடையில் தலை குனிந்தவராய் வந்த திவான் சாமியார் கைதிக்கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டார். அந்த வழக்கில் சர்க்கார் கட்சியை நடத்தும்பொருட்டு பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து தயாராகக் காத்திருந்தார். அந்த நியாய ஸ்தலத்தைச் சார்ந்த வக்கீல் களெல்லோரும் அந்த வேடிக்கையான வழக்கைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று நிரம்பவும் ஆசையோடு உட்கார்ந்திருந்தனர். மேலப்பண்ணை முதலியாருடைய குழந்தையின் ஆபரணங்களை யாரோ ஒரு சாமியார் கழற்றிக் கொண்டாரென்றும், அவரிடம்

லக்ஷக்கணக்கில் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருள் அகப்பட்ட தென்றும், ஜனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டதில், அந்தச் செய்தி வெகுதூரம் வரையில் எட்டிப் போனமையால், விசாரணை காலத்தில் வேடிக்கை பார்க்க வேண்டுமென்று பல்லாயிரக்கணக்கில் ஜனங்கள் வந்து கச்சேரிக்குள்ளும், அதற்கு வெளியிலும், அடர்ந்து போயினர். காஷாய வஸ்திரம், ஜடைகள் முதலிய சந்நியாசிக் கோலத்துடன் இருக்கும் ஒருவன் திருடி விட்டானென்ற செய்தி மிகுந்த வியப்பை உண்டாக்கியது. ஆகையால், அதைக் கேள்வியுற்ற மற்ற பரதேசிகளும், பிச்சைக் காரர்களும் கூட வேடிக்கை பார்க்கும்பொருட்டு கச்சேரிக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். திவான் சாமியார் உண்மையில் நகை களைத் திருடிவிட்டாரென்றே சகலமான ஜனங்களும் உறுதியாக நம்பி இருந்தனர். ஆதலால், பெருத்த மகானைப் போன்ற தோற்றத்தோடு இருந்த மனிதர் அத்தகைய தீய காரியத்தை நடத்திவிட்டாரே என்ற ஆத்திரமும், பதைப்பும் காட்டி, “காலம் கலிகாலமையா! இப்படிப்பட்ட அக்கிரமம் நடந்தால், மழை ஏன் பெய்யும்? முன் காலத்தில், இராவண சந்நியாசி, அர்ச்சுன சந்நியாசி என்று ஏற்படவில்லையா! அவர்கள் பெண் பிடிக்கும் சந்நியாசிகள்! இவர் கழுத்துமணி அறுக்கும் சந்நியாசி! இப்பேர்ப் பட்டவர்களை யெல்லாம் இலேசில் விடக்கூடாது. குதிரைச் சவுக்கை எடுத்துக் கொண்டு இரத்தம் பீரிட்டு அடிக்கிற வரையில் சக்கை சாறாய்ச் செய்துவிட வேண்டும். அதோடு இரண்டு வருஷம் மூன்று வருஷம் கடுங்காவல் தண்டனையும் கொடுத்துவிட வேண்டும். நியாயாதிபதி என்ன செய்யப் போகிறாரோ பார்க்கலாம்” என்று பலவாறு ஆத்திரமொழிகளை உபயோகித்த வண்ணம் விசாரணையின் தொடக்கத்தை நிரம்பவும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

விசாரணை துவக்கமாயிற்று. பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் உடனே எழுந்து நின்று அந்த வழக்கின் சாராம்சத்தை எடுத்துக் கூறத் தொடங்கி, “நீதிபதியவர்களே! இந்த வழக்கில் அதிக சிக்கலான அம்சம் எதுவும் இல்லை. விஷயம் வெகு சுலபமானது. இந்தக் குற்றம் நடந்ததைப் பார்த்ததற்கு ஆயிரக்கணக்கில் சாட்சிகள் இருக்கிறார்கள். ஏராளமான சாட்சிகளைக் கொணர்ந்து

விட்டுக் கோர்ட்டாரவர்களுடைய அரிய பொழுதை வீணாக்க நாங்கள் விரும்பவில்லை. குற்றவாளியே தாம் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்ததாக ஒப்புக் கொள்ளுவாரென்று நாங்கள் நம்புகிறோம். ஆகையால் தக்க மனிதராய்ப் பொறுக்கி நாலைந்து சாட்சிகளை மாத்திரம் கோரி இருக்கிறோம். அவர்களுடைய சாட்சியும் போதாதென்று நியாயாதிபதிகள் கருதும் பட்சத்தில் இன்னம் தேவையான சாட்சிகளை விடக் காத்திருக்கிறோம். இந்த வழக்கின் சாராம்சம் என்னவென்றால், கண்டியூர் பெருமாள் கோவிலில் இப்போது பிரம்மோத்சவம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நேற்று எட்டாவது திருநாளாகையால் வெண்ணெய்த் தாழி சேவை நிரம்பவும் விமரிசையாக நடத்தப்பட்டது. சுவாமி கோவிலை விட்டுப் புறப்பட்டு ரஸ்தாவோடு வந்து கொண்டிருந்தார். சுமார் ஐம்பதினாயிரம் ஜனங்கள் சுவாமிக்கு முன்னும் பின்னுமாக நிறைந்து கூடவே வந்தனர். அப்போது கண்டியூர் மேலப்பண்ணை முதலியாருடைய சம்சாரம் தங்கள் கைக்குழந்தையுடன் சுவாமி தரிசனத்துக்கு வந்து ஜனக் கும்பலில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். அவர்கள் தக்க பெரிய மனிதர்களாகையால் அந்த அம்மாளின் மேலும் குழந்தையின்மேலும் விலையுயர்ந்த நகைகள் ஏராளமாக இருந்தன. நெருக்கடியான ஓரிடத்திற்கு அவர்கள் வந்த சமயத்தில் அம்மாளுக்குப் பின்புறமாக நின்றவர், முதுகுப் பக்கத்தில் தொங்கிய குழந்தையின் கைவிரலிலிருந்த வைர மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொண்டதன்றி, ஏதோ ஓர் ஆயுதத்தைக் கொண்டு குழந்தையின் கழுத்திலிருந்த சங்கிலியை வெட்டி எடுத்த சமயத்தில், அது குழந்தையின் கழுத்தில்பட குழந்தை திமிறவும் அழவும் ஆரம்பித்ததைக் கண்ட அம்மாள் அதன் கழுத்தைப் பார்க்க, சங்கிலி காணப்படவில்லை. குழந்தையின் கழுத்தில் வீக்கமும், இரத்தக் கசிவும் இருந்தன. உடனே அம்மாள் கூச்சலிட்டார்கள். உடனே ஜனங்கள் அம்மாளுக்குப் பக்கத்தில் நெருங்கி நின்ற மனிதர்களை வெளியில் விடாமல் வளைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவராய்ச் சோதனை போட்டுப் பார்த்ததில், குழந்தைக்குப் பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த இந்த மனிதருடைய சட்டைப் பைக்குள் சங்கிலியின் ஒரு பாகம் இருந்து அகப்பட்டது. அதன் இன்னொரு பாகமும், வைர மோதிரமும் அகப்படவே இல்லை. அந்த இடத்தில் தரையை

வெகுதூரம் வரையில் ஜனங்கள் கிளறிப் பார்த்தனர். அவை காணப்படவில்லை. இவரும் இன்னம் ஒருவரோ பலரோ சேர்ந்தும் இந்தத் திருட்டை நடத்தி இருக்க வேண்டுமென்பது பரிஷ்காரமாகத் தெரிகிறது. இவர்கள் அயுத்தத்தைக் கொண்டு தங்கச் சங்கிலியை வெட்டி எடுத்திருக்கிறார்கள். எடுத்தவுடன் அதன் கொக்கி சுழன்று கொண்டதோ அல்லது இவர்களே அதைக் கழற்றி, தலைக்கு ஒரு பாகமாய் எடுத்துக் கொண்டார்களோ தெரியவில்லை. சங்கிலியின் இன்னொரு பாகம், வைர மோதிரம், நகையை வெட்டிய ஆயுதம் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு மற்றவர் கூணநேரத்தில் தப்பித்துக்கொண்டு அப்பால் போயிருக்க வேண்டுமென்றே நாம் யூகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவர் குழந்தையின்மேலிருந்து நகையைக் கழற்றியதை யாரும் நேரில் பார்க்கவில்லை. திருடப்பட்ட சொத்தின் ஒரு பாகம் இவரிடமிருந்தது நிச்சயமாதலால், இவர் நகையைத் திருடிய குற்றத்தை யாவது, திருடுவதற்கு உடந்தையாயிருந்து திருட்டுச் சொத்தை வாங்கிய குற்றத்தையாவது செய்திருக்க வேண்டும். அதுவுமன்றி, இவர் உலகைத் துறந்து காஷாயந் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் பரதேசி. இவர் உண்மையான துறவியாயிருந்தால், இவர் தம்மிடம் பணத்தையே வைத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்.

இவருடைய உடம்பைப் போலீசார் சோதனை செய்து பார்த்ததில், இவருடைய இடுப்பில் கட்டப்பட்டிருந்த துணிப் பைக்குள் 167 ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகள் இருந்து அகப்பட்டிருக்கின்றன. இவர் உண்மையான சாமியார் அல்லவென்பதும், வேஷக்காரச் சாமியார் என்பதும் நிச்சயமாகின்றன. அவ்வளவு பெரிய பணத்தொகை இவருக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது என்பதைப் பற்றியும் இவர் திருப்திகரமான சமாதானம் சொல்ல மறுக்கிறார். இவருடைய ஊர் பெயர் முதலியது எதைக் கேட்டாலும் இவர் வெளியிடாமல் குதர்க்கமாக மறுமொழி கூறுகிறார். அநேகமாய் அந்தப் பெருத்த தொகையும் எவ்விடத்திலிருந்தாவது களவாடப்பட்டதாகவே இருக்க வேண்டும். அந்தப் பணமும், களவாடப்பட்ட சங்கிலித் துண்டும் கோர்ட்டாரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோர்ட்டாரவர்கள் சாட்சிகளை விசாரித்து, கைதி என்ன குற்றம் செய்திருக்

கிறதாகப் படுகிறதோ, அதற்குத் தக்க தண்டனையை அளிக்கும்படி கோருகிறேன். குழந்தையின் கையிலிருந்த வைர மோதிரத்தின் விலை ரூபாய் ஐநூறு. முகப்புள்பட சங்கிலியின் விலை ரூபாய் இரண்டாயிரத்து முன்னூறு. இவையன்று தக்க பெரிய மனிதருடைய குழந்தையின் உடம்பு காயப்பட்டுப் போய்விட்டது. இத்தனைக்கும் சேர்ந்து அவர்களுக்குச் சுமார் ஐயாயிரம் ரூபாய் வரையில் நஷ்ட ஈடு செய்து கொடுப்பதும் நியாயமாக இருக்கிறது. அது விஷயத்திலும் கோர்ட்டாரவர்கள் தக்க உத்தரவு பிறப்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதுதான் வழக்கின் சாராம்சம். இனி முதல் சாட்சி மேலப்பண்ணை முதலியாரைக் கூப்பிடலாம்” என்று கூறிவிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டார்.

உடனே மேலப்பண்ணை முதலியாரைச் சேவகன் கூப்பிட, அவர் தமது குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சாட்சிக் கூண்டின்மேல் நின்று நியாயாதிபதிக்கு நமஸ்காரம் செய்தார். அவரது மினுமினுப்பான தேகமும், அவர் மீதிருந்த ஜரிகை வஸ்திரங்களும், வைரக் கடுக்கன், வைர மோதிரங்களும் ஒன்றுகூடி, அவர் தக்க பெரிய மனிதர் என்பதை எளிதில் வெளிப்படுத்தின. குழந்தையும் செழுமையான தோற்றமும் முகக்களையும் உடையதாய் இருந்ததன்றி, ஏராளமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அவ்வாறு குழந்தையோடு மேலப்பண்ணை முதலியார் வந்து நிற்க, நீதிபதி அவரையும் குழந்தையையும் பார்த்து மேலான அபிப்பிராயமும் மதிப்பும் கொண்டவராய் அவரிடம் நிரம்பவும் மரியாதையாகவே வார்த்தையாடத் தொடங்கினார். கச்சேரியில் கூடியிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் குழந்தையோடு பெரிய மனிதர் கச்சேரிக்கு இழுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு சகியாதவராய் அந்த ஆத்திரத்தைத் திவான் சாமியார் மீது திருப்பி தணிவான குரலில் அவரைத் தாறுமாறாக தூஷிக்கத் தொடங்கினார். மிகுந்த ஏக்கமும், கவலையும் கொண்டு வெட்கிச் சோர்ந்து தலை குனிந்து நின்ற திவான் சாமியார் தமது கடைக்கண் பார்வையால், மேலப்பண்ணை முதலியாரையும் அவரது குழந்தையையும் பார்த்துவிட்டு முன்னிலும் அதிகமாய்க் கீழே குனிந்து கொண்டு, “ஈசா! இதுவும் உன் திருவிளையாடலா!” என்று தமக்குத் தாமே

கூறிக் கொண்டார். அதன் பிறகு மேலப்பண்ணை முதலியாரிடத் திலிருந்து பிரமாணத்தின் மேல் அடியில் கண்ட வாக்குமூலம் வாங்கப்பட்டது—

நான் மேலப்பண்ணைக்குச் சொந்தக்காரர். என் பெயர் கந்தசாமி முதலியார். அந்தப் பண்ணை சுமார் லக்ஷம் ரூபாய் பெறும். நான் சர்க்காருக்கு வருஷத்தில் நிலவரி ரூபாய் 2500—ம், வருமான வரி ரூபா 300—ம். செலுத்துகிறேன். நேற்று நான் ஊரில் இல்லை; ஓர் அவசர காரியமாக வெளியூருக்குப் போய்விட்டு இன்று விடியற்காலையில் வீட்டுக்கு வந்தேன்; வந்தவுடன் இந்தச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றேன். நேற்று நகை களவாடப் பட்ட சமயத்தில் நான் இல்லை. ஆகையால், அதைப் பற்றி எனக்கு எந்தத் தகவலும் தெரியாது. இது என் குழந்தை; இதன் மேலிருந்த வைர மோதிரம், வைர முகப்புள்ள தங்கச் சங்கிலியும் களவாடப்பட்டுப் போனதாகக் கேள்வியுற்றேன். அவை இரண்டையும் எங்கள் ஊர் கிருஷ்ணபத்தர் செய்து கொடுத்தார். மோதிரம் ஐந்தாறு ரூபாய் அடங்கியது; சங்கிலி இரண்டாயிரத்து முன்னூறு ரூபாய் பிடித்தது. கோர்ட்டார் வசத்தில் இருக்கும் சங்கிலித்துண்டு என் குழந்தையின் மேலிருந்த சங்கிலியின் துண்டுதான். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும், நானும் இந்தக் கைதியும் இதற்குமுன் ஒருவரையொருவர் அறிந்தவர்களன்று; இவருக்கும் எனக்கும் பகைமையாவது வேறு எவ்விதச் சம்பந்த மாவது இல்லை. நேற்று நடந்த திருட்டு விஷயத்தை என் சம்சாரமும் மற்ற சாட்சிகளும் வந்து ருஜுப்படுத்துவார்கள் — என்று கூறினார்.

உடனே நியாயாதிபதி திவான் சாமியாரை நோக்கி, “ஏன் ஐயா! சாமியாரே! உம்முடைய கட்சியின் நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல நீர் வக்கீல் யாரையாவது அமர்த்த விரும்பவில்லையா?” என்றார்.

திவான் சாமியார், “என்னுடைய நியாயம் எனக்கே சரியாக விளங்கவில்லை. நான் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு, வக்கீல் என்ன செய்யப் போகிறார். ஆகையால் நான் வக்கீல் வைக்க வில்லை” என்றார்.

பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் நீதிபதியை நோக்கி, “ஆகா! எவ்வளவு குறும்புத்தனம் பார்த்தீர்களா! தன்னுடைய நியாயம் தனக்கே தெரியவில்லையாமே!” என்றார். உடனே நீதிபதி கைதியை நோக்கி, “சரி; உம்முடைய இஷ்டம், அதிருக்கட்டும். இப்போது மேலப்பண்ணை முதலியார் வாக்குமூலம் கொடுத்ததைக் கேட்டீரே! இதில் ஏதாவது குறுக்கு விசாரணை செய்ய நீர் இஷ்டப்படுகிறீரா? எதையாவது கேட்க வேண்டுமானால் கேட்கலாம்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “மேலப்பண்ணை முதலியாரவர்கள் பெரிய பிரபுவென்பது தெரிகிறது. இவர்கள் பிரமாணத்தின்மேல் கொடுத்த வாக்குமூலத்தில் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தில் பொய் பேசி இருக்கிறார்கள். அதை நான் இப்போது எடுத்துக் காட்டவேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. மற்றவர்களுடைய விசாரணையெல்லாம் முடிந்தபின், நான் குற்றவாளிதானென்று கோர்ட்டாரவர்களுக்குப் படும் பக்கத்தில், அப்போது இந்த சாட்சியை மறுபடி வரவழைத்து நான் குறுக்கு விசாரணை செய்வதற்கு மாத்திரம் அநுமதி கொடுக்க வேண்டும். அதோடு இன்னொரு வேண்டுகோளும் இருக்கிறது. இந்த சாட்சியின் சம்சாரமான அம்மாள் நேற்றைய தினமே கும்பலில் அகப்பட்டு நிரம்பவும் கஷ்டத்திற்கு இலக்காகி விட்டார்கள். ஸ்திரீ ஜாதியாகிய அவர்களை இத்தனை ஜனங்களுக்கு முன்னால் இந்தக் கச்சேரிக்கு வரும்படி செய்வது அவ்வளவு மரியாதையாகப் படவில்லை. அவர்கள் போலீசாரிடம் என்ன வாக்குமூலம் கொடுத்தார்களோ அதை அப்படியே நியாயாதிபதியவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதைப்பற்றி எனக்கு ஆட்சேபணையே இல்லை” என்று நிரம்பவும் மரியாதையாகக் கூறினார்.

அவர் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு நியாயாதிபதியும் மற்றவர்களும் நிரம்பவும் ஆச்சரியமடைந்தனர். மேலப்பண்ணை முதலியார் பொய்ச் சாட்சி சொல்லி இருக்கிறார் என்று அவர் கூறியது எதைப்பற்றியென்று யோசிப்போரும், தக்க பெரிய மனிதரை அவர் அவ்வாறு தூஷித்துவிட்டாரே என்று பதைத்து ஆத்திரங்கொள்வோரும், அவரது மனைவியைச் சாட்சியாக அழைத்து உபத்திரவப்படுத்த வேண்டாமென்று

அவர் என்ன காரணத்தினால் சொல்லியிருப்பாரென்று சந்தேகிப்போருமாய் எல்லோரும் சிறிது நேரம் குழப்பமடைந்து ஓய்ந்திருந்தனர்.

உடனே நியாயாதிபதி, “சரி; இவரை நீர் பின்பு வேண்டுமானால் குறுக்கு விசாரணை செய்ய நான் அனுமதி கொடுக்கிறேன். அந்த அம்மாளை வருவித்து வாக்குமூலம் வாங்கும் விஷயம் போலீசாரைப் பொறுத்தது. அவர் விசாரணையை நடத்தத்தான் வேண்டுமென்றால், நான் அப்படியே செய்தாக வேண்டும்” என்று கூறி பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கினார்.

உடனே பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு கணைத்துக்கொண்டெழுந்து, “கோர்ட்டார் அவர்களே! இந்த சாட்சி இந்தப் பிரதேசத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கும், மரியாதையும், பெருமைப்பாடும் வாய்ந்தவர், இவர் பொய் வாக்குமூலம் கொடுத்திருப்பதாக இந்தக் கைதி சொல்வது வேண்டுமென்றே இவரை இத்தனை ஜனங்களுக்கு முன் அவமானப்படுத்துவதற்கேயன்றி வேறல்ல. இவர் வாக்குமூலம் கொடுத்திருப்பதில் விஷயம் ஒன்றுமே இல்லை. குழந்தையைக் கொண்டு வந்து காட்டி, நகைகளின் பெறுமானம், அவைகளைத் தாம் செய்த இடம் முதலியவைகளைத்தான் இவர் சொல்லியிருக்கிறார். இவருடைய சம்சாரத்தை விசாரிக்க வேண்டாமென்று அவர்களிடம் நிரம்பவும் அபிமானமும், மரியாதையும் வைத்தவர் போலப் பேசியது வஞ்சகப் புகழ்ச்சியும் குறும்புத்தனமுமேயன்றி உண்மையான சொல்லல்ல. ஆகையால் கோர்ட்டார் அவர்கள் இதைக் கவனித்து, தீர்ப்பு எழுதும்போது, இந்த அவதூறுக்குத் தக்க பரிகாரம் இந்த சாட்சிக்குக் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

உடனே நியாயாதிபதி, “சரி; இன்ஸ்பெக்டர் ஆட்சேபிக்கிறார். அந்த அம்மாளைக் கூப்பிடுங்கள். விசாரிப்போம்” என்றார்.

உடனே சேவகன் மேலப்பண்ணை முதலியாருடைய சம்சாரத்தை அழைக்க, அந்த அம்மாள் மிகுந்த நாணத்தோடு தயங்கித் தயங்கி வந்து சாட்சிக் கூண்டின்மேல் ஏறி நின்று செ.கோ.IV-4

கொள்ள, குமாஸ்தா சாட்சிப் பிரமாணத்தை அந்த அம்மாள் சொல்லும்படி செய்தார்.

பிறகு அந்த அம்மாள் தனது வாக்குமூலத்தைக் கொடுக்கத் தொடங்கி, முதல் நாள் தான் குழந்தையுடன் சுவாமி தரிசனம் செய்யப்போனது, நகைகளை இழந்து கூச்சலிட்டது, சாமியாரது சட்டைப் பையிலிருந்து நகை அகப்பட்டது முதலிய விவரங்களை அதற்கு முன் பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் கூறியதுபோல எடுத்துரைத்தார்.

உடனே நீதிபதி திவான் சாமியாரை நோக்கி, “ஐயா! இந்த அம்மாள் வாக்குமூலம் கொடுத்ததைக் கேட்டீரே; இந்த அம்மாளிடம் ஏதாவது கேள்வி கேட்க விரும்புகிறீரா?” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் சாட்சிக் கூண்டில் நின்ற ஸ்திரீயைப் பார்த்து நிரம்பவும் மரியாதையாகவும் அன்பாகவும் பேசத் தொடங்கி, “தாயே! உங்களைப் பார்த்தால் மகாலக்ஷ்மி போல இருக்கிறது. நீங்கள், நிரம்பவும் பாக்கியசாலியென்பதைப் பற்றிச் சந்தேகமே இல்லை. இருந்தாலும், நீங்கள் ஏராளமான நகைகளையணிந்து குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு இவ்வளவு பெருத்த ஜனக் கும்பலில் வந்ததனால், உங்களுக்கு என்னென்ன சங்கடங்கள் வந்தன பார்த்தீர்களா? பல ஜனங்களுக்கு எதிரில் கச்சேரி வரையில் ஏறும்படியான துன்பத்தை, உங்களுடைய செய்கைதான் உண்டாக்கியது தாயே! உங்களுக்கு நான் அனந்த கோடி தரம் நமஸ்காரம் செய்கிறேன். இனிமேல் இந்த மாதிரி காரியம் செய்யாமல் முன்னெச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ளுங்கள். இவ்வளவுதான் நான் உங்களுக்குச் சொல்லத் தக்கது. இதைத் தவிர, நான் உங்களிடம் என்ன கேள்வியைக் கேட்கப் போகிறேன். நடந்ததை நடந்தபடி நீங்கள் சொல்லிவிட்டீர்கள். அம்மா! தாயே! நீங்கள் இங்கே நிற்க வேண்டாம். முன்னால் வீட்டுக்குப் போங்கள்” என்று நிரம்பவும் பரிவாகக் கூறி நமஸ்கரித்தார்.

அதைக்கேட்ட நீதிபதியும், மற்ற ஜனங்களும் திவான் சாமியார் ஒரு வேளை பைத்தியக்காரராய் இருப்பாரோ என்று சந்தேகத்தைக் கொண்டனர். கைதி கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அவருக்கு விரோதமாகவே வியாக்கியானம் செய்யத்

தயாராகக் காத்திருந்த பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் முன்னிலும் அதிக ஆக்கிரோஷத்துடன் எழுந்து நீதிபதியை நோக்கி, மேஜையைப் பலமாகத் தட்டி, “இந்தக் கைதியின் நடத்தையை நான் பலமாக ஆக்ஷேபிக்கிறேன். ஆரம்பத்திலிருந்தே இவர் குத்தலாகவும், குறும்பாகவுமே சாക്ഷிகளைத் தூஷிக்கிறார். கனம் கோர்ட்டார் இதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது” என்று கூறி விட்டுக் கடுகடுத்த முகத்தோடு உட்கார்ந்து கொண்டார்.

உடனே நியாயாதிபதி திவான் சாமியாரைப் பார்த்து, “ஏனையா இப்படியெல்லாம் தாறுமாறாக நடந்துகொள்ளுகிறீர்? இது சட்ட சம்பந்தமான விவகாரங்களுக்கு மாத்திரம் இடங் கொடுக்கும் நியாய ஸ்தலமென்பது உமக்குத் தெரியாதா? ஏன் இப்படிப் பைத்தியம் பிடித்தவர்போல சம்பந்தா சம்பந்த மில்லாமல் பேசுகிறீர்?” என்றார்.

உடனே திவான் சாமியார் நிரம்பவும் பணிவாகவும் மரியாதையாகவும் பேசத் தொடங்கி, “திருட்டு என்பதையே சொப்பனத்திலும் நினைக்காதவன் திருடனாவதும், சன்மார்க்கத் தையும், உண்மையையும் எடுத்துச் சொல்பவன் பைத்தியக்கார னாவதும், மரியாதையாகவும், வணக்கமாகவும் பேசுவது அவதூறும் தூஷணையும் ஆவதும் கால பலனேயன்றி, எப்போதும் நேரக் கூடியவைகளல்ல. குறுக்கு விசாரணை செய்யும்படி தாங்கள் கேட்டால், நான் இப்படித்தான் பைத்தியக்காரன்போல எதையாவது உளறி வைப்பேன். தாங்கள் என்னைக் கேட்காம லேயே இந்த விசாரணையை முடித்துத் தங்களுடைய தீர்ப்பைச் சொல்லிவிடுங்கள்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட நீதிபதி பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, “பார்த்தீரா? இப்போது என்னிடமே குத்தலாகப் பேசுகிறார். இவருடைய சபாவமே இதுதான் போலிருக்கிறது. இவர் பைத்தியமாகவுமில்லை, தெளிவான அறிவுடைய வராகவும் தோன்றவில்லை; இரண்டுங்கெட்டான். சரி; நாம் விசாரணையை மேலே நடத்துவோம்” என்று கூறினார்.

திவான் சாமியார் எவரும் எதிர்பார்க்காதபடி ஏதோ வார்த்தைகள் சொல்வதை பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர்

குத்தலாகவும் குறும்பாகவும் வியாக்கியானம் செய்து, அவர் மேலப்பண்ணை முதலியாரையும், அவரது மனைவியையும், முடிவில் நியாயாதிபதியையும் அவமதித்துப் பேசிவிட்டாரென்ற அபிப்பிராயமே அங்கிருந்த எல்லா ஜனங்களது மனத்திலும் பட்டது. ஆகையால், அவர்கள் மிகுந்த ஆத்திரமும், ஆவேசமும் அடைந்து பதைபதைத்து திவான் சாமியாரை நன்றாக அடித்துக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று நினைத்துத் துடிதுடித்து நின்றனர்.

அதன் பிறகு வேறு மூன்று மிராசுதார்களும் தட்டாரக் கிருஷ்ணபத்தரும் ஒருவர்பின் னொருவராய் வரவழைத்து விசாரிக்கப்பட்டனர். அவர்கள், அதற்குமுன் வாங்கப்பட்ட வாக்கு மூலங்களுக்கு அநுசரணையாகவே, தங்களது வாக்கு மூலங்களைக் கொடுத்தனர். ஒவ்வொருவரது வாக்கு மூலமும் முடிந்தவுடன் நீதிபதி திவானைப் பார்த்து குறுக்கு விசாரணை ஏதேனும் உண்டா என்ற பாட்டைப் பாடித் தீர்க்க, திவான் சாமியார் ஒன்றுமில்லை யென்று கூறிவிட்டார்.

உடனே நியாயாதிபதி பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, “இவ்வளவு பேர்தானா, இன்னம் சாட்சிகள் இருக்கிறார்களா?” என்றார்.

பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர், “சாட்சிகள் ஆயிரக்கணக்கில் வேண்டுமானாலும் இருக்கிறார்கள். இப்போது இவர்கள் சொன்னதையே தான் மற்றவர்கள் சொல்லப் போகிறார்கள். ஆகையால், எல்லோரையும் வரிக்கவில்லை” என்றார்.

நீதிபதி : இவர்களுடைய சாட்சியமே போதுமானது. இனி எதிர்க்கட்சியை விசாரிக்கலாம். ஐயா சாமியாரே! இவர்கள் சொன்னவைகளையெல்லாம் கேட்டீரே! நீர் இந்தக் குற்றங்களைச் செய்தீரா இல்லையா?

திவான் சாமியார் : நான் எவ்விதமான குற்றமும் செய்ததாக சாட்சிகளுள் யாரும் சொல்லவில்லையே! குழந்தையின் மேலிருந்த நகைகளை நான் சுழற்றியதைப் பார்த்ததாக யாரும் சொல்லவில்லையே! என் சட்டைப் பையில் நகையின் ஒரு துண்டு இருந்ததைக் கண்டு எடுத்ததாக இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதை நான் ஆதியிலிருந்தே ஒப்புக் கொண்டேன்.

இந்த சாட்சிகள் இவ்வளவு தூரம் அநாவசியமாக வந்து அலைய வேண்டியதே இல்லை; நீதிபதிக்கும் அநாவசியமான சிரமம் ஏற்படவேண்டிய அவசியமே இல்லை. குழந்தையின் மேலிருந்த நகைகள் களவாடப்பட்டனவென்பது உண்மையான சங்கதி. அதில் ஒரு பாகம் என் சட்டைப் பையில் இருந்தது. அதை நான் திருடிப் போட்டுக் கொண்டேன் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. அது எப்படி என் பைக்குள் வந்ததென்பது எனக்கே தெரியவில்லை. நகைகளை அபகரித்த திருடன் பக்கத்திலிருந்த என் பையில் இந்தத் துண்டைப் போட்டுவிட்டுப் போயிருப்பானென்றே நான் நினைக்கிறேன். ஏனென்றால், ஜனங்கள் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு, தன்னைத் துரத்தாமல் இருந்துவிட்டதும் என்றும், அதற்குள் தான் ஓடிவிடலாம் என்றும் எண்ணியே அவன் இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இது யூகமேயன்றி அவன் என் பையில் போட்டதை நானும் பார்க்கவில்லை. அதனால் தான் என் நியாயம் எனக்கே விளங்கவில்லையென்று நான் கொஞ்சநேரத்துக்கு முன் சொன்னது. ஆனால் உங்களுடைய சட்டம் வேறு மாதிரியாக இருக்கிறது. திருட்டுச் சொத்து எவனிடத்திலாவது இருந்து அகப்பட்டால், அது நியாயமான வழியில் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்ததென்று ருஜுப்படுத்த வேண்டியது, அதை வைத்துக் கொண்டிருப்பவனைச் சேர்ந்த பொறுப்பு என்பதும் உங்கள் சட்டத்தின் விதி; அதன்படி பார்த்தால் நான் குற்றவாளியாகிறேன் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நீதிபதி : சரி; நான் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் நீரே சொல்லிவிட்டீர். அப்படியானால், உமக்குச் சாதகமாக சாட்சி சொல்லக் கூடியவர்கள் யாருமில்லையா? நான் தீர்ப்பை எழுதலாமா?

திவான் சாமியார் : எனக்கு மனிதர் யாரும் சாட்சி யில்லை. தெய்வந்தான் சாட்சி. நேற்று இந்தத் திருட்டு நடந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்த பெருமாள் நிஜமான தெய்வம் என்பதைப் பற்றி சந்தேகமே இல்லை. அவரைத்தான் நான் நம்பி இருக்கிறேன். அவர் எப்படியும் வந்து நிஜத்தை மெய்ப்பிப்பார்.

நீதிபதி : சட்டப்படி வியவகாரம் நடக்கையில், இந்த மாதிரி சொல்வதில் என்ன அநுகூலம் ஏற்படப் போகிறது.

பிரயோசனமில்லை. நான் என் தீர்மானத்தை எழுதுகிறேன் - என்று கூறித் தமது பேனாவை எடுத்துத் தீர்ப்பு எழுதத் துவக்கினார். நியாயாதிபதி தாம் குற்றவாளி என்று தீர்மானித்து விட்டாராதலால், தம்மை ஒரு வருஷ காலத்திற்காவது தண்டித்து விடப்போகிறாரென்று திவான் தீர்மானித்து கொண்டார். மற்ற ஜனங்களும் அது போலவே எண்ணிக் கொண்டனர்.

காசித்ததை எடுத்து இரண்டொரு வரிகள் எழுதிய நீதிபதி உடனே நிறுத்திவிட்டு திவான் சாமியாரை நோக்கி, “ஐயா! இன்னொரு கேள்வி. நீர் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளாய் 167 நோட்டுகள் வைத்திருந்தீரே; அவைகள் உம்மிடம் வந்தவகையென்ன? நீர் சாமியாரான பொழுது அதற்கு முன் உம்மிடமிருந்த சொத்துகளை யெல்லாம் துறந்துதானே காஷாயம் வாங்கிக் கொண்டீர்? அதன் பிறகு நீர் என்ன தொழில் அல்லது வர்த்தகம் செய்தீர்? உமக்கு இவ்வளவு அபாரமான பொருள் எப்படிக்கிடைத்தது?” என்றார்.

அதே சமயத்தில் பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரும் எழுந்து நியாயாதிபதியை நோக்கி, “இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது; இந்த வழக்கின் முதல் சாட்சியான மேலப்பண்ணை முதலியார் வாக்குமூலம் கொடுத்த காலத்தில், அவர் பொய் வாக்கு மூலம் கொடுத்ததாக இவர் சொன்னார். அதுவும் தவறென்ற விஷயத்தை நீதிபதியவர்கள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விளக்கிவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தக்க பெரிய மனிதருடைய கண்ணியத்தை அது பாதிக்கும். அதுவுமன்றி அவருடைய சம்சாரம் வாக்குமூலம் கொடுத்த காலத்தில் மகா பாக்கியசாலி என்றும் மகாலக்ஷ்மி என்றும் வஞ்சகப் புகழ்ச்சி செய்து தூஷித்திருக்கிறார். அவைகளுக்கெல்லாம் இவர் பகிரங்கமான மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளச் செய்யவேண்டும்” என்றார்.

உடனே திவான் சாமியார் நிரம்பவும் வணக்கமாக நியாயாதிபதியை நோக்கி, “முதல் சாட்சி மேலப்பண்ணை முதலியாரை முடிவில் குறுக்கு விசாரணை செய்யலாமென்று தாங்கள் எனக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஐந்து நிமிஷ நேரம் அவரைத் தாங்கள் மறுபடி வரவழைத்துக் கூண்டின்மேல்

நிறுத்தினால், தாங்கள் இருவரும் இப்போது கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவரைக் கொண்டே சமாதானம் சொல்விக்கிறேன்” என்றார்.

அவர் அவ்வாறு கேட்பாரென்று எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆதலால், அது நியாயாதிபதிக்கும், மற்ற எல்லோருக்கும் நிரம்பவும் அதிசயமாகத் தோன்றியது. அவர் பைத்தியங் கொண்ட மனிதராகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் தீர்மானித்துக் கொண்டதன்றி அவர் மேலப்பண்ணை முதலியாரிடம் என்னதான் கேட்கப் போகிறாரென்பதை அறிய ஆவல் கொண்டு சந்தடி செய்யாமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். நீதிபதியின் உத்தரவின்மேல் சேவகன் மறுபடி மேலப்பண்ணை முதலியாரை அழைத்து அவரை சாட்சிக் கூண்டின்மேல் நிற்க வைத்தான். முதலியாரும் பெரிதும் வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து அந்தச் சாமியார் தம்மிடம் என்ன விபரீதமான கேள்வியைக் கேட்பாரோ என்று அஞ்சிக் கலங்கி மிகுந்த கலவரத்தோடு அவரது முகத்தைப் பார்த்தார்.

திவான் சாமியார் அவரைப் பார்த்து, “முதலியார் ஐயா! நான் தங்களிடத்திலும், தங்கள் சம்சாரத்தினிடத்திலும் மரியாதைக் குறைவான வார்த்தைகளை உபயோகித்துத் தூஷித்துவிட்டதாக போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் என்மேல் குற்றம் சுமத்துகிறார்கள். அதைத் தாங்கள் எவ்விதமாக எண்ணுகிறீர்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. தங்களிடம் இப்போது லக்ஷம் ரூபாய் பெறுமானமுடைய நிலம் இருக்கிறதல்லவா?” என்றார்.

சாட்சி, “ஆம். என்னுடைய நிலம் இப்போது லக்ஷம் ரூபாய் பெறும்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “தாங்கள் இந்த அம்மாளைக் கலியாணம் செய்து கொண்ட காலத்தில் தங்களிடம் எவ்வளவு சொத்திருந்தது?” என்றார்.

சாட்சி, “குறைவாகத்தான் இருந்தது” என்றார்.

திவான் சாமியார், “குறைவாக இருந்ததென்றால், இவ்வளவு தான் என்று குறிப்பாகச் சொல்ல முடியாதா?” என்றார்.

சாட்சி, “அவ்வளவு காலத்துக்கு முந்திய நிலைமையைப் புள்ளி விவரங்களுடன் சொல்ல, எனக்கு அவ்வளவு ஞாபகம் இல்லை?” என்றார்.

திவான் சாமியார், “அவ்வளவு காலமென்றால் அதிகமிராது போலிருக்கிறதே. உங்களுக்குக் கலியாணம் சுமார் ஏழு வருஷ காலத்திற்குள்ளானே நடந்திருக்க வேண்டும். அப்போதைய சங்கதி நினைவுக்கு வரவில்லையா?” என்றார்.

அதைக் கேட்ட சாட்சி, திடுக்கிட்டுத் திகைத்துப் போனார். யாரோ அன்னியர்போலக் காணப்பட்ட ஒரு பரதேசி தமக்குக் கலியாணமான விஷயங்களையெல்லாம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே என்று நினைத்து ஆச்சரியமடைந்தவராய், “ஆம், எனக்கு நினைவு உண்டாகவில்லை” என்றனர்.

திவான் சாமியார், “உங்களுக்கு நினைவு உண்டாக வில்லையா? அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன். எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் உங்களுக்கு இருந்த நிலம் சுமார் எழுநூறு எண்ணூறு ரூபாய் பெறும். அதையும் உங்கள் முன்னோர்கள் முன்னூறு ரூபாய்க்கு அடமானம் வைத்திருந்தார்கள். அப்போது நீங்கள் சுயமாக நானூறு ரூபாய் சம்பாதித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். பிறகு ஓரிடத்திலிருந்து நாலாயிரத்து நானூறு ரூபாய் உங்களுக்குச் சன்மானம் கிடைத்தது. கலியாணத்துக்கு முன் உங்கள் பெறுமானம் இவ்வளவுதானென்று நினைக்கிறேன்” என்றார்.

சாட்சியின் வாயிலிருந்து, “ஆம்” என்ற சொல் அவரையன்றி வெளிப்பட்டது. அதைக்கேட்ட ஜனங்களெல்லோரும், தங்கள் ஊர் மேலப்பண்ணை முதலியாரை வேண்டுமென்றே அந்தப் பரதேசி அவமானப்படுத்துகிறார் என்று நினைத்துக் கட்டிடங்கா ஆவேசமும் பதைபதைப்பும் அடைந்து கோர்ட்டிலேயே அவரை அடித்துக் கொண்டு போட்டுவிட வேண்டுமென்ற துணியைக் கொண்டவர்களாய் நெருங்கினார்கள்.

உடனே பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் திவான் சாமியாரைப் பார்த்து நிரம்பவும் கோபமாகப் பேசத் தொடங்கி, “என்ன ஓய்! நாங்கள் உம்மிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்லாமல்,

நீர் மேன்மேலும் இந்த முதல் சாட்சியை அவமதிப்பாய்ப் பேசிக் கொண்டே போகிறீரே! நாங்கள் கேட்டதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்றார்.

திவான் சாமியார், அமைதியாகவும் பணிவாகவும் பேசத் தொடங்கி, “ஐயா! தாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து என்னிடம் மூன்று கேள்விகள் கேட்டீர்கள். அவைகளுள் இரண்டு கேள்விகளுக்கு இந்த முதலியாரே சமாதானம் சொல்லிவிட்டார். இன்னம் ஒன்றுதான் பாக்கி இருக்கிறது. அதையும் இவரே சொல்லச் செய்கிறேன்” என்றார்.

நீதிபதி, “எந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கு இவர் சமாதானம் சொன்னார் ஐயா?” என்றார்.

திவான் சாமியார், “இந்த முதலியார் வாக்குமூலம் கொடுத்த காலத்தில், “நானும் இந்தக் கைதியும் இதற்கு முன் ஒருவரையொருவர் அறிந்தவர்களன்று” என்று இவர் சொன்னார். இப்போது இவர்களுடைய பூர்வ வரலாற்றை நான் எடுத்துச் சொன்னேன். அதை ஆம் என்று இவர் ஒப்புக் கொண்டார். ஆகையால் இவர் கொடுத்த வாக்குமூலத்தில் பொய்யான விஷயம் இருக்கிறதென்று நான் சொன்னதை அவதூறு என்று பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் கருதியது சரியல்லவென்று இவரே சொல்வது போலாயிற்று. அதுவன்றி, நான் இவருடைய சம்சாரத்தைப் பாக்கியசாலி என்றும் மகாலக்ஷ்மியென்றும் சொன்னதும் அவதூறாகக் கருதப்பட்டது. இவர் அந்த அம்மாளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளுமுன் சுயமாகப் பாடுபட்டு நானூறு ரூபாய் வைத்திருந்தார். இந்த அம்மாளைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நினைவை இவர் கொண்டவுடனே இவருக்கு நாலாயிரத்து நானூறு ரூபாய் சன்மானம் கிடைத்தது. இந்த அம்மாளைக் கலியாணம் செய்துகொண்டபிறகு, அது இப்போது லக்ஷம் ரூபாய்க்கு அதிகமாய்ப் பெருகி இருக்கிறது. கலியாணத்துக்கு முன் வெறும் கந்தனாக இருந்தவர் கலியாணம் ஆன பிறகு லக்ஷாதிபதியாகவும் மேலப்பண்ணைக் கந்தசாமி முதலியாராகவும் மாறி இருக்கிறார். ஆகவே, அந்த அம்மாளை மகாலக்ஷ்மி என்றும் பாக்கியசாலி யென்றும் நான் குறித்ததில் தப்பொன்றுமில்லை. நான்

இவரையாவது இவருடைய சம்சாரத்தையாவது அவமரியாதைப் படுத்த வேண்டுமென்று இப்போதும் எண்ணவில்லை; இனியும் கனவில்கூட அதை நினைக்கக் கூடியவனல்ல” என்றார்.

அதைக்கேட்ட நீதிபதியும், பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரும் அப்படியே பிரமித்துப் போயினார். தாம் பைத்தியக்காரரென்று மதித்த அந்தப் பரதேசி நிரம்பவும் சாமர்த்தியமாகவே பேசி எல்லோரையும் வென்றுவிட்டார் என்று உணர்ந்தனர். அந்தப் பரதேசி கந்தசாமி முதலியாருடைய குடும்ப வரலாற்றை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, வேண்டுமென்றே எல்லா ஜனங்களுக்கும் முன்னால் பகிரங்கமாய் அவரை அவமானப் படுத்தி விட்டார் என்ற எண்ணமும் ஆத்திரமும் அவர்களது மனத்தில் எழுந்தன. ஆனாலும் பரதேசி கூறியதில் குற்றம் கண்டுபிடிக்க வழி இல்லாமையால், தாம் என்ன செய்வது என்பதை அறியாமல் சிறிது நேரம் எதையோ சிந்திப்பவர் போலக் கீழே குனிந்திருந்தபடி மௌனம் சாதித்தனர். அங்கு நடந்த விபரீத சம்பாஷணையைக் கேட்டு ஜனங்கள் வியப்பும், பிரமிப்பும், கொதிப்பும் அடைந்து, மேலே என்ன நடக்கிறதென்பதை அறிய ஆவல் கொண்டு துடிதுடித்து நின்றனர்.

மேலப்பண்ணை முதலியாரது மனநிலைமையோ விவரிக்க வொண்ணாததாய் இருந்தது. தமது பூர்வீக வரலாற்றையெல்லாம் அந்தப் பரதேசி எப்படித் தெரிந்து கொண்டிருப்பாரென்ற சந்தேகமே பெரிதாக எழுந்து அவரை உலப்பத் தொடங்கியது. சாமியாரது முகத்தை முதலியார் உற்று உற்றுப் பார்க்கிறார். தமது பூர்வீக வரலாற்றைத் தாம் தமது மனைவிக்கு மாத்திரம் ரகசியமாய்த் தெரிவித்து வைத்திருந்தார். ஆதலால், அவள் மூலமாய் அது வெளிப்பட்டிருந்தாலன்றி வேறு யாருக்கும் தெரிய வகையில்லையென்று மேலப்பண்ணை முதலியார் நன்றாக உணர்ந்தவராய் சாமியாரை நோக்கி, “ஐயா! நீங்கள் யாரென்பது தெரியவில்லையே! நான் நிரம்பவும் ரகசியமாக வைத்திருக்கும் என் குடும்ப வரலாறு உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? எந்தப் புண்ணியமூர்த்தியின் கைராசியினாலும், ஆசீர்வாதத்தினாலும், அவர் எனக்குக் கொடுத்த செல்வம்

இப்படி அமோகமாய்ப் பெருகியதோ, எந்தக் காருண்ய வள்ளலின் பேராதரவினால், நீங்கள் மகாலக்ஷ்மியென்றும் பாக்கியசாலியென்றும் அழைத்த இந்தப் பெண் எனக்கு சம்சாரமாகக் கிடைத்தாளோ அந்தப் புண்ணியாத்மா ஒருவருக்கே என் குடும்ப ரகசியம் தெரிந்திருந்தது. அவரோ அகால மரணத்தினால் விண்ணுலகம் அடைந்துவிட்டார். அப்படி இருக்க, வேறு எப்படி நீங்கள் இதைத் தெரிந்து கொண்டீர்கள்? தயவு செய்து சொல்ல வேண்டும்” என்று நிரம்பவும் வணக்கமாகவும் விநயமாகவும் கூறித் தமது கைகளைக் குவித்து திவான் சாமியாரை நமஸ்கரித்தார். திருட்டுக் குற்றத்தைச் செய்தவரும், அவரையும் அவரது மனைவியையும் நிரம்பவும் அவமரியாதையாகப் படுத்தியவருமான கைதியிடம் முதலியார் அவ்வாறு பணிவாகவும் விநயமாகவும் நடந்து கொண்டது நியாயாதிபதி முதலிய எல்லோருக்கும் பெருத்த வியப்பைக் கொடுத்தது. அத்தகைய சம்பாஷணையை நீதிபதி அநுமதிக்கக் கூடாதாயினும், விஷயம் அவருக்கும் சுவாரஸ்யமாக இருந்தது. ஆகையால், அவர் பேசாமல் இருந்துவிட்டார். மற்ற ஜனங்களும் ஆவலே வடிவாக நின்று நிரம்பவும் கவனமாக அந்த சம்பாஷணையைக் கவனித்தனர். கந்தசாமி முதலியார் மறுபடி உள்ளே அழைக்கப்பட்டவுடனே அவரது மனையாட்டியும் ஒரு பக்கமாக நின்று அவ்விடத்தில் என்ன நடந்தது என்பதைக் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தாள்.

அப்பொழுது திவான் சாமியார் மேலப்பண்ணை முதலியாரை நோக்கி, “முதலியார் ஐயா! நான் இன்னான் என்பதை யாருக்கும் தெரிவிக்கக் கூடாது என்ற விரதத்தை நெடு நாளாக அநுஷ்டித்து வருகிறேன். ஆனால், சிலர் ஏதாவது குற்றத்தைச் செய்துவிட்டு போலீசாரிடம் அகப்படாமல் மறைந்து திரியும் பொருட்டு சந்நியாசிக் கோலம் பூணுவதுபோல, நான் யாருக்கும் பயந்து கொண்டு இப்படி மறைந்து கொள்ளவில்லை. இவ்விடத்தில் சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டதுபோல, நான் பெண் பிடிக்கும் அர்ச்சன சந்நியாசியுமல்ல, கழுத்து மணியறுக்கும் ருத்திராக்ஷப் பூனையுமல்ல, சில முக்கியமான காரணங்களால், நான் இந்த உலக விஷயங்களில் வெறுப்பும் விரக்தியும்

அடைந்து எல்லாவற்றையும் துறந்து பரதேசிக் கோலம் பூண்டேன். இந்த நிலைமையில் நான் என்னுடைய பழைய பெயர், பழைய பதவி முதலியவைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே போனால், அதனால், எனக்கு கௌரதைக் குறைவு ஏற்படுமே யன்றி அது அதிகரிக்காதென்று நினைத்து நான் எதையும் வெளியிடாமல் மறைத்து வைத்திருந்தேன். இப்போது நான் திருட்டுக் குற்றத்தைச் செய்துவிட்டதாக இங்குள்ளோர் அபிப்பிராயப்படுகிறதாகத் தெரிகிறது. ஆகையால், இதனால் எனக்குப் பெருத்த இழிவும் களங்கமும் ஏற்படுவது நிச்சயம். நீரும் நானும் பழைய சிநேகிதர்கள். ஆகையால், உம்மிடம் மாத்திரம் நான் இன்னான் என்பதை வெளியிட்டால், நான் இந்தத் திருட்டை நடத்தியிறேன் என்பது உம்முடைய மனசுக் காவது அவசியம் படுமல்லவா. நீதிபதியினால் நான் தண்டனையடைந்து சிறைச்சாலைக்குப் போனாலும் பிற்பாடாவது நீர் உண்மையை இந்த ஊராருக்குத் தெரிவிப்பீரல்லவா. அதைக் கருதி நான் இன்னான் என்பதை உமக்கு மாத்திரம் ரகசியமாகத் தெரிவிக்கத் தடையில்லை. அது மாத்திர மல்ல. இதற்கு முன் நான் உம்மோடு பழகிய காலத்தில் நீர் இருந்ததற்கு, இப்போது அமோகமாக விருத்தியடைந்து நிரம்பவும் சிலாக்கியமான பதவியிலிருப்பதைக் காண என் மனம் தாங்க முடியாத பரம சந்தோஷம் அடைகிறது. அதுவுமன்றி, நான் இன்னான் என்பதை அறிந்தால், நீரும், உம்முடைய மனையாளும் நிரம்பவும் சந்தோஷம் அடைவீர்கள். ஆகையால், அந்த சந்தோஷத்தை இல்லாமல் செய்யவும் நான் விரும்பவில்லை. இந்த முகாந்தரத்தைக் கொண்டும் என் பெயர் முதலிய விவரங்களை உம்மிடம் வெளியிடுகிறேன். ஆனால், அதை நீர் எவ்விடத்திலும் பகிரங்கப்படுத்துவதில்லையென்ற நிபந்தனைக்கு இணங்கினால், அதை நான் இப்போதே வெளியிடுகிறேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட மேலப்பண்ணை முதலியார் அப்போதே பலவகைப்பட்ட யூகங்களினாலும் நினைவுகளினாலும் உலப்பப் பட்டவராய்க் கட்டிலடங்கா ஆவலும் பதை பதைப்பும் கொண்டு, “அப்படியே ஆகட்டும். தங்களுடைய நிபந்தனைக்கு நான் கட்டுப்படுகிறேன்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “சரி; அப்படியானால் எனக்குப் பக்கத்தில் வாரும். உம்முடைய காதில் ரகசியமாகச் சொல்லு கிறேன்” என்றார்.

உடனே மேலப்பண்ணை முதலியார் சாட்சிக்கூண்டை விட்டிறங்கி, நிரம்பவும் பரபரப்பாய் திவான் சாமியாரிடம் சென்றார். தாம் சட்டப்படி செய்ய வேண்டிய விசாரணைக்குப் புறம்பான அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்குத் தாம் இடங் கொடுப்பது ஒழுங்கல்லவென்று நீதிபதி உணர்ந்தார். ஆயினும், அந்தக் கைதியின் மர்மத்தைத் தாமும் அறிந்துகொள்ள வேண்டு மென்ற ஆவலும் ஆசையும் கொண்டவராய் வியப்பே வடிவாக மௌனமாய் இருந்துவிட்டார். பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரும், மற்ற எல்லா ஜனங்களும் அவ்வாறே மிகுந்த ஆவலும் ஆச்சரியமும் அடைந்து அவர்களது சம்பாஷணையைக் கவனித்த வண்ணம் ஸ்தம்பித்து நின்றனர். அந்த இடம் முற்றிலும் நிச்சப்தமாக இருந்தது.

மேலப்பண்ணை முதலியார் திவான் சாமியாருக்கருகில் செல்ல, பின்னர் முன்னவரது காதில் இரண்டு மூன்று நிமிஷம் வரையில் ஏதோ சில வரலாற்றைக் கூறினார். அதைக் கேட்டவுடனே, மேலப்பண்ணை முதலியார் கட்டுக்கடங்காத பெருத்த பிரவாகம் போல, அவரது மனத்தில் அபாரமான மகிழ்ச்சியும், ஆச்சரியமும், ஆனந்தமும் பொங்கிக் குபீரென்று கிளம்பின. அவரது உடம்பு மின்சார சக்தியால் ஊக்கப்பட்டது போல கட்டிலடங்காத மகா அமிதமான துடிதுடிப்பும் உற்சாக மும் கொண்டு பறந்தது. சிகை முதல் நகம் வரையில் உரோமம் சிலிர்த்து ஆனந்த தாண்டவமாட, ஜிலீரென்று ஒருவித ஸுகம் அவரது உடம்பு முழுதும் பரவியது; அவர் தமது உன்னத நிலைமையையும் மறந்தார்; அது நியாய ஸ்தலம் என்பதையும் மறந்தார்; ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் தம்மைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் மறந்தார். அவர் முற்றிலும் சன்னதங் கொண்டவர்போல மாறி, “ஆ! அப்படியா! என் காருண்ய வள்ளலா மறுபடி இந்த அடிமைக்குத் தரிசனம் கொடுக்கிறது! ஆ! இது நிஜந்தானா! அடாடா! என்ன பாக்கியம்! என்ன பாக்கியம்!” என்று கூறிக் கீழே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக

நமஸ்காரம் செய்து, “என் குல விளக்கை ஏற்றிவைத்த என் உயிர்த் தெய்வத்தை இந்த ஜென்மத்தில் காணப்போகிறேனா என்று முற்றிலும் நம்பிக்கையற்று ஏங்கிக் கிடந்த என்னை மறுபடி உய்விக்க வந்த என் அன்னதாதாவே! நானும் என் சம்சாரமும் தங்களை நினைக்காத நிமிஷம் உண்டா! இனி நானும் என் குடும்பத்தாரும் சாப்பிடப் போகும் சாப்பாடு தங்களால் கொடுக்கப்பட்ட பிச்சையாதலால் நாங்கள் ஒவ்வொரு வேளையிலும் சாப்பிட முதல் கவளம் எடுக்கும்போது, ‘எங்களுக்கு அன்னமளித்த வள்ளல் நீடுழி வாழவேண்டு மென்று சொல்லிவிட்டே சாப்பிடுவோம்,’ என்று அன்றைய தினம் இரவில் நான் தங்களை விட்டுப் பிரிந்த காலத்தில் சொன்ன சொல்லை இன்றைக்கும் நிறைவேற்றிக் கொண்டே வருகிறோம். என் அண்ணலே! என் ஆண்டவனே! கலிகாலத்துப் பேசந் தெய்வமே! தங்களுக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட கோலம் ஏற்பட்டதா? தங்களையும் ஈசன் சோதிக்க நினைத்தானா! ஆ! என்னப்பனே! பெருந்தகைக் குன்றமே! அருங்குணப் பெரியீர்! தங்களை ஈசன் சோதனைக்கு ஆளாக்குகிறானென்பது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிகிறது! இதுவரையில் ஈசன் தங்களை வேறு பலவகையில் சோதனைக்கு ஆளாக்கியது போதாதென்று இப்போது என் மூலமாகவும் சோதனை செய்துவிட்டானே! நானும், என் சம்சாரமும் தங்கள் விஷயத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட மகா கொடிய பாதகம் செய்துவிட்டோம். எங்கள் குலதெய்வமாக மதித்துத் தங்களை வணங்கக் கடமைப்பட்டவர்களான நாங்கள் நிரபராதி யான தங்கள் பேரில் திருட்டுக் குற்றம் சுமத்தி என்றைக்கும் மீளாத ரௌரவாதி நரகத்திற்குப் போக வழி தேடிக் கொண்டோமே!” என்று தேம்பித் தேம்பி அழுதவண்ணம் பிரலாபித்துக் கூறி தமது மனைவியை நோக்கி, “ஏ அம்மாக்கண்ணு! நீ எப்பேர்ப்பட்ட பஞ்சமா பாதகம் செய்துவிட்டாய் தெரியுமா! நான் தினந்தினம் எந்த மகானைப்பற்றி உன்னிடம் வாய் ஓயாமல் ஸ்தோத்திரம் செய்து பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருப் பேனோ, அந்தப் புண்ணிய புருஷரல்லவா இவர்கள்! வா இப்படி, வந்து இவர்களுடைய காலில் விழுந்து, நீ அறியாமல் செய்த பெரும் பிழையை மன்னித்தருளும்படி வேண்டிக் கொள்” என்று நிரம்பவும் தழுதழுத்து உருகிய குரலில் கூற,

அதைக்கேட்ட நற்குணவதியான அவரது மனையாள் ஓடோடியும் சென்று பயபக்தி விநயத்தோடு திவான் சாமியாருக்கு எதிரில் மண்டியிட்டுப் பன்முறை வணங்கியெழுந்து குனிந்து நின்று, “சுவாமிகளே! தெரியாத் தனத்தினால் இந்த ஏழை தங்கள் விஷயத்தில் பெரிய அபசாரம் செய்துவிட்டேன்! பிழை பொறுத்தருள வேண்டும், ஆண்டவனே!” என்று கூறித் தனது கன்னங்களில் பன்முறை அடித்துக் கொண்டாள்.

அவர்கள் இருவரும் தம்மிடம் நடந்துகொண்ட மாதிரியைக் கண்ட திவானும் அபாரமாகப் பொங்கியெழுந்த தமது மன வெழுச்சியைத் தாங்கமாட்டாதவராய் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து விம்மி விம்மி அழுகிறார். நீதிபதி முதல் சகலமான ஜனங்களும் திடுக்கிட்டுப் பிரமித்துப் போயினர். எல்லோருக்கும் உரோமம் சிலிர்த்துப் போயிற்று. அந்த மகா உருக்கமான காட்சியைக் கண்டு பெரும்பாலோர் ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுத்து, “ஐயோ! என்னப்பா! முதலியாருடைய குணத்தழகே அழகப்பா! அவரைவிட அவருடைய சம்சாரம் பன்மடங்கு சிறந்தவளாகவே இருக்கிறாள்! இவர்களுடைய நிலைமை என்ன! யோக்கியதையென்ன! ஆதியில் இவர்களுக்கு உதவி செய்தவரைக் கண்டவுடன், இவர்கள் வீண் கௌரதை பாராட்டாமல், தங்கள் பணிவையும், நன்றியறிதலையும் எப்படிக் காட்டுகிறார்கள்! இவர்களல்லவா உத்தமமான மனிதர்கள்! இவர்களுக்கு ஈசுவரன் ஒரு நாளும் ஒரு குறைவையும் வைக்கமாட்டான். இந்தச் சாமியார் இதற்கு முன் உன்னதமான நிலைமையிலிருந்து அமோகமாக வாழ்ந்தவர் போலிருக்கிறது. ஆதியிலிருந்து இவர் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இவர் கேவலமான பிச்சைக் காரப் பரதேசியல்லவென்பதை நன்றாகக் காட்டியது. கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே என்று சொல்வது பொய்யாகுமா” என்று ஒருவர்க்கொருவர் கூறிக்கொண்டனர்.

புருஷரும் மனையாளும் மாறிமாறித் தமக்கு நமஸ்காரம் செய்து, தம்மை அபாரமாக ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டே இருந்ததைக் கண்ட திவான் சாமியார் மேலப்பண்ணை முதலியாரின் மனையாளை நோக்கி, “அம்மா! உங்களை நான் மகாலக்ஷ்மியென்றும், பாக்கியவதியென்றும் சொன்னதை

எல்லோரும் குற்றமாகக் கருதினார்கள். நான் சொன்னது மெய் யென்பதை ருஜுப்படுத்தவே நான் உங்கள் புருஷருடைய பழைய வரலாற்றைச் சொல்ல நேர்ந்தது. உங்களை நான் வேண்டுமென்று அவமானப்படுத்தியதாக எண்ண வேண்டாம். நீங்கள் இத்தனை ஜனங்களுக்கும் முன்னால் வந்து நிற்பதைக் காண எனக்குச் சகிக்கவில்லை; நீங்கள் முதலில் உங்களுடைய வீட்டுக்குப் போங்கள். என்மேல் நீங்கள் திருட்டுக் குற்றம் சுமத்தியதாக நான் நினைக்கவே இல்லை. என்னுடைய கால பலன் இப்படிப்பட்ட பொய்த் தோற்றங்களையெல்லாம் உண்டாக்கிக் கொண்டே போகின்றது. ஆகையால் நான் யாரையும் நோவதற்கில்லை. அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். அம்மா! தாயே! நீங்கள் உங்களுடைய குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போங்கள்” என்று கூற, அதைக்கேட்ட பெண்மணி தமது புருஷரது முகத்தை நோக்கினாள். அவரும் அதை அநுமதித்தது போலக் காட்டிக்கொள்ள, உடனே அந்த ஸ்திரீ மறுபடி பயபக்தியோடு குனிந்து திவானை நமஸ்கரித்தபின் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் போய் விட்டாள்.

உடனே திவான் சாமியார் மேலப்பண்ணை முதலியாரை நோக்கி, “முதலியார் ஐயா! இது நீதி ஸ்தலம் என்பதை நாம் மறந்து நம்முடைய குடும்ப விஷயங்களையெல்லாம் இங்கே பேசிக்கொண்டிருப்பது உசிதமல்ல. நீதிபதியவர்கள் நிரம்பவும் பெருந்தன்மை வாய்ந்தவர்களாயிருப்பதுபற்றி, நாம் இவ்வளவு தூரம் சம்பாஷிக்க அவர்கள் அவகாசம் கொடுத்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் காத்திருப்பதால், நாம் மேன்மேலும் இந்த வழக்கிற்குச் சம்பந்தப்படாத விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டே போவது ஒழுங்கல்ல. அவர்கள் என்னிடம் கேட்ட கேள்விகளில் இன்னம் ஒன்று பாக்கி இருக்கிறது. அதாவது இவ்வளவு பெருந்த தொகை என்னிடம் எப்படி வந்ததென்பதற்கு இவர்களுக்குத் திருப்திகரமான சமாதானம் வேண்டும் என்றார்களல்லவா? அதையும் சொல்லுவதே இப்போது பாக்கியிருக்கிறது. நான் எல்லாவற்றையும் உண்மையில் துறந்துவிட்டேன். ஆனாலும், என்னிடம் மிச்சமிருந்த இந்தப் பெருந்த தொகையை தக்க சற்பாத்திரமாகப் பார்த்துக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்ற

கருத்துடனேயே நான் இதை எடுத்துக்கொண்டு வந்ததன்றி, இதை என் சொந்த உபயோகத்திற்குச் செலவு செய்வதற்கன்று” என்றார்.

உடனே மேலப்பண்ணை முதலியார் நீதிபதியை நோக்கிப் பணிவாக மொழியத் தொடங்கி, “நியாயாதிபதி அவர்களே! இந்தப் புண்ணிவான் மகா பெரிய அந்தஸ்திலும் செல்வத்திலும் இருந்தவர்கள். நான், தருமராஜன், அரிச்சந்திரன் முதலியார் நாடு நகரங்களையும் பெண்டு பிள்ளைகளையும் இழந்து வந்தது போல வந்திருக்கிறார்கள். காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் வீழ்ந்தது போல, இவர்களிடம் சங்கிலித் துண்டு இருந்ததைக் கண்டு, எல்லோரும் இவர்களைத் திருடரென்று பிடித்துக் கொண்டார்களேயன்றி வேறல்ல. இவர்கள் இனி ஒரு கூணநேரம் கைதிக் கூண்டில் நின்றால், தர்ம தேவதை நம்மெல்லோருடைய கண்களையும் அவித்துவிடும். ஆகையால் தயவு செய்து உடனே இவர்களை விட்டுவிடுங்கள். எங்க ளுடைய நகை போனால் போகிறது. இவர்களிடம் இப்போது இருப்பதைப்போல எத்தனையோ பங்கு அதிகமான செல்வத்தை வைத்து ஆண்டவர்கள்! நான் வைத்து ஆளும் மேலப்பண்ணை இவர்கள் கொடுத்த பிச்சையேயன்றி வேறல்ல. என் சம்சாரத்தின் மேலும் என் குழந்தையின் மேலும் இருக்கும் நகைகளெல்லாம் இவர்கள் கொடுத்த பணத்தினால் ஆனவைகளே. நிரபராதியான இந்தப் பரம புருஷரை இனியும் அவமானத்துக்கு ஆளாக்காமல் நீதிபதியவர்கள் உடனே அனுப்பிவிட வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்று நிரம்பவும் நயமாகவும் உருக்கமாகவும் கேட்டுக் கொண்டார்.

உடனே நீதிபதி சிறிதுநேரம் தமது சிரத்தைத் தடவி ஆழ்ந்து யோசனை செய்தபின் பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரது முகத்தை நோக்கினார். அவர் தமது அபிப்பிராயத்தை அறிய விரும்புகிறா ரென்று உணர்ந்து கொண்ட பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்து நின்று, “நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற சாட்சியங்களின்மேல் நாம் இதற்கு முடிவு சொல்ல வேண்டுமன்றி, கைதிக்கும் முதல் சாட்சிக்குமுள்ள ரகஸியமான சம்பந்தங்களையெல்லாம் ஓர் ஆதாரமாக எடுத்துக்கொள்ள சட்டம் இடங்கொடுக்காதென்று நினைக்கிறேன். கைதி ரகஸியமாய் ஏதோ விஷயத்தை

சாட்சியின் காதில் தெரிவித்தாரென்பது உண்மைதான். அது எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். “நீர் இந்த மாதிரி ஒரு கட்டுக் கதையைச் சொல்லி என்னைத் தப்பவைத்துவிடும், என்னிடமுள்ள பணத்தில் ஏதாவது உமக்குச் சன்மானம் செய்கிறேன்” என்று இந்தக் கைதி இவருடைய காதில் சொன்னாலும் சொல்லி இருக்கலாமென்று இங்கிருக்கும் ஜனங்களில் யாராவது ஒருவர் சொல்லுகிறதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்படி வியாக்கியானம் செய்வதற்கும் இடம் இருக்கிறதல்லவா. ஆகையால், இதையெல்லாம் கோர்ட்டா ரவர்கள் யோசனை செய்து, சட்டப்படி நீதி செலுத்த வேண்டுமாய் நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டார். உடனே நீதிபதி மேலப்பண்ணை முதலியாரைப் பார்த்து, “ஐயா! முதலியாரே! நீங்கள் இப்போது இவ்விடத்தில் நடந்து கொண்ட மாதிரியிலிருந்து, இந்தப் பரதேசி இதற்கு முன் தக்க பெரிய நிலைமையில் இருந்தவர் என்பதும், இவர் உங்களுக்குப் பொருளுதவி செய்தாரென்பதும், இப்போது இவர் ஏதோ விரக்தியின் பேரில் உலகைத் துறந்து இப்படி வந்திருக்கிறார் என்பதும், இவர் குழந்தையின் நகைகளைக் களவாடவில்லையென்பதும் உண்மையாக இருக்கலாமென என் மனசில் படுகிறது. பிராசிகுடிங் இன்ஸ்பெக்டர் செய்த விபரீதமான வியாக்கியானத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. கைதி இரண்டொரு நிமிஷம் ஏதோ சில வார்த்தைகளைச் சாட்சியின் காதில் தெரிவித்தவுடனே, அவர் தம்முடைய மேம்பாட்டையும் கவனிக்காமல், இத்தனை ஜனங்களுக்கும் எதிரில் வேண்டுமென்று இப்படிப் பொய் நாடகம் நடப்பது அசம்பாவிதமான காரியம். இந்தக் கைதி மகா புத்திசாலியாகவும், ஆழ்ந்த விவகார ஞானமுடையவராகவும் இருக்கிறார். இந்தக் குற்றத்திற்கு இவருக்குத் தண்டனை கிடைத்தால், சுமார் ஆறுமாத காலத்திற்குத் தண்டனை கிடைக்குமென்பது இவருக்குத் தெரிந்திருக்கும். அதற்காக இவர் சாட்சிக்கு லஞ்சம் கொடுப்பதென்றால், அதிகமாய்க் கொடுத்தால், சுமார் நூறு ரூபாய் கொடுப்பார்; அல்லது ஆயிரம் ரூபாயே கொடுப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். மேலப்பண்ணை முதலியார் சுமார் ஒரு லக்ஷம் ரூபாய்க்கு ஐவேஜியுள்ள பெருந்த தனிகர், மிகுந்த கண்ணியம்

வாய்ந்தவர். அவர் அந்த லஞ்சத் தொகைக்கு ஆசைப்பட்டுத் தம்மையும் தம் சம்சாரத்தையும் இப்பேர்ப்பட்ட இழிவுக்கு ஆளாக்க உடன்பட்டிருக்க மாட்டாரென்பது நிச்சயம். ஆகவே, பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர் கூறிய வியாக்கியானத்தை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஆனாலும் இன்னொரு முக்கியமான விஷயமும் இருக்கிறது. திருடப்பட்ட சொத்து ஒருவரிடம் இருக்குமானால், அது தம்மிடம் நியாயமான வழியில் வந்ததென்பதற்கு தக்க ரூஜு கொடுக்காவிட்டால், அவர் அதைத் திருடியதாகவோ அல்லது திருட்டு சொத்தை வாங்கியதாகவோ கருதப்படுவதோடு, அதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தண்டனையை அடைய வேண்டியவராகிறார். அந்த நிலைமையில்தான் இப்போது நம்முடைய சாமியார் இருக்கிறார். எழுத்து மூலமாக என்னிடம் இருக்கும் சாட்சியத்தைப் பார்த்தால் இவர், குற்றவாளியென்று நான் தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டும். என் மனசாட்சிப்படி பார்த்தால், இவர் திருடரல்லவென்று விடுவிக்க வேண்டும். நான் என் மனசாட்சி ஒன்றை மாத்திரம் பிரதானமாகக் கொண்டு, எழுத்து மூலமாக சாட்சியங்களை அடியோடு நிராகரிப்பதும் சட்ட விரோதம். ஆகையால், இரண்டையும் கருதி நான் இவருக்கு ஏதாவது சொற்ப தண்டனை கொடுப்பதே நியாயமென்று கருதுகிறேன். இவரிடத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட பெருத்த தொகை இவருக்குச் சொந்தமானதென்றே நான் எண்ணுகிறேன். அது சம்பந்தமாக இவருக்கு விரோதமான சாட்சியம் எதுவுமில்லை. ஆகையால் என் வேலை சுலபமாகி விட்டது. அந்தத் தொகையை இவரிடம் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று நான் தீர்மானிக்கிறேன். எல்லோரும் கொஞ்ச நேரம் இருங்கள். என் தீர்ப்பை இப்பொழுதே எழுதிப் படித்து விடுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுக் காகிதத்தை எடுத்து எழுதத் தொடங்கினார்.

நியாயாதிபதி கூறியது முற்றிலும் நீதியான தீர்மானமாகவே எல்லோருக்கும் பட்டது. ஆனாலும், முற்றிலும் நிரபராதியும், தமது பேருபகாரியுமான சுவாமியாருக்குத் தண்டனை கிடைக்கப் போகிறதே என்று மேலப்பண்ணை முதலியார் நினைத்து மிகுந்த விசனமும், ஏக்கமும் கொண்டு சஞ்சலமடையலானார். நீதிபதி

சாமியாருக்கு அபராத தண்டனை விதிப்பாரோ அல்லது இரண்டொரு வாரம் வரையில் சிறைச்சாலை தண்டனை விதிப்பாரோ வென்று எல்லோரும் பல மாதிரியாக எண்ணியபடி ஆவலே வடிவாக இருந்தனர்.

திவான் சாமியார் தமது களங்கம் நீங்கியதையே பிரதானமாகக் கருதி மகிழ்ச்சியடைந்தாரன்றி, தமக்குச் சொற்ப தண்டனை கிடைக்கப் போகிறதே என்பதைப்பற்றி சிறிதும் வருந்தவில்லை.

அந்த நிலைமையில் இரண்டு போலீஸ் ஜெவான்கள் கைவிலங்கிட்ட ஒரு குறவனைக் கச்சேரிக்குள் நடத்திவந்து நியாயாதிபதிக்கு முன்னால் நிறுத்திவிட்டுச் சலாம் செய்தனர். தீர்ப்பு எழுதுவதில் தமது முழு கவனத்தையும் செலுத்தி இருந்த நீதிபதி திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்து ஆத்திரமடைந்து, “என்ன ஐயா இது! ஒரு வழக்கில் தீர்ப்பு எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் இன்னொன்றைக் கொண்டு வந்து நடுவில் நுழைய விடுகிறீர்களே! என்ன அவசரம் உங்களுக்கு? கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து, அழைத்து வாருங்கள். வெளியில் போயிருங்கள்” என்று கண்டித்துக் கூறி விட்டுத் தமது தீர்ப்பை மேலும் எழுதத் தொடங்கினார்.

உடனே ஜெவான்கள் இருவரில் ஒருவன் நீதிபதியை நோக்கி, “இல்லை எஜமானே! இந்த வழக்கு சம்பந்தப்பட்ட உண்மையான குற்றவாளி இந்தக் குறவன்தான்; இந்தச் சாமியாரல்ல. ஆகையால் தாங்கள் தீர்ப்பு எழுதுவதை நிறுத்துங்கள்” என்றான்.

அவனது சொற்களைக் கேட்டு, அங்கு இருந்தோர் அனைவரும் மிகுந்த வியப்பும் களிப்பும் அடைந்து ஜெவான்களையும், குறவனையும் உற்று நோக்கினர். அவ்வாறே, திடுக்கிட்டுப் போய் அளவற்ற வியப்பும் கோபமும் கொண்ட நியாயாதிபதி பிராசி கூடிங் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, “என்ன இன்ஸ்பெக்டரவர்களே! ஒவ்வொரு வழக்கிலும் உண்மையான குற்றவாளியொருவன், கற்பனையான குற்றவாளியொருவன் என்று போலீசார் இவர்களைத் தயாரிக்கிறார்கள் போலிருக்கிறதே! என்ன வெட்கக்கேடையா இது!” என்று கூறினார். அதைக்

கேட்ட பிராசிக்ஷிங் இன்ஸ்பெக்டர் அங்கே வந்த ஜெவான் களை நோக்கி, “என்ன அப்பா இது! இவனை எங்கே பிடித்தீர்கள்?” என்றார்.

உடனே முன் பேசிய ஜெவான், “எஜமானே! இந்தக் குறவன் கொஞ்ச நாழிகைக்கு முன்பு அம்மன்பேட்டைக் கள்ளுக் கடைக்குப் போய் அந்தக் கடையின் சொந்தக்காரரான சாணார முத்துக் கருப்பனிடம் ஒரு வைர மோதிரத்தையும், தங்கச் சங்கிலித் துண்டையும் ரகஸியமாகக் கொடுத்து, அவைகளை வைத்துக் கொண்டு பத்து ரூபாய் பணம் கொடுக்கும்படி கேட்டானாம். மோதிரம் வைர மோதிரமாயிருப்பதையும், சங்கிலி துண்டாக வெட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்டும், அவன் உடனே சந்தேகங்கொண்டு, தான் பணத்துக்கு ஆளை அனுப்புவதாகச் சொல்லி குறவனை அங்கே இருக்கும்படி செய்துவிட்டு, எங்களிடம் அவசரமாக ஓர் ஆளை அனுப்பி வைத்தான். நாங்கள் உடனே ஓடி அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு நகைகளையும் கைப்பற்றி, அவனிடமிருந்த வெற்றிலைபாக்குப் பையைச் சோதித்துப் பார்த்தோம். அதற்குள் இரும்பை வெட்டும் கத்தரிக்கோல் ஒன்று இருந்து அகப்பட்டது. இந்த நகைகள் எங்கிருந்து அவனுக்குக் கிடைத்தனவென்று நாங்கள் கேட்டதற்கு, முதலில், இவன் இவைகள் ரஸ்தாவில் கிடந்து அகப்பட்டன வென்றான். பிற்பாடு அங்கிருந்த ஜனங்களில் சிலர் இவனைப் பயமுறுத்தவே, இவன் பயந்து கொண்டு, உடனே உண்மையை ஒப்புக் கொண்டான். நேற்று கண்டியூர் ரஸ்தாவில் சுவாமி வந்த சமயத்தில், தான் ஒரு குழந்தையின் கையிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி, கழுத்துச் சங்கிலியை வெட்டி எடுத்ததாகவும், அப்போது குழந்தையின் தாயார் அதைக் கண்டு கொண்டதாகவும், தான் உடனே சங்கிலியின் கொக்கியைக் கழற்றி, சின்ன பாகத்தை எடுத்து அந்த அம்மானுக்குப் பக்கத்திலிருந்த யாரோ ஒரு பரதேசியினுடைய சட்டைப் பைக்குள் போட்டுவிட்டுக் கீழே குனிந்து கும்பலுக்குள் புகுந்து தந்திரமாய்த் தப்பி ஓடிப் போய் விட்டதாகவும் இவன் ஒப்புக் கொண்டான். நாங்கள் உடனே சாமான்களுடன் இவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தோம். இந்த வழக்கின் விசாரணை இன்று இங்கே நடக்கிறதென்பது

தெரியுமாகையால், அநியாயமாய் சாமியாருக்கு தண்டனை கிடைத்துவிடப் போகிறதேயென்று நினைத்து நாங்கள் இவனைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போகாமல், நேராக இங்கேயே அழைத்து வந்தோம்” என்றான்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்கவே, அங்கிருந்தோர் அனைவரும் மிகுந்த சந்தோஷமும் குதூகலமும் அடைந்து ஆரவாரம் செய்தனர். மேலப்பண்ணை முதலியாருக்கு அப்பொழுதே ஒழுங்காக மூச்சு வரத் தொடங்கியது. அவரது முகம் சந்தோஷத்தினால் அப்பொழுதே மலரத் தொடங்கியது. “ஆகா! இந்தக் குறவன் செய்த காரியம் எப்பேர்ப்பட்ட அநர்த்தத்தை விளைவித்து விட்டது! எப்பேர்ப்பட்ட பரம ஸாதுவான மகானை எல்லோரும் கேவலமாக மதிக்கும்படியாகி விட்டது. அக்கிரமத்தைக் கண்டு தெய்வம் சும்மா இருக்குமா! நல்ல சமயத்தில் உண்மை வெளியாகும்படிச் செய்துவிட்டதல்லவா! எம்பெருமானுடைய சக்தியை யாரே அறியவல்லார்” என்று கூறி முதலியார் நியாயாதிபதியை நோக்கினார்.

அப்பொழுது மேஜையின்மேல் வைக்கப்பட்ட நகைகளை நீதிபதி எடுத்துப் பார்த்து, சங்கிலித் துண்டுகள் இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பொருத்திப் பார்த்துத் திருப்தி செய்து கொண்டு மேலப்பண்ணை முதலியாரையும், சாட்சி கிருஷ்ணபத்திரையும் அருகிலழைத்துக் காட்ட, அவர்கள் அவைகள்தான் களவாடப்பட்ட நகைகள் என்று உறுதியாகக் கூறினர்.

உடனே நீதிபதி குறவனை நோக்கி, “ஏனடா? சேவகர் இப்போது சொன்னாரே, அது நிஜந்தானா?” என்றார்.

குறவன், “இல்லை எஜமானே! இந்த ஐயாமாரும் கள்ளுக்கடைக்கார ஐயாவும் சேர்ந்து என்னை அடித்துக்கொண்டு விட்டார்கள் எஜமானே! சேவகர் ஐயாவின் இடுப்பில் தொங்குகிற குட்டைத்தடியை எடுத்து என் கைவிரல்களில் அடித்ததில் ஒரு விரல் முறிந்து போய்விட்டது எஜமானே! விரலை இதோ பாருங்கள்” என்று கூறி நிரம்பவும் வீங்கிப் போயிருந்த தனது விரல்களை நீதிபதிக்குக் காட்டினான்.

நீதிபதி அவனது விரல்களைப் பார்த்தும் பார்க்காதவர் போல நடித்து, “ஓ! உன்னை அடித்தார்களா! அது பிசகுதான்.

அதைப்பற்றி நான் தனியாக விசாரணை செய்கிறேன். அதிருக்கட்டும். அதோ நிற்கிற சாமியாரைப் பார்; அவருடைய சட்டைப் பையில் தானே சங்கிலித்துண்டை நீ போட்டாய்?” என்றார்.

குறவன், “ஆமா எஜமானே!” என்றான்;

நீதிபதி, “இந்தச் சாமியார் இதற்கு முன் உனக்குப் பழக்கமானவரா?” என்றார்.

குறவன், “இல்லை சாமி! அந்தக் கும்பலிலே இவரை நேற்று தான் பார்த்தேன்” என்றான்.

உடனே நீதிபதி பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, “என்ன ஐயா! சாமியாரை இனி விட்டுவிடலாமல்லவா? அதற்கு ஏதாவது ஆட்சேபணை உண்டா?” என்றார்.

பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டர், “தடையில்லாமல் உடனே விட்டுவிடலாம். எங்களுக்கு அவர்மேல் ஏதாவது பகையுண்டா? ஒன்றுமில்லை. வேறு தக்க புலன் இல்லாதிருந்தது. ஆகையால் சட்டப்படி நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்தோம். சாமியார் நிரபராதி என்பதைத் தெரிந்து கொண்டும் நாங்கள் வேண்டுமென்றே இவரை இங்கே இழுக்கவில்லை. ஆனால், இவர் இதற்கு முன் தக்க பெரிய மனிதராயிருந்தவராகத் தெரிய வருகிறது. ஆகவே, போலீசார் சார்பாக, நான் சாமியாருக்கு எங்களுடைய மனமார்ந்த வருத்தத்தையும் அநுதாபத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இவருடைய நோட்டுகளைக் கொடுத்து அனுப்பி விடலாம்” என்றார்.

உடனே நீதிபதி, “ஐயா பரதேசியாரே! இப்படி வாருங்கள். இதோ உங்களுடைய நோட்டுகளெல்லாம் இருக்கின்றன. எண்ணி எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களை நான் விடுதலை செய்திருக்கிறேன். நீங்கள் சுயேச்சையாய்ப் போகலாம். நமஸ்காரம்” என்று கூறி, நோட்டுகளையும் எடுத்துக் கொடுத்து வணக்கமாக ஒரு கும்பிடும் போட்டார். அந்த நீதிபதியின் ஒழுங்கையும் நற்குணத்தையும் கண்ட திவான் சாமியார் தமது இரு கரங்களையும் நிரம்பவும் பணிவாகக் குவித்து, “ஐயா! நீதிபதியவர்களே! இந்த ஏழைப் பரதேசிக்குத் தாங்கள் இவ்வளவு மரியாதை கொடுப்பதைக் காண என் உள்ளம் பூரிக்கிறது.

தாங்கள் சர்வேசனுடைய செங்கோலைத் தாங்கி, அவனுடைய பிரதிநிதி போல இருக்கிறபடியால், அதற்குத் தகுந்த உத்தம லக்ஷணங்கள் தங்களிடம் சம்பூர்ணமாக இருக்கின்றன. பரமதயாபரணான கடவுளின் நீதி எப்போதும் எல்லா இடங்களிலும் இதே போல் திராச முனையில் நிற்க அவனுடைய பேரருள் உண்டாகட்டும். ஐயா! நீதிவானே! சற்று முன் பிராசிகூடிங் இன்ஸ்பெக்டரவர்கள் என்னைக் குறித்து அநுதாப மொழி சொன்ன சம்பந்தமாய் நான் ஒரே ஒரு விஷயம் விஞ்ஞாபனம் செய்துகொண்டு இவ்விடத்தை விட்டுப் போய் விடுகிறேன். வேறே புலன் கிடைக்கவில்லையாகையால், சட்டப்படி போலீசார் என்னைக் கைதியாக்கியது நியாயமான செய்கையே. அதைப்பற்றி யாரும், அவர்கள் பேரில் குறை கூறுவது சரியல்ல. ஆனால் நான் இதற்கு முன் தக்க பெரிய மனிதராக இருந்ததாகத் தெரிவதால், தாம் வருந்தி அநுதாபம் காட்டுவதாக அவர் தெரிவித்தார். அப்படி அவர் சொன்னதுதான் அவ்வளவு சிலாக்கியமாகத் தோன்றவில்லை. என்னுடைய பூர்வீக வரலாறு தெரியாமலே இருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளு வோம்” என்று கூறி நீதிபதியை மறுபடி நமஸ்கரித்தபின் அவ்விடத்தை விட்டு வெளிப்பட்டார்.

உடனே நீதிபதி தாம் அந்த வழக்கின் விசாரணையை மறுநாள் வரையில் ஒத்தி வைத்திருப்பதாகவும், குறவன்மீது பிராது தயாரித்துக் கொண்டு, சாட்சிகளுடன் அவனை மறுநாள் அழைத்து வரவும் உத்தரவு செய்தார். போலீசார் குறவனை வெளியில் அழைத்துச் சென்றனர். ஜனங்கள் அந்தக் குறவனைத் தாறுமாறாக தூஷித்ததன்றி, நிரம்பவும் சாந்தமான முகத்தோடு வெளிப்பட்ட திவான் சாமியாரைக் கண்டு எல்லோரும் மிக மிகப் பணிவாகவும் பயபக்தி விநயத்தோடும் அவரை நமஸ்கரித்து, அவருக்கு வழி விடுத்தனர். அவருக்குப் பின்னால் ஓடோடியும் வந்த மேலப்பண்ணை முதலியார், “எஜமானே! என்னுடைய ஸாரட்டு வண்டி வந்து தயாராகக் காத்திருக்கிறது. அடியேன் மேல் கிருபை கூர்ந்து தாங்கள் வந்து வண்டியில் அமர்ந்து, தாங்கள் எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கும் குடிசைக்கு விஜயம் செய்து, ஏழையேங்களுடைய மங்களா

சாசனத்தை ஏற்று எங்களை உய்வித்தருள வேண்டும்” என்று நிரம்பவும் வணக்கமாகக் கூறிப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

உடனே திவான் சாமியார், “முதலியார் ஐயா” என்று ஏதோ மறுமொழி கூற ஆரம்பிக்க, உடனே மேலப்பண்ணை முதலியார் “எஜமானே! தாங்கள் என்னை அப்படி மரியாதைப் படுத்தி அழைப்பது என்னைக் குத்திக் கொல்வதுபோல இருக்கிறது. பழைய மாதிரி தாங்கள் என்னை ‘அடே கந்தசாமி’ என்று கூப்பிடும் பட்சத்தில் என் மனசில் உண்டாகும் ஆனந்தம் அளவிட முடியாததாக இருக்கும். மகாப் பிரபுவே! தங்களுக்குத் தெரியாத நியாயம் ஒன்றுமில்லை. நான் தங்களிடம் இருந்த காலத்தில், தாய், தகப்பன், குரு, தெய்வம் எல்லோரும் தாங்களாகவே பாவித்து நான் தங்களிடம் நடந்துகொண்டேன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. இன்னமும் நான் அதே நிலைமையில் தான் இருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது என்னிடம் இரண்டு காசு சேர்ந்திருக்கிறது. அதனால், தங்களுக்கும் எனக்கும் ஆதியிலிருந்த முறைமை மாறிய் போகும்! ஒரு நாளும் மாறாது. இந்தக் காசும் தங்களுடைய பிரியத்தினாலும், நன் கொடையினாலும், ஆசீர்வாதத்தினாலும் ஏற்பட்டதேயன்றி வேறல்ல. ஆகையால் தாங்கள் இனி என்னை, “அடே கந்தசாமி” என்று கூப்பிட வேண்டும். இரண்டாவது, தாங்கள் என் குடிசைக்கு எழுந்தருள வேண்டும். மூன்றாவது, நானும் என் சம்சாரமும் தங்கள் விஷயத்தில் செய்த பெருந்த அபசாரத்திற்கு நாங்கள் ஏதேனும் பிராயச்சித்தம் செய்து கொண்டாலன்றி, எங்கள் மனம் ஒரு நாளும் அமைதியடை யாது. ஆகையால், அதற்கும் தாங்கள் தான் ஏதாவது ஒரு பரிகாரம் செய்ய வேண்டும்” என்று நிரம்பவும் பணிவாகக் கூறி வேண்டிக் கொண்டார்.

உடனே திவான் சாமியார், “அப்பா கந்தசாமி! உலகத்தில் ஒருவனுக்குத் திடீரென்று அபரிமிதமான செல்வம் வந்துவிடும் பகஷத்தில் அவன் செருக்கும் இறுமாப்பும் அடைந்து, பழைய நிலைமையை மறந்து, தான் ஆகாயத்திலிருந்து நேரில் குதித்து அப்போதே வந்தவன்போல நடந்து கொள்வதே பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. உனக்கு இவ்வளவு பெரிய செல்வம்

ஏற்பட்டும், நீ பழைய நிலைமையை மறவாமலும் செருக்கென் பதையே கொள்ளாமலும் இருப்பதைக் காண, என் உள்ளம் பூரிக்கிறது. என் மனசில் பொங்கியெழும் சந்தோஷத்தையும் ஆனந்தத்தையும் நான் எப்படித்தான் உனக்கு எடுத்துச் சொல்லப் போகிறேன். நீ மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைந்து இன்னமும் அதிக அமோகமான பெருவாழ்வு வாழப்போகிறாய் என்பதற்கு இதுவே அறிகுறி. அப்பா கந்தசாமி! நான் இப்போது நிரம்பவும் அவசரமான ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்து ஓரிடத்துக்குப் போகிறேன். நேற்றைக்கே நான் அங்கே போயிருக்க வேண்டியது. இந்த வழக்கினால், அது இன்று வரையில் தடைப்பட்டுப் போயிற்று. என்ன உள் கருத்தோடு ஈசன் இந்த ஒரு நாளைய தாமதத்தை ஏற்படுத்தினானோ அது பின்னால்தான் தெரிய வேண்டும். நான் இப்போது உன்னுடைய வீட்டுக்கு வர வில்லையே என்று நீ விசனப்படாதே. நான் போய் என்னுடைய அவசர காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் இன்னொரு முறை நான் உன்னைக் காண்கிறேன். அதுவரையில் பொறுத்துக் கொள். இந்த நகை போன விஷயத்தில் என்னுடைய நிலைமையில், வேறே யார் இருந்தாலும், அவர் பேரில் இந்தக் குற்றம் ஏற்பட்டே இருக்கும். இது உங்களுடைய குற்றமேயல்ல. இதைப் பற்றி உங்கள் பேரில் நான் அனுப்பிரமாணமும் மனவருத்தம் வைக்கவில்லை. நீயும், உன் சம்சாரமும் நல்ல தங்கமான குணமுடையவர்கள்; அக்கிரமமாக யார் பேரிலும் குற்றம் சுமத்தவே மாட்டீர்கள். அதுவுமன்றி நான் இன்னான் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால், என்னைப் போலீசார் அழைத்துக் கொண்டுபோக நீங்கள் ஒரு நாளும் இடங்கொடுத்திருக்க மாட்டீர்கள். ஆகையால், இதைப்பற்றி நான் இனி நினைக்கவே போகிறதில்லை. இதை நாம் இருவரும் பெருத்த நன்மையாகவே கொள்ள வேண்டும். நான் இந்த ரஸ்தாவின் வழியாக எத்தனையோ தடவை போய் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். நீ இவ்விடத்தில் இருக்கிறாய். நாம் இருவரும் சந்திப்பதற்கு ஒரு சாதனமாகவே இந்தச் சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. இல்லா விட்டால் நாம் இன்று சந்தித்திருப்போமா? மாட்டோமல்லவா. ஆகையால், இதை நாம் கடவுளுடைய கருணா கடாக்ஷமென்று நினைத்து இதைக் குறித்து சந்தோஷப்படுவதே சரியான

காரியமன்றி, இதைக் குறித்து மன வருத்தம் பாராட்டுவது விவேகமாகாது. ஆகையால் நீ இதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் உன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர். நான் வெகு சீக்கிரம் மறுபடி உன்னைப் பார்க்கிறேன்” என்று மனப்பூர்வமான வாஞ்சையோடு உருக்கமாகக் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட கந்தசாமி முதலியார் அளவற்ற மகிழ்ச்சியும் ஆனந்தமும் அடைந்து, “எஜமானே! தங்களுடைய பிரியப் படியே நடந்து கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் ஆதியில் எனக்குப் பெருத்த பணத் தொகையைக் கொடுத்த காலத்தில், இந்தப் பணம் மற்றவரைத் தீயவழியில் செல்லத் தூண்டுமென்று, அதனால் எனக்குப் பெருத்த இடர்கள் நேருமென்றும் நான் தங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன். அதுபோலவே, இப்போது காரியம் நடந்துவிட்டது. ஆயினும், இதில் தாங்களே வந்து சம்பந்தப்படுவீர்கள் என்பதையாவது, தங்களை நான் இந்தக் கோலத்தில் காணப்போகிறேன் என்றாவது நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. நான் தங்களிடத்திலிருந்து வந்த பிறகு தாங்கள் சொன்னபடியே பணத்தை விநியோகம் செய்து கலியாணம் செய்துகொண்டு மிகுதியிருந்த இரண்டாயிரம் ரூபாயைப் போட்டு ஒரு சிறிய வெற்றிலைத் தோட்டம் வாங்கினேன். தாங்கள் ஆசீர்வதித்துக் கொடுத்த பணமாகையால் அதனால் வாங்கப்பட்ட தோட்டத்தில், வெற்றிலைக்குப் பதிலாக பவுன்களே பயிராயினவென்று நான் சொல்ல வேண்டும். மற்ற வெற்றிலைத் தோட்டக்காரர்கள் எல்லோரும் என்ன நினைவினாலோ அந்தப் பயிரைப் போடாமல் கரும்பு முதலியவைகளைப் பயிர் செய்யத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். என்னுடைய தோட்டமொன்றே வெற்றிலைத் தோட்டமாக இருந்தது. ஆகையால், என் வெற்றிலைக்கு அபரிமிதமான கிராக்கியும் தேவையும் ஏற்பட்டுப் போயின. என்னிடம் ஏராளமான பணம் வந்து குவியத் தொடங்கியது. நான் மேலும் தோட்டம் வாங்கி வாங்கி, வெற்றிலைப் பயிர் செய்து வெகு சீக்கிரத்தில், நான் எப்படி இந்த நிலைமைக்கு வந்தேன் என்பது எனக்கே சில சமயங்களில் சந்தேகமாய் விடுகிறது. தங்கள் கை பட்டதெல்லாம் பொன்னாக மாறியதை நான் அப்போது

கண்டிருக்கிறேன். ஆகையால், அதே காரணத்தினால்தான், நான் இந்த நிலைமைக்கு வந்தேனே தவிர வேறில்லையென்று நான் எப்போதும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். கலியாணம் செய்து கொண்டபின் என் சம்சாரத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு நான் தங்கள் சம்சாரமாகிய என் தாயைக் கண்டு அவர்களுடைய காலில் கும்பிட்டுவிட்டு வரவேண்டுமென்று நினைத்துத் திருவட மருதாருக்குப் போயிருந்தேன். அவர்களும், குழந்தையும் காணப்படவில்லையென்றும், தாங்கள் புலியினால் அடிபட்டு இறந்துபோய் விட்டார்களென்றும் கேள்வியுற்றேன். அதுமுதல் இதுவரையில் என் மனம் பட்டபாடும், நான் அநுபவித்த துயரமும் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. எனக்கு எவ்வளவோ ஏராளமான செல்வம் பொங்கிக்கொண்டே இருந்தாலும் என் மன வியாகூலத்தில், அது சந்தோஷத்தையே கொடுக்கவில்லை. பஞ்சபக்ஷிய பரம அன்னத்தைப் போட்டு அவைகளில் விஷத்தையும் கலந்துவிட்டதுபோல, ஈசுவரன்செய்து விட்டானேயென்று நினைத்து நினைத்து நான் ஏங்கிக் கிடந்தேன். வெளிக்கு மாத்திரம் நான் ஒரு பெரிய மனிதனாகவும், சந்துஷ்டியாயிருப்பவன் போலவும் காணப் பட்டேனேயன்றி, உள்ளுக்குள், நான் மகா கொடிய வேதனை அனுபவிப்பவனாய் இருந்தேன். என் துயர இருள் வேறு எதனாலும் நீங்குவதாக இல்லை. அதைப் போக்கடிக்கத் தக்க சூரியன் தாங்களே! ஆகையால், இனிதான் நான் உண்மையில் சேஷமப்படப் போகிறேன். எப்படியாவது தாங்களும், என் தாயும் சேர்ந்து பார்வதி பரமேசுவரர் போலவும், மகாலக்ஷ்மி ஸ்ரீமந் நாராயணர் போலவும் எனக்கு வெகு சீக்கிரம் காட்சி கொடுக்க வேண்டும். அதையே நான் என் தபசாக இரவு பகல் செய்து கொண்டிருப்பேன். தங்களுடைய அன்பும் ஆசீர்வாதமும் எப்போதும் என்மேல் இருக்க வேண்டும்” என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் மனநெந்து கண்ணீர் விடுத்தும் கூறினார்.

திவான் சாமியாரும் அதற்குத் தக்கபடி மறுமொழி கூறி, தாம் கூடிய விரைவில் அவரைப் பார்ப்பதாக வாக்குறுதி செய்து கொடுத்தபின் அவரை விட்டுப் புறப்பட்டார். உடனே முதலியார் திவான் சாமியாரை நோக்கி, “எஜமானே! தாங்கள்

எந்த இடத்திற்குப் போக வேண்டுமானாலும், இந்த வண்டியில் உட்கார்ந்தே போகலாம். இதோ என் வீடு பக்கத்தில் இருக்கிறது, எனக்கு வண்டி தேவையில்லை. தாங்கள் இதை உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்” என்றார். திவான் சாமியார், “இல்லை இல்லை பரவாயில்லை. நான் இதோ பக்கத்தில் இருக்கும் ஒரிடத்துக்குத்தான் போகவேண்டும். எனக்கு வண்டி அவசியமில்லை. நான் போய் வருகிறேன்” என்று முடிவாகக் கூறியபின் புறப்பட்டார். கந்தசாமி முதலியார் திவான் சாமியாரை நோக்கி நிரம்பவும் மனமுருகி ஆயிரம்தரம் குனிந்து குனிந்து நமஸ்காரம் செய்து கொண்டே பின் தங்க சாமியார் ரஸ்தாவோடு வடக்குத் திசையில் நடந்து சென்று சிறிது நேரத்தில் முதலியாரது திருஷ்டிக்கு மறைந்து போனார்.

அவ்வாறு பிரிந்துபோன திவான் சாமியார் கால் மைல் தூரம் சென்று தற்செயலாகத் திரும்பிப் பார்த்தார். பார்க்கவே, அவருக்குப் பின்னால் சுமார் ஐந்தாறு கஜதூரத்தில், ஒரு பரதேசி தம்மைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருந்தது அவருக்குத் தெரிந்தது; அந்தப் பரதேசியின் சிரம் முழுதும் ஒரே ஜடை மயமாக நிரம்பி இருந்தது. தாடி மீசைகள் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு சிறிய துணி மூட்டை ஒரு திருவோடு ஒரு மூங்கில் குச்சி முதலிய வஸ்துக்கள் அவரிடம் காணப்பட்டன. திவான் சாமியார் திரும்பிப் பின்புறம் பார்த்தவுடனே, புதிய சாமியார் தமது இரண்டு கைகளையும் எடுத்து நிரம்பவும் பயபக்தி விநயத்தோடு கனிந்து திவான் சாமியாரை நோக்கி, “சுவாமிகளே! நமஸ்காரம்!” என்று கூறிய வண்ணம் வணங்கினார். திவான் சாமியார் அவருக்குப் பிரதி நமஸ்காரம் செய்த வண்ணம் தயங்கி நிற்க, புதிய சாமியார் அவரண்டை நெருங்கி வந்து, “சுவாமிகளே! நான் கச்சேரியிலிருந்து தங்களுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்று நிரம்பவும் பணிவாகக் கூறினார்.

திவான் சாமியார் அவரது முகத்தை உற்று நோக்கி, “தாங்கள் யாரென்பது தெரியவில்லையே. தாங்கள் அடியேனைத் தொடர்ந்து வந்த காரணம் என்னவோ?” என்று பணிவாகக் கூறினார்.

புதிய சாமியார், “சுவாமிகளே! யாரோ ஒரு பரதேசி குழந்தையின் நகைகளைக் களவாடிவிட்டதாகச் சொல்லிக் கொண்டு சில பரதேசிகள் அந்த வழக்கின் விசாரணையைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கச்சேரிக்கு வந்தார்கள். அதைக் கேட்டு நானும் கச்சேரிக்கு வந்தேன். அங்கே கைதிக் கூண்டில் தாங்கள் நிற்கக் கண்டேன். உடனே எனக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகிவிட்டது. ஏனென்றால், மகோபகாரியும் நற்குண புருஷருமான தாங்கள் அங்கே அந்த நிலைமையில் இருப்பீர் களென்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அதுவுமன்றி, தாங்கள் பாபநாசத்திற்குப் போயிருப்பதாகவும் திருவையாற்றிலுள்ள பெரியவர் சொல்லக் கேள்வியுற்றேன். ஆகையால், தாங்கள் இங்கே கைதிக் கூண்டில் இருந்தது எனக்கு நிரம்பவும் அதிசயமாக இருந்தது. ஆனாலும், மலைபோல வந்த அபாண்டப் பழி தெய்வத் திருவருளால் பனிபோல நீங்கிப் போனதைக் கண்டு நான் நிரம்பவும் ஆனந்தமடைந்து தங்களுடன் பேச வேண்டுமென்று கச்சேரிக்கு வெளியில் காத்திருந்தேன். தாங்கள் மேலப்பண்ணை முதலியாருடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். ஆகையால், அவர் போனபிறகு தங்களைத் தொடர்ந்து வந்தேன். தாங்கள் திரும்பியே பார்க்காமல் நடந்தீர்கள். தங்களைக் கூப்பிடுவது மரியாதையல்லவென்று நினைத்து நான் விசையாக நடந்து பின்னால் வந்தேன்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “ஓகோ அப்படியா! சரி; நீங்கள், திருவையாற்றிலுள்ள பெரியவரிடம் எதற்காகப் போனீர்கள்? நான் பாபநாசத்துக்குப் போயிருந்ததை அவர்கள் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய பிரமேயமென்ன?” என்றார்.

புதிய சாமியார், “சுவாமிகளே! அடியேனுடைய பூர்விகர் களுக்குச் சொந்தமான ஊர் திருவடமருதாருக்கடுத்த திருநாகேசுவரம். பல வருஷங்களுக்கு முன் என் தாய் தகப்பன்மார் என்னை அநாதரவாக விட்டு இறந்துபோய் விட்டார்கள். அந்த விசனத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் நான் உலகத்தின் மேல் விரக்தியடைந்து காஷாயம் வாங்கிக் கொண்டு பரதேசியாகி விட்டேன். அதன்பிறகு நான் திருவடமருதாருக்குப் பல சமயங்களில் வந்திருக்கிறேன். இந்தப் பெரியவர் அடிக்கடி

ஏழைகளுக்கும் பரதேசிகளுக்கும் அன்னமளிப்பது வழக்கம். நான் பலதடவை பெரியவருடைய வீட்டில் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். அதிலிருந்து அவர்களை நான் நன்றாக அறிவேன். கடைசியாக சுமார் ஒன்றரை வருஷத்துக்கு முன் நான் திருவட மருதாருக்குப் போயிருந்த சமயத்தில் இவர்கள் மார்படைப் பினால் இறந்து போய்விட்டதாகக் கேள்வியுற்றேன். அது எனக்கு நிரம்பவும் விசனமாக இருந்தது. பிறகு நான் அந்த ஊரை விட்டுப் பல சேஷத்திரங்களுக்குப் போயிருந்தேன். சிறந்த அன்ன தாதாவாகிய இந்தப் பெரியவர் இறந்து போனதைப் பற்றிய விசனம் வெகுகாலம் என் மனசை விட்டு விலகாமலேயே இருந்து வந்தது. நான் இந்த ஒன்றரை வருஷ காலமும் சோழநாடு பாண்டிய நாடுகளிலுள்ள புண்ணிய சேஷத்திரங்களுக்கு யாத்திரை போவதில் செலவிட்டு இப்போதுதான் திரும்பி வந்தேன். இரண்டு தினங்களுக்கு முன் நான் அகண்ட காவிரி இரண்டாப் பிரியும் மகா அழகு வாய்ந்த ஸ்தலத்திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் குணசேகரபுரம் என்ற புண்ணிய சேஷத்திரத் திற்கு வந்திருந்தேன். அவ்விடத்தில் இந்தப் பெரியவரைப் பற்றி துரைத் தனத்தார் வெளியிட்டுள்ள விளம்பரத்தின் பிரதியொன்று எனக்குக் கிடைத்தது. அதைப் பார்க்க, நான் அளவற்ற ஆச்சரிய மும் சந்தோஷமும் அடைந்து இவர்களைப் பார்க்க மிகுந்த ஆசையும் ஆவலும் கொண்டு நேற்று காலையில் திருவையாற்றுக்கு வந்து சேர்ந்து பெரியவரைத் தரிசித்து எல்லா விஷயங்களையும் அவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். தாங்கள் இன்னார் என்பதையும், தாங்களே அவர்களுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து மறுபடி பழைய நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் என்பதையும், அவர்களுடைய சம்சாரத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற் காகத் தாங்கள் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் அவர்கள் விரிவாய்ச் சொல்ல நான் தெரிந்து கொண்டேன். தங்களைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று நான் நேற்று முதல் ஆவல்கொண்டு தங்களுடைய வழியைப் பார்த்தபடி இருந்து, இன்றைய தினம் தற்செயலாகக் கச்சேரிக்கு வந்த இடத்தில் தங்களைக் கண்டேன். கண்டவுடன் நான் அடைந்த விசனம் சொல்ல முடியாது. இந்தப் பெரியவருக்குத் தாங்களே முக்கிய மான பற்றுகோலாயிருப்பதைக் கருதியாவது எம்பெருமான்

தங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று நான் வேண்டிக் கொண்டபடியே இருந்தேன். முடிவில் தருமமே ஜெயமாய் முடிந்தது. நான் தங்களையும் தரிசித்தேன். என் கலியும் இனி நீங்கின மாதிரிதான். தாங்கள் செய்ய ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் காரியமோ மகா கடினமானது. தாங்களோ ஏகாங்கியாய் இருக்கிறீர்கள். தங்களுக்கு சீஷனாயிருந்து தங்களுடைய சிரமத்தில் ஒரு பகுதியை நான் ஏற்றுக் கொண்டு இந்தப் புண்ணிய காரியத்தைத் தாங்கள் அதிக விரைவில் நிறைவேற்று வதற்கு உதவியாயிருக்க வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். நான் காஷாயம் மாத்திரம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேனேயன்றி, அதன் தருமங்களை நான் எந்த சற்குருவையும் அடுத்துத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஒன்றையும் அறியாப் பேதையாய் அலைந்து பூமிக்குப். பாரமாயும், சோற்றுக்கு நஷ்டமாயும் கிடந்து உழல்கிறேன். கச்சேரியில் தாங்கள் நடந்துகொண்ட மாதிரியி லிருந்து, இப்போர்ப்பட்ட சற்குருவை நான் சரணமடைந்தால், என் ஆன்மா நல்ல கதியடைந்துவிடுமென்ற நிச்சயம் என் மனசில் உண்டாகிவிட்டது. நான் என்னுடைய சுயநலம் ஒன்றை மாத்திரம் கருதவில்லை. பெரியவருக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்த வரான இராமலிங்க முதலியார் எங்களுடைய பந்து, அவரைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் இன்னின்ன ஊர்களில் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் அறிவேன். அந்த உறவினர்களில் சிலருக்கும் எனக்கும் ஆதியில் சிநேகம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகையால், தங்களை அவர்களிடமெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் புலன் விசாரித்து அந்த அம்மாள் முதலியோர் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதை அதிசீக்கிரத்தில் கண்டு பிடித்து விடலாம் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். ஆகையால், என்னைத் தாங்கள் தங்களுடைய நற்சீஷனாக ஏற்றுக்கொண்டு உய்வித்தருள வேண்டும். இதுதான் என்னுடைய வேண்டு கோள்” என்று நிரம்பவும் பயபக்தி விநயத்தோடு கூறி திவான் சாமியாரைப் பன்முறை உருக்கமாக நமஸ்கரித்தார்.

அவர் கூறிய வரலாற்றைக் கேட்ட திவான் சாமியார் மிகுந்த களிப்பும் பூரிப்பும் அடைந்தவராய், “ஆகா! அப்படியா! நான் ஒரு பெரிய துறவி. எனக்கு சீஷனில்லாமையால், என்

பெருமைக்குக் குறைவு ஏற்பட்டுவிடப்போகிறதென்று நினைத்துக் கடவுள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சீஷரைக் கொடுக்கிறார் போலிருக்கிறது. சரி; கொடுக்கட்டும். எந்தெந்த வேளையில் எந்தெந்தப் பெருமைகளை அவர் கொடுக்கிறாரோ அதை நாம் ஏற்றுக் கொண்டே தீரவேண்டும். மாட்டேனென்று சொல்ல, நமக்கு அதிகாரமேது? சுவாமிகளே! நானும், தங்களைப் போலவே, உலகில் விரக்தியடைந்து தக்க குருவின் உபதேசம் பெறாமல் சுயமாக சந்நியாசம் வகித்துக் கொண்டவன். நானும் திக்கு திசையறியாமல் நடுக்கடலில் அகப்பட்டுத் திண்டாடும் மரக்கலத்தைப்போல இந்த உலகில் கிடந்து உண்மையானது எது, பொய்யானது எது என்பதை அறிய மாட்டாமல் மயங்கி நடைப்பிணமாய் உழல்கிறேன். ஆகையால், நீங்கள் எனக்கு சீஷராயிருந்து எவ்விதப் பலனையும் அடைய முடியாது. உங்களுக்குக் குருவாயிருப்பதற்குத் தக்க யோக்கியதையும் என்னிடத்தில் இல்லை. ஆகையால், நாம் குரு சீஷன் என்கிற முறைமையை விட்டு ஒருவருக்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் நண்பர் என்ற முறைமையை வகிப்போம். பெரியவர் விஷயத்தில் நீங்கள் எனக்கு எவ்வளவு உதவி செய்தாலும் அதை நான் முழு மனதோடும் மிகுந்த நன்றியுறியுறியோடும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். ஏதடா இவர் இவ்வளவு கருக்காகப் பேசுகிறாரே யென்று நீங்கள் எண்ணக் கூடாது. எதிலும், எதிர்பார்க்க வைத்து ஏமாற்றாமல், உண்மையை முன்னாகவே சொல்லித் திருப்திபடுத்துவதே சிலாக்கியமானது என்பது என் கோட்பாடு” என்றார்.

புதிய சாமியார் மிகுந்த சந்தோஷமும் பணியும் காட்டி, “சுவாமிகளின் சித்தம் அடியேன் பாக்கியம்! எந்த நிலைமையில் சுவாமிகள் என்னை வைக்கக் கருதினாலும் அதற்கு நான் சித்தமாகக் காத்திருக்கிறேன். எப்படியாவது என் வாழ்நாளைத் தங்களுடைய வாழ்நாளோடு சம்பந்தப்படுத்தி பரோபகாரமான காரியத்தில் ஈடுபட வேண்டுமென்பது என்னுடைய அவா; இந்த வகையிலாவது என்னுடைய சேவையைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்களே அது ஒன்றே போதுமானது. பூவைச் சேர்ந்த நாளும் மணம் பெறுவதுபோல இனி நானும் கடைத்தேறி விடுவேன். நல்ல நினைவுகளையே கொண்டு நல்ல காரியங் செ.கோ.IV-6

களையே செய்வோருடன் நான் எப்போதும் இருந்து பழகினால், எனக்கும் அதே மனப்போக்கும் நடத்தையும் சுலபமாகவே பழகிவிடுமென்பது நிச்சயம். சுவாமிகளுக்குத் தெரியாததற்கு நான் சொல்லிக் கொடுக்கப் போகிறேனா” என்று கூறிய வண்ணம் திவான் சாமியாரைத் தொடர்ந்து சென்றார். அப்பொழுது காவிரியாற்றுப் பாலம் வந்துவிட்டது ஆகையால், அதன் வடபுரத்திலிருந்து ஊர் ஆரம்பமாகிறது, ஆகையாலும், அவர்கள் இருவரும் தங்களது சம்பாஷணையை அவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொண்டனர். ஆயினும் ஊருக்குள் நுழையும்பொழுது திவான் சாமியார் புதிய சாமியாரை நோக்கி, “ஐயா! தாங்கள் எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும். நேற்று காலையில் நடுவழியில் என்மேல் திருட்டுக் குற்றம் ஏற்பட்டது, நான் நேற்று முழுதும் சிறைச்சாலையிலிருந்தது, இன்று விசாரணை நடந்தது முதலிய வரலாறு பெரியவருக்குத் தெரிந்தால் அவர்களுடைய மனம் நிரம்பவும் புண்பட்டுப் போகும். அதுவுமன்றி, இனி நாம் தங்களுடைய இளைய சம்சாரத்தைத் தேடுவதற்காக எங்கும் போய் அலைய வேண்டாமென்று அவர்கள் கண்டித்துக் கூறிவிடுவார்கள். ஆகையால் இந்த வரலாற்றை அவர்களிடம் சொல்லாமல் மறைத்து வைப்பதே உசிதமென்று நான் நினைக்கிறேன். இதை நாம் சொல்லுவதனால், பெரியவருக்கு நன்மை எதுவும் உண்டாகாவிட்டாலும், கெடுதல்கள் பல உண்டாகும். ஆதலால், இதை நாம் அவர்களிடம் தெரிவிக்காமல் இருப்பதே உசிதமெனப்படுகிறது. இது விஷயத்தில் நீங்களும் எனக்கு அநுசரணையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த உதவியைத்தான் நான் உங்களிடம் கோருகிறேன்” என்றார்.

உடனே புதிய சாமியார் (இவரை இனி நாம் உதவிச் சாமியார் என்று குறிப்போம்) திவான் சாமியாரை நோக்கி, “ஆம்; நானும் அப்படியே தான் நினைத்தேன். நாம் அப்படித் தான் செய்ய வேண்டும். தங்கள் இஷ்டம்போலவே, நான் நடந்து கொள்ளுகிறேன்” என்றார்.

சிறிது நேரத்தில் இருவரும் குட்குபாத முதலியார் இருந்த ஜாகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். திவான் சாமியார் தாம் பாபநாசத்திற்கு அருகிலுள்ள ஊருக்குப் போய் அவ்விடத்தில்

தெரிந்துகொண்டு வந்த தகவல்களைக் கூறியதன்றி, தாம் அன்றைய இரவு ரயிலிலேயே ஏறி மதுரைக்குப் போய் இராமலிங்க முதலியார், கமலவல்லியம்மாள் முதலியோரைப் பற்றி விசாரித்துத் தேடிப் பார்த்துவிட்டு வரத் தீர்மானித்திருப்பதாகவும் கூறினார். தமது இளைய மனைவியைக் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு திவான் சாமியார் அவ்வாறு வீண்பாடுகள் படுவது தமக்குச் சம்மதியில்லையென்றும், அந்த முயற்சியை அவ்வளவோடு விட்டுவிடவும் குஞ்சிதபாத முதலியார் கூறினார். ஆனாலும், தாம் அதை மாத்திரம் கடைசி முயற்சியாகச் செய்து பார்த்து விடுவதாய்க் கூறி திவான் சாமியார் கிழவரது அநுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டார். அவ்வாறு திவான் சாமியார் தனிமையில் போய் அலைவது பிரயாசையாக இருக்குமாதலால், உதவிச் சாமியாரையும் துணைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கிழவர் கூற, புதல்வர் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்.

அன்றைய பகற்பொழுது கழிந்தது; மாலையிலேயே திவான் சாமியாரும், உதவிச் சாமியாரும் திருவையாற்றை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தஞ்சைக்கு வந்து இரவில் அவ்விடத்திலிருந்து மதுரைக்குச் சென்ற ரயில் வண்டியில் ஏறி மறுநாள் பகலில் மதுரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். சேர்ந்தவர் தமது ஸ்நானம் அநுஷ்டானம் போஜனம் முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு இரண்டொரு நாழிகை காலம் வரையில் ஓரிடத்தில் படுத்திருந்து இளைப்பாறிய பின், எழுந்து தமது விசாரணையைச் செய்யத் துவக்கினர். மதுரைப் பட்டணத்தில் செட்டிமார் பல இடங்களில் அரிசி மில்கள் ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தனர். ஆதலால், அவர்கள் இருவரும் அன்றைய தினம் மாலைக்குள் சில இடங்களுக்கே போய் விசாரிக்க இயன்றது. அவ்வாறு விசாரித்த இடங்களில் இராமலிங்க முதலியார் என்ற எவரும் தமக்குத் தெரிந்த வரையில் அந்த ஊரில் அதற்கு முன் அரிசி மில் வைத்திருந்தது மில்லை, அப்போதும் வைத்திருக்கவில்லையென்று அந்த இடங்களில் இருந்தோர் கூறிவிட்டனர். அவர்கள் கூறிய மாதிரியைக் கண்ட திவான் சாமியாருக்கு, தாம் அந்த ஊரில் கமலவல்லியைக் கண்டுபிடிக்க இயலாது என்ற அவநம்பிக்கையும் மனத்தளர்வும் ஏற்பட்டுவிட்டன. ஆயினும், தாம் அவ்வளவோடு விட்டு

விடாமல், மறுநாளும் புறப்பட்டு, மிகுதியிருந்த இடங்களுக்கும் போய்க் கடைசி வரையில் தீர விசாரித்து விடுவதே நன்றென்று அவர்கள் இருவரும் தீர்மானித்துக் கொண்டு ஓரிடத்தில் படுத்து அந்த இரவைக் கழித்தனர். மறுநாள் அதிகாலையிலேயே அவர்களிருவரும் எழுந்து வைகை ஆற்றங்கரைக்குப் போய் ஸ்நான நியம நிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு முதல் நாள் போஜனம் செய்த இடத்தில் தமது போஜன காரியத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு தமது விசாரணையைத் துவக்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் ஒவ்வோர் அரிசி மில்லாய் அன்றைய மாலைக்குள் எல்லா இடங்களுக்கும் போய் விசாரித்துப் பார்த்துவிட்டனர். முதல் நாளில் கிடைத்த தகவலே மறுநாளும் கிடைத்ததன்றி புதிய செய்தி எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, தாம் அதுவரையில் அரிசி மில் ஸ்தாபித்து வர்த்தகம் செய்யப் போவதாக இராமலிங்க முதலியார் தமது சொந்த ஊரில் கூறிவிட்டு வந்தது, வேண்டுமென்றே பொய் சொல்லி அந்த ஊராரை ஏமாற்றிவிட்டுப் போகவேண்டுமென்னும் கருத்துடன் கூறியதென்று திவான் சாமியாரும் உதவிச் சாமியாரும் தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு, தாம் அதற்குமேல் திருவையாற்றுக்குத் திரும்பி வருவதைத் தவிர வேறு காரியம் எதுவுமில்லையென்று முடிவு கட்டினர். ஆயினும் அவர்கள் அன்றைய பகல் முழுதும் அலைந்து அலுத்துப் போயிருந்தமையால், இரவை இந்த ஊரிலேயே போக்கிவிட்டு மறுநாளைய ரயில் வண்டியில் புறப்பட்டுத் தஞ்சைக்குப் போவதென்று அவர்கள் தீர்மானித்துக்கொண்டு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கி இருந்தனர். அந்த இரவும் கழிந்தது. மறுநாள் காலையில் திவான் சாமியார் விழித்துக்கொண்டு பார்க்கிறார். தமக்குப் பக்கத்திலிருந்த உதவிச் சாமியார் காணப் படவில்லை; அவர் ஒருகால் முன்னால் எழுந்து ஆற்றங்கரைக்குப் போயிருக்கலாமென்று திவான் சாமியார் நினைத்து அரை நாழிகை காலம் பொறுத்திருந்தார். உதவிச் சாமியார் புன்னகை தவழ்ந்த முகத்தோடு அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்ட திவான் சாமியார், “ஆற்றங்கரைக்குப் போய் வருகிறீர்களா? என்னையும் எழுப்பியிருந்தால், நானும் வந்திருப்பேனே. இருவரும் போய் நம்முடைய ஸ்நானம் முதலிய காரியங்களை யெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கலாமே” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “ஆம் சுவாமிகளே! நான் ஆற்றங்கரைக்குத் தான் போய்விட்டு வருகிறேன். நான் எழுந்து பார்த்தபோது, தாங்கள் அயர்ந்து நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்; அப்போது நன்றாகப் பொழுது விடியவுமில்லை. நான் தங்களை ஏன் எழுப்புகிறதென்று நினைத்து அவசரமாக ஆற்றங்கரைக்குப் போனேன். போன இடத்தில் ஒரு சந்தோஷச் செய்தியும் கிடைத்தது. தெய்வந்தான் என்னைத் தட்டி எழுப்பி அவ்வளவு சீக்கிரமாக அங்கே அனுப்பியிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “நான் ஆற்றங்கரைக்குப் போன இடத்தில் இந்த ஊர் மனிதர் ஒருவரைக் கண்டேன். அவரும் நானும் லோகாபிராமமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் இந்த ஊரில் உள்ள ஒரு நெல் மண்டியின் சொந்தக்காரர் என்றார். இந்த விஷயம் அவருக்கு ஒரு வேளை தெரிந்திருக்கலாமென்று நினைத்து நான் அவரிடம் கேட்டேன். அவர் கொஞ்ச நேரம் யோசனை செய்து ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு சில தகவல்களைத் தெரிவித்தார். அவருடைய சொந்த ஊர் திருச்செந்தூராம். அந்த ஊரைவிட்டு அவர் இங்கே வந்து நெல் மண்டி வைத்து ஆறுமாத காலந்தான் ஆகிறதாம். அந்தத் திருச்செந்தூரில் இராமலிங்க முதலியார் என்ற ஒருவர் வந்து அரிசி மில் வைத்திருப்பதாகவும், அவர் தம்முடைய சொந்த ஊர் தஞ்சை ஜில்லாவில் இருக்கிறதென்று சொல்லிக் கொண்டதாகவும், அவர் நல்ல பணக்காரராய் இருந்தார் என்றும், அவருடன் ஒரு பெண்ணும் பிள்ளையும் அவருடைய சம்சாரமும் இருந்தனர் என்றும், நாம் உடனே புறப்பட்டு அந்த ஊருக்குப் போனால், அவரைக் கண்டுபிடிக்கலாமென்றும், நெல்லு மண்டி வர்த்தகர் சொன்னார். அந்தக் தகவலைக் கேட்டவுடன் எனக்கு உண்டான சந்தோஷத்துக்கு அளவு சொல்லவே முடியாது. இரண்டு தினங்களாய் நம்மைச் சோதித்த கடவுள் முடிவில் கிருபா நோக்கம் வைத்ததென்று நினைத்துக்கொண்டு, அதை உங்களிடம் சொல்லலாம் என்று ஒடோடியும் வந்தேன்” என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியாரும் அபாரமான சந்தோஷமும் உற்சாகமும் அடைந்தார்; தாம் இனி இராமலிங்க

முதலியாரின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க இயலாது என்று நினைத்து நம்பிக்கையற்றுத் தளர்வுற்றிருந்த அவரது மனம் தாம் அவர்களைத் திருச்செந்தூரில் அவசியம் கண்டுபிடித்துவிடலாம் என்ற உறுதியையும் நம்பிக்கையையும் கொண்டது. அதுவுமன்றி, தாம் ஏழு வருஷ காலத்திற்கு முன் சநிதொடர் மங்கலத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் தென்னாட்டிலுள்ள திவ்விய கேஷத்திரங்களுக்கெல்லாம் சென்று திருவடமருதாருக்குப் போன காலத்தில் திருச்செந்தூருக்கு மாத்திரம் போகவில்லை. ஆதலால், அந்தக் குறையையும் கடவுள் இதன் மூலமாய்ப் பூர்த்திசெய்து வைக்கிறார் என்றும் திவான் சாமியார் தமக்குள் எண்ணிக் கொண்டார். உடனே திவான் சாமியார் எழுந்து உதவிச் சாமியாரையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று அந்த ஊரிலேயே தங்களுது ஸ்நானம் போஜனம் முதலியவைகளை விரைவாக முடித்துக்கொண்டு பிரயாணம் புறப்பட்டு அன்றைய தினம் முழுதும் சென்று மறுநாட் காலையில் திருச்செந்தூரை அடைந்தார். திருச்செந்தில் அல்லது திருச்செந்தூர் என்பது சிறந்த சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்களுள் ஒன்று. அது இராமேசுவரத்திற்கு அருகில் உள்ளது. சுப்பிரமணிய ஆலயம், கடலின் அலைகளால் மோதப்பட்ட வண்ணமிருக்கும் ஒரு குன்றின் மீது அமைந்து உள்ளது. ஆதலால், அதன் இயற்கை வனப்பு எவ்வாறிருக்கும் என்பது எளிதில் விளங்கும். நமது திவான் சாமியார் முருகக் கடவுளிடத்தில் அபாரமான பக்தியுடையர். ஆதலால், அந்த ஸ்தலத்தையடைந்தவுடன், ஓயாத் தொல்லைகளும், ஒழியாத் துயரமும், தொலையா மனப்பிணிகளும் நிறைந்த மண்ணுலகைத் துறந்து மோக்ஷ லோகத்தை அடைந்துவிட்டவர் போல உணர்ந்து பக்திப் பெருக்கும், மனவுருக்கமும், ஆனந்த பரவசமம் கொண்டவராய் மாறிப் புத்துயிர் பெற்றவர் போலானார். அந்த ஸ்தலத்தில் செறிந்திருந்த கண்கொள்ளா இயற்கை வனப்பைக் காணக் காண, அவரது மனம் பக்திப் பெருக்கினால் பரவச மடைந்து பொங்கியது. முருகன் என்பதற்கு கட்டழகன் வாய்ந்தவன் என்று அர்த்தமல்லவா, அத்தகைய கடவுளை ஈன்ற பரமசிவன் அவருக்குத் தக்க மகா வசீகரமான ஸ்தலத்தையே அமைத்து வைத்திருக்கிறார் என்று திவான் சாமியார் தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டவராய்த் தமது சொந்தக் கவலைகளை

யும், சொந்த மனிதர்களையும் அறவே தமது மனத்தைவிட்டு விலக்கி, அந்த மனோரம்மியமான ஸ்தலத்தின் அற்புதக் கவர்ச்சியில் ஈடுபட்டவராய், அவ்விடத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடுவதும், சுவாமிக்குப் பூஜை அர்ச்சனை நிவேதனம் முதலியவைகளை நடத்துவதற்கான காரியங்களைச் செய்வதுமாய் இருந்தார். உதவிச் சாமியாரும் அவரது நோக்கப்படியே நடந்து கொண்டதன்றி அங்கு காணப்பட்ட மனிதர்களிடத்தில் அவ்வூரில் அரிசி மில் வைத்திருக்கும் இராமலிங்க முதலியாரின் வீடு எங்கே இருக்கிறதென்று விசாரித்தார். அதைக் கேட்ட அவ்வூர் வாசிகள் அவர்களைப் பார்த்துப் புரளியாக நகைத்து, “இந்தப் பரதேசிகளுக்குப் பைத்தியம் போலிருக்கிறது” என்று கூறிய வண்ணம் அவர்களுக்கு மறுமொழி கொடாமல் போயினர். வேறு சிலர் அவர்களை நோக்கி, “அரிசியாவது மில்லாவது? அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்?” என்றனர். மற்றும் சிலர், “இந்த ஊரில் புளியங்கட்டையாலான உரலும் செம்மரத்தாலான உலக்கையும் தான் அரசி மில். இவ்வளவு சிறிய ஊருக்கு அரிசி மில்தான் ஒரு குறையா! இனியாராவது அரிசி மில் வைத்தால்தான் உண்டு. இப்போது யாரும் அரிசி மில் வைக்கவில்லை. இராமலிங்கத்தின் அரிசிமில் இதோ பக்கத்திலிருக்கும் இராமேசுவரத்திலுள்ள கோவில் மடப்பள்ளியில்தான் இருக்கிறது” என்று மறுமொழி கூறினர். அவர்கள் கூறிய சொற்களை நமது திவான் சாமியாரும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தனர். ஆதலால், மதுரையில் நெல் மண்டிக்காரர் உதவிச் சாமியாரிடம் சொன்ன தகவல் பெருத்த அண்டப் புளுகு என்பதை திவான் கண்டுகொள்ளவே, அவரது ஆச்சரியம் அளவிட இயலாததாக மாறியது. அவர் உதவிச்சாமியாரை நோக்கி, “ஐயா! என்ன விநோதம் இது! மதுரை ஆற்றங்கரையில் உங்களைச் சந்தித்துத் தகவல் சொன்னவர் வேறே எந்த ஊரின் பெயரையாவது சொல்லி இருப்பாரா? அந்தச் சப்தம் உங்கள் காதில் சரியாய்ப் படாமலிருக்குமா? ஒரு வேளை அது திருச்செந்துறையாக இருக்குமா?” என்றார். உதவிச் சாமியாரும் வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்தவராய்க் காணப்பட்டு, “இது எனக்கும் அதிசய மாய்த்தான் தோன்றுகிறது. திருச்செந்தூர் என்று அவர் நன்றாகச்

சொன்னாரே! அவர் வேண்டுமென்றே பொய் சொல்லி இருப்பாரென்று தான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. பைத்தியக்காரனைப்போல இருக்கிற இந்தப் பரதேசிக்கு ஊரில் ஒரு கவளம் சோறு பிச்சை வாங்கித் தின்பதைவிட்டு அரிசி மில்லைப் பற்றி ஏன் கேட்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால், அவர் புரளி செய்திருந்தாலும் இருக்கலாம். சரி, இப்போது காரியம் ஒன்றும் முழுகிப் போகவில்லை. நல்ல புண்ணிய ஸ்தலத்திற்குத்தானே வந்தோம். இந்த ஸ்வாமி தரிசனம் நாம் நினைத்தபோது கிடைக்குமா! இதுவும் ஓர் அதிர்ஷ்டமென்று தான் நாம் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்,” என்றார்.

மதுரை, திருச்செந்தூர் ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் தமது ஆராய்ச்சி பலிதமடையாமல் அபஜெயத்தில் முடிந்துபோனதே என்ற நினைவு திவானினது மனத்தில் சகிக்கவொண்ணாத விசனத்தையும், ஏக்கத்தையும் வேதனையையும் உண்டாக்கி விட்டது. தாம் இனி தமது சிற்றன்னையை இந்த உலகில் காண இயலாது என்ற அவநம்பிக்கையும் மனத்தளர்ச்சியும் ஏற்பட்டுப் போகவே, “என்ன உலகம் இது! இந்தக் காரியத்தைத் தொட்டாலும், அது அபஜெயமாக அல்லவா முடிகிறது. சே! நான் என்ன மனிதன்” என்ற விரக்தியும் வெறுப்பும் பெருகிப் போயின. அவரது சுப்பிரமணிய பக்தி அபாரமாகப் பொங்கி நெஞ்சையடைக்கத் தொடங்கியது. துயரமும் அழுகையும் கரைபுரண்டு எழுகின்றன. அந்த நிலைமையில் இருந்த திவான் சாமியாரும், உதவிச் சாமியாரும் தமது ஸ்நானம், நியம நிஷ்டைகள் முதலியவைகளை முடித்துக் கொண்டு, தேங்காய் பழம் முதலிய பூஜை சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு முருகன் சந்நிதியை அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்யத் தொடங்கினர். குருக்கள் அர்ச்சனை செய்ய ஆரம்பித்தார். சுப்பிரமணியரது திருநாமங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கூறி அவர் வில்வங்களை எடுத்து அர்ச்சிக்கத் தொடங்கவே, திவானினது பக்திப் பெருக்கு உச்ச நிலையை அடைந்துவிட்டது. அவர் பைத்தியம் கொண்டவர் போல மாறித் தம்மை முற்றிலும் மறந்து பரவசமடைந்து கீழே விழுந்து விழுந்து கும்பிட்டெழுந்து கன்னத்தில் அடித்துக் கொள்ளுகிறார்; கடவுளைத் தொழுகிறார்; கண்ணீர் விடுத்துக்

கதறியமுகிறார். குருக்கள் தேங்காய் பழம் முதலியவைகளை நிவேதனம் செய்தபின் கற்பூர ஹாரத்தியைக் கொளுத்தி உயர்த்தவே, திவான் சாமியார் சன்னதங் கொண்டவர் போல மாறிப் போனார். அவரது கை கால்களும் அங்கங்களும் வெடவெடவென்று ஆடுகின்றன. சிகை முதல் நகம் வரையில் உரோமம் சிலிர்த்துத் தாண்டவமாடுகிறது. தழுதழுத்து முற்றிலும் நைந்த குரலில் அவர் முருகக் கடவுளை ஸ்தோத்திரம் தொடங்கி அடியில் வரும் திருப்புகழைப் பாட ஆரம்பித்துவிட்டார்:-

திருப்புகழ்

தனத்தந்தானன தானன தானன
தனத்தந்தானன தானன தானன
தனத்தந்தானன தானன தானன - தனதானா.
அணிச்சங்கரர் முகம் வீசிட மாறு
துவள்பஞ்சான தடாகம் வீடமட
வனத்தின்தூவி குலாவி சீரடி - மடமானார்
அருக்கன் போலொளி வீசிய மாமர
கதப்பையும் பூணணி வார்முலை மேன்முக
மழுத்தும் பாலியென் ஆவியீடேறிட - நெறிதாராய்
வினைச் சண்டாளனை வீணனை நிள்நிதி
தனைக் கண்டாணவ மானநிர் முடனை
வீடக்கண் பாய்நுகர் பாழனையோர் மொழி - பகராதே
விகற்பங் கூறிடு மோக விகாரனை
அறத்தின் பாலொழுகாத மூதேவியை
விரித்துண் பாதுகை நீதரநானுள் - பெருவேனோ
முனைச் செங்கோலிடு நீல மகோததி
அடைத்தஞ்சாத விராவண நீள்பல
முடிக்கண் நோர்கணை ஏவுமிராகவன் - மருகோனே
முளைக்குஞ் சீத நிலாவொடு பாய்லிரி
திரைக் கங்காநதி தாதகிகூவின
முடிக்குஞ் சேகரர் பேரருளால்வரு - முருகோனே
தினைச் செங்கானக வேடுவராவனர்
திகைத்தந் தோவென வேகணியாகிய

திறற்கந் தாவளிநாயகி காமுறும் - எழில்வேலா
 சிறக்கும் தாமரை யோடையின் மேடையில்
 நிறக்குஞ் சூல்வளை பால் மணிவீசிய
 திருச்செந்தூர் வரு சேவகனே சுரர் - பெருமானே!

ஆ! என்னப்பனே! வடிவேலா! கார்த்திகேயா! வள்ளி
 மணாளா! சுப்பிரமணிய மூர்த்தி! பார்வதி பாலா! வேலாயுதா!
 சூரசம்மாரா! முருகன் முருகன் என்றால் பழவினைகள் அறுகும்
 அறுகும் என்பார்களே! என் மனசைக் கொள்ளை கொண்ட
 மாபெருந்தேவே! என்னப்பனே! மயில்வாகனனே! ஆறுமுகனே!
 குற்றமற்ற தங்கம் போன்ற குணங்களும் செயல்களும் பெற்றிருப்
 பதால் சுப்பிரமணியனெனப் புகழப்படும் என் ஒப்பிலா
 அண்ணலே! நிகரிலா வீரம், மாறாத வெற்றி, மங்களகரம்
 முதலியவற்றிற்கு உறைவிடமான உன்னையே சதாகாலமும்
 நினைந்துருகும் இந்த அடிமையின் இடர்களைக் களைவது
 உனக்கு ஒரு பெரிய காரியமா! தெய்வ யானை யென்னும் ஞான
 சக்தியும், வள்ளியம்மையார் என்னும் கிரியா சக்தியும் உத்தம
 பத்தினிமார்களைப்போல உனது இருபுறங்களிலும் எப்போதும்
 ஆயத்தமாயிருந்து உன் இச்சைப்படி நடக்க, பிரணவம்,
 இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி, ஆதிசக்தி, பராசக்தி
 முதலியவை உனது ஆறுமுகங்களாய் ஜ்வலிக்க சர்வக்கும்,
 திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்த சக்தி, அநந்த சக்தி, சுதந்திரத்துவம்
 முதலிய மகா உத்தமமான குணங்கள் ஒப்புயர்வற்று உன்னிடம்
 தழைத்தோங்க, எழிலுக்கும் சாயலுக்கும் சட்டகமான மயில்
 போன்ற மேனியாகிய வாகனத்தில் அமர்ந்து, சகலமான சுக
 போகங்கள் ராஜரீகம் முதலியவற்றை எல்லோர்க்கும் வழங்கும்
 மகாவிஷ்ணுவின் செல்வத் திருமருகனாய் அமோக மங்கள
 மூர்த்தியாய்த் தனக்குத்தானே நிகரென விளங்கும் என் வெற்றி
 வேல் முருகா! என்னப்பனே! என் தெய்வ சிகாமணியே! அபயம்
 அபயம் அடியேன் அபயம்” என்று திவான் சாமியார் வாய்விட்டுக்
 கூவிப் பெருங் கூச்சலிட்டுக் கதறி முறையிட, அப்பொழுது
 குருக்கள் கற்பூர ஹாரத்தியை ஏந்தி அழகாய்ச் சுழற்றினார்.

அதைக் கண்ட திவான் சாமியார் களிவெறியும் கட்டி
 லடங்கா ஆவேசமும் கொண்டு கன்னங்களில் அடித்துக் கொண்டு

கரங்குவித்து, “முருகா! முருகா! செந்திலாண்டவனே! எம்பெருமானே! தீராத என் கலியைத் தீர்த்தருளப்பனே” என்று பிரார்த்தித்து அடியில் வரும் பாடலை மிகமிகக் கனிவாகப் பாடத்தொடங்கி,

“அரசரெலாம் மதித்திடப் பேராசையினாலே அரசோ
டாலெனலே மிகக்கிளைத்தேன், அருளறியாக் கடையேன்
புரசமரம் போற்பருத்தேன்; எட்டியெனத் தழைத்தேன்;
புங்கெனவும் புளியெனவும் மங்கி யுதிக்கின்றேன்;
பரசும் வகைதெரிந்து கொளேன்; தெரிந்தாரைப் பணியேன்;
பசை அறியாக் கருங்கல் மனப்பாறை சுமந்துழல்வேன்;
வீரசநிலத்து என் பிறந்தேன்? கருத்தையறியேன்;
வியக்குமணிக் குன்றில் ஓங்கி வீளங்கும் பரம்பொருளே!”

என்று பாடிப் பரவசமடைந்து மயங்கி ஓய்ந்து பக்கத்திலிருந்த சுவரில் சாய்ந்தார். அப்பொழுது முருகக் கடவுளுக்கு அருகிலிருந்த குத்துவிளக்கின் திரியிலிருந்து கலகலவென்று பொறிகள் உதிர்ந்தது. சுப்பிரமணியக் கடவுளே அவரது ஆழ்ந்த பக்தியைக் கண்டு வியந்து தமது அருளொளிச்சுடரைப் புஷ்பமாரிபோல உதிர்த்துவிட்டு, அவருக்கு அபயஸ்தம் கொடுப்பதுபோல இருந்தது. அதே சமயத்தில், “ஐயோ பாவம்! அதிக உயரத்திலிருந்து விழுந்து விட்டானடா! அதனால் காயம் பலமாய் பட்டுவிட்டது போலிருக்கிறது. இரண்டொரு படிகளிலிருந்து வழுக்கி விழுந்திருந்தால், இவ்வளவு கஷ்டம் இராது. இருந்தாலும் பரவாயில்லை. கொஞ்சம் முன்னைப்பின்னை எல்லாம் சரிபட்டுப் போகும்” என்று யாரோ சிலர் தமக்குள் ஓங்கிப் பேசிக்கொண்ட அசரீரி வாக்கு உண்டாயிற்று. அந்த வார்த்தைகள் மாத்திரம் திவானினது செவிகளில் நிரம்பவும் தெளிவாகப்பட்டனவேயன்றி, அவர்கள் பேசிய மற்ற விஷயங்கள் கேட்கவில்லை. தெய்வம், தனக்கு அவ்விதமாக வாக்குக் கொடுப்பதாய் திவான் சாமியாரது மனத்தில் ஓர் எண்ணமும் உதித்தது. அதை ஆமோதிப்பது போல அந்தச் சமயத்தில், குருக்கள் அவரிடம் வந்து கற்பூர ஹாரத்தியைக் காட்டினார். திவான் சாமியார் தமது இருகரங்களாலும், அதைத் தொட்டுத் தமது கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு, விபூதி, தேங்காய், பழம், பத்திரம், புஷ்பம் முதலிய

பிரசாதங்கள் பெற்றுக்கொண்டு, செந்திலாண்டவனை இன்ன மொரு முறை நமஸ்கரித்துவிட்டு உதவிச் சாமியாருடன் வெளியில் வந்து சேர்ந்தார். கற்பூர ஹாரத்தி நடந்தபொழுது உண்டான அசரீரிச் சொற்கள் அவரது செவிகளைவிட்டு அகலாமல் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்ததுபோல அவர் உணர்ந்தார். “கொஞ்சம் முன்னைப்பின்னை எல்லாம் சரிப்பட்டுப் போகும்” என்றசொல் தமக்காக உத்தேசிக்கப்பட்டதாய் இருக்குமா? அப்படியானால், தமக்கு விமோசன காலம் ஏற்படுமா, அப்படி ஏற்படுவதானால், பழைய மனிதர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடிப் பழைய நிலைமையிலும் பழைய பதவியிலும் அல்லவா இருக்க வேண்டும். அவ்வளவு தூரம், எல்லாம் ஒழுங்குக்கு வரப் போகிறதா என்று திவான் சாமியார் தனக்குள் எண்ணமிட்டபடி கோவிலைவிட்டு வெளியேறினார். ஆனாலும் அவ்வாறு அன்றைய தினம் சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு வந்தபிறகு அவரது மனம் தலையெடாமல் அதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த மலைபோன்ற துயரச் சுமையின் பெரும் பாகமும் குறைந்து போனதாய்த் தோன்றியது. ஒருவித நம்பிக்கையும், குதூகலமும் மனத்தில் தாமாக ஊற்றெடுத்துப் பொங்கியபடி இருந்தன. அவரது தேகம் அடிக்கடி மயிர்ச் சிலிப்பையடைந்து கொண்டிருந்தது. அவரது வலது கண், வலது புஜம் முதலிய அங்கங்கள் துடித்தபடி இருந்தன. அத்தகைய இன்பகரமான நிலைமையில் சாமியார்கள் இருவரும் வெளியே வந்து சிறிது தூரத்திற்கப்பால் காணப்பட்ட உன்னதமான பெரிய சத்திரத்தை அடைந்து அதன் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். அந்தச் சத்திரம் சிறிது காலத்திற்கு முன்பே புதிதாய்க் கட்டப்பட்டதாகத் தோன்றியது. திண்ணைக் கடுத்த சுவரில் வாசற்படிக்குமேல் பக்கத்தில், “முதலியார் சத்திரம்” என்ற எழுத்துக்கள் வெள்ளைச் சுவைவக்கல்லில் செதுக்கப்பட்டு தக்க ரேக்குகள் பதிக்கப்பெற்றிருந்தன. குளிர்ச்சிக்காகவும் நிழலுக்காகவும் திண்ணையோரமெல்லாம் தென்னம் பிள்ளைகளும், வாதா மரங்களும், பூச்செடிகளும் ஏராளமாக வைத்துப் பயிராக்கப் பட்டிருந்தன. திண்ணை சன்னகாரையால் கண்ணாடிபோல மெருகு கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. ஆகையால், குளிர்ச்சியான நிழலில் அந்தத் திண்ணையின் மேல் உட்கார்ந்தது பரதேசிகள் இருவருக்கும்

பிரம்மானந்தமாக இருந்தது. அவர்கள் இருவருக்கும் தாகத் தினால் நாவுறண்டு போயிருந்தது. ஆனாலும் அந்த இடத்தின் இனிமையினால் தாக வறட்சி குறைந்து தோன்றியது. அவர்கள் போய் அந்தத் திண்ணையின் மேல் உட்கார்ந்ததுதான் தாமதம். அதற்குள்ளிருந்த சத்திரத்தையர் புன்னகை பூத்த இனிய முகத்தோடு வந்து அதிதிகளுக்குச் சிறிது தூரத்தில் நின்றார். அவரைக் கண்ட திவான் சாமியார், “சுவாமிகளே! தாகத்திற்குக் கொஞ்சம் சுத்த ஜலம் கொடுக்க சௌகரியப்படுமா?” என்று கேட்டார். அதைக்கேட்ட சத்திரத்தையர் உவப்போடும் மரியாதையாகவும் விநயமாகவும் பேசத் தொடங்கி, “சுத்த ஜலமும் இருக்கிறது. இன்னம், நீர்மோர், தயிர், ஸத்துமா, இளநீர், கற்கண்டுப் பானகம், நெல்லிக்காய், வெள்ளரிப்பிஞ்சு, பால் முதலியவைகளும் சித்தமாயிருக்கின்றன, உங்களுக்கு எதேது தேவையோ, அவைகளைக்கொணர்ந்து தருகிறேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் அந்தச் சத்திரத்தின் புதுமையான ஏற்பாட்டைக் கண்டு ஒருவாறு வியப்பும் சந்தோஷமும் கொண்டவராய் ஐயரை நோக்கி, “வேறு எதுவும் எங்களுக்கு வேண்டாம். சுவாமிகள் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் சுத்த ஜலம் கொடுப்பதே போதுமானது” என்று கூறினார்.

உடனே சத்திரத்தையர் உள்ளே போய், பளிச்சென்று தேய்க்கப்பட்டிருந்த தாமிரச் செம்பு நிறையத் தண்ணீரையும், எடுத்துப் பருக இன்னொரு பாத்திரத்தையும் கொணர்ந்து, சாமியார்களுக்கு எதிரில் வைத்தார். அந்த ஜலத்திலிருந்து விளாமிச்சம்வேர், ஏலக்காய், பாதிரிப்பூ முதலியவற்றின் இனிய மணம் குபீரென்று வீசியது. திவான் சாமியார் செம்பைக் கையால் தொடவே, அது பனிக்கட்டி போடப்பெற்றது போல ஜிலீரென்று குளிர்ந்திருந்தது. திவான் சாமியார் அந்தச் செம்பிலிருந்த ஜலத்தில் அரை பாகத்திற்குமேல் பருகிவிட்டார். அதைப் பருகியது அவருக்கு அந்த வெயிலிலும், தாசவிடாயிலும், அமிர்தத்தையே பருகுவதுபோல இருந்தது. செம்பில் மிகுதி இருந்த ஜலத்தை உதவிச் சாமியார் அவர்களது வழக்கப்படி இரண்டாவதாக எடுத்துப் பருகினார்.

சத்திரத்தையரது லலிதமான இனிய தன்மையைக் கண்ட திவான் சாமியார் மிகுந்த களிப்பும் திருப்தியும் அடைந்து

அவரை நோக்கி, “சுவாமிகளே! இந்தச் சத்திரத்தில் சாப்பாடு கிடைக்குமா?” என்று வினவினார். ஐயர் சந்தோஷமாக நகைத்து, “நீங்கள் இந்தப் பக்கத்திற்கே இதற்கு முன் வந்திராத புதிய மனிதர்கள் போலிருக்கிறதே! பதினாயிரக் கணக்கில் பணத்தை இறைத்துக் கலியாணம் நடக்குமிடத்தில் மாப்பிள்ளை தமக்கு ஒரு தாம்பூலம் கிடைக்குமாவென்று கேட்பது போலல்லவா இருக்கிறது உங்களுடைய கேள்வி. இதோ சுவரில் மாட்டியிருக்கும் விளம்பரத்தை நீங்கள் படித்துப் பார்த்திருந்தால், என்னிடம் நீங்கள் இப்படிப்பட்ட கேள்விகளையே கேட்டிருக்க மாட்டீர்கள். இந்தச் சத்திரத்தில் பகலிலும் சரி, இரவிலும் சரி, எத்தனை பேர் வந்தாலும், நெய்யில் செய்த பசுண பரமான்னங்களுடன் திவ்வியமான போஜனம் கிடைக்கும். எத்தனை நாளைக்கு வேண்டுமானாலும் இருந்து சுகமாகச் சாப்பிடலாம்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “ஒருவேளைச் சாப்பாட்டுக்கு எவ்வளவு கிரயம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறீர்கள்?” என்றார்.

அதைக் கேட்ட ஐயருக்கு அவரை மீறி சிரிப்பு உண்டாகி விட்டது. அவர் கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டே திவான் சாமியாரை நோக்கி, “ஐயா! தாம் சத்திரத்தில் வந்திருந்து இப்படிப்பட்ட கேள்வியை நீங்கள் கேட்கிறீர்களே! உங்களுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்பது தெரியவில்லை. தயவுசெய்து அப்பேர்ப்பட்ட கேள்வியை மறுபடி கேட்க வேண்டாம். இது தர்ம சத்திரம்; சோற்றுக் கடையல்ல. அவ்வளவேதான் நான் சொல்ல முடியும்” என்றார்.

உடனே திவான் சாமியார், “சுவாமிகளே! நான் எங்கே போய் போஜனம் செய்தாலும், அதற்கு உடனே கிரயம் கொடுத்து விடுகிறது வழக்கம். அதுபோல, இங்கேயும் நான் கிரயம் கொடுத்து விடுகிறேன். அதை நீங்களாவது எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எங்கள் இருவருக்கும் சாப்பாடு போடுங்கள்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட சத்திரத்தையர் தமது கைகளால் காதுகளைப் பொற்றிக் கொண்டு, “சிவ சிவா! அந்தப் பேச்சை இன்னொரு தரம் சொல்ல வேண்டாம், இது சிலாக்கியமான புண்ணிய

கேஷத்திரம். இந்த இடத்தில் யாரோ தர்மவான் ரூபாயை ஏராளமாக அள்ளி இறைத்து ஏழைகளுக்கும், பரதேசிகளுக்கும் இலவசமாய்ச் சாப்பாடு போடும்படி வெகு நேர்மையான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்திருக்கிறார். அதில் நான் காச வாங்குவதென்றால் என்னைப் போன்ற பரம துரோகி யாரும் இருக்க மாட்டான். முன் ஜென்மத்தில் என்ன பாவம் செய்தோ நான் இப்படிப்பட்ட சமையல் உத்தியோகத்தை அடைந்திருக்கிறேன். புண்ணிய கேஷத்திரத்தில் இருந்துகொண்டு தர்ம சொத்தை விற்றுப் பணம் சம்பாதித்தால், நான் ரௌரவாதி நரகத்துக்குத்தான் போய்ச் சேருவேன். ஐயா சாமியாரே! எனக்கு உங்கள் காச வேண்டாமையா! சத்திரத்தின் சொந்தக்காரர் இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் வருவார்கள். இந்தச் சொல் அவர்களுடைய காதில் விழுந்தால், நான் உடனே ஊரைவிட்டு ஓடிப்போக வேண்டியதுதான்” என்றார்.

உடனே திவான் சாமியார் ஒருவாறு திருப்தியும் சந்தோஷமும் அடைந்து, “ஓகோ அப்படியா சங்கதி! இந்தச் சத்திரத்து முதலியார் இப்போது இங்கே வருவாரா?” என்றார்.

சத்திரத்தையர், “இந்தச் சத்திரத்தின் சொந்தக்காரர் முதலியார் அல்ல. இவர்கள் வாண்டையார் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். என்ன காரணத்தினாலோ, இவர்கள் இதற்கு முதலியார் சத்திர மென்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். தினம் இதில் ஒரு பரதேசிக்காவது சாப்பாடு நடக்க வேண்டும்; பகல் ஒரு மணிக்கு அவர்கள் தம்பதி சமேதராய் வந்து போஜனம் செய்து அதிதிக்கு நமஸ்காரம் செய்து, அவர் சாப்பிட்ட பிறகு மிஞ்சி இருக்கும் உச்சிஷ்டத்தில் கொஞ்சம் பிரசாதமாக வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போய், அதைத் தங்களுடைய சாப்பாட்டில் கலந்து கொண்டு சாப்பிடுவார்கள். இப்போது மணி 12 ஆய்விட்டது. யாரும் பரதேசிகள் வரவில்லையே யென்று நான் கவலை கொண்டு ஆவலோடு வழியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். செந்திலாண்டவர் உங்கள் இருவரையும் அனுப்பி வைத்தார். போஜனம் தயாராய் இருக்கிறது. இலைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. தாங்கள் இருவரும் எழுந்து வாருங்கள்” என்று வருந்தி உபசரித்துப் பார்த்தார். அவர் திவான்

சாமியாரைப் பார்த்து, “சரி; போகலாம் வாருங்கள். நாம் பரதேசிகள் தானே. பரதேசிகள் பணம் கொடுத்துச் சாப்பிடுவ தென்பதும் அசம்பாவிதமல்லவா” என்றார்.

உடனே சாமியார் இருவரும் எழுந்து உள்ளே சென்றனர். சத்திரத்தையர் முதல் கட்டிலிருந்த கிணற்றண்டை அவர்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய், கைகால்களைச் சுத்திசெய்து கொள்வதற்குச் செம்புகளில் தண்ணீர் கொடுத்து, அவர்கள் அந்தக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்ட பிறகு, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு இரண்டாவது கட்டிற்குப்போய் அவ்விடத் தில் போடப்பட்டிருந்த தலைவாழை இலைகளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மண்ப்பலகைகளில் அவர்களை உட்கார வைத்து போஜனம் பரிமாறத் தொடங்கினார். அவரைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிக நற்குணவதியாகத் தோன்றிய அவரது சம்சாரமும், அவரும் உள்ளே இருந்து தட்டுகளிலும் கோகர்ணங் களிலும் ஏராளமான பதார்த்தங்களைக்கொணர்ந்து கொணர்ந்து தாராளமாகக் கவிழ்த்து, அவர்கள் போதும் போதுமென்று கதறும்படிச் செய்துவிட்டனர். வடை பாயசம் சித்திரான்னம் முதலிய யாவும் சேர்த்துப் பார்த்தால், ஒவ்வோர் இலைச் சாப்பாட்டின் கிரயமும் குறைந்தது ஐந்து ரூபாய்க்கு மேல் மதிக்கத் தக்கதாயிருந்த ராஜ போஜனத்தைக் காணவே திவான் சாமியார் முற்றிலும் பிரமித்துப்போய் உதவிச் சாமியாரை நோக்கி சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்து, “ஐயா! சாப்பாடு எப்படி இருக்கிறது பார்த்தீரா! ஏராளமான பணத்தைச் சம்பாதிக்கும் வழியை எல்லோரும் தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும், அதைச் சரியான வழியில் உபயோகிப்பதற்குச் சிலருக்குத்தான் தெரிகிறது. இதை ஏற்படுத்தி இருக்கும் தர்மிஷ்டருக்கு அளவற்ற சொத்து இருக்கும் போலிருக்கிறது. ஏன் சுவாமிகளே! இந்தப் புண்ணியவான் ஏதாவது வர்த்தகம் செய்கிறாரா அல்லது மிராசுதாரா? இவருக்கு எவ்வளவு சொத்திருக்கும்” என்றார்.

சத்திரத்தையர், “அப்பா இவருக்குப் பணம் மலைபோலப் புரண்டு கிடக்கவில்லை. இவருக்கு ஜீவகாருண்யச் செல்வந்தான் அளவிலடங்காததாய் மகா பிரமாதமாக இருக்கிறது. ஐயாவுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அம்மாளுடைய சாமர்த்தியத்தினாலும், திறமை

யினாலும், அதிர்ஷ்டத்தினாலும், மகா தயாளமான மனசினாலுந்தான், வரும்படி சம்பாதிப்பதும் சரி, செலவு செய்வதும் சரி, எல்லாக்காரியங்களும் நடைபெறுகின்றன. யௌவனப் பிராய மாயிருந்தாலும், அம்மாள்தான் எல்லாவற்றிற்கும் சூத்திரதாரி. இங்கே வட்டாணம், தீத்தாண்டதனம் என்று பெரிய உப்பளங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடங்களில் அம்பாரம் அம்பாரமாக உப்பு தயாரிக்கப்பட்டு கப்பலில் ஏற்றுமதியாகிறது. அதன் சொந்தக் காரர் சில வருஷங்களுக்கு முன் வார்சில்லாமல் இறந்து போய் விட்டார். அவருடைய அந்தர வார்சதாரர்களான இவர்களுக்கு அந்த உப்பளம் வந்து சேர்ந்தது. இதற்கு முன்னிருந்தவர் இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவும் செய்யமாட்டாமல் எல்லா வற்றையும் வெறும் திடலாகப் போட்டிருந்தார். அவருக்கு அதில் ஒரு பைசாகூட வரும்படி வரவில்லை. அவர் ஏழையாகவே இறந்தார். இவர்கள் வந்தவுடன் தங்களிடமிருந்த இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ரூபாயைப் போட்டு மெஷின்களை வரவழைத்து வேலை செய்து அபிவிருத்தி செய்தார்கள். அதே சொத்து இப்போது பத்து லக்ஷம் ரூபாய் பெறும். இவர்களுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் வரும். இவர்கள் சாப்பிட்டு மிஞ்சுவதையெல்லாம், இவர்கள் தான தருமங்களிலேயே செலவிடுகிறார்கள். இவர்களுடைய சத்திரம் இது ஒன்று மட்டுமல்ல. இதைப்போல இன்னம் 10 சேஷத்திரங்களில், இவர்கள் இப்படி சத்திரங்கள் கட்டி எல்லா இடங்களிலும் இப்படியே சாப்பாடு போட்டு அதிகளை உபசரிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். எல்லாச் சத்திரங்களுக்கும் முதலியார் சத்திரமென்றே பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் பெருத்த வியப்பும் களிப்பும் அடைந்து, “ஆ! அப்படியா! அதுவும் எம்பெருமானுடைய திருவருள்தான். எல்லோருக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியம் வாய்க்குமா! மகா சிலாக்கியமான புண்ணியம் செய்த சிலருக்கே இப்படிப்பட்ட புத்தியைக் கொடுத்து அதற்குத் தகுந்த வசதிகளையும் கடவுள் செய்து கொடுக்கிறார். இவர்கள் எல்லாச் சத்திரங்களுக்கும் முதலியார் சத்திரமென்று ஏன் பெயர் வைத்தார்களென்பதுதான் விளங்கவில்லை” என்றார்.

சத்திரத்தையர், “அது அவர்களைக் கேட்டால்தான் தெரிய வரும். அவர்கள் இருவரும் தங்கமான குணமும், எந்த மனிதரோடும் லலிதமாகவும் குழந்தைகள் போலவும் அத்தயந்த பிரியத்தோடும் பேசுவார்கள். அவர்கள் அதிதி பூஜைக்காக வந்து இதோ வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிதி பூஜை செய்தபிறகுதான் வீட்டுக்குப் போய் போஜனம் செய்வார்கள். இன்னமும் கொஞ்ச நேரத்தில் நீங்கள் அவர்களோடு பேசுவீர்கள். அப்போது கேட்டுப் பாருங்களேன்” என்றார்.

அப்பொழுது அவர்களது போஜனமும் முடிவுற்றது. இருவரும் எழுந்து கையலம்பிக் கொண்டார்கள். உடனே சத்திரத்தையர் அவர்கள் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியில் சென்று சத்திரத்திற்கு எதிர்த்தாற்போல இருந்த ஒரு மண்டபத்திற்குப் போய் அவ்விடத்தில் போடப்பட்டிருந்த விசிப்பலகையின் மீது உட்கார வைத்தார். அவர்கள் வெளியில் வந்ததைக் கண்டவுடனே, திண்ணைக்கோடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அதன் சொந்தக்காரரும், சுமார் ஒன்றரை வயதடைந்த ஓர் ஆண் குழந்தையைக் கையில் வைத்திருந்த அவரது பத்தினியும் குபீரென்று திண்ணையை விட்டுக் கீழே இறங்கினர். அந்தப் பெண் சுமார் இருநூறு ரூபாய் பெறத் தக்கதும், தகத்தகாயமாக மின்னியதுமான ஜரிகைச் சேலையையும், பாதாதிகேசம்வரையில் வைர ஆபரணங்களையும் அணிந்து கந்தருவ ஸ்திரீ போலக் காணப்பட்டாள். அவளது குழந்தையின் மேலும் சிறந்த ஆபரணங்கள் நிறைந்திருந்தன. அந்த அம்மாளினது புருஷனுக்குச் சுமார் முப்பத்தைந்து வயதிருக்கலாம். அவர் மகா மெல்லியதாகவும், தும்பைப்பூவிலும் அதிக வெண்மையாக சலவை செய்யப்பட்டும், ஜிலுஜிலென்று மின்னிய தங்க ஜரிகைகள் நிறையப்பெற்றுமிருந்த மலையாளத்து ஜரிகை வஸ்திரங்களை அணிந்துகொண்டு, காதில் கடுக்கன், கையில் பத்து விரல்களிலும் மோதிரங்கள், இடுப்பில் தங்க அரைஞாண், கழுத்தில் நவரத்தனங்கள் இழைத்த ஒற்றை உருத்திராசூம் முதலிய ஆபரணங்களைத் தரித்திருந்தார். சிறிது தூரத்தில் இருந்த ஒரு தவசிப் பிள்ளை தனது கையில் ஒரு சிறிய வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் அதிதி பூஜைக்குத் தேவையான சுமார் 10

ரோஜாப் புஷ்பங்கள், ஒரு தங்க ஸ்தாலியில் சுத்த ஜலம், வாசனைத் திரவியங்களுடன் கூடிய தாம்பூல வஸ்துக்கள், திவ்ய பரிமளகந்தம் நிறைந்த சந்தனம், பன்னீர்ச்செம்பு, தங்கப் பாளங்கள் போலிருந்த வெற்றிலை, அவற்றின் மேல் இரண்டு ரூபாய் தக்ஷிணை முதலியவைகளை வைத்துக்கொண்டு ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்தான். தம்பதிகளிருவரும் குழந்தை சமேதராய் மண்டபத்திற்குப் போக தவசிப் பிள்ளை அருகில் வந்து வெள்ளித் தாம்பாளத்தை நிரம்பவும் வணக்கமாக அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் ஏந்தியபடி நின்றான். அவ்வளவு அபாரமான செல்வத்திற்கு உரியவர்களாயிருந்த அந்தத் தம்பதிகளின் குணவொழுக்கங்களைக் கண்ட திவான் சாமியார் முற்றிலும் பிரமிப்படைந்து ஆனந்த பரவசமெய்தி சொக்கிப்போய் மௌனமாக உட்கார்ந்துவிட்டார். அந்த சதிபதிகள் இருவரும் மனமொத்து ஒரேவிதமாக ஒழுகியதை திவான் காணவே, அவரது மனத்தில், தமது பழைய காலத்து வாழ்க்கை நினைவிற்கு வந்தது. தமது மனையாட்டியான காந்திமதியம்மாள் தம்மிடம் அப்படித்தான் நடந்துகொண்டாள் என்ற நினைவு தோன்றவே, அவரது மனம் அவ்விடத்தில் நடந்தவைகளை விட்டு திருவனந்த புரத்தில் தாமும் தமது மனையாளும் இருந்து வாழ்ந்த நாட்களில் நிகழ்ந்த இன்பகரமான பல காட்சிகளை நினைந்து அவற்றில் ஈடுபட்டுப் போய்விட்டது. ஆகவே, அவரது உடம்பு மாத்திரம் கற்சிலைபோல அவ்விடத்தில் இருந்ததேயன்றி, அவரது கவனம் முழுதும் வேறிடத்தில் இருந்தது. அப்பொழுது சதிபதிகள் இருவரும் பயபக்தி விநயத்தோடு தமது கைகளைக் குவித்து, பரதேசிகள் இருந்த விசிப்பலகையைச் சுற்றி மூன்று தரம் வலம் வந்து பிரதக்ஷணம் செய்து, ரோஜாப் புஷ்பங்களை எடுத்து அவர்களது பாதங்களில் சேர்த்து, சந்தனம் வழங்கி, பன்னீர் தெளித்து, தக்ஷிணையோடு வெற்றிலை பாக்கு முதலிய வஸ்துக்களை அவர்களிடம் வைத்துவிட்டு அவர்களை நோக்கி நிரம்பவும் உருக்கமாக நமஸ்கரித்தனர். திவான் சாமியார் வேறிடத்தில் தமது கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தார் ஆதலால், அவ்விடத்தில் வழங்கப்பட்டது இன்னது என்பதை அறியாமலேயே அவரது கைகள் ஏற்றுக்கொண்டன. உதவிச் சாமியார் எல்லாவற்றையும் கவனித்தார். ஆனாலும் வாயைத் திறவாமல் மௌனியாயிருந்தே அந்தப் பூஜையை ஏற்றுக் கொண்டார்.

கடைசியாய்த் தாங்கள் பரதேசிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்தவரையில் அந்த அம்மாள் தனது முகத்தை நிமிர்த்தாமலேயே தனது கணவனுக்குப் பின்னாலிருந்து எல்லாக் காரியங்களையும் செய்தாள். முடிவில் அவர்களது முகத்தைப் பார்த்து நமஸ்கரித்த காலத்தில் அந்த அம்மாள் உதவிச் சாமியாரது முகத்தைக் கவனித்துப் பார்த்து, ஒருவித உற்சாகமும், சந்தோஷமும் அடைந்து, “சுவாமிகளை இதற்கு முன் ஒரு தடவை நாங்கள் தரிசித்திருக்கிறோம் போலிருக்கிறதே! தாங்கள் இந்தப் பக்கத்திற்கு வந்து வெகுகாலமாய்விட்டதே! இப்படித்தானா பராமுகமாயிருக்கிறது?” என்றாள்.

அந்தப் பெண் கூறிய வார்த்தைகள் திவான் சாமியாருடைய கவனத்தையும் உடனே அவ்விடத்திற்குத் திருப்பியது. அவர் அந்த உத்தம சதிபதிகள் இருவரையும் ஆருந்தமாகக் கடாசுடித்தார். உதவிச் சாமியாரிடம் அந்த அம்மாள் கூறிய சொற்களுக்கு அவர் வேறு எவ்வித மறுமொழியும் கூறாமல், “திருவருளின் கிருபா நோக்கம் இதுவரையில் ஏற்படவில்லை, இப்போதுதான் ஏற்பட்டது. இன்று மகா மங்களகரமான சுபதினம். ஏனென்றால், நான் என் பரம குருவாக மதித்து வரும் இந்த மகாபுருஷருடன் இந்த இடத்துக்கு வரும்படியான பாக்கியத்தை நான் அடைந்தேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட பெண்மணி உடனே நமது திவான் சாமியாரது முகத்தை இரண்டொரு நிமிஷநேரம் உற்று நோக்கினாள். நோக்கினவள் திடீரென்று சன்னதங் கொண்டவள் போல மாறித் தனது கையிலிருந்த குழந்தையைத் தவசிப் பிள்ளையிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தனது கணவனைப் பார்த்து, “ஐமாளே! இதோ வந்திருப்பது இன்னதா? என்ற அடையாளம் தங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? நமது குலதெய்வமல்லவா இன்று வந்து தரிசனம் கொடுக்கிறது! ஆ! செந்திலாண்டவனே! வெற்றிவேல் முருகா! இந்த ஏழைகளுக்கு இன்று எப்பேர்ப்பட்ட மகா பெரும் பாக்கியத்தை அளிக்கிறாயப்பனே! ஐமாளே! இன்று சத்திரத்திற்குப் புறப்பட்டபோதே, கோவிலில் எம்பெருமானுடைய உச்சிக்கால மணியடித்ததைக் கண்டு இன்று நல்ல சகுனமாகியதென்று நான் சொன்னேனல்லவா; பாருங்கள்

பலனை” என்று கூறித் தமது புருஷனையும் இழுத்துக்கொண்டு ஓடித் திவான் சாமியாருடைய பாதத்தடியில் மறுபடியும் விழுந்து விழுந்து பன்முறை நமஸ்கரிக்கிறார்; அவளது தேகம் சகிக்க இயலாத பெருத்த மனவுணர்ச்சியினாலும், ஆனந்தக் களிப்பினாலும் ஆவேசம் கொண்டு துடிக்கிறது. அந்தக் காட்சியை மிகுந்த பிரமிப்போடு பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சத்திரத்தையரை அந்த ஸ்திரீ அழைத்து, “ஐயரே! நம்முடைய ஆள்களைக் கூப்பிடுங்கள். ஒருவனை நம்முடையவளவுக்குத் துரத்தி, உள்ளே வைத்திருக்கும் பன்னீர் சீசாக்களில் இருபது இருபத்தைந்தை ஒரு கூடையில் வைத்து எடுத்துக் கொண்டு வரச் செய்து, அவைகளை உடைத்து இந்த மண்படத்திற்குள்ளும் இதைச் சுற்றிலும் தெளியுங்கள். வேறு சிலரை விட்டு மாவிலை, தோரணம், இளநீர்குலைகள், தேர்ச்சீலைகள் முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்து இவ்விடத்தில் கட்டச் செய்யுங்கள். ஒருவனை அனுப்பி உடனே வாத்தியக்காரர்களை வரவழைத்து இங்கே வாசிக்கச் செய்யுங்கள். கோவில் குருக்கள் ஐயர், முதலியவர்களிடம் ஆள்களை அனுப்பி எடுபிடி சாமரை முதலியவைகளுடன் பூர்ண கும்பம் எடுத்துக் கொண்டு வரச் செய்யுங்கள். நம்முடைய வளவில் பெங்களுரிலிருந்து வரவழைத்து வைத்திருக்கும் சீமை இலந்தை, கமலா, மல்கோவா மாம்பழம் முதலிய கனிவகைகள் இருக்கின்றன. அவைகளை ஒரு வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் வைத்து, நம்முடைய குமாஸ்தாவை அழைத்து, நாம் போன மாசத்தில் வாங்கி வந்து அலமாரியில் வைத்திருக்கும் நூறு பவுன்களையும் அப்படியே அந்தத் தட்டில் கொட்டி எடுத்துவரச் செய்யுங்கள். முதலில் சத்திரத்திற்கு ஓடி எனக்கும் என் புருஷனுக்கும் பன்னீர் தெளித்த விளாமிச்சம் வேர் விசிறிகள் இரண்டு கொண்டு வாருங்கள். வெல்வெட் சோபாக்களையும் மற்ற வெள்ளி சாமான்களையும் வரவழையுங்கள். இவர்கள் யார் தெரியுமா? இவர்கள்தான் இந்தச் சத்திரத்துக்கும் இன்னும் பல ஸ்தலங்களிலும் கட்டப்பட்டிருக்கும் தர்ம சத்திரங்களுக்கும் சொந்தக்காரர்களான முதலியார் ஐயா! நிற்கவேண்டாம். சீக்கிரம் போய் எல்லாவற்றையும் வரவழையுங்கள்” என்று ஒரு கூணநேரத்தில் நூற்றுக் கணக்கில் உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்து விட்டாள். சத்திரத்தையர் மின்சார சக்தியால் ஊக்கப்பட்டவர்

போல கட்டிலடங்கா வேகமும் ஆவேசமும் கொண்டு ஒரே ஓட்டமாய் சத்திரத்திற்கு ஓடி அண்டை வீடுகளிலிருந்த ஆட்களைக் கூவியழைத்து விஷயத்தை அவர்களிடம் தெரிவிக்கவே, எஜமானியம்மாளுடைய வாயிலிருந்து பிறந்த உத்தரவுகள் யாவும் ஐந்து நிமிஷ நேரத்தில் அப்படியே நிறைவேற்றப்பட்டுப் போயின. அது பெருத்த திருவிழா நடைபெறும் இடம்போல மாறிவிட்டது. அந்த மண்டபம் பன்னீர் தெளிக்கப்பட்டுத் தோரணங்களாலும் தேர்ச்சிலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் போயிற்று. மங்களகீதம் ஜாம் ஜாம்மென்று முழங்க, கோவில் குருக்கள் முதலிய வைதிகப் பிராமணர்கள் பூர்ணகும்பம், பரிவட்டம், சுவாமி பிரசாதங்கள் முதலியவற்றுடன் வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். ஸோபாக்கள் வெள்ளித் தட்டுகளில் கனிவர்க்கங்கள் பவுன் முதலியவைகளும் வந்து சேர்ந்தன. விளாமிச்சம் வேர் விசிறிகளை வாங்கிய அந்த ஸ்திரீ தனது புருஷரிடம் ஒன்றைக் கொடுத்துத் தான் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டாள். அப்பொழுதும் அந்த அம்மாளின் புருஷர் திவான் சாமியாரது அடையாளத்தைக் கண்டு கொள்ள மாட்டாமல் தயங்கித் தயங்கி நிற்க, அதை உணர்ந்த அந்த ஸ்திரீ, “என்ன! எஜமானே! இன்னமும், உங்களுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை? இவர்கள் சத்திரத்தின் சொந்தக்காரர் என்று நான் தான் சொன்னேனே! அதிலிருந்து கூடவா, உங்களுக்கு விஷயம் விளங்கவில்லை! நாம் மறுஜென்மம் எடுக்கும்படி அருக்கிரகித்த நம்முடைய காருண்ய வள்ளலல்லவா இந்தக் கோலத்தில் வந்திருக்கிறார்கள்!” என்று கூறித் தனது கையிலிருந்த விசிறியால் திவான் சாமியாருக்கு விசிறினாள்; அவளது புருஷரும், அவ்வாறே செய்யத் தொடங்கினார். அத்தனை வைபவங்களையும் பார்த்தபடி முற்றிலும் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து உயிரற்ற பதுமை போல உட்கார்ந்திருந்த திவான் சாமியார் அது கனவோ நினைவோவென்று சந்தேகித்தவராய், “என்ன ஆச்சரியம் இது! யார் இவர்கள் என்பது தெரியவில்லை. இந்தச் சத்திரத்திற்கும் இன்னம் பல இடங்களிலுமுள்ள சத்திரங்களுக்கும் நான் சொந்தக்காரனாமே! நான் எந்தச் சத்திரத்தையும் கட்டி வைத்ததாக நினைவே இல்லையே! நான் இன்னான் என்பதை உண்மையிலேயே இவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்களா!

இவர்களுக்கு நான் என்ன செய்தேன் என்பது தெரியவில்லையே! இவர்களை நான் பார்த்ததாகக்கூட நினைவுண்டாகவில்லையே! இவர்கள் என்னை வேறே யாரோ ஒருவராக மதித்து ஆள் மாறாட்டமாக இந்த மரியாதைகளை நடத்துகிறார்கள். சேச்சே! நாம் இனி சும்மாயிருப்பது பிசகு. இவர்களுடைய தவறை நான் திருத்த வேண்டும்” என்று தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அப்பொழுதும் தமது புருஷர் விஷயத்தையறிந்து கொள்ளாமல் விழித்துக்கொண்டே விசிறியதைக் கண்ட அந்த ஸ்திரீ, “இன்ன இது! இன்னமும் நீங்கள் அடையாளங்கண்டு கொள்ளாவிட்டால், நான் இதை என்னவென்று சொல்லுகிறது? சிந்தா நாஸ்தி என்ற ஊரில் போலீசாரால் நமக்கு ஏற்பட்ட இடர்களையெல்லாம் போக்கி, முடிவில் தீவாந்திர சிஷ்யும் இல்லாமல் செய்துவைத்த நம் தெய்வத்தின் அடையாளத்தை இப்படியும் மறக்கலாமா!” என்றாள்.

அப்பொழுதே அவளது புருஷருக்கு உண்மை விளங்கியது. “ஆ! அப்படியா! அவர்களா இந்தக் கோலத்திற்கு ஆளாயிருக்கிறார்கள்! அவர்கள் இறந்து போய்விட்டதாகவல்லவா சொல்லிக் கொண்டார்கள். அதனால் அல்லவா என் மனசில் அவர்களைப் பற்றிய சந்தேகமே உண்டாகவில்லை! ஹா! அப்படியா!” என்று கூறித் தமது மனையாள் அடைந்ததைவிடப் பன்மடங்கு அதிகரித்த ஆவேசமும், ஆநந்த வெறியும் கொண்டு, திவானினது பாதத்தடியில் சென்று அவைகளைத் தொட்டுத் தொட்டுத் தமது கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு, “என்னப்பனே! மகாப் பிரபுவே! பரம புருஷரே! நாங்கள் இனி அழிந்தே போய்விட்டோம் என்ற மகா விபரீதமான நிலைமையில் இருந்த எங்களுக்குப் புது உயிர் கொடுத்து எங்களுடைய இடர்களை யெல்லாம் களைந்து, நாங்கள் இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கும் படியாகச் செய்த எங்கள் குலதெய்வமே! அந்த அடிமைகளின் அடையாளம் தங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?” என்று கூறி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிகிறார்; ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்! வெள்ளித் தட்டுகளில் வந்திருந்த கனிவர்க்கங்களையும், பவுன் களையும் எடுத்து அவருக்கு முன்னால் வைத்து, “முற்றிலும் அணைந்துபோன எங்கள் குடும்ப விளக்கை ஏற்றிவைத்த கருணைக் கடலே! இந்த

அடிமைகளின் பாத காணிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டருள வேண்டும்” என்று கூறித் தமது இருகைகளையும் கூப்பி இறைஞ்சி மன்றாடினார். அப்பொழுது அவரது மனையாட்டியும் திவான் சாமியாரை நோக்கி, “மகாப் பிரபுவே! திருவருட் செல்வச் சீமானே! ஆதியில் நாங்கள் பரம ஏழையாயிருந்தவர்களென்ற நினைவினால் தாங்கள் எங்களுடைய பாதகாணிக்கையை உல்லங்கனம் செய்யக் கூடாது. எப்படியாவது பெரிய மனசெய்து இதை ஏற்றுக் கொண்டுதான் தீர வேண்டும். தங்களையும், தங்களுடைய தேவியாரையும், குழந்தையையும் இனி மறுபடி நாங்கள் காணப்போகிறோமா என்று இரவு பகல் எண்ணி ஏங்கிக் கிடந்ததற்கு, செந்திலெம் பெருமான் இன்று தங்களுடைய தரிசனத்தைச் செய்து வைத்தார். தங்கள் தேவியாரும், குழந்தைகளும் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் இவ்விடத்திலிருந்து வந்தபிறகு அவர்களுக்கும், தங்களுக்கும் எவ்விடத்திலாவது சந்திப்பு ஏற்பட்டதா? இப்போது அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? இவைகளை யெல்லாம் தெரிவித்தருள வேண்டும்; எங்கள் குலதெய்வமே” என்று கூறி இறைஞ்சினாள். அவ்வளவு தூரம் அவர்கள் இருவரும் பேசியதைக் கேட்ட பிறகே திவான் சாமியாருக்கு அவர்கள் இன்னார் என்ற நினைவு உண்டாயிற்று. அந்தப் பெண் சிந்தா நாஸ்தியில் இருந்த வீரம்மாள் என்ற கள்ள ஜாதிப் பெண் என்பதையும், அவளது புருஷன் போலீசாரால் மூன்று தடவை அக்கிரமமாகத் தண்டனையடைந்து முடிவில் தம்மால் தப்பு விக்கப்பட்ட கண்ணுச்சாமி என்பதையும், அவர் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டதன்றி, அவர்கள் தமது விஷயத்தில் கொண்டிருந்த அபாரமான நன்றி விசுவாசத்தையும், அவர்களது செல்வப் பெருக்கையும், அப்போதைய மாறுபட்ட அமோகமான வாழ்க்கையையும் கண்டு அளவுகடந்த ஆனந்தமும், பூரிப்பும் அடைந்து ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்து அபாரமான அன்பும் உருக்கமும் தோற்றுவித்த குரலில் அத்தப் புருஷரை நோக்கி, “ஐயா! கனவானே! நானோ உலகைத் துறந்த ஏழைப் பரதேசி; எனக்கு இவ்வித மரியாதைகளும், வரிசைகளும் எதற்காக? நீங்கள் இருவரும் என்னிடத்தில் வைத்துள்ள அளவற்ற அன்பைக் கண்டும், உங்களை எம்பெருமான் மேலான நிலைமைக்குக்

கொண்டு வந்திருப்பதை உணர்ந்தும், நான் அடையும் ஆனந்தம் என் மனசில் அடங்காமல் பொங்குகிறது. உங்கள் இருவருடைய உத்தமமான குணங்களுக்கும், நீங்கள் ஆதியில் அடைந்த மகா கொடுமையான தீமைகளுக்கும் தகுந்தபடி பகவான் உங்களுக்கு இப்போது சன்மானம் அளித்துவிட்டாரென்றே நான் நினைக்கிறேன். இன்னமும் அவனுடைய பேரருளால் உங்களுக்கு மேன்மேலும் செல்வமும் புகழும் அதிகரிக்கும் என்றே நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். நீங்கள் இப்போது குறித்த சில விஷயங்களைப்பற்றி நான் தனியாக உங்களுடன் பேச விரும்புகிறேன். அதற்கு நீங்கள் அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட வீரம்மாளும் அவளது புருஷரும் உடனே தமது ஸாரட்டு வண்டியை வருவித்து, அதில் சாமியார் இருவரையும் உட்காரவைத்து மேள வாத்தியம் எடுபிடி சாமறை களுடன் அழைத்துக் கொண்டு, ஓர் அரசனது அரண்மனையைப் போலிருந்த அவர்களது மாளிகைக்குச் சென்று, மற்றவர் அனைவரையும் அனுப்பிவிட்டு, தனியான ஓரிடத்தில் சாமியார்கள் இருவரையும் அழைத்துப்போய் உன்னதமான இரண்டு பீடங்களில் அமரச்செய்து அவர்களுக்கு இருபுறங்களிலும் பயபக்தி விநயத்தோடு நின்று விசிறி தாங்கி வீசலாயினர்.

உடனே திவான் சாமியார் பேசத் தொடங்கி, “ஐயா! கனவானே! நான் சில காரணங்களை முன்னிட்டு என் பழைய ஸ்தானத்தைத் துறந்து சந்நியாசியாய் மாறி, நான் இன்னா னென்பது எவருக்கும் தெரியாமல் இருந்து வருகிறேன். நான் இறந்து போய்விட்டதாகவே எல்லோரும் நினைத்திருக்கிறார்கள். இந்த இடமோ திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானத்திற்கு நிரம்பவும் சமீபத்தில் இருக்கிறது. நான் இன்னான் என்பதும் நான் உயிருட னிருக்கிறேன் என்பதும் ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தால், அது வெகு சீக்கிரம் திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானத்துக்குள் பரவிவிடும். அங்குள்ளோர் என்னைத் தேடப் புறப்பட்டாலும் புறப்பட்டு விடுவார்கள். பிறகு என்னுடைய நிலைமை நிரம்பவும் விகாரமானதாகிவிடும். ஆகையால், நான் இன்னான் என்பதையும், என்னுடைய பழைய வரலாற்றையும் நீங்கள் எவரிடத்திலும் வெளியிடாமலிருக்கக் கோருகிறேன். நான் போன பிற்பாடு

இனி என்றைக்கும் நீங்கள் யாரிடத்திலும், நான் உயிரோடிருக்கிறேனென்ற சங்கதியைச் சொல்லாமலிருக்கும்படியும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த உதவியை எனக்கு நீங்கள் அவசியம் செய்தே தீரவேண்டும். அதுவுமன்றி, நான் இன்னொரு விஷயத்திற்கு முன் நாம் சத்திரத்திற்கெதிரிலுள்ள மண்டபத்திலிருந்த சமயத்தில், இந்த அம்மாள், என்னுடைய சம்சாரம் இங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்த பிறகு என்னைச் சந்தித்ததுண்டா வென்று கேட்டார்கள். என் சம்சாரம் இந்த ஊருக்கு எப்போது வந்திருந்தாள், என்ன காரியமாக வந்திருந்தாள் என்பதையும் எனக்கு நீங்கள் சொல்ல வேண்டும்” என்றார்.

உடனே வீரம்மாள் மிகந்த வியப்பும், கலக்கமும் அடைந்து “அப்படியானால், தாங்கள் அந்த அம்மானைத் திருவடமருதாருக்கு அனுப்பிய பிற்பாடு அவர்களை இதுவரையில் தாங்கள் சந்திக்கவே இல்லையா,” என்றாள்.

திவான் சாமியார், “இல்லை” என்றார்.

வீரம்மாள், “ஐயோ பாவம்! அதற்குப் பிறகு இப்போது சுமார் ஆறு, ஏழு வருஷ காலம் கழிந்திருக்கும் போலிருக்கிறதே! தங்களை அவர்கள் எங்கெங்கும் தேடியலைந்தார்களோ, முடிவில், அவர்கள் தற்கொலைதான் செய்துகொண்டிருப்பார்களோ என்னவோ தெரியவில்லையே!” என்று நிரம்பவும் கலங்கிய மனத்துடன் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியாரது மனதும் பெருத்த கலவரங்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. தமது மனையாள் துன்மார்க்கமான எண்ணத்துடன் எவருடனோ ஓடிப் போயிருக்கலாம் என்று தாம் தீர்மானித்து அவள்மீது வெறுப்பும் கோபமும் அடைந்திருக்க, அவள் திருவடமருதாரிலிருந்து காணாமல் போன பிறகும் தம்மைத் தேடியலைந்தாள் என்பது தமது ஹேஷியம் முழுதும் தப்பானதென்று மறுப்பதாக இருந்தது. ஆகவே, திவான் சாமியார் காந்திமதியம்மாள்மீது வைத்திருந்த பழைய பிரேமையும் பாசமும் காட்டாற்று வெள்ளம்போல மறுபடி பொங்கியெழுந்து அவரை வதைக்கத் தொடங்கின. அன்று மாலையில் தாம் சுவாமி தரிசனம் செய்த காலத்தில் கடவுள் அசரீரி வாக்குக் கொடுத்ததாய்த் தாம் நினைத்ததற்குத் தகுந்தபடி,

பல வருஷ காலமாகத் தமக்குக் கிடைக்காத சந்தோஷகரமான புதிய செய்தி அப்பொழுது கிடைத்திருப்பதை உணர்வே, அந்த அசரீரி வாக்கு, “கொஞ்ச காலத்தில் எல்லாம் சரிப்பட்டுப் போகும்” என்று சொன்னதுபோல, ஒருகால் தமது கலியெல்லாம் நீங்கும் காலமும் வருமோவென்ற நம்பிக்கையையும் அவர் கொள்ளத் தொடங்கி வீரம்மாளை நோக்கி, “அம்மா! எனக்கு எல்லாச் சங்கதியையும் கொஞ்சம் விவரமாகச் சொல்லுங்கள்” என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

உடனே வீரம்மாள் அவரை நோக்கி, “சுவாமிகளே! கடைசியாகத் தாங்கள் என் புருஷரைப் போலீசாருடைய அக்கிரமத்திலிருந்து விடுவித்தபோது நஷ்ட ஈடாக ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கிக் கொடுத்ததன்றி தாங்களும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கல்லவா. அதை வாங்கிக் கொண்டு நாங்கள் அதற்கு முன்னிருந்த எங்களுடைய சொந்த ஊருக்குப்போய் அந்த சந்தோஷ சங்கதியை ஊரார் எல்லோருக்கும் தெரிவித்தோம். அதைக் கேட்டு எல்லோரும் அபாரமான சந்தோஷமடைந்து தங்களையும், தங்கள் தேவியரையும் வாயார ஸ்தோத்திரம் செய்து மனதால் வாழ்த்தியதன்றி எங்களையும் ஆசீர்வதித்து எங்களுக்கு ஒரு வீட்டைக் கொடுத்து; அதில் எங்களுடைய குடித்தனத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். அதன் பிறகு ஒரு துறையில் எங்களுடைய ஜீவனத்துக்கு வழிசெய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துப் பலவிதமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது திடீரென்று எங்களுக்கு ஒரு சந்தோஷச் செய்தி கிடைத்தது. இந்த ஊரில் என் புருஷருடைய தாயாதி ஒருவர் பெரிய உப்பளத்தின் சொந்தக்காரராய் இருந்தார். அவர் வாரிசு இல்லாமல் இறந்து போய் விட்டதாகக் கேள்வியுற்றோம். அவர்களுக்கு நாங்களே அனந்தர வாரிசு என்றும், நாங்கள் அதைப்பற்றி கலெக்டருக்கு மனு எழுதிக் கொண்டால், அந்தச் சொத்து எங்களுக்குக் கிடைத்து விடுமென்றும் எங்கள் சொந்த ஜனங்கள் சொன்னார்கள். அதைக் குறித்து நாங்கள் உடனே ஜில்லா கலெக்டருக்கு மனு எழுதிப் போட்டோம். அதன்மேல் விசாரணை நடந்தது. முடிவில் எங்களுக்கு அது ஜெயமாக முடிந்தது. நாங்கள் இந்த உப்பளத்தை ஒப்புக்கொண்டோம்.

உப்பளத்து மேலதிகாரியான ஒரு துரையின் யோசனையின்மேல், நாங்கள் எங்களிடமிருந்த மூவாயிரம் ரூபாயில் பெரும் பாகத்தையும் செலவு செய்து சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து சில யந்திரங்களை வரவழைத்து உபயோகித்து, அதை விருத்தி செய்யத் தொடங்கினோம். உப்பளத்தில் நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட அபாரமான வருமானம் கிடைக்க ஆரம்பித்தது. எங்களுக்கு உண்டான சந்தோஷம் இவ்வளவு அவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. மகாப் பிரபுவாகிய தாங்கள் கொடுத்த பணம் உப்பாக விளையாமல் அத்தனையும் தங்கமாகவே விளைந்த தென்றும் சொல்ல வேண்டும். எல்லாம் தங்களுடைய கைராசியென்றும் தங்களுடைய ஆசீர்வாத பலனென்றும் நாங்கள் நினைத்ததன்றி, உடனே புறப்பட்டு ஒரு நடை திருவனந்தபுரத்திற்கு வந்து தங்களையும் தங்கள் தேவியாரையும் தரிசித்து எங்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தைத் தெரிவித்துக் கால் கும்பிட்டுவிட்டு வரவேண்டுமென்று நானும் என் புருஷரும் தீர்மானித்துக் கொண்டு, இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவனந்தபுரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்து, தாங்கள் முன்பு இருந்த ஜாகையை யடைந்து விசாரித்தால், பெருத்த இடி விழுந்ததுபோல அங்கே மகா துக்ககரமான சங்கதி கிடைத்தது. சுமார் ஆறுமாச காலத்திற்கு முன்பே தாங்கள் புலியினால் அடிபட்டு இறந்து போனதாகவும், திருவடமருதுருக்குப் போன தங்கள் குழந்தையும் சம்சாரமும் எங்கேயோ காணாமல் போய்விட்டதாகவும், தங்கள் தகப்பனார் வந்து சொத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போனதாகவும் அங்கே இருந்தவர்கள் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்கவே, எங்களுடைய உயிரே போன மாதிரி ஆய்விட்டது. ஐயோ! எங்கள் குலதெய்வங்கள் இரண்டையும் கடவுள் இப்படிப்பட்ட அநியாயக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கிவிட்டாரே யென்று நாங்கள் இருவரும் நினைத்து நினைத்து அழுதழுது, அதன்பிறகு சரியாய் ஒரு மாச காலம் பட்டினி கிடந்தோம். அதன் பிறகு எங்களுக்கு இந்த ஊரிலேயே இருக்கை கொள்ள வில்லை. எங்களுக்கு ஏற்பட்ட அமிதமான சந்தோஷத்தை அதை விடப் பன்மடங்கு அமிதமான துக்கம் அடியோடு அடக்கிச் சீர்குலைத்துவிட்டது. எங்களுடைய செல்வமும், செல்வாக்கும் வெகும் வெளிப்பகட்டாக இருந்தனவேயன்றி நாங்கள்

உள்ளுக்குள் நரக வேதனை அடைந்தவர்களாய், எங்களுடைய பொழுதைப் போக்கினோம். கடைசியில் ஒரு நடை திருவட மருதாருக்குப் போய் விசாரித்துப் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று நாங்கள் நினைத்துப் பிரயாணம் புறப்பட்டு அந்த ஊருக்கு வந்து கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது வழியில் மதுரையில் ஒரு சத்திரத்தில் வந்து தங்கினோம். சத்திரத்துத் திண்ணையில் தங்களுடைய தேவியார் மகா அலங்கோலமான தோற்றத்தோடு விசனமே வடிவெடுத்ததுபோல உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தங்கள் குழந்தையும் அம்மாளுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தது. அதுவும் விசனகரமாகவே இருந்தது. அதுவும் சுகக் குறை வினாலும், அலைச்சலினாலும் கருத்து மெலிந்து பார்ப்பதற்கு அகோரமாக மாறிப் போயிருந்தது. இருவரும் இடுப்பில் அழுக்கடைந்து கிழிந்து போன ஆடைகளுடன் காணப்பட்டனர். முதலில் கொஞ்சநேரம் வரையில் அவர்களுடைய அடையாளமே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கொஞ்ச நேரம் உற்றுப் பார்த்து அவர்கள்தானென்று நான் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டேன். அப்போது என் மனசில் பொங்கியெழுந்த ஆநந்தத்தையும் பூரிப்பையும் நான் என்னவென்று சொல்லப் போகிறேன்! நான் உடனே என்னை மறந்து, “அம்மா! என் தாயே! நீங்கள் கடைசியில் இங்கேயா இருக்கிறீர்கள்! உங்களை இந்தக் கோலத்தில் பார்க்கவும் கடவுள் திருவுள்ளம் பற்றினாரா” என்று கேட்டுக் கொண்டே ஓடி, அவர்களுக்கு முன்னால் போய் விழுந்தேன். என் புருஷரும் கூடவே வந்தார். அப்படிப்பட்ட சந்திப்பு ஏற்படுமென்று நம் அம்மாள் எதிர்பார்த்தவர்களேயன்று. ஆகையால் அவர்கள் எங்களைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போய், அடையாளம் காணமாட்டாமல் கொஞ்சநேரம் விழித்துவிட்டு கடைசியில், “ஓகோ! வீரம்மாளா! வா அம்மா! எங்கே இருந்து வருகிறாய்! கேசுமமாயிருக்கிறாயா!” என்று மிகுந்த வாஞ்சையோடு விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்போது அவர்கள் தங்களுடைய செய்தியைச் சொல்லவில்லை. அது எனக்குத் தெரியாதென்று நினைத்து, அதை ஏன் சொல்லி எங்கள் மனசைப் புண்படுத்த வேண்டுமென்ற நினைவினால் அதைச் சொல்லவில்லை. நான் அந்தச் சமயத்தில் என்னுடைய அதிர்ஷ்டப்

பெருமையையெல்லாம் அவர்களிடம் சொல்வது அழகல்ல வென்று நினைத்து நாங்கள் சேஷமமாயிருக்கிறாம் என்பதை மாத்திரம் சொல்லிவிட்டு அவர்களுடைய சங்கதியைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்குத் தொடங்கி, நாங்கள் திருவனந்தபுரத்திற்குப் போய் விசாரித்துக் தெரிந்து கொண்ட தகவல்களையும், அதன்மேல் அந்த விசனத்தைத் தாங்கமாட்டாமல், திருவடமருதாருக்கு அப்போது போய்க்கொண்டிருப்பதாகவும், நாங்கள் போன காரியம் நடுவழியிலேயே கைகூடிவிட்டதாகவும் நான் சொன்னேன். அதைக் கேட்கவே, அம்மாளுக்கு விசனம் பொங்கிப் போய்விட்டது. அவர்கள் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு கோவென்று கதறி அழத்தொடங்கிவிட்டார்கள். நான் அவர்களை வெகு நேரம் வரையில் சமாதானப்படுத்தி ஜனக் கும்பலில்லாத தனியான ஓர் இடத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் வைத்துக் கொண்டு, அவர்களும் குழந்தையும் திருவடமருதாரிலிருந்து காணாமல் போய்விட்டதாக எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்ட வதந்தியைப் பற்றிய உண்மையான தகவலைச் சொல்லும்படி நான் அவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்கள் அந்த வரலாற்றை என்னிடம் சொல்லக் கூடாதென்று வெகுநேரம் வரையில் தயங்கினார்கள். நான் அதைச் சொல்லும்படி வற்புறுத்திக் கேட்டதன் மேல் அவர்கள் எல்லா விவரங்களையும் சொன்னார்கள்” என்று கூறிவிட்டு சிறிது நிறுத்தினான்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட திவான் சாமியார் முற்றிலும் பிரமித்துப் போய்க் கற்சிலைபோல மாறி வீரம்மாளின் வாயைப் பார்த்தபடி இருந்தார். தமது ஆருயிர் மனையாட்டியும், செல்வத் திருமகனும் கந்தைத் துணிகளுடன் அலைந்து திரிந்து சத்திரத்தில் காணப்பட்டார்கள் என்ற செய்தி அவரது ஹிருதயத்தை இரண்டாய் பிளப்பது போலவே இருந்தமையால் சகிக்க வொண்ணாத அபாரமான துயரமும் அழுகையும் பொங்கி அழத் தொடங்கினார். ஆயினும், அவளது வரலாற்றை முற்றிலும் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவலினால் அவர் தம்மை அடக்கிக் கொண்டு மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார்.

வீரம்மாள் மேலும் பேசத் தொடங்கி, “சுவாமிகளே! அந்த வரலாற்றை நான் என் வாயில் வைத்து எப்படி வெளியிடப்

போகிறேன், அதைச் சொன்னால் தங்கள் மனம் இப்போதிருப் பதைவிட இன்னம் கேவலமான நிலைமையை அடைந்து புண்பட்டுவிடும். ஆயினும், தங்களுக்கு அது அவசியம் தெரிய வேண்டிய விஷயம். ஆகையால், நான் அதைச் சொல்லுகிறேன். தாங்கள் அம்மானையும் குழந்தையையும் இராமலிங்கம் என்ற தவசிப்பிள்ளையுடன் திருவடமருதாருக்கு அனுப்பினீர்கள் அல்லவா? மூன்றாம் நாள் காலையில் அவர்கள் அந்த ஊரையடைந்து வீட்டுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்களாம். தங்கள் தகப்பனார் நிரம்பவும் அபாரமான பிரியத்தோடு அவர்களை வரவேற்றார்கள்; குழந்தையைத் தூக்கி எடுத்துப் பன்முறை ஆசையோடு கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டாராம்; அம்மாளிடம் மிகுந்த வாஞ்சையாகவும் உருக்கமாகவும் பேசிப் பேசி ஊர் விசேஷங்களுையெல்லாம் விசாரித்தார்களாம். அவர்கள் இவர்களிடம் காட்டிய ஆசைக்கு அளவே சொல்ல முடியாதாம்; அன்றைய தினம் இவர்களுக்குப் பெருந்த விருந்து நடந்ததாம். பெரியவர் இவர்களுக்கு ராஜோபசாரமே செய்தாராம். அன்றைய பகல் கழிந்ததாம். சாயுங்காலம் பெரியவர் வெளியில் போய்விட்டார்களாம். அப்போது, இராமலிங்கம் என்பவரின் சம்சாரம் அம்மாளிடம் வந்து நிரம்பவும் பணிவாகவும் விசுவாசமாகவும் பேசி அடிக்கடி அம்மாளுடைய முகத்தை நிரம்பவும் பரிதாபகரமாகவும் கபடமாகவும் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாளாம். அதைக் கண்ட நம்முடைய அம்மாள், “ஏனம்மா ஒரு மாதிரியாகப் பேசுகிறீர்கள்? ஏதாவது விசேஷம் உண்டா? என்று கேட்டார்களாம். உடனே தவசிப் பிள்ளையின் சம்சாரம், “அம்மா! உங்களைப் பார்த்தால் வைகுண்டத்திலிருந்து மகா லக்ஷ்மியே நேரில் வந்தது போலிருக்கிறது. உங்கள் முகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க என்னையறியாமல் விசனம் பொங்குகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு அதற்கு மேல் பேசவில்லையாம். நம்முடைய அம்மாள், “என் முகம் மகா லக்ஷ்மியின் முகம்போல இருந்தால், உங்களுக்கு சந்தோஷம் அல்லவா உண்டாக வேண்டும். நீங்கள் விசனப்படுகிறீர்களே! ஆகையால் என் முகம் மகாலக்ஷ்மியின் முகம் போல இல்லையென்பது நிச்சயம்” என்றார்களாம். அதைக்கேட்ட அந்த அம்மாள், “நான் உண்மையாகப் பேசுகிறேன்; நீங்கள் தமாஷாகப் பேசுகிறீர்கள். என் மனசில்

இருந்து வதைக்கும் சங்கதிகளைக் கேட்டால், நீங்கள் இப்படிப் பரிகாசமாய்ப் பேசமாட்டீர்கள். அது போகட்டும். நீங்கள் இன்று ராத்திரி ஜாக்கிரதையாகப் படுத்துக் கொண்டிருங்கள். மற்ற சங்கதிகளை நான் பின்னால் சொல்லுகிறேன்” என்றாளாம். அதைக் கேட்ட நம் அம்மாள் திடுக்கிட்டு பெருத்த திகில் கொண்டு, “ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? நான் ஏன் ஜாக்கிரதையாகப் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? இங்கே எனக்கு என்ன அபாயம் நேரப் போகிறது? விஷயத்தை நன்றாகத் திறந்து சொல்லுங்கள்” என்றார்களாம். உடனே அவள், “அம்மா! விஷயம் மகா விபரீதமானது. அது என்னால் வெளியாயிற்று என்றால், அந்த நிமிஷமே என் புருஷருடைய உத்தியோகம் போய்விடும்; என்னையும் கடுமையாகத் தண்டிப்பார்கள். நான் சொல்லும் சங்கதியை நீங்கள் இங்கு உள்ளோரிடம் சொல்லுகிற தில்லையென்று பிரமாணம் செய்து கொடுத்தால் நான் சொல்லுவேன்” என்றாளாம். உடனே நம் அம்மாள் மிகவும் பயந்து நடுங்கி அப்படியே பிரமாணம் செய்து கொடுத்தார்களாம். உடனே அந்த அம்மாள், “கிழவர் உங்களை வரவழைத்தது சாதாரணமாகத் திருவிழாவுக்காகவல்ல. நெடுநாளாக இவர்களுக்கு உங்கள் பேரில் ஆசையாம். அதை அடக்கமாட்டாமல் இப்போது உங்களை வரவழைத்திருக்கிறார். இன்று ராத்திரி நீங்கள் படுத்துக் கொள்ள, இப்போது பிரத்தியேகமான கட்டில் மெத்தை களெல்லாம் போட்டிருக்கிறதைப் பாருங்கள். நீங்கள் அதில் படுத்துத் தூங்கும்போது, நடு இரவில் கதவுகளையெல்லாம் சாத்திவிட்டு அவர் உங்களிடம் வரப் போகிறாராம். வந்து, உங்களுடைய இஷ்டத்தை அவர் மேல் திருப்பிக் கொள்ளப் போகிறாராம். அதற்காகத்தான் நீங்கள் ஜாக்கிரதையாகப் படுத்திருங்கள் என்றேன்” என்றாளாம். நம் அம்மாள் உடனே திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கிக் காதில் கையை வைத்து, “சிவசிவா! நாராயணா! என்ன தலைவிதி இது! இப்படியும் உலகத்தில் நடப்பதுண்டா! இது எவர் செய்கிற வேலை! என் பிராணபதியின் சிரேஷ்டமான குணமென்ன! ஒழுக்கமென்ன! அவர்களைப் பெற்ற வயசு முதிர்ந்த தந்தை அவர்களைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிக சிரேஷ்ட குணமுடையவர்களாகவல்லவா இருப்பார்கள்! இவர்கள் எழுதிய கடிதங்களைப் பார்த்தால், இவர்களைத்

தெய்வமென்று மதிக்க வேண்டுமென்ற அபிப்ராயமல்லவா உண்டாகிறது! நீங்கள் சொல்வது எனக்கு நம்பிக்கைப்படவில்லை” என்றார்களாம். உடனே அந்த அம்மாள், “நான் சொல்வது உண்மையா பொய்யா என்பது இன்றிரவு தெரிந்து போகிறது. இது மாத்திரமா! இதைவிட இன்னம் மகா விபரீதமான காரியங்களையெல்லாம் செய்ய ஏற்பாடாயிருக்கிறது. இன்று ராத்திரி என் சொல் நிச்சயமாகும். பிறகு மற்ற சங்கதிகளை நீங்களே கேட்பீர்கள். இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் கிழவர் உங்களுக்காக ரோஜாப் புஷ்பம் ஜாதி மல்லிகைப் புஷ்பம் முதலிய படுக்கையறை சாமான்களோடு வரப்போகிறார் பாருங்கள்” என்று சொல்லிய பின் அவ்வளவோடு நிறுத்திவிட்டு ஏதோ அலுவலாய்ப் போய்விட்டாளாம். உடனே நம் அம்மாள் பைத்தியம் பிடித்தவர்களைப் போலாகி விட்டார்களாம். இன்னதென்று விவரிக்க முடியாதபடி அவர்களுடைய மனம் ஒரே குழப்பமும் திகிலுமே மயமாக ஆய்விட்டதாம். அப்படிப் பட்ட படுமோசமான அநீதமும் இந்த உலகில் நடக்குமோவென்று நினைத்து நினைத்து, தாம் என்ன செய்வது என்பதை அறியாமல் திகைத்து நம் அம்மாள் உட்கார்ந்திருந்த சமயத்தில் பெரியவர் ஒரு குடலையில் நல்ல உயர்ந்த ஜாதிப் புஷ்ப வகைகள், இன்னொரு கூடையில் கனிவர்க்கங்கள் முதலியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்களாம்; வந்தவுடன் ஏராளமான பழங்களை எடுத்துக் குழந்தையிடம் கொடுத்து அம்மாளுக்குக் கொடுத்து தானும் சாப்பிடும்படி சொல்லி நிரம்பவும் பட்சமாக உபசரித்தார்களாம். அம்மாள் அவர்களுடைய நடத்தையை உற்றுக் கவனித்தார்களாம். தவசிப் பிள்ளையின் சம்சாரம் சொன்னது நிஜமென்று நம்புவதற்கும் இடமிருந்ததாம். பிறகு தங்கள் தகப்பனார் ஈசுவரன் கோவிலுக்குப் போய் விட்டார்களாம். தவசிப் பிள்ளைகளின் சம்சாரம் மறுபடி அம்மாளிடம் வந்து, “பார்த்தீர்களா ஐயா இருக்கும் மாதிரியை? ஆனால் இதுவும் உங்களுக்குச் சாதாரணமாக பிரியத்தினாலேயே செய்யத்தக்க காரியமாய்ப் படலாம். இருக்கட்டும். இன்று இரவு 12-மணிக்குள் உங்களுடைய சந்தேகமெல்லாம் நிச்சயமாய் மாறிப் போகிறது பாருங்கள். இப்போது நான் சொன்னது ஒரு பெரிய சங்கதியல்ல; சொல்லாமல் பாக்கி இருக்கும் விஷயத்தைக் செ.கோ.IV-8

கேட்டால், நீங்கள் என்ன சொல்லுவீர்களோ தெரியவில்லை” என்றாளாம். அதைக்கேட்ட அம்மாள் பிரமாதமான கிலியும் நடுக்கமும் கொண்டு அவளை நோக்கி, “மற்ற சங்கதிகளையும் சொல்லுங்களம்மா! பரவாயில்லை. நான் யாரிடத்திலும் வெளியிட மாட்டேன். நீங்கள் பயப்படாமல் சொல்லலாம். இன்னம் ஏதோ விபரீதமான செய்தி இருக்கிறதென்று நீங்கள் சொன்னது முதல் அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்து என் மனசை வதைக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள். நான் தான் இங்கேயுள்ள எவரிடத்திலும் இந்த விஷயத்தை வெளியிடுவதில்லையென்று பிரமாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறேனே” என்று சொன்னார்களாம். உடனே அந்த அம்மாள், “அந்த அக்கிரமத்தை வாயில் வைத்து எப்படிச் சொல்லுகிறதென்று நான் தயங்குகிறேன். சொல்லாமல் இருக்கவும் கூடவில்லை. இவர்கள் உங்களை இனி ஊருக்கே அனுப்பப் போகிறதில்லையாம்; இங்கேயே எப்போதும் வைத்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டார்களாம். திருவனந்த புரத்தில் உங்கள் வீட்டில் முத்துச்சாமி என்று ஒரு சமையல்காரன் இருக்கிறானாம். அவனுக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் லஞ்சம் கொடுத்து அவனைச் சரிப்படுத்தி அவனைக் கொண்டு உங்கள் புருஷருக்கு விஷம் வைத்துக் கொன்றுவிடும்படி ஏற்பாடாயிருக்கிறதாம். அது அநேகமாய் இன்றைக்கே தீர்ந்து போயிருக்குமாம்; அந்தக் காரியம் முடிந்துபோனால் நீங்கள் அங்கே போகவேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் போய்விடுமல்லவா. அது மாத்திரமல்ல, நீங்கள் இங்கே இன்னம் கொஞ்ச காலம் இருந்தபிறகு, உங்களுடைய குழந்தையையும் கொண்டு போட்டுவிட ஏற்பாடு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பெரியவர் உங்கள் பேரில் கொண்டிருக்கும் மோகம் சொல்லில் அடங்காது. உங்கள் புருஷருடையவும் பிள்ளையுடையவும் இடைஞ்சல் இல்லாமல் உங்களை ஏதேச்சையாக வைத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டுமென்பது இவர்களுடைய தீர்மானம். அதற்காகவே இந்த ஏற்பாடெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இவர்கள் சில தினங்களுக்கு முன் நீளமான கடிதம் எழுதியதெல்லாம் உங்கள் புருஷரை நம்பவைத்து கொஞ்சமும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி

காரியத்தை முடிக்க வேண்டுமென்னும் உத்தேசத்துடனேதான். இவ்வளவுதான் சங்கதி” என்றாளாம். அந்த மகா பயங்கரமான செய்தியைக் கேட்டவுடன் நம் அம்மாளுடைய மனசு எப்படி இருந்திருக்குமென்பதை நீங்களே யோசித்துக் கொள்ளுங்கள். அத்தனை விஷயங்களையும் அவள் கட்டுப்பாடாகவும் அபாண்டமாகவும் உற்பத்தி பண்ணிச் சொல்ல வேண்டிய முகாந்தரமே இல்லை. ஆகையால், அவள் சொன்னதையெல்லாம், நம் அம்மாள் உண்மையென்றே நம்பிவிட்டார்கள். அப்போது அவர்களுடைய உயிர் போய்விட்ட மாதிரியே இருந்ததாம். பெரியவர் அன்றைய தினம் இரவில் செய்ய உத்தேசித்திருந்த தாகச் சொன்ன காரியங்கூட அவ்வளவாக அவர்களது மனத்தை வதைக்கவில்லையாம். தங்களையும், குழந்தையையும் கொல்ல ஏற்பாடாயிருக்கிறதென்கிற செய்தியைக் கேட்கவே, அவர்களுடைய தேகம் துடிதுடித்துப் பறந்ததாம். அவர்களுடைய மனசில் அபாரமான துக்கமும், கலக்கமும் திகிலும் எழுந்து சகிக்கமுடியாத வேதனையையும் சஞ்சலத்தையும் உண்டாக்கி விட்டனவாம். திடீரென்று தலையில் ஒரு பெருத்த செம்மட்டியால் அடித்துவிட்டால், எவ்வாறு பொறி கலங்கிப் போகுமோ அதுபோல ஆய்விட்டதாம். அந்தச் சமயத்தில் தாம் என்ன செய்வது, யாரிடம் போவது என்பது தெரியவில்லையாம். அந்த வீட்டில் இருப்பதும், பெரியவரைப் பார்ப்பதும், அப்பேர்ப்பட்ட விபரீதமான எண்ணங்களைக் கொண்டிருந்த பெரியவர் குழந்தையிடத்திலும் அவர்களிடத்திலும் நிரம்பவும் வாஞ்சையாகப் பேசியதைக் கேட்பதும் அவர்களுக்குப் பெருத்த நரக வேதனையாக இருந்தனவாம். அதுவும் தவிர அவர்களுக்குத் திருவனந்தபுரம் நினைவே நினைவாக இருந்ததாம். அந்நேரம் முத்துசாமி தங்களுக்கு விஷம் போட்டிருப்பானோ, தாங்கள் உயிருடன் இருக்கிறீர்களோ இல்லையோ என்ற சந்தேகம் அவர்களுடைய உயிரையே வாட்டி வருத்திவிட்டதாம். அவர்கள் உடனே பறந்து திருவனந்தபுரத்துக்கு வந்துவிடலாமோ என்று நினைத்தார்களாம். அத்தகைய மகா விபரீத நிலைமையிலிருந்து நம் அம்மாள் தவசிப் பிள்ளையின் சம்சாரத்தைப் பார்த்து, “அம்மா! இப்பேர்ப்பட்ட கொடிய சதியாலோசனை நடக்கிறது என்பதைப் பற்றி நாங்கள்

கொஞ்சமும் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. நல்ல வேளையாக நீங்கள் சமயத்தில் இதை எனக்குத் தெரிவித்தீர்களே! இப்பேர்ப்பட்ட மகா பெரிய உதவி செய்த உங்களை நான் ஒருநாளும் மறக்க மாட்டேன். நான் உடனே திருவனந்தபுரம் போகவேண்டும். இவர்களிடம் சொன்னால், இவர்கள் அனுப்பவும் மாட்டார்கள்; அதன் காரணமென்னவென்றும் கேட்பார்கள். ஆகையால், நானும் பையனும் படுத்துத் தூங்குவதுபோலக் கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு எவருக்கும் தெரியாமல் எழுந்து வெளியில் போய் விடுகிறோம்” என்றார்களாம். உடனே அந்த அம்மாள், “ஆம், அதுதான் நல்ல காரியம்; அப்படியே செய்யுங்கள். ஆனால் நீங்கள் இன்னொரு காரியம் செய்யுங்கள். இங்கிருந்து நேரில் ரயிலில் போனால், இவர்கள் ஆள்களை அனுப்பி அல்லது ரயில்வே போலீசாருக்குத் தந்திகள் அனுப்பி உங்களை நிறுத்த வழி தேடுவார்கள். ஆகையால் நீங்கள் ரயிலடிக்குப் போய் அங்கே இருக்கும் குதிரை வண்டிகளில் ஒன்றை அமர்த்திக்கொண்டு, ரஸ்தாவோடு கும்பகோணம் போங்கள். அங்கிருந்து வேறொரு வண்டி வைத்துக்கொண்டு தஞ்சாவூருக்குப் போங்கள். இப்படியே இரண்டு மூன்று தினங்கள் வரையில் ரயிலில் ஏறாமல், குதிரை வண்டியிலேயே பாதி வழி தூரம் போய், அதன்பிறகு ரயிலில் ஏறிப்போய்ச் சேருங்கள். அதுவரையில், அங்கேயும் கெடுதல் நடந்திருக்காது; நீங்கள் போய் நேரில் உங்கள் புருஷரை எச்சரிக்கலாம்” என்றாளாம். அதைக் கேட்ட அம்மாள் அப்படியே செய்வதாய் ஒப்புக்கொண்டு தமது குழந்தையைத் தனியாக அழைத்து அந்தச் செய்தியையும், தாம் செய்ய உத்தேசித்திருந்த காரியத்தையும் சொன்னார்களாம். குழந்தைக்கும் உடனே பெருத்த திகில் உண்டாகிவிட்டதாம். அவர்கள் இருவரும் படுத்துக் கொள்வதாய்க் காட்டி சுமார் ஒன்பது மணிக்குப் புறப்பட்டு எவருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாக நடந்து ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போய் வண்டியமர்த்திக் கொண்டு கும்பகோணத்துக்கு வந்து, அன்றைய இரவு அவ்விடத்தில் இருந்து, விடியற்காலையில் மறுபடி வண்டியேறித் தஞ்சாவூரை அடைந்து, அவ்விடத்திலிருந்து திருச்சினாப் பள்ளிக்கு வந்தார்களாம்” என்று நிறுத்தினாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட திவான் சாமியார் முற்றிலும் பிரமித்து ஸ்தம்பித்துப் போய் அபாரமான மனக்கலக்கமும் மயிர்ச்சிலிர்ப்பும் அடைந்து, “ஆ! அப்படியா சங்கதி! அந்த மாதிரி சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதனாலா அவள் புறப்பட்டு போய்விட்டாள். அப்படியானால் அவள் பேரில் யாதொரு குற்றமும் இல்லை. அவள்மேல் நான் விபரீதமான சந்தேகங்களையெல்லாம் கொண்டது பெருத்த தவறு. அவள் விஷயத்தில் நான் தகாத சந்தேகங்களையெல்லாம் கொண்டு பெருத்த பாதகம் செய்துவிட்டேன். அதன்பிறகு அவள் திருச்சினாப்பள்ளியிலிருந்து திருவனந்தபுரத்திற்கு வந்தாள் போலிருக்கிறது. அதற்குள் நான் புலியினால் அடிபட்டு இறந்து போனதாகக் கேள்வியுற்றாள் போலிருக்கிறது. அதன்மேல் என்ன செய்தாள்? இப்போது அவளும் குழந்தையும் உயிருடன் இருக்கிறார்களா இல்லையா!” என்று மிகுந்த தவிப்போடும் ஆவலோடும் வினவினார்.

வீரம்மாள், “அவர்கள் திருவனந்தபுரத்திற்கு வரவில்லை; அதற்குக் கொஞ்ச தூரத்திற்கு இப்பால் வந்தபோதே தங்களைப் பற்றிய சங்கதி எட்டிவிட்டதாம். அதைக் கேட்டவுடனே அவர்களும் குழந்தையும் மோதிக் கொண்டார்களாம், அடித்துக் கொண்டார்களாம். கீழே விழுந்து புரண்டு அழுது புலம்பினார்கள், முதலில் திருவனந்தபுரத்துக்குப் போக எண்ணினார்களாம். அங்கே பெரியவர் வந்திருப்பார் என்று நினைத்து பயந்து அங்கே வரவில்லையாம். அவர்கள் தங்களை இன்னார் என்று வெளியிடாமல் சநிதொடர்மங்கலம் முதலிய இடங்களுக்குப் போனார்களாம்; மோட்டார் விபத்து நடந்த இடத்துக்கும், பக்கத்திலிருந்த ஊருக்கும் போய், மாயாவிபூதிப் பரதேசியென் பவருடைய அங்க மச்ச அடையாளங்களையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்களாம். அதன்மேல் தாங்கள் இறந்துபோனதே அவர்களுக்கு நம்பிக்கைப்படவில்லையாம். மாயாவிபூதிப் பரதேசி என்பவர்தான் தாங்களாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் சந்தேகங்கொண்டு எத்தனை வருஷமானாலும் அவரைக் கண்டுபிடிக்கிறது, முடியாவிட்டால் குழந்தையும் தாமும் கிணற்றில் குளத்தில் விழுந்து இறந்த போகிறதே முடிவென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, பரதேசி பண்டாரங்கள் முதலியோர்

எந்தெந்த சேஷத்திரங்களில் இருப்பார்களோ அங்கெல்லாம், தாம் போய்த் தேடுவதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, தமது உடம்பில் இருந்த நகைகளையெல்லாம் விற்றுப் பணமாக்கிக் கொண்டு கந்தைத் துணியை உடுத்திக்கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான ஊர்களுக் கெல்லாம் பையனையும் அழைத்துக்கொண்டு நடந்துபோய்த் தேடினார்களாம். எங்கேயும் தாங்கள் அகப்படவில்லை. அவர்களுடைய நம்பிக்கையும், ஊக்கமும் குறைய ஆரம்பித்தன. தளர்ச்சியும் களைப்பும் மேலாடி இனி தங்களைக் காண முடியாது என்ற எண்ணமே கிளம்பியது. அந்த நிலைமையில் அவர்கள் வந்து அந்தச் சத்திரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்களாம். எங்களைக் கண்டதில், அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் உண்டானது. ஆனாலும், தங்களைப் பற்றிய ஏக்கமும், தாங்கள் இறந்துபோகவில்லையென்ற எண்ணமும் மாறவில்லை. எங்கள் ஊரில் அடிக்கடி ஏராளமான பரதேசிகள் வருவார்களென்றும், இங்கே வந்திருந்தால், எப்படியும் தங்களைக் கண்டுபிடித்து விடலாமென்றும் சொல்லி அவர்களைத் தேற்றி நாங்கள் அவர்களைத் திருச்செந்தூருக்கு அழைத்து வந்து ஒரு மாசு காலம் வைத்திருந்தோம். அவர்கள் இருவரும் எங்கள் வற்புறுத்தலுக்குக் கட்டுப்பட்டு மூன்று நாளைக்கொருதரம் சாப்பிடுவதுகூட அரிது. தங்களைப் பற்றிய ஏக்கமும் நினைவுமே அவர்களுடைய மூச்சுக் காற்றாக இருந்து வந்தனவென்று சொல்ல வேண்டும். எங்கள் ஊரிலும், இன்னம் பல ஊர்களிலும் ஆள்களை வைத்துத் தங்களைத் தேடினோம். தாங்கள் அகப்படவில்லை. அம்மாளும் குழந்தையும் தங்களைக் காணாமல் இருக்க மாட்டோமென்று சொல்லி, இன்னும் தூரத்திலுள்ள ஜில்லாக்களிலெல்லாம் தாம் போய்த் தேடிப்பார்க்க வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்து இவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்; தாங்கள் அகப்பட்டால் தகவல் தெரிவிப்பதாக மாத்திரம் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். இதுவரையில் அதைத்தான் நாங்கள் எதிர்பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கிக் கிடந்தோம். தங்கள் பெயரை வைத்துப் பல இடங்களில் சத்திரங்களைக் கட்டினோம், வந்த பரதேசிகளை போஷிக்கவும், மாயாவிபூதிப் பரதேசியைக் கண்டுபிடிக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். ஆறு ஏழு வருஷம் பாடுபட்டும்

பலன் ஏற்படவில்லை. நாங்கள் தளர்வடைந்து ஓய்ந்து போய் விட்டோம். இந்த நிலைமையில் தாங்கள், இன்று வந்து எங்களுக்குத் தரிசனம் கொடுத்தீர்கள். இப்போது அம்மாளும் குழந்தையும் இல்லையே என்ற விசனம் அபாரமாகப் பொங்கி யெழுகிறது. தெய்வம் அவர்களை உயிரோடு வைத்திருக்கிறதோ இல்லையோ என்பதும் தெரியவில்லை, இடையில் தங்கள் தகப்பனாரைப் பற்றிய விளம்பரம் ஒன்று இந்த ஊர் கிராம முனிசிப்புக்கு வந்ததாம். அதன் விவரத்தைக் கேள்வியுற்றோம். அவர்களுக்கு எவ்விதத் தகவலும் கொடுக்க எங்களுக்கு இஷ்ட மில்லை. நாம் அம்மானைப் பற்றிய தகவலை அவருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியதும் அவசியமாகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால், நாங்கள் பேசாமல் இருந்துவிட்டோம்” என்று கூறி முடித்தாள்.

அந்த மகா விசனகரமான வரலாற்றைக் கேட்ட திவான் சாமியாரது மனம் சகிக்க இயலாத சஞ்சலமும் வேதனையும் அடைந்து உருகிப் போய்விட்டது. விசனமும் அழுகையும் பொங்கி யெழுந்தன! அவர் தமக்குத் தாமே, “ஐயோ! காந்திமதி! அப்பா என் செல்வனே. உங்கள் இருவருக்கும் என்ன கஷ்ட காலம் வந்து விட்டதையோ! இந்த ஏழு வருஷ காலத்தில் நான் அடைந்த விசனத்தையும் துன்பங்களையும்விட, அதிகமாய் நீங்கள் இருவரும் அடைந்திருப்பதைக் கேட்கும்போதே என் மனம் பதைக்கிறதே! ஐயோ! எவ்வளவு அபாரமான செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலும் இருந்த நீங்கள், யாதொரு குற்றமும் செய்யாமல், என்னென்ன கஷ்டங்களுக்கும், இழிவுக்கும், இல்லாக் கொடுமைக்கும் இலக்காய் உழல நேர்ந்து விட்டதே! என்னிடத் திலாவது ஏராளமான பணம் இருந்தது. நான் உலகைத் துறந்து சந்நியாசிக் கோலம் பூண்டிருந்தாலும், என்னிடம் அந்தப் பணம் இருந்ததும் ஒரு விதத்தில் மனசிற்குத் தெரியமாக இருந்தது. நீங்கள் சந்நியாசியுமில்லை. கையில் பணமுமில்லை. இல்லா விட்டாலும் யாரிடத்திலும் கேட்கவும் உங்களுக்குத் தெரியாது. ஆகா! என்ன கொடுமை! என்ன கொடுமை!” என்று எண்ண மிட்டு உருகியவராய் வீரம்மாளை நோக்கி, “ஏனம்மா! கடைசியாக அவர்கள் உங்களை விட்டுப்போன காலத்தில்

அவர்களிடம் எவ்வளவு பணம் இருந்திருக்கலாம்?” என்றார். வீரம்மாள், “அவர்கள் திருவனந்தபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்த காலத்தில் உயர்வான நகைகளையெல்லாம் கழற்றி வைத்து விட்டு, காதில் சிவப்புக் கம்மல், கையில் சில வளையல்கள் முதலியவைகள் மாத்திரம் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்களாம். அவைகளை விற்றதில் ரூபாய் ஐநூறு தேறியதாம். தாங்கள் செலவுக்காக இருக்கட்டுமென்று அம்மாளுடைய பெட்டியில் ஆயிரம் ரூபாய் வைத்திருந்தீர்களாம். அந்தப் பணத்தில் அவர்கள் சுமார் இருநூறு முன்னூறுக்குமேல் செலவு செய்துவிட்டு பாக்கியை வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனபொழுது நான் ஐயாயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளைக் கொடுத்தேன். தங்களுடைய கையிலிருக்கும் பணத்தை வைத்துக் காப்பாற்றுவதே கடினமாய் இருக்கிற தென்றும், அது செலவழிந்துபோன பிறகு எங்களுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்வதாகவும் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். அதன் பிறகு பணத்துக்குக்கூட அவர்கள் எழுதவில்லை” என்றாள்.

திவான் சாமியார் மிகுந்த ஏக்கமும் துக்கமும் கொண்டு, “ஆயிரத்து இருநூறு ரூபாய் ஆறு வருஷத்திற்கு வரவா போகிறது. அநேகமாய் அவர்கள் இறந்துதான் போயிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் நான் பத்திரிகையில் வெளியிட்ட விளம்பரத்திற்கும் பதில் இல்லை. ஈசா! இதுவும் ஒருவிதமான ஜாதக விசேஷமா! எவ்வளவோ அமோகமாக இருந்த எங்கள் வாழ்வு சீர்குலைந்து போகவும், நான் இப்படித் திண்டாடவும், அவர்கள் அப்படி ஊரூராய் அலைந்து இறக்கவும், என் தகப்பனாருடைய வாழ்வு இன்னொரு மாதிரியாக அலங்கோலப்படவும், அட்டா! என்ன கதி நேர்ந்துவிட்டது! ஐயோ! அவர்களை நினைக்க நினைக்க என் மனம் பதறுகிறதே! என் உயிர் தள்ளாடுகிறதே! ஆகா! மகா நுட்பமாகவும் செல்வமாகவும் வளர்க்கப்பட்ட அறியாத பச்சைக் குழந்தை இந்த வயசில் இப்பேர்ப்பட்ட சங்கடங்களை அநுபவித்துத் தாயோடுகூட ஊரூராய் அலைந்து பட்டினி கிடந்து கந்தையை உடுத்தி சத்திரத் திண்ணைகளில் படுத்து உழலவா ஈசன் தலையில் எழுதினான்! அட்டா! ஆகா! நான் என்ன செய்வேன்! என் தலை சுற்றுகிறதே!

அறிவு பிறழ்கிறதே! இனி நான் இந்த உலகத்தில் உயிரோடு திரிந்துதான் என்ன செய்யப் போகிறேன்! என்னால் ஒருவருக்கும் உபயோகமில்லை; என்னை நம்பிய என் சம்சாரம் குழந்தை முதலியோருக்கும் உபயோகமில்லை; மற்ற ஜனங்களுக்கும் உபயோகமில்லை. ஆனால், என் தந்தை ஒருவர் இருக்கிறார். அவருடைய நிலைமையை நினைத்தால்தான், நான் கொஞ்சம் பொறுமை பாராட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அந்தத் தவசிப் பிள்ளையின் சம்சாரம் சொன்னதெல்லாம் முழு வஞ்சகமான சங்கதியேயன்றி வேறல்ல. என் தந்தையின் மேன்மையான குணமென்ன, மாசற்ற ஒழுக்கமென்ன, தெய்வபக்தியென்ன! சேச்சே! அவர் இப்பேர்ப்பட்ட பஞ்சமா பாதகத்தை மனசாலும் நினைப்பாரா! ஒரு நாளும் இராது. முத்துசாமி எனக்கு விஷம் வைத்த காலத்தில் சொன்ன வரலாறும் அவள் சொன்ன வரலாறும் வேறாக இருப்பதிலிருந்தே, காந்திமதியும் சரி, கிழவரும் சரி, இருவரும் குற்றமற்றவர்களென்று நிச்சயிக்கலாம். தங்களுடைய பெண்ணைப் பெரியவருக்குக் கட்டிக்கொடுத்து, சொத்துகளை அபகரிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சதியா லோசனை செய்து இத்தனை காரியங்களையும் நடத்தி இருக்கிறார்களென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. என்னை மாத்திரம் கொன்றுவிடவேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கருத்து. என் சம்சாரத்தையும், குழந்தையையும் கொன்றால் இந்த மூன்று சாவையும் தாங்கமாட்டாமல் பெரியவர் இறந்துபோய் விடுவார் என்று நினைத்தோ அல்லது ஊராரும் என் தகப்பனாரும் அவர்கள் பேரில் சந்தேகங்கொள்வார்கள் என்று பயந்தோ, அவர்கள் இருவரையும் வீட்டைவிட்டு இப்படித் தந்திரமாகக் கிளப்பிவிட்டிருக்கிறார்கள் என்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. என் சம்சாரம் எவருக்கும் தெரியாதபடி வீட்டைவிட்டு ஓடிப் போனபடியால், மறுபடியும் திரும்பிவர முகமிராதென்றும் அவர்கள் நினைத்திருக்கலாம். எப்படியோ நாலைந்து மனிதர்கள் சேர்ந்து சதியாலோசனை செய்து, எங்கள் குடும்பத்தை அடியோடு கவிழ்த்துச் சீர்குலைத்து, அது அழிந்துபோகும்படி செய்து விட்டார்கள். அவர்களுடைய எண்ணத்திற்கு அறிகூலமாக எங்கள் எல்லோருடைய கெட்ட தசையும் வந்து நேர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இறந்துபோய்க் காஷ்டத்தில் வைத்துக்

கொளுத்தப்பட்ட என் தந்தை பிழைத்துக் கொண்டு என் திருஷ்டியில் பட்டதுபோல, செந்திலெம்பெருமான் செயலாலும் எங்களெல்லோருடைய கெட்ட காலமுடிவின் பயனாகவும் அவர்களாக இனி என் கண்ணில்பட்டால்தான் உண்டு. இல்லை யானால், நான் அவர்களை எங்கே போய்த் தேடுகிறது. இப்போது யோசித்துப் பார்க்க, இத்தனை பெரிய அக்கிரமச் செய்கைகளையும் துணிந்து செய்ய எத்தனித்தவர்கள், பெரியவர் மார்படைப்பினால் மயங்கி இருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டே அவரை வைத்துக் கொளுத்திவிட்டு வந்தாலும் வந்திருக்கலாமென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் அவர்கள் விளம்பரங்களைப் பார்த்தும் பார்க்காதவர்கள் போல எங்கேயோ ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட கொடிய சர்ப்பங்களைத் தேடிப்பிடித்துக் கிழவரை அவர்களுடைய சுவரக்ஷணையில் வைப்பது முற்றிலும் அபாயகரமானது என்றே படுகிறது. ஆனால் ஒரு வேளை அந்தக் கமலவல்லிக்கு மாத்திரம் தன் புருஷரிடம் அந்தரங்கமான பிரியம் இருக்குமோ என்னவோ! இருந்தால், அவள் மாத்திரமாவது தன் புருஷரிடம் மறுபடி வந்து சேர்ந்திருப்பாளல்லவா! அவளும் மற்றவர்களுடைய வஞ்சக வலைக்கும், போதனைக்கும் உட்பட்டவளாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது நான் திருவையாற்றுக்குப் போய் இதை யெல்லாம் பெரியவரிடம் தெரிவித்தால், தம்மாலேயே இவ்வளவு அலங்கோலமும் நடந்துவிட்டதாவென்ற துக்கத்தினாலும் மன அதிர்ச்சியினாலும் உயிரைவிட்டு விடுவார். இதையெல்லாம் அவர்களிடம் சொல்வதில் கெடுதல் உண்டாகுமே யன்றி நன்மை உண்டாகப் போவதில்லை. ஆகையால் அவரிடம் எந்தச் சங்கதியையும் சொல்லாமல் இருந்துவிடுவதே நல்ல காரியம்” என்று தமக்குள் எண்ணமிட்டவராய்ச் சிறிது நேரம் ஓய்ந்திருந்த பின் வீரம்மாளை நோக்கி, “அம்மா! தாயே! நீங்கள் இருவரும் நல்ல உத்தமமான சதிபதிகள். உப்பிட்டவரை உள்ளமட்டும் நினை என்ற பழமொழிக்கிணங்க, நீங்கள் எங்கள் விஷயத்தில் நிரம்பவும் நன்றி விசுவாசம் பாராட்டி எங்களுடைய கஷ்ட காலத்தில் உங்களாலான உதவிகளைச் செய்ய முயற்சித்தீர்கள். எங்களுடைய கிரகசாரம் எங்களிடத்திலிருந்த அபாரமான செல்வம், செல்வாக்கு, உயர்ந்த பதவி, கேசுமமான குடும்ப வாழ்க்கை முதலியவைகளை

யெல்லாம் அழித்து இல்லாமல் செய்திருக்கிறது. அதன் கொடுங் கோலுக்கு முன், உங்களைப் போன்றவர்களுடைய ஜீவகாருண்ய மெல்லாம் எம்மாத்திரம். உங்களுடைய பொருளுதவி, அநுதாபம், துயரம், தேக உதவி முதலிய எதுவும் எங்களுக்கு இந்தச் சமயத்தில் ஒட்டாது. சேருகிற காலத்தில் எல்லாம் சேரும்; போகிற காலத்தில் எதுவும் ஒட்டாது. ஆகையால் நீங்கள் காந்திமதி உங்கள் சொற்படி எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென்றாவது, இப்போது நான் உங்களுடைய சம்பாவணையை ஒப்புக் கொள்ள வில்லை என்றாவது மனவருத்தம் பாராட்ட வேண்டாம். நான் முதலில் உங்களிடம் வேண்டிக்கொண்ட அந்த உதவியை மாத்திரம் நீங்கள் செய்ய வேண்டுமாய் நான் இன்னொரு தடவை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் இந்த ஊருக்கு வந்ததற்கு, முதலாவது செந்திலெம்பெருமான் தரிசனம் பெற்று ஜென்ம சாபல்யம் அடைந்தேன். இரண்டாவது, உத்தமகுண சதிபதிகளான உங்களைக் கண்டு உங்களுடைய சேஷமத்தையும் அபிவிருத்தியையும் பார்த்து பரம சந்தோஷம் அடைகிறேன். மூன்றாவது, என் சம்சாரத்தைப் பற்றி நான் தவறாக நினைத் திருந்த களங்கம் விலகியது. இத்தனை பெரிய நன்மைகளை நான் அடைந்தேன். எனக்கு நீங்கள் உத்தரவு கொடுங்கள். நான் போய் வருகிறேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட வீரம்மாள் கண்ணீர் விடுத்தவளாய், “சுவாமிகளே! தாங்கள் இந்தக் குடிசையில் இன்னம் சில தினங்கள் இருந்து போகக் கூடாதா. அடியேங்கள் அவ்வளவு பாக்கியம் பண்ணவில்லையா?” என்று நிரம்பவும் தழுதழுத்த குரலில் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் சாமியாரது மனம் இளகி உருகியது. அவர் சிறிது நேரம் யோசனை செய்து, “அம்மா! நற்குணவதி! பெரியவரைத் தனிமையில் திருவையாற்றில் விட்டு வந்திருக்கிறேன். நான் அதிக நாட்கள் எங்கும் தங்குகிறதில்லை. இன்றைக்கே திரும்பிவிட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டு இங்கே வந்தோம். ஆனாலும், உங்கள் மனசைப் புண்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. ஆகையால் இன்று முழுதும் இங்கிருந்து நாளைய தினம் காலையில் நாங்கள் எழுந்து போகிறோம். இப்போது நீங்கள் அவ்வளவோடு திருப்தியடையுங்கள்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட வீரம்மாள் அவ்வளவாவது அவர் தனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கினாரே என்று நினைத்துப் பேருவகை கொண்டவளாய், “சுவாமிகளின் சித்தம். அதற்குமேல் நான் கட்டாயப்படுத்த எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் தெய்வச் செயலாய் அம்மாளும் குழந்தையும் அகப்பட்டால், முதலில் எங்களுக்குத் தாங்கள் உடனே ஒரு தந்தியனுப்பிவிட்டு மற்ற வேலைகளைக் கவனிக்க வேண்டும். நாங்கள் உடனே வந்து குதித்து விடுகிறோம். அம்மாளையும் குழந்தையையும் காணுகிற வரையில் எங்களுடைய துயரமும் ஏக்கமும் நீங்கவே போகிறதில்லை. நாங்கள் நல்ல தூக்கமாகத் தூங்கவும் மாட்டோம். தங்கள் உத்தரவுப்படி இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் ரகசியமாகவே வைத்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்று கூறி முடித்தாள்.

17—ஆவது அதிகாரம் கலியாணப் பைத்தியம்

கிலாம்பாள் வீழ்ந்தது பெரிய துறவு கிணறு. தோட்டக் காரர்கள் பகல் வேளை முழுதும் ஏற்றங்களின் மூலமாய் அந்த பங்களாவிலிருந்த பல கிணறுகளிலிருந்தும் தண்ணீர் இறைப்பது வழக்கம்; சாயுங்கால வேளையில் தண்ணீர் வற்றிப்போய் இரவிற்குள் மறுபடி பெருகி நிறைந்திருப்பது வழக்கம். ஆனால், அவள் எந்தக் கிணற்றிற் குதித்தாளோ, அந்தக் கிணற்றில் ஊற்றுக் கண்கள் அவ்வளவு நன்றாக இருக்கவில்லை. ஆதலால், அதில் அவ்வளவு விரைவாகத் தண்ணீர் ஊறுவதில்லை. ஆகவே, தோட்டக் காரர்கள் அதிலிருந்து தண்ணீர் இறைப்பதே இல்லை. அந்தக் கிணற்றில் ஓர் ஆளின் கழுத்தளவு வரக்கூடிய தண்ணீர் எப்போதும் தேங்கி இருக்கும். தோட்டக்காரர்கள் அந்தக் கிணற்றை ஒருவிதமாய் உபயோகித்து வந்தனர். அந்தப் பூஞ்சோலையைச் சுற்றிலும் பெரிய காடுபோல வளர்ந்திருந்த ரயில் சுற்றாழை மடல்களை ஏராளமாக வெட்டி அவைகளிலிருக்கும் முட்களைப் போக்கி, கல்லினால் நன்றாக நசுக்கிக் கட்டுகளாய்க் கட்டி அந்தக் கிணற்றில் போட்டு வைப்பது வழக்கம். அவற்றிலிருந்து எடுக்கப்படும் நார் நிரம்பவும் அழுத்த மாகவும் பட்டுபோல வழுவழுப்பாகவும் இருக்கும். ஆகையால், அந்த நார் பலவகையான காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தப் பட்டது. அந்த நாரை எளிதில் உரிக்கும்பொருட்டு, தாழைகளை அவர்கள் அந்தக் கிணற்றில் அழுகப்போட்டு வைத்திருந்தனர். கட்டுகள் மேலே மிதக்காமலிருக்கும்பொருட்டு, தண்ணீருக்குள் ஒரு முழ ஆழத்தில் நாற்புறங்களிலுமிருந்த சுவர்களில் ஆணிகளை அடித்து, அவைகளில் கெட்டியான கயிறுகளைப் போட்டு வலைபோலக் கட்டியிருந்தனர். நசுக்கப்

பட்ட தாழைக் கட்டுகள் மேலே கிளம்பாமல் கயிற்றுச் சிக்கத்தின் அடியில் அழுத்தப்பட்டிருந்தன. ஆகவே, கிணற்றின் மேலே இருந்து பார்த்தால் தண்ணீர் நிறைந்திருப்பது போலக் காணப்பட்டது. தண்ணீருக்குள் முக்கால் முழ ஆழத்தில் கயிற்றுப் பின்னலும் அதன் கீழ் தாழைமடல் கட்டுகளும் இருந்தன.

ஆகவே, அந்தக் கிணற்றிற்குள் கோகிலாம்பாள் குதிக்கவே, அவளது கால்கள் தண்ணீருக்குள் போய்த் தாழைமடல் கட்டுகளின் மேல் சுலபமாய் நின்றுவிட்டன. கட்டுகள் தரையிலிருந்து இடைவெளியின்றி மேல்வரையில் அடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகையால், அவள் குதித்த அதிர்ச்சியினால்கூட கட்டுகள் நகராமல் இறுகலாய்க் கிடந்தன. விழுந்த உடனே தான் தண்ணீருக்குள் ஆழ்ந்து மூச்சுத் திணறல் கொண்டு மரண அவஸ்தையடைய நேருமென்று கோகிலாம்பாள் எதிர்பார்த்தாளேயன்றி, அவ்வாறு தண்ணீருக்குள் போய் எவ்வித அடியும், உபத்திரவமுமின்றி சுகமாக நின்றுவிடுவோமென்று அவள் சிறிதும் பார்க்கவில்லை. ஆதலால், அவள் பெரிதும் திகைப்படைந்து உடனே உண்மையை உணர்ந்து கொண்டாள். தோட்டக்காரர்கள் ஏதோ ஒரு கிணற்றில் தாழை மடல்களை ஊறப்போடுகிறார்கள் என்பதை அவள் அதற்குமுன் அறிந்திருந்தாள். ஆதலால், அவ்வாறு அது போடப் பட்டிருந்த கிணற்றில் தான் குதிக்க நேர்ந்ததே என்றும், தான் உயிரைவிடப் போக அதுவும் பலியாமல் ஏமாற்றமாயும் அபஜெயமாயும் முடிகிறதே என்றும் நினைத்து, அவ்வளவோடு மனத்தளர்வடையாமல், தான் அதைவிட்டு வெளிப்பட்டு வேறு கிணற்றுக்காவது போய் விழுந்து தனது தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியே தீரவேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டவளாய்த் தாழைமடல் கட்டுகளின்மேல் நடந்து சுவரோரமாகப் போய் அங்கே நீண்டு கொண்டிருந்த கருங்கல் படிகளில் காலை வைத்து சுலபமாக ஏறி மேலே சென்று, நாற்புறங்களிலும் திரும்பிப் பார்த்தாள். தென்னமரங்களுக்கு இப்பால் கமுகு மரங்கள் நிறைந்திருந்த பாகத்தில் பெரிய கிணறு ஒன்று காணப்பட்டதை அந்த மடந்தை கண்டு அந்த இடத்தைவிட்டுத் திரும்பி நடந்து மேற்படி கிணறு இருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றாள்; சென்று கிணற்றண்டை போய்ச் சேரவே, அதற்கு அப்புறத்தில் பெருத்த புதர்கள் போல சம்பங்கி, முல்லை, ஜாதிமல்லி முதலியவற்றின்

கொடிகள் வளைவு பந்தல்களின் மேல் ஏற்றிவிடப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு அப்பால், யாரோ இரண்டு மனிதர்கள் நின்று தணிவான குரலில் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்ததாக அவள் உணர்ந்தாள். உணரவே, அவள் திடுக்கிட்டு அஞ்சி நடுங்கி, அந்த அகாலத்தில் தோட்டத்திற்குள் வந்து யார் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பார்களென்று நினைத்து ஆச்சரியம் அடைந்தவளாய், தான் அப்பொழுது குதித்தால், அதனால் உண்டாகும் ஓசையைக் கேட்டு அங்கிருந்த மனிதர்கள் ஓடிவந்து தன்னைத் தூக்கி விடுவார்கள் என்றும், தனது தீர்மானம் அந்தக் கிணற்றண்டை நிறைவேறாதென்றும் நினைத்தாள். அதுவுமன்றி அங்கே வந்திருப்பது ஒருகால் திருடராயிருப்பாரோ என்ற சந்தேகமும் அவளது மனத்தில் தோன்றியது. ஆகையால், தான் மறைந்து சென்று அங்கு சம்பாஷித்தவர்கள் இன்னார் என்பதை அறிய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் தூண்டப்பட்டவளாய் அந்தப் பெண்மணி கழுகு மரங்களின் இடையிலிருந்த உயரமான பூச்செடிகளின் மறைவில் ஒளிந்தொளிந்து ஓசையில்லாது நடந்து, மனிதரது பேச்சுக்குரல் உண்டான இடத்திற்கு அருகில் போய் கொத்துக்களின் இடுக்கால் உற்று நோக்கினாள். நோக்கவே, அவள் திடுக்கிட்டு அப்படியே பிரமித்து நின்றுவிட்டாள். தான் அங்கே கண்ட காட்சி உண்மையானதா அல்லது மனப்பிராந்தி யினால் ஏற்படும் பொய்த்தோற்றமா என்ற சந்தேகம் அவளது மனத்தில் உண்டாகிவிட்டது. ஏனெனில், அவ்விடத்தில் சுந்தர மூர்த்தி முதலியாரும், தனது தங்கை சௌந்தரவல்லியம்மாளும் நின்று ஒருவரோடொருவர் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தமையால், அதற்கு முன் ஒருவரோடொருவர் சிறிதும் பழகாதவர்களான அவர்கள் இருவரும் அந்த அகால வேளையில் தனிமையில் பூஞ்சோலைக்குள் வந்து பேசியது, அவளுக்கு முற்றிலும் ஆச்சரிய கரமாக இருந்தது. அதுவுமன்றி, அன்றைய பகல் முழுதும், தமது பங்களாவிலிருந்து இரவில் தனக்குப் பின்னால் பங்களாவிற்கு வந்து ஐனங்களோடு வெளியில் போய் விட்டவரான சுந்தர மூர்த்தி முதலியாரும், சௌந்தரவல்லியும், தாம் அப்பொழுது அந்த இடத்தில் சந்திப்பதென்று ஏற்பாடு செய்துகொள்ள எப்பொழுது சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது என்பதை அறியமாட்டாத வளாய் நமது மடவன்னம் சிறிதும் ஓசை செய்யாமல் அப்படியே

நின்றுவிட்டாள். அவர்கள் பேசுவதைத் தான் கவனித்துக் கேட்பது ஒழுங்கல்ல என்ற எண்ணம் உண்டானது. ஆனாலும், தன்னிலும் சிறியவளான சௌந்தரவல்லி தவறு செய்தால், அதைப் பற்றி அவளைக் கண்டிப்பதற்கும் அல்லது அதைத் தடுப்பதற்கும் அவள் கடமைப்பட்டிருந்தாள். ஆதலால், தான் அப்படியே சிறிது நேரம் நின்று, அவர்கள் பேசியதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து ஓசை செய்யாமல் அப்படியே ஒளிந்து கொண்டு நின்றாள்.

சௌந்தரவல்லியும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் வந்து சந்திக்க எப்படி சாத்தியப்பட்டது என்பதை நாம் கவனிப்போம். சௌந்தரவல்லி, மிகுந்த படாடோபமும், குதூகலமும் நிறைந்து சதாகாலமும் உல்லாச புருஷராய்த் தோன்றிய சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைக் கண்டது முதல் அவரே தனது மனப்போக்கிற்குத் தகுந்த புருஷரென்று மதித்து அவரிடத்தில் அளவற்ற மோகமும், பாசமும் வைத்து, எப்பாடு பட்டாயினும் தான் அவரையே மணக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். கோகிலாம்பாளும் கண்ணபிரானும் பூஞ்சோலையில் தனிமையிலிருந்ததைக் கண்டது முதல், தானும் அதுபோலத் தனது மணாளனுடன் தனிமையில் சம்பாஷித்து ஆனந்தமடைய வேண்டுமென்று மிகுந்த ஆவல் கொண்டு துடித்திருந்தாள் என்பது முன்னரே கூறப்பட்ட விஷயம். ஆகவே, அந்த மடந்தை புஷ்பாவதியிடத்தில் தனிமையில் பேசி, அவளது தமயனாருடன் தான் ரகசியமாய்ப் பேசும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கெஞ்சி வேண்டிக் கொள்ள, அவள் அன்றைய தினம் இரவு பத்துமணிக்குள் அவர் எப்படியும் அவளைச் சந்திக்கும்படி தான் செய்வதாய் வாக்குறுதி செய்து கொடுத்திருந்தாள் என்பதும், அதை அவள் டெலிபோன் வாயிலாக சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்குத் தெரிவித்தாள் என்பதும் முன்னரே கூறப்பட்ட விஷயங்கள். சௌந்தரவல்லியும் புஷ்பாவதியும் அன்றைய மாலையில் தீர்மானித்துக் கொண்டபடியே சௌந்தரவல்லி நிரம்பவும் திறமையாக நடந்துகொண்டு, தனது தாயையும், அக்களையும் சொந்த ஜனங்களுக்கு முன்னும், வேலைக்காரர்களுக்கு முன்னும் மானபங்கப்படுத்தி விட்டு ஒன்றையும் அறியாத பேதைபோல முடிவில் அவள் அந்த மகாலை

விட்டுச் சென்றாளல்லவா? சென்றவள் நேராக சமையலறையை அடைந்து, தனது இராப்போஜனத்தை அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு தனது படுக்கையறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். தான் வேண்டுமென்றே அத்தனை காரியங்களையும் நடத்தியிருக்கிறதாக மற்றவர் சிறிதும் சந்தேகமுறாதபடி தான் நிரம்பவும் சாமர்த்திய மாய் நடந்து கொண்டதைப் பற்றிய தற்பெருமையினாலும், தனது தாய் அக்காள் முதலியோர் செய்த தவறுக்கு அவர்களைத் தான் நன்றாக தண்டித்துவிட்டதாக எண்ண, அதனால் ஏற்பட்ட அபாரமான மகிழ்ச்சியினாலும் உற்சாகத்தினாலும் மெய்ம்மறந்து ஆனந்தமயமான ஒருவித ஆவேசங்கொண்டு நேராகத் தனது சயனத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். அன்றையதினம் இரவு பத்துமணிக்குள் தமது தமயனார் அவனைச் சந்திக்கும்படி தான் அவசியம் செய்வதாய்ப் புஷ்பாவதி கூறியிருந்தாள். ஆதலால் அந்த வாக்குறுதியை அவள் எப்படியும் நிறைவேற்றி வைப்பாளென்ற நம்பிக்கை அவளது மனத்தில் தோன்றியது. ஆனாலும், தமது பங்களாவிற்கு வந்து சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மற்ற ஜனங்களோடு திடீரென்று வெளியில் போய்விட்டாராதலால் அவர் தன்னைச் சந்திக்கமாட்டாரோ என்ற சந்தேகம் எழுத் தொடங்கியது. அதுவுமன்றி, தனது அக்காள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம் ஏதோ துன்மார்க்கமான நோக்கத்துடன் போய் வந்திருக்கிறாள் என்ற நினைவை மற்றவர்கள் கொண்டது போலவே சௌந்தரவல்லியும் கொண்டிருந்தாள். ஆதலால், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் அவ்வாறு கோகிலாம்பாள் நடந்துகொண்டதைக் கண்டு தன்மீது அருவருப் படைந்து, தன்னை மணக்க மனமில்லாதவராய்ப் புறப்பட்டுப் போயிருப்பாரோ என்ற சந்தேகமும் எழுந்து உலப்பத் தொடங்கியது. ஆகவே சௌந்தரவல்லி மாறி மாறி சந்தோஷமும், கவலையும் கொண்டவளாய்த் தனது சயன அறையை அடைந் தாள். அடைந்தவள் நேராகத் தனது மெத்தையின்மேல் வைக்கப் பட்டிருந்த ஒரு கடிதம் அவளது திருஷ்டியில்பட்டது. அவள் மிகுந்த வியப்பும் ஆவலும் கொண்டு அதை எடுத்து, அதன் மேலிருந்த உரையைப் பார்த்தாள். உரையில் எழுத்துகளே காணப்படவில்லை. அந்த மடந்தை அவசரமாக அதன் உரையைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு உள்ளே இருந்த சிறிய துண்டுக் காகிதத்தை வெளியில் எடுத்து விளக்கின் வெளிச்சத்தில் செ.கோ.IV-9

பார்த்தாள். அடியில் யாருடைய பெயர் இருந்ததென்று கவனித்தாள். பெயர் காணப்படவில்லை.

அதில் அடியில் காணப்படும் வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன:-

இன்றிரவு பத்து மணிக்கு நான் உன்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று நீ ஆவல் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தேன். சிறிது நேரத்திற்கு முன் நடந்த வெட்கக் கேடான சம்பவங்களைக் கண்டபின் இந்தச் சந்திப்புக்கு என் மனம் இடம் தரவில்லை. ஆனாலும், உன்னிடம் நான் வைத்துள்ள அளவிடமுடியாத பிரியத்திற்கு முன் எதுவும் நிற்கவில்லை. உங்கள் பங்களாவில் சந்தித்தால் தாராளமாக நாம் சம்பாஷிக்க முடியாது. ஆகையால், இப்போது நான் வேறொரு காரியத்தைக் கவனிக்க வேண்டுமாதலால், அங்கே போய்விட்டு மறுபடி வந்து, உங்கள் பூஞ்சோலையில் கமுகுத் தோப்புக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் கிணற்றண்டையுள்ள கொடிப் பந்தலிற்கப்பால் உட்கார்ந்திருக்கிறேன். நீ சரியாகப் பத்து மணிக்குப் புறப்பட்டு எவருக்கும் தெரியாமல் அங்கே வந்து சேர். மற்றவை நேரில். நான் இன்னான் என்பதை நீ யூகித்துக் கொள்வாயாகையால், நான் கையெழுத்துச் செய்யவில்லை. இந்தச் சீட்டு வேறு எவர் கண்ணிலாகிலும் பட்டால், இது இன்னாரால் இன்னாருக்கு எழுதப்பட்டதென்பதே தெரியாமலிருக்க வேண்டுமென்று நான் பெயர்களைக் குறிக்கவில்லை. அதைப்பற்றி நீ வித்தியாசமாக எண்ண வேண்டாம்.

என்று எழுதப்பட்டிருந்த துண்டுக் கடிதத்தை அவள் படித்து முடித்தாள். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார்தான் அதை எழுதியிருக்கிறாரென்று அவள் உடனே யூகித்துக் கொண்டாள். அதை அவர் வேலைக்காரர் மூலம் அனுப்பி இருக்கமாட்டாரென்றும், மற்ற ஜனங்களோடு வெளியில் வந்தவர் தனது விடுதிக்குள் நுழைந்து அந்தக் கடிதத்தை வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறாரென்றும் அவள் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டதன்றி, அவர் தன் மீது ஆழ்ந்த பிரியம் வைத்திருக்கிறாரென்று நினைத்துப் பூரித்து அளவளாவி அவருக்கும் தனக்கும் ஏற்படப்போகும் சந்திப்பை, சகிக்கவொண்ணாத ஆவலோடும் அபாரமாகப் பொங்கியெழுந்த மனவெழுச்சியோடும் எதிர்பார்த்து அந்த விடுதியில் இருந்த

உன்னதமான ஆடைகளையும், வைர ஆபரணங்களையும் எடுத்துத் தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டாள். அவளது அழகிய அளகபாரம் நன்றாக வாரி வசீகரமாய்ப் பின்னிவிடப் பட்டிருந்தமையால், அவள் ரோஜாமலர், ஜாதி, மல்லிகை மலர் ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்துக் கதம்பமாய்க் கட்டப்பட்டிருந்த அதிமனோக்கியமான பரிமள கந்தத்தை வீசிய புஷ்ப ஸரத்தை எடுத்துத் தனது கட்டின் மேல் சூட்டிக் கொண்டாள். மைசூர் சந்தன சோப்பினால் தனது முகத்தைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு நெற்றிக்கு ஜவ்வாதுப் பொட்டிட்டு புருவத்திற்கும் ஜவ்வாதினால் கருமையூட்டிக்கொண்டு கண்களுக்கு மைதீட்டிக் கொண்டு வாசனை திரவியங்கள் கலந்த தாம்பூலம் தரித்து அதரங்கள் இரத்தம்போலச் சிவந்து போகும்படி செய்துகொண்டு நிலைக்கண்ணாடியண்டையில் போய்த் தனது அழகைப் பார்த்தாள். அவளது இயற்கைத் தோற்றமும், செயற்கையணிகளும் ஒன்றுகூடி ஒரே ஜோதி மயமாகவும், இன்பமே நிறைவாகவும் தோன்றின. ஆதலால் அந்த மடந்தை தனக்குத் தானே மோகித்ததன்றி, தனக்கு மணாளனாகப் போகிறவர் தன்னைக் கண்டு அளவற்ற மகிழ்ச்சியும் சந்தோஷமும் அடைந்து தன்மீது மாறாத பிரியமும், நல்ல அபிப்பிராயமும் கொள்வாரென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு சிறிதுநேரம் ஓய்யாரமாகத் தனது பஞ்சணை மீது சாய்ந்திருந்தாள். அவ்வாறு தனக்குக் கடிதம் வந்திருக்கிறதென்ற செய்தி புஷ்பாவதிக்குத் தெரிந்திராதென்று அவள் எண்ணினாள். ஆதலால் உடனே அவ்விடத்தைவிட்டு சந்தடி செய்யாமல் நடந்து புஷ்பாவதிக்கு விடப்பட்டிருந்த இடத்திற்குப் போய்ப் பார்த்தாள். அவள் காணப்படவில்லை, அவள் தனது தாயுடன் இருப்பாள் என்றும், எப்படியும் சிறிது நேரத்தில் வருவாள் என்றும் நினைத்து, அந்தக் கடிதத்தைப் புஷ்பாவதியின் சயனத்தின் நடு மத்தியில் வைத்து அதன்மேல் தலையணையொன்றை வைத்து மூடியபின் அவ்விடத்தை விட்டுத் திரும்பித் தனது சயனத்திற்கு வந்து சிறிது நேரம் தனது பஞ்சணையின்மேல் ஓய்யாரமாகச் சாய்ந்திருக்க, மணி பத்துக்கு நெருங்கியது. அவளது மனம் ஆவலே வடிவாய் நிறைந்து துடிதுடித்திருந்தது. அவளது தேகம் ஆசையாகிய தீயினால் தகிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் இருக்கை கொள்ளாது பறந்து

கொண்டிருந்தது. அந்த நிலைமையில், தான் புறப்படவேண்டிய காலம் நெருங்கவே, அவள் சரேலென்று துள்ளி எழுந்து சந்தேகத்திற்கு இன்னொரு முறை தனது வடிவழகை நிலைக்கண்ணாடியில் பார்த்து, எவ்வித ஷராவுக்கும் இடமில்லை என்று திருப்தி செய்துகொண்டு, அவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பிக் கட்டிடத்தைக் கடந்து வெளிப்பட்டு பூஞ்சோலைக்குள் புகுந்து கமுகுத் தோப்பை அடைந்து அவ்விடத்திலிருந்த கிணற்றண்டை போய்ச் சேர்ந்தாள். அவளது குணவொழுக்கங்களை இதுகாறும் வாசகர்கள் கவனித்து வந்ததில், அவள்மீது அருவருப்பும், ஆத்திரமும் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனாலும், ஆழ்ந்து நோக்குங்கால், மற்ற இருவரைக் காட்டிலும் சௌந்தர வல்லி குண ஒழுக்கங்களில் மேம்பட்டவளென்றே நாம் கருதவேண்டும். தாயும் மூத்த புதல்வியும் மேலான நற்குண நல்லொழுக்கம் உடையவராயிருந்தாலும், அவர்களிடம் ஓரளவு கபடமும், வியவகார தந்திரமும் இருந்து வந்தனவென்பது பிரத்தியக்ஷம். சௌந்தரவல்லியிடம் கபடமென்பதே கிடையாது. அந்த மடந்தை உள்ளும் புறமும் ஒத்து சுத்த சுயம்புவாய் நடந்து வந்தாள். தன்னை ஈன்ற தாயாயிருந்தாலும், சரி, தன்னைப் படைத்த சர்வேசுவரனானாலும் சரி, அவர்களிடம் அற்ப குற்றம் காண்பவளாயினும், அவள் அதைக் கண்டு சகிக்கமாட்டாள்; அவர்களை அவள் இலேசில் விடமாட்டாள். அவர்கள் மீது அவளுக்குப் பெருத்த அருவருப்பும் கோபமும் உண்டாவது திண்ணம். அவள் அற்ப குற்றமும் மனசால்கூடச் செய்யாமல் ஒழுங்காக நடக்கிறவள். ஆதலால், மற்றவரிடம் தவறு இருக்கக் கண்டால், அவளுக்கு அவரிடம் பெருத்த ஷாத்திரம் ஏற்பட்டுப் போவதோடு அவளது மனம் அதைக் குறித்து சங்கடப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். தாயும், மூத்தவளும் பிறரிடம் குற்றம் இருக்கக் காணினும், யுத்தா யுத்தம், பொருள், இடம், காலம் முதலியவைகளை அவ்வளவாக வெளியில் காட்டாமல் ஒழுகுவர். சௌந்தரவல்லி, தனக்குக் கணவனாகப் போகும் மாப்பிள்ளையிடம் கலியாணத்திற்கு முன் தனிமையில் இருந்து, சிறுபிள்ளைத் தனமாக ஏதேனும் விளையாட்டுகள் நடத்துவதை கோகிலாம்பாள் கண்டிருந்தால், அவள் அப்போது பேசாமல் இருந்து, தனிமையில் மிருதுவாகவும் நயமாகவும் அவளுக்கு

நற்புத்தி புகட்டி இருப்பாள்; எப்படி இருந்தாலும், அவளை அயலாடும் காட்டியே கொடுத்திருக்க மாட்டாள். சௌந்தர வல்லியோ அவ்வாறு யுக்தாயுக்தம் பிறரது மனம் புண்படுமே என்ற தாக்ஷண்யம் முதலியவைகளைக் கவனிக்காமல் உடனுக்குடன் பிறரது குற்றத்தைக் கண்டிப்பாள். அவளிடம் அத்தகைய மனப்பான்மை பூர்த்தியாக இருந்தது பற்றியே, அவள் கோகிலாம்பாளும் கண்ணபிரானும் பூஞ்சோலையில் இருந்ததைக் கண்டு முன்னர் விவரிக்கப்பட்டபடி அவர்களை அவமானப்படுத்தி விட்டாள். பிறகு கோகிலாம்பாள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டுக்குப் போனாள் என்பதைக் கண்டு சிறிதும் பொறாமல் அவளையும், தங்களது தாயையும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் முன்பாக மகா கேவலமாக மாண்பங்கப்படுத்தித் தீர்த்துவிட்டாள். ஆகவே, இளையவளிடம் நல்ல குணமும் ஒழுங்கான நடத்தையும் இல்லையென்ற காரணத்தினால் அவளிடம் நாம் அதிருப்தி கொள்ள இயலாது. அவளிடம் நற்குண நல்லொழுக்கம் அமிதமாக இருந்தனவென்ற காரணத்தினாலும், குற்றவாளிகள் எப்பேர்ப்பட்ட மனிதராயிருந்தாலும் அவள் சிறிதும் தாக்ஷண்யம் பாராமல் அவர்களை அவமானப்படுத்துவாள் என்ற காரணத்தினாலுமே நாம் அவளிடம் அதிருப்தி கொள்ள வேண்டும். அவள் யௌவன காலத்தின் லக்ஷணப்படி கலியாணத்தின் மேலும், தனக்கு வரிக்கப்பட்டிருந்த புருஷர் மேலும் இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத ஒருவித வேட்கையும், கவர்ச்சியும் பிரமையும் கொண்டிருந்தாள். அந்த நிலைமையில் அவள் தனது அக்காளும் கண்ணபிரானும் பூஞ்சோலையில் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவரோடொருவர் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்ததைக் காணவே, தனது அக்காள் கலியாணம் ஆவதற்கு முன் அத்தகைய காரியத்தைச் செய்கிறாளே என்ற ஆத்திரமும், அருவருப்பும் தோன்றி அவளை வதைத்தன. ஆனாலும், தானும் அவ்வாறு செய்து, அந்தச் சுகம் எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்து அவளைத் தூண்டிக் கொண்டே இருந்தது. ஆயினும், அவள் அன்றிரவு தங்களது பங்களாவை விட்டு வெளிப்பட்டு சுமுகத் தோப்பிற்குள் இருந்த கொடிப்பந்தலண்டை வந்து அங்கு ஆயத்தமாய் நின்று தனது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைக் காணவே, ஸ்திரீகளின்

உத்தமலக்ஷணங்களான நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்ற உணர்ச்சிகள் சகிக்க இயலாமல் பெருகி அவளை வதைக்கத் தொடங்கின. தனது அக்காள் அவ்வாறு செய்ததைத் தான் நிரம்பவும் கடுமையாகக் கண்டித்துத் தான் அதுபோலவே செய்வது பெருத்த தவறு என்று அவளது மனச்சாட்சியே அவளை பலமாகக் கண்டிக்கத் தொடங்கியது. உடனே அந்த மங்கை தன்னைத் தானே கண்டித்துக் கொள்ளத் தொடங்கி, “சே! என் செய்கை தாயையடக்கி மகள் விபசாரம் செய்வதுபோல இருக்கிறதேயன்றி வேறல்ல. அக்காள் தவறு செய்தால் அதற்காக நானும் தவறு செய்கிறதா! அவள் ஒரு வேளை இப்போது இங்கே வந்து என்னைப் பார்த்துவிட்டால், என் நிலைமை என்னவாகிறது! அல்லது இவரே பின்னால் என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்க மாட்டார்! ஆகையால், நான் வரம்பை மீறி எந்தக் காரியமும் செய்வது தகாது. நான் துணிந்து இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்ட தனால் காரியம் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. நான் இவருடன் கொஞ்சநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து, இவருடைய பிரியமும், மன உறுதியும் மாறாதிருக்கும்படிச் செய்துவிட்டுப் போய் விடுகிறேன்” என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு நாணித் தலைகுனிந்து தயங்கித் தயங்கி அவரண்டை நெருங்கினாள்.

அவ்விடத்தில் ஆயத்தமாய் வந்து நின்று அவளது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது அப்போதைய மனப்பான்மையும் சௌந்தரவல்லியின் தீர்மானத்திற்கு ஒத்ததாகவே இருந்தது. தாம் முதலில் கோகிலாம் பாளை மணந்து, அவளது மனத்தை மயக்கி, தாம் சொல்வதுபோல அவள் கேட்கும்படிச் செய்து சௌந்தரவல்லியையும் அவள் தனக்கே கலியாணம் செய்து கொடுக்கும்படிச்செய்து, இரண்டு பெண்களையும் மணப்பதன்றி, அவர்களிடமிருந்த ஏராளமான செல்வம் முழுதையும் அடியோடு தாமே அபகரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது பிரதானமான கருத்து. கோகிலாம்பாளையே தமக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆதியில் புஷ்பாவதி அவர்களிடம் நிரம்பவும் சாமர்த்தியமாகக் கேட்டுத் தன்னாலேன்ற வரையில் முயற்சித்துப் பார்த்தாள். பிறகு கண்ணபிரானுக்கும் அவளது தாய்க்கும் அவமானம் ஏற்பட, அவர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போன பிறகாவது அவர்

கோகிலாம்பாளைத் தமக்குக் கொடுப்பார்களா என்று அண்ணனும் தங்கையும் பிரயாசைப்பட்டுப் பார்த்தார்கள். அதுவும் பலிக்காமல் போயிற்று. கோகிலாம்பாளைக் கண்ணபிரான் பெரிய அபாயத் திலிருந்து காப்பாற்றியதுபோல தாம் ஓர் அபாயத்திலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றிய காரணத்தை முன்னிட்டு அவர் அவளிடம் நேரிலேயே தமது விருப்பத்தை வெளியிட்டுப் பார்த்தார். அவளது மனஉறுதி எதற்கும் தளர்வதாக இல்லை. ஆகவே, கோகிலாம்பாளை அவர்களது சொந்த ஜனங்களுக்கு முன்னால் அவளது தங்கையைக் கொண்டே மானபங்கப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்து, நிரம்பவும் தந்திரமாக அவளது தங்கையைத் தூண்டிவிட, அவள் அந்தக் காரியத்தைப் பூர்த்தியாகச் செய்து முடித்தாள். அதோடு சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது மனம் அமைதியடைய வில்லை. தங்கையை மறுபடி தூண்டிவிட்டு, அக்காளை வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிடச் செய்து, அவளுக்கு எவ்விதமான பொருளும் கொடுக்காமல் ஏமாற்றச் செய்வதோடு, சில தினங்களுக்குள் தமது கலியாணத்தை முடித்துக்கொண்டு எல்லாச் சொத்துக்களையும் தமது சுவாதினத்திற்குக்கொணர்ந்து விட வேண்டுமென்பது அவரது முக்கியமான நோக்கம். அவள் தம்மிடம் காதல் கொண்டு, தம்மோடு பேசவேண்டுமென்று தவித்திருக்கிறாள் என்பதை அவர் தமது தங்கையின் மூலமாய்த் தெரிந்துகொண்டிருந்தார். அந்த ஆசையைப் பூர்த்திசெய்வதுபோல நடத்து, தாம் அவளிடம் கிட்ட நெருங்காமல் தூரத்திலேயே இருந்தால், அவள் தனது மோக மயக்கத்தினாலும், அவரிடம் வைத்த பிரேமையினாலும், தாம் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் வருவாள் என்ற தீர்மானத்துடன் அவர் அன்று அவளைத் தோட்டத்தில் சந்திப்பதாகக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். சௌந்தர வல்லியிடம் தாம் அப்போது அதிகமாய் நெருங்காது தூரத்திலேயே இருந்தால், அவளது ஆசையும் ஆவலும் அதிகரிக்குமென்ற நினைவைக் கொண்டவராய் அவரும் சிறிது தூரத்திலேயே நின்றவண்ணம் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்த இனிய முகத்தோற்றத்தோடு, “வா, சௌந்தரா! நான் உன்னுடைய விடுதிக் கே வரலாமாமென்று உத்தேசித்தேன், உன் சொந்த மனிதர் யாராவது கண்டு கொண்டால் உன் தமக்கைக்கு நேரிட்டதுபோல் உனக்கும் தலைகுனிவு ஏற்படப்போகிறதே

என்ற அச்சத்தினால் இங்கே வரும்படி உனக்கு எழுதினேன். ஆனாலும், இரவில் இவ்வளவு அகால வேளையில் நீ இங்கே வரும்போது, ஏதாவது விஷ ஜெந்துக்களினால், உனக்குக் கெடுதல் வந்துவிடப் போகிறதேயென்று நினைத்து நான் துடிதுடித்து நின்றுகொண்டிருந்தேன். நல்ல வேளையாக யாதொரு கெடுதலுமில்லாமல் வந்து சேர்ந்தாய்” என்று வாஞ்சையினால் முற்றிலும் இளகி உருகிப் போனவர்போல மொழிந்தார்.

அவரது இளகிய குரலொலியைக் கேட்கும் பொழுதே, அவளது தேகம் ஆனந்த பரவசமடைந்துவிட்டது. அவள் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்த நாணமும், நடுக்கமும் அடைந்து வாய் திறந்து பேசவும் மாட்டாதவளாய் அஞ்சி ஓடுங்கி ஊமை போல நின்றாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் முன்னிலும் அதிக உருக்கமாகவும் இனிமையாகவும் பேசத்தொடங்கி, “என்ன சௌந்தரா! பேசமாட்டேனென்கிறாய்? என்மேல் உனக்குக் கோபமா! நேரில் நானே வராமல், கடிதம் எழுதி உன் படுக்கையில் வைத்துவிட்டு வந்ததைப் பற்றிக் கோபமா? அதை யாராவது பார்த்துவிட்டார்களா?” என்று கொஞ்சலாக மொழிந்தார்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி, “கடிதத்தை யாரும் பார்க்கவில்லை. என் பேரில் அவ்விடத்திற்குத் தான் கோபம் ஏற்பட்டிருக்குமோ என்பதைக் கேட்க வேண்டுமென்பதே நான் இவ்விடத்திற்கு வந்ததற்கு முதலாவது காரணம்” என்று நிரம்பவும் விநயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : ஓ! அப்படியா? உன்மேல் நான் ஏன் கோபம் கொள்ளுகிறேன். நீ உன் விஷயத்திலாவது பிறரிடத்திலாவது தவறாக நடந்து கொண்டாயா! அப்படி ஒன்றுமில்லையே! மாசுமறுவற்ற பத்தரை மாற்றுத் தங்கமென்பது உனக்குத்தானே பொருந்தும். உன் அம்மாளும், அக்காளும் தவறு செய்துவிட்டால், அதற்கு நீ எப்படி உத்தரவாதி. அவர்களை அத்தனை ஜனங்களுக்கும் முன்னால், நீ அவமானப்படுத்தினாயே.

அதுவே, நீ மகா, ஒழுங்கான நடத்தையுடைய புனிதவதி என்பதைக் காட்டவில்லையா.

சௌந்தரவல்லி : (அவர் கூறிய ஸ்தோத்திர மொழிகளைக் கேட்டு மிகுந்த மனவெழுச்சியும் பூரிப்பும் அடைந்து) என் அக்காளாய் இருந்தாலென்ன; அம்மாளாய் இருந்தாலென்ன; தகாத காரியத்தைச் செய்தால், அவர்களை நான் சும்மா விடமாட்டேன். அதுவுமன்றி, அவர்கள் செய்யும் காரியங்கள் என்னையும் அல்லவா பாதிக்கின்றன. என்னிடத்தில் பிரியம் வைத்திருக்கிற மனிதர்கள், நானும் அவர்களைப்போல துன்மார்க்கத்தில் போகக்கூடியவன் என்று நினைத்து என்னை வெறுப்பார்களல்லவா? ஆகையால், அவர்களைத் தண்டித்துத் திருத்துவதற்கு நானும் கடமைப்பட்டவனல்லவா. ஆனால் உலகத்தில், பெரியவர்கள் சிறியவர்களைத் திருத்தி அவர்கள் கெட்ட வழியில் போகாமல் அடக்குகிறது வழக்கம். எங்கள் குடும்பத்தில், அது தலைகீழாக இருக்கிறது.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் இதில் இன்னொரு முக்கியமான விஷயமிருக்கிறது. உண்மையில் நீ எவ்விதத் தவறும் செய்யாத மகா சிரேஷ்டமான மனப்போக் குடையவன் என்கிறது என் மனசார சந்தேகமில்லாமல் தெரிகிறது. ஆகவே, நான் உன்மேல் ஏற்கெனவே வைத்த பிரியம் கொஞ்சமும் மாறாமல் இருப்பதோடு உன் நடத்தைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க, அது அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. சிறைச்சாலையிலுள்ள அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியார் கடிதமெழுதினால், உன் அக்காள் புறப்பட்டுத் தனிமையில் போகலாமா? போனவள், பலகார மூட்டையோடு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டுக்குள் போய் அவரோடு வெகுநேரம் இருந்து வருவதென்றால்; அதை நாம் எப்படி வியாக்கியானம் செய்கிறது? இவைகளுக்கெல்லாம், உன் தாயார் இடங்கொடுக்கலாமா? இவைகள் ரகசியமாய் நடந்து போயிருந்தாலும், பாதகமில்லை, எல்லா ஜனங்களும் சங்கதிகளைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். எதுவும் ஒருவருக்குத் தெரிந்தால் ரகசியம், இருவருக்குத் தெரிந்தால் அம்பலம் என்று சொல்லுவார்கள். இத்தனை ஜனங்களுக்கும் தெரிந்து போன சங்கதியை இனி

மறைக்க முடியுமா? உண்மையில் கோகிலாம்பாள் கொஞ்சமும் குற்றமற்றவளாக இருப்பதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுதும் கூட, கெட்டுப்போன அவளுடைய பெயர் இனி பழைய நிலைமைக்கு வரப்போகிறதா? வந்தாலும், சக்கையும் தண்ணீருமாய் முறிந்துபோன பாலை மறுபடி நன்றாய்ச் சேர்த்து வைக்கிற மாதிரியேயன்றி வேறல்ல. இந்த நிலைமையில் இப்போது உனக்குக் கலியாணம் நடந்தால், உங்கள் ஜனங்கள் யாராவது வருவார்களென்று நினைக்கிறாயா? ஒரு நாளும் வரமாட்டார்கள்.

சௌந்தரவல்லி : ஆம், மெய்தான். யாரும் வரமாட்டார்கள். அப்படியானால், இவர்களுக்காக, இன்னம் எவ்வளவு காலத்துக்கு என் கலியாணத்தை நிறுத்தி வைக்கிறது?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : உன்னுடைய ஆயிசு காலம் முடிய நிறுத்தி வைத்தாலும், இந்தக் கெட்ட பெயர் மாறப்போகிறதில்லை. இவ்வளவோடு அவர்கள் சும்மா இருந்து இனியும் கெட்ட பெயருக்கு இடங்கொடாமல் இருப்பார்களா! அதுவுமில்லை. இவர்கள் அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாரை விடுவிக்கவும், அவருடைய தாயாரைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு வந்து வைத்துக் கொள்ளவும் பலவிதத்தில் முயற்சிகள் செய்யத்தான் போகிறார்கள். அவர் தண்டனையடைந்து வந்தால் கூட கோகிலாம்பாள் அவரைத்தான் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாளாம். அப்படியெல்லாம் செய்தால், ஏற்கெனவே கெட்டுப் போயிருக்கும் இவர்களுடைய பெயர் இன்னம் அடியோடு கெட்டுப்போகுமேயன்றி உள்ளது மறையாது.

சௌந்தரவல்லி : ஆம். மெய்தான். அப்படியானால், தாமதம் ஆக ஆக, கெடுதலும் கெட்ட பெயரும் அதிகப்படுமேயன்றி வேறல்ல. ஆகையால், காலதாமசமில்லாமல், என்னுடைய கலியாணத்தை முடித்துக்கொண்டு இப்போதே நான் விலகிக் கொள்வது தான் உசிதமாகத் தோன்றுகிறது.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : கலியாணத்தை முடித்துக் கொண்டு, பிறகு விலகுவதென்றால், கலியாணத்தின்போது உன் அக்காளும் நீயும் ஒன்றாயிருக்கிறதென்று அர்த்தமாகிறது. கலியாணத்துக்கு யாரும் ஜனங்களே வரப்போகிறதில்லை.

நம்முடைய கலியாணம் அநாதைக் கலியாணமாகத்தான் நடக்கும். என்னுடைய செல்வமென்ன! செல்வாக்கென்ன! என் சொந்த ஜனங்கள் எத்தனை பேர் வருவார்கள்! அதுவுமன்றி எங்களுக்குள் இன்னொரு யோசனையும் இருந்து வருகிறது. என் தங்கையின் கலியாணத்தைப்பற்றி பேச்சு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் சீக்கிரம் அநுசூலமாகவே முடியும்போல இருக்கிறது! அது தக்க பெரிய இடம். அவர்களெல்லோரும் நம்முடைய கலியாணத்திற்கு வருவார்கள். வந்து உன் அக்காளை அவர்கள் கண்டு விசாரணை செய்தால், அதிலிருந்து அவளைப் பற்றிய குப்பையெல்லாம் வெளிக் கிளம்பும். எங்கள் நிலைமை பரம விகாரமாய்ப் போய்விடும்.

சௌந்தரவல்லி : (அளவற்ற மகிழ்ச்சியும் குதூகலமும் அடைந்து):- ஆகா! அப்படியா! புஷ்பாவதியம்மாளுக்கும் கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடாயிருக்கிறதா! நிரம்பவும் சந்தோஷமாயிற்று. அது எந்த இடமோ? மாப்பிள்ளை ஏதாவது உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்களா?

சந்தரமூர்த்தி முதலியார் : அவர்கள் இதே மைலாப்பூரில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மவுண்டு ரோட்டில் ஒரு பெரிய கம்பெனி இருக்கிறது. அந்தக் கம்பெனி சுமார் 10 லக்ஷம் ரூபாய் பெறும். அதைத் தவிர, அவர்களுக்கு இந்த ஊரில் பதினைந்து பங்களாக்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் துரைமார்களுக்கு வாடகைக்கு விடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து மாசம் ஒன்றுக்கு முப்பதினாயிரம் ரூபாய் வாடகை வரும். அவர்களுக்குச் சந்ததி ஒரே பிள்ளைதான் இருக்கிறார். அவர் சீமைக்குப்போய் ஐ.சி.எஸ். பரீட்சையில் தேறி வந்திருக்கிறார். அவருக்கு இந்த ஊரிலேயே மாதம் ரூ. 600 சம்பளத்தில் அஸிஸ்டெண்ட் கலெக்டர் உத்தியோகம் கிடைத்திருக்கிறது. அவருக்கு வயசோ சுமார் இருபத்து நான்குதான் இருக்கும். பார்ப்பதற்கு மன்மதனைப்போல இருப்பார். அவர் எப்போதும் தமாஷாகவும் சந்தோஷமாகவும் குதூகலமாகவும் இருப்பார். அவரைப் பார்த்தால் மகாராஜாவின் குழந்தை மாதிரியே இருக்கும். அவருக்குத்தான் புஷ்பாவதியைக் கொடுக்க முடிவாகி இருக்கிறது - என்றார்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியின் மனத்தில் ஒரு புறத்தில் அபாரமான சந்தோஷம் தோன்றியது; இன்னொரு புறத்தில் ஒருவிதமான பொறாமை தோன்றியது. தனக்கு வாய்த்திருக்கும் புருஷரைவிடப் புஷ்பாவதிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் புருஷர் மகா சிலாக்கியமானவர் என்ற எண்ணம் அவளது மனத்தில் எழுந்தது. சந்தரமூர்த்தி முதலியாரைவிட அவர் தனக்கு அகப்பட்டிருந்தால், தன் மனம் இன்னமும் அதிகமாக சந்தோஷப்படும் என்று அவள் நினைத்தாள். அவளது முகம் உடனே மாறுபட்டது. மனதின் உற்சாகமும் சடக்கென்று குறைந்துபோய்விட்டது. ஆயினும் அவள் தனது மனநிலையை வெளிப்படுத்தாமல் தன்னை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு முன்போலவே அவரிடம் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கி, “ஆ! அப்படியா! நிரம்பவும் சந்தோஷமாயிற்று. புஷ்பாவதியம்மா ஞடைய மேலான மனப்போக்கிற்கும், குணத்தழகுக்கும், அது சரியான இடந்தான். அந்தக் குடும்பத்துக்கு மாப்பிள்ளை ஒருவரைத் தவிர வேறு யாரும் வார்க்காரர் இல்லையாகையால், அவ்வளவு பிரமாதமாக இருக்கும் சம்பத்து முழுதும் புஷ்பாவதியம்மாளுக்குத்தான் வந்து சேரும். பேஷ்! அவர்கள் நல்ல ராஜபோகத்தில் இருப்பார்கள்” என்றாள்.

சந்தரமூர்த்தி முதலியார் : ஆம்; அந்த இடம் எப்பேர்ப் பட்டவருக்கும் வாய்க்கக் கூடியதல்ல. எங்களுக்குக்கூட அது இவ்வளவு சுலபத்தில் கிடைத்திருக்காது. எங்களுடைய பங்களாவும் மைலாப்பூரில் இருக்கிறது. அவர்களுடைய பங்களாவும் அங்கே இருக்கிறது. அவர்களுடைய பெருமைப்பாடு எங்களுக்கும் வெகு காலமாய்த் தெரியும். எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் சாதாரணமான பழக்கம் உண்டு. மாப்பிள்ளைக்கும் எனக்கும் சிநேகமென்றே சொல்ல வேண்டும். என் தங்கையின் புகைப்படமொன்றை நான் ஒரு நாள் என் சட்டைப் பையில் வைத்திருந்தேன். அதை அவர் எடுத்துப் பார்த்து அது யாருடைய படமென்று கேட்டார். அது கலியாணமாகாத என் தங்கையின் படமென்று நான் சொன்னேன். அது முதல் அவருக்கு என் தங்கையின் மேல் ஆசை உண்டாகிவிட்டது. கட்டினால், என் தங்கையையே கட்டுவது; இல்லாவிட்டால், தமக்குக் கலியாணமே வேண்டாமென்று அவர் ஒரே பிடிவாதம் பிடிக்கிறார். அவர்கள்

அந்தக் கலியாணத்தை இன்னம் ஒரு வாரத்திற்குள் வரும் ஒரு முகூர்த்த தினத்தில் முடித்துவிட வேண்டுமென்று எங்களை வற்புறுத்துகிறார்கள். என்னுடைய கலியாணத்தையும் அதையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துச் செய்துவிட வேண்டுமென்பது என்னுடைய அவா. அதற்குத்தான் நான் இவ்வளவு தூரம் பாடுபடுகிறேன். இவ்விடத்திலோ ஒரு பொத்தலை அடைத்தால் ஒன்பது பொத்தல்கள் திறந்து கொள்ளுகின்றன. இந்தக் கலியாணம் சரிப்பட்டால் பார்க்கிறது. இல்லாவிட்டால் அதை மாத்திரம் முன்னால் முடித்துவிடுவதென்றே நாங்கள் தீர்மானித்திருக்கிறோம். உன்னுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்கிறது?

சௌந்தரவல்லி : புஷ்பாவதியம்மாளுடைய புருஷர் வீட்டின் மேம்பாட்டுக்குத்தக்கபடி நாமும் ஆவதற்குப் பதிலாய், எங்கள் வீட்டார் இன்னம் கீழே போய்க் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். எனக்கு இப்போது உண்டாகும் ஆத்திரத்தில் என் அக்காளுக்கு விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொன்றுவிடலாமா என்று கூட என் மனசு எண்ணுகிறது. நாமும் நாலு பேருக்குச் சமதையாய் இருப்பதைவிட்டு அவள் எவனோ ஓர் அன்னக் காவடியைக் கட்டிக்கொள்ள நினைத்து அதற்காக என்னென்ன இழிவான காரியங்களையெல்லாம் செய்கிறாள். சே! அவளுடைய முகத்தில் விழிக்கக்கூட இனி என் மனம் ஒருப்படாது.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : சேச்சே! அந்தக் காரியத்தை மாத்திரம் செய்யாதே. அக்காளைக் கொன்றுவிட்டால், இன்னம் ஒரு வாரத்திற்குள் நாம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் கலியாணம் தடைப்பட்டுவிடும். உனக்கும் உன் தாயாருக்கும் தீட்டு வந்துவிடும். அதுவுமன்றி, எங்களுடன் இவ்வளவு தூரம் சிநேக மாயிருக்கும் இந்தக் குடும்பத்தார் இப்படி அசௌகரியமான நிலைமையில் இருக்கையில் நாங்கள் சந்தோஷமாய்க் கலியாணத்தை நடத்துவதும் சரியல்ல.

சௌந்தரவல்லி : மெய்தான்; இனி நான் எந்த விஷயத்திலும் அவ்விடத்து புத்திமதிப் படியும் யோசனைப் படியும் நடக்கத் தடையில்லை. என் அக்காளுடைய கலியாணம் வரையில் நான் காத்திருப்பது உசிதமல்லவென்று நினைக்கிறேன். காத்திருந்தால், நிலைமை ஒருகால் இன்னம் அதிக கேவலத்திற்கு

வந்தாலும் வந்துவிடுமென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால், புஷ்பாவதியம்மாளுடைய கலியாணத்தோடு சேர்த்து இந்தக் கலியாணத்தையும் நடத்திவிடுவோம்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : உன் அக்காளும் கூட இருப்பாளல்லவா?

சௌந்தரவல்லி : நாளைய தினம் காலையில் அவளை நான் இந்தப் பங்களாவை விட்டுத் துரத்திவிட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன். எங்களுக்கு வண்ணாரப்பேட்டையில் இன்னொரு பங்களா இருக்கிறது. அதில் குடித்தனம் இருந்தவர்கள் போன மாசத்தில்தான் காலிசெய்துவிட்டு எங்கேயோ போனார்கள். வேறே யாரும் வரவில்லை. அக்காள் அங்கே போகட்டும்; அம்மாள் இங்கும் அங்குமாக இருக்கட்டும்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : உங்களுடைய சொத்துக் களெல்லாம், அவர்களிடம் தானே இருக்கின்றன. அவர்கள் கண்ணபிரான் முதலியாருக்கும் வக்கீலுக்கும் கொடுத்து வீண் விரயம் செய்து கொண்டு போனால், அது உனக்கும் நஷ்டந்தானே!

சௌந்தரவல்லி : எங்களுடைய சொத்துகள் பெரும் பாகமும் நகைகளாகவும், புரோநோட்டு லேவா தேவிகளாகவும், பங்களாக்களாகவும் இருக்கின்றன. நகைகளும், தஸ்தாவேஜிகளும் அம்மாளுடைய இரும்புப் பெட்டியில் இருக்கின்றன. இப்போதே போய் கொத்துச் சாவியை எடுத்து நான் பத்திரப்படுத்தி விடுகிறேன். அவர்கள் கேட்டால், கொடுக்க முடியாதென்று சொல்லி விடுகிறேன்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : கோகிலாம்பாள் தன்னுடைய பாதி பாகத்தைக் கொடுக்கும்படி கேட்டால், என்ன செய்வாய்?

சௌந்தரவல்லி : அதெல்லாம் இப்போது முடியாதென்று சொல்லி விடுகிறேன். அவளுடைய சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு மாசம் ஏதாவது ஐம்பது நூறு கொடுப்பதாகச் சொல்லி விடுகிறேன்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : ஆம்; அதுதான் சரியான காரியம்! அவர்கள் வேண்டுமானால் பாக வியாஜ்ஜியம் தொடரட்டும்.

பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். நாளைய தினம் காலையில் நீ இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் இப்போது சொன்னதுபோல முடித்துவிடு. நான் என் தங்கையை அழைத்துப் போவதற்காகக் காலையில் வருவேன். அதற்குமுன் எல்லா வற்றையும் நீ முடித்து விட்டாயென்று என் தங்கை சொல்லும் பட்சத்தில், உன் தாயாருடன் பேசி, உன் கலியாணத்தையும், புஷ்பாவதியின் கலியாணத்தோடு சேர்த்து முடித்துவிட நான் பிரயத்தனம் செய்கிறேன். இதுதான் முடிவான தீர்மானம்.

சௌந்தரவல்லி : (மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் ஆனந்தமும் அடைந்து) சரி; அப்படியே செய்து முடிக்கிறேன். காலையில் தாங்கள் அவசியம் வந்து நம்முடைய கலியாண விஷயத்தை முடிவு கட்டியே தீரவேண்டும்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : சரி; அப்படியே ஆகட்டும். நீ மாத்திரம் சொத்துகளை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு ஏமாறிப் போய்விடாதே. அவர்களுடைய குடுமி உன் கையில் இருக்கும் படியாக நடந்து கொள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி, “இதோ நான் போய் அம்மாளுடைய கொத்துச் சாவியை எடுத்து பத்திரப்படுத்தி விட்டுப் பிறகு படுத்துக் கொள்ளுகிறேன்” என்றாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : இப்போது நீ இங்கே வந்தது புஷ்பாவதிக்குத் தெரியுமா? தெரியாதா?

சௌந்தரவல்லி : நான் இங்கே வருவதற்குமுன் அவர்களுடைய படுக்கைக்குப் போய்ப் பார்த்தேன். அவர்கள் இல்லை. தங்களுடைய கடிதத்தைப் படுக்கையின் நடுவில் வைத்துத் தலையணையை மேலே வைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன் - என்றாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், “சரி; நேரமாகிறது. யாராவது விழித்துக்கொண்டு பார்க்கப் போகிறார்கள். நான் மதிலைத் தாண்டி இப்படியே போய்விடுகிறேன். நீயும் மறைவாக உன் விடுதிக்குப் போ” என்று கூற, இருவரும் ஒருவரையொருவர் பிரேமையோடு பார்த்துவிட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டு பிரிந்து அவ்விடத்தைவிட்டு இரண்டு திக்குகளில் விரைவாக நடந்து சென்றனர்.

அது வரையில் பூச்செடிகளின் மறைவில் ஒளிந்திருந்து அவ்விடத்தில் நிகழ்ந்த சம்பாஷணை முழுதையும் தொடக்கத் திலிருந்து கேட்டுக் கொண்டே இருந்த நமது கோகிலாம்பாளின் மன நிலைமை எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை மனதால் பாவித்துக் கொள்வதே சுலபமானது. அவர்கள் இருவரும் வெகு தூரம் போய் மறைந்து போகிற வரையில், கோகிலாம்பாள் தான் என்ன செய்வதென்பதை அறியாதவளாய் அப்படியே பிரமித்து நின்றாள். தான் செய்த அற்ப தவறு பெரிய மலைபோல் வளர்ந்து, தனது தங்கை தன்னை முற்றிலும் வெறுக்கவும், அன்னிய மனிதரிடம் தன்னையும் தனது தாயையும் தூற்றவும், விஷமிட்டுத் தன்னைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்ற மனப்பான்மையைக் கொள்ளவும், தன்னை விலக்கிவிட்டு அவளது கலியாணத்தை முடித்துக் கொள்ளவும், தங்களது சொத்து முழுதையும் தனது கைவசப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணவும் இடங்கொடுத்துவிட்டதே என்று கோகிலாம்பாள் நினைத்து நினைத்து விவரிக்க இயலாத பெருத்த திகைப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து, “சே! என் மதிப்பு இவ்வளவு கேவல நிலைமைக்கு வந்த பிற்பாடு, நான் இந்த உயிரைச் சுமந்துகூட வாழ வேண்டுமா! என்னால் ஏற்பட்ட அவமானங்கள் தன்னுடைய கண்ணியத்தைப் பாதிப்பதாக சௌந்தரவல்லி நினைப்பது நியாயமான விஷயமே. என்னுடைய நிலைமைதான் இப்படி அலங்கோலத்துக்கு வந்துவிட்டது. அவளாவது நல்ல நிலைமையில் இருந்து நல்ல இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு சேஷமமாகவும் கண்ணியமாகவும் இருக்கட்டும். நான் எப்போது தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்துக் கொண்டேனோ, அப்போதே என் பாகம் உள்பட எல்லாச் சொத்தும் அவளைச் சேர்ந்த மாதிரிதான். நான் அந்தக் கிணற்றில் விழுந்தபோதே இறந்திருந்தால், இந்நேரம் எல்லாவற்றிற்கும் அவளே எஜமானி ஆகியிருப்பாள். ஆகையால் சொத்தைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சமும் கவலையில்லை. எல்லாவற்றையும் அவளே எடுத்துக் கொள்ளட்டும். அவளை ஒன்றையுமறியாத குழந்தை என்று நாம் இதுவரையில் நினைத்தது தவறு. அவள் நிரம்பவும் சூக்ஷ்மமான புத்தியும் சிறந்த பகுத்தறிவும் உடையவளாய் இருக்கிறாள் என்பது இப்போதுதான் தெரிகிறது. இத்தனை

சொந்த ஜனங்களையும் வரவழைத்து எங்களை அவமானப் படுத்தியவள் அவளேயென்பதும் இப்போது தெரிகிறது. இவ்வளவு அபாரமான சாமர்த்தியம் அவளுக்கு இருக்கையில், இனி அவள் தன் காரியங்களையும் குடும்ப காரியங்களையும் தானே கவனித்து நிர்வகிப்பாள் என்பதைப்பற்றி சந்தேகமே இல்லை. ஆகையால், எல்லாவற்றையும் அவளே எடுத்துக் கொண்டு சேஷமமாயிருக்கட்டும். நான் இனி உயிர் வாழ்வதை விட இறப்பதே சர்வ சிலாக்கியமான விஷயம். ஆகையால், என் தீர்மானத்தை நான் மாற்றாமல் எப்படியும் நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். ஆனால் நான் இப்போது கிணற்றில் விழுவதில் ஓர் இடைஞ்சல் இருக்கிறது. இன்னம் ஒரு வாரத்திற்குள் ஒரு முகூர்த்த நாள் இருக்கிறதாம். அதில் இவர்கள் தங்களுடைய கலியாணத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலோடு இருக்கிறார்கள். நாளைய தினம் என்னுடைய பிணம் கிணற்றி லிருந்து அகப்பட்டால், அது கலியாணத்துக்கு ஓர் அபசகுனமாக இருக்கும்! சாவு தீட்டில் கலியாணம் செய்வதும் உசிதமாக இராது. சாவு விழுந்த வீட்டில் கலியாணம் செய்கிறார்களே என்று ஜனங்கள் ஏசுவார்கள். இதையெல்லாம் கருதி, இவர்கள் கலியாணத்தை நிறுத்தும்படி நேரிடும். சொந்தரவல்லிக்கு என் மேலுள்ள ஆத்திரம் இன்னும் அதிகரிக்கும். நான் இறந்துபோன பிறகும் அவள் என்னைச் சபித்துக் கொண்டே இருப்பாள். ஆகையால், நான் இப்போது கிணற்றில் விழுந்து இறப்பதை நிறுத்தி, அவளுடைய கலியாணத்திற்கு மூன்று நான்கு நாட்கள் கழிந்த பிறகு இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிவிடுகிறேன். அதுவரையில் நான் என் அம்மாஸிடம் சாதாரணமாகவே இருக்கிறேன். நான் தற்கொலை செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணியிருப்பதைப் பற்றியாவது, இன்று கிணற்றில் விழுந்தது முதலிய விவரங்களைப் பற்றியாவது, அம்மாள் சிறிதும் சந்தேகியாதபடி நான் நடந்து கொள்ளுகிறேன். அதுவுமன்றி, நான் திரும்பிப்போய் அம்மாளுக்கு எழுதி வைத்திருக்கும் கடிதத்தைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டு வேறொரு கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு, விடியற் காலையில் எழுந்து ஒரு வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு வண்ணாரப் பேட்டைக்குப் போய் விடுகிறேன். இவர்கள் சுயேச்சையாய்க் கலியாணத்தை நடத்திக்

கொள்ளட்டும் என்று பலவாறு எண்ணமிட்ட வண்ணம் பங்களாவை நோக்கி நடந்து செல்லத் தொடங்கவே நடுவழியில், “யார் அது? சௌந்தரா! சௌந்தரா!” என்று சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் வந்த ஒருவர் கேட்ட குரல் உண்டாயிற்று. கோகிலாம்பாள் திடுக்கிட்டு நடுங்கிப் போய் அப்படியே நின்று உற்றுப் பார்த்து, “யார் அது?” என்று வினவினாள். உடனே “நான் தான் புஷ்பாவதி. உன்னுடைய அம்மாளை விட்டுவர இந்நேரம் பிடித்தது. படுக்கையிலிருந்த காகிதத்தைப் பார்த்தேன். நீ தான் வைத்துவிட்டு இங்கே வந்திருக்க வேண்டுமென்று யூகித்துக் கொண்டு, உடனே புறப்பட்டு வந்தேன். இருளில் வழி தெரிய வில்லை. தட்டித்தடுமாறிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தேன்” என்றாள். உடனே கோகிலாம்பாளுக்கு உண்மை விளங்கியது. புஷ்பாவதி தன்னை ஆள் மாறாட்டமாய்த் தனது தங்கையென்று நினைத்து அவ்வாறு பேசுகிறாள் என்பதை நமது கோகிலாம்பாள் உடனே உணர்ந்து கொண்டாள். கொள்ளவே, அவளது நிலைமை நிரம்பவும் துன்பகரமாக முடிந்துவிட்டது. தான் இன்னாள் என்பதை வெளியிட்டால், அந்தக் காலத்தில் தான் பூஞ்சோலைக்கு வந்த காரணத்தை அவளிடம் வெளியிட வேண்டியிருக்கும். அதுவுமன்றி, அதுபோலவே புஷ்பாவதியின் நிலைமையும் துன்பகரமானதாகிவிடும். அந்த அகால வேளையில் அவள் அங்கே வந்ததற்கும், சௌந்தரவல்லியை அவ்விடத்தில் எதிர் பார்த்ததற்கும், அவள் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததாகச் சொன்னதற்கும் புஷ்பாவதி தனக்குச் சமாதானம் கூறவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். புஷ்பாவதிக்கு அத்தகைய துன்பத்தை உண்டாக்க, கோகிலாம்பாள் விரும்பவில்லை; ஆகையால், தான் சௌந்தரவல்லி போலவே நடித்துவிட்டுப் போய்விடவேண்டுமென்ற எண்ணம் கோகிலாம்பாளுக்கு உண்டாயிற்று. ஆனால், தானும் தனது அன்னையும் தனது சொந்தக்காரர்களின் பெயரைக் குறித்துச் சொல்லிவிட்டு, அதன் பயனாக அடைந்த அவமானம் அவளது மனத்தில் உறுத்திக்கொண்டிருந்த தாகையால், தான் மறுபடி பொய் சொல்வது கூடாதென்றும் அவள் நினைத்தாள். தான் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அதிகமாய் மலைத்து நிற்பதற்கு அவகாசமில்லையாதலால், எப்படியாவது ஒரு முடிவைச் செய்ய வேண்டியிருந்ததுபற்றி இரண்டு

கெடுதல்களையும் சீர்தூக்கி, தான் செளந்தரவல்லியென்று நடித்துவிட்டுப் போய்விடுவதே நலமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அதற்குள் புஷ்பாவதி கோகிலாம்பாளண்டை நெருங்கி வந்துவிட்டதன்றி, தணிவான குரலில், “என்ன செளந்தரா! வந்த காரியம் முடிந்ததா? அவர் வந்தாரா? அல்லது அவருக்காகக் காத்திருக்கிறாயா?” என்று கூறிய வண்ணம், கோகிலாம்பாளாது தோளின்மேல் தனது இடக்கரத்தை எடுத்து வாஞ்சையோடு போட்டுக் கொண்டாள்.

பகற் காலத்திலேயே எவரும், அந்தச் சகோதரிகள் இருவருடைய வேறுபாட்டையும் கண்டுபிடிப்பது துர்லபமாயிருக்கும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்ட விஷயமாதலால், இரவில் அது முற்றிலும் சாத்தியமில்லாத காரியமாயிருந்தது. ஆகவே, புஷ்பாவதி அவளது பக்கத்தில் வந்து அவளைப் பார்த்தும், அவள் கோகிலாம்பாள் என்று சந்தேகிக்க இயலாமல் போய்விட்டது. அதுவுமன்றி, அவள் தங்கை அவ்விடத்தில் இருப்பாளென்று எதிர்பார்த்தாளேயன்றி, அக்காளும் வந்திருப்பாளென்று சிறிதும் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆதலால் புஷ்பாவதியும் அவளை செளந்தரவல்லியென்றே நினைத்து அவளிடம் நிரம்பவும் தாராளமாகவும், அன்னியோன்னிய பாவமாகவும் நடந்துகொள்ள ஆரம்பித்தாள். புஷ்பாவதி தன்னிடம் அதற்கு முன் அவ்வாறு நடந்து கொண்ட தில்லையானாலும், சந்தர்ப்பத்தைக் கருதிக்கோகிலாம்பாள் தனது கிலேசத்தை வெளியிடாமல் ஜாக்கிரதையாகவே இருந்ததன்றி, சற்று நேரத்திற்குமுன் நேர்ந்த சந்திப்பு, சம்பாஷணை, தீர்மானம் முதலிய வரலாறு முழுதையும் அப்படியே எடுத்துக் கூறிவிட்டு, புஷ்பாவதிக்குத் தக்க பெரிய இடத்தில் கலியாணமாகப் போவதைப் பற்றித் தான் பரம சந்தோஷமடைவதாகவும் கூறி, அவளை அழைத்துக்கொண்டு பங்களாக் கட்டிடம் வரையில் வந்தாள். புஷ்பாவதி, “அம்மா! செளந்தரா! நான் உன்னை உன்னுடைய படுக்கையறையில் கொண்டுவந்து விட்டுப் பிறகு என் படுக்கைக்குப் போகிறேன்” என்றாள்.

அப்பொழுது செளந்தரவல்லி அநேகமாய்த் தனது படுக்கையறையை அடைந்து சயனித்துக் கொண்டிருக்கலாமென்று கோகிலாம்பாள் நினைத்து, “அம்மா! புஷ்பாவதி! நாம் இருவரும் இந்த அகால வேளையில் எங்கேயோ போய்விட்டு வருகிறோ

மென்பதை யாராவது தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். ஆகையால், இனி நாம் பிரிந்து தனித்தனியாய்ப் போவதே நல்லது” என்று கூற, புஷ்பாவதியும் அதை ஆமோதித்தாள். அதுபோலவே அவர்களிருவரும் தனித்தனியாய்ப் பிரிந்து பங்களாவிற்குள் போய்ச் சேர்ந்து தன் தன் படுக்கையை அடைந்தனர். கோகிலாம் பாளுக்கு முக்கியமான ஒரு விஷயம் மாத்திரம் நிரம்பவும் திருப்தி கரமாக இருந்தது. இரவில் தனிமையில் தனது தங்கை சுந்தர மூர்த்தி முதலியாரைச் சந்தித்த சமயத்தில் அவள் வரம்பு மீறித் தனது பிரியத்தைக் காட்டாமல் மரியாதையாகவே தூரத்தில் நின்று வியவகாரத்தை மாத்திரம் கவனித்துக் கொண்டு வந்ததைக் காண, கோகிலாம்பாள் தன்னைக் காட்டிலும், தனது தங்கை அந்த விஷயத்தில் மெச்சதற்குரியவள் என்று நினைத்தாள். அவ்வாறு நினைத்த வண்ணம், அவள் அதற்கு முன் தனது தாய்க்கு எழுதி வைத்திருந்த கடிதத்தை எடுத்துக் கிழித்தெறிந்து விட்டு வேறு காகிதத்தில் அடியில் வருமாறு எழுதலானாள்:-

தேவரீர் அம்மாள் அவர்களுடைய பொற்பாத கமலங்களில் புதல்வி கோகிலாம்பாள் அனந்தகோடி சாஷ்டாங்க தெண்ட னிட்டு எழுதுவது. கால வித்தியாசத்தினாலும், புத்திக் குறை வினாலும் செய்யப்பட்ட ஓர் அற்ப குற்றம் மலைபோல வளர்ந்து பெருத்த மானபங்கத்தையும், தூஷணையையும் உண்டாக்கிவிட்டது. இப்போது ஏற்பட்டுள்ள நிலைமையைச் சீர்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்து, நாம் ஏதாவது பரிகாரத்தைத் தேடினால், அதுவும் ஒன்று கிடக்க ஒன்றாய் முடிந்து, உள்ளதைக் காட்டிலும் அதிகமான துன்பத்தையே உண்டாக்கினாலும் உண்டாக்கலாமென்று நான் நிரம்பவும் அஞ்சுகிறேன். ஆகவே, என்னைப் பற்றிய யோசனையை நாம் இப்போது கொள்வதை விட்டு, நம்முடைய சௌந்தராவின் எதிர்கால கேஷமத்தையும் வாழ்க்கையையும் இப்போது முக்கியமாயும் அவசரமாயும் கவனிப்பது அத்யாவசியமான காரியமென்று நினைக்கிறேன். என் சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட தலைகுனிவு நீங்க, இன்னம் வெகுகாலம் பிடிக்குமென்பது என் அபிப்பிராயம். சௌந்தராவுக்கு இப்போது கிடைத்துள்ள வரனைவிட்டு, நாம் வேறொருவரைத் தேடினாலும், இந்த நிலைமையில் அது எளிதில் கைகூடுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆகவே, ஏற்கெனவே கிடைத்துள்ள இடம்

தவறிப் போகாமல், நாம் அந்தக் காரியத்தை அதிசீக்கிரத்தில் முடித்துவிடுவதே உசிதமென நினைக்கிறேன். செளந்தராவுக்கும் அந்த இடமே பிடித்திருப்பதோடு, அதைவிட்டு இனி வேறு எந்த இடத்தையும் அவள் விரும்பமாட்டாள் என்பதும் நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அவர்களும் செளந்தராவின் கலியாணத்தை முன்னால் முடித்துக் கொள்ள ஆவலுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதும் பரிஷ்காரமாகத் தெரிகிறது. அதுவுமன்றி, புஷ்பாவதியம்மாளுக்குக் கலியாணத்திற்கு ஏற்பாடு ஆகியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இன்னம் ஒரு வாரத்திற்குள் ஒரு முகூர்த்த நாள் இருக்கிறதாம். அதில் இரண்டு கலியாணங்களையும் சேர்த்து நடத்திவிட வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கருத்தென்பதும் தெரிகிறது. இது விஷயமாய் நாளைய தினம் காலையில் புஷ்பாவதியம்மாள் உங்களிடம் பிரஸ்தாபிப்பார்களென்று நான் நம்புகிறேன், தாங்கள் எவ்வித ஆட்சேபணையும் சொல்லாமல் முழு மனசோடு அதை ஏற்றுக்கொண்டு, கலியாணத்திற்கு ஆகவேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் ஆயத்தம் செய்யுங்கள். இந்தச் சமயத்தில் நான் நம்முடைய பங்களாவில் இருப்பது உசிதமல்லவென்று நான் நினைக்கிறேன். ஆகவே, விடியற் காலையில் நான் புறப்பட்டு நம்முடைய வண்ணாரப்பேட்டை பங்களாவுக்குப் போய் அங்கே இருந்து வருகிறேன். கலியாணத்துக்கு நான் இல்லையே என்று நினைக்காமல், காரியத்தை முடியுங்கள். செளந்தராவின் சேஷமே பிரதான மன்றி, நான் கலியாணத்திற்கு வராமல் இருப்பது, ஒரு பொருட்டல்ல. அதனால் கெடுதல் ஒன்றும் இல்லை. நன்மை அதிகமாய் ஏற்படும். நான் எல்லாவற்றையும் தீர யோசித்துப் பார்த்தே இந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறேன். என்னைப் பற்றித் தாங்கள் வருந்தாமல் பிரதானமான காரியத்தை நிறைவேற்றி வையுங்கள். நம்முடைய செளந்தரா மகா சூக்ஷ்மமான புத்தியும் விவேகமும் உடையவள்; நம்முடைய குடும்ப விவகாரங்களை நடத்தும் திறமையும் அவளிடம் பூர்த்தியாக அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே, இதுவரையில் நாம் ஏற்றுவந்த பொறுப்பையெல்லாம் அவளிடமே விட்டுவிடுங்கள்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். சிறைச்சாலையில் இருப்பவர் விஷயமாய்த் தாங்கள் இனி எவ்வித முயற்சியும்

எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்; இனி நீங்கள் சௌந்தராவின் கலியாண சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளிலேயே தாங்கள் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டுமன்றி, மேலே குறித்த விஷயத்தில் தாங்கள் கொஞ்சமும் கவனம் செலுத்த வேண்டியதே இல்லை. நாளை தினம் காலையில், நம்முடைய வக்கீல் ஐயா வருவார்கள். அவர்களைத் தாங்கள் வண்ணாரப்பேட்டை பங்களாவுக்கு அனுப்பி வைப்பீர்கள். என்னிடம் இப்போது கையில் ரொக்கமாக ஆயிரம் ரூபாய் இருக்கிறது. அதை நான் என் தற்காலச் செலவுக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் நேரில் தங்களிடம் பேசித் தங்களுடைய அநுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு போக வேண்டியதே ஒழுங்கான காரியமானாலும், பொழுது விடிந்த பிறகு இங்கே இருந்து நம்முடைய வேலைக்காரர் களுடைய முகத்தில் விழிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆகையால், நான் இம்மாதிரி விடியற்காலையிலேயே போகிறேன். இந்தப் பிழையைத் தாங்கள் பொறுத்தருள வேண்டும்.

மற்றவை பின்னால்,

இங்ஙனம் தங்களிடம் அடியந்த
பயபக்தியையுடைய தங்கள் குமாரி,
கோகிலா

— என்று எழுதப்பட்ட கடிதத்தை அவள் படித்து உரைக்குள் போட்டு ஒட்டி, மேல் விலாசமெழுதி, அதை எடுத்துக்கொண்டு சந்தடி செய்யாமல் தனது தாயின் சயன அறைக்குப் போய், அந்த அம்மாள் காலையில் எழுந்தவுடன் பார்க்கத்தக்க இடத்தில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து தனக்குத் தேவையான ஆடையா பரணங்களையும், மற்ற சில்லரை சாமான்களையும் எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டி வைத்துவிட்டு, அவளிடம் நிரம்பவும் பிரியம் உடையவளான ஒரு தாதியை எழுப்பி, விடியற்காலம் ஐந்து மணிக்கு முன்பே, வண்டி தயாரிக்கப்படுவதற்குத் தக்க ஏற்பாட்டைச் செய்துவிட்டு தனது சயனத்தில் படுத்துக் கொண்டே இருக்க, அந்த இரவு வெகு சீக்கிரத்தில் கழிந்து போனதாகத் தெரிந்தது. விடியற்கால வேளை வந்தது. வேலைக் காரி வந்து வண்டி ஆயத்தமாயிருப்பதாய்க் கூற, கோகிலாம்பாள் தனது மூட்டையை அந்த வேலைக்காரி எடுத்துக் கொண்டு வரச்

செய்து, அவளுடன் வண்டிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். சேர்ந்தவள் அந்த வேலைக்காரியையும் தன்னோடு கூட வண்டியில் உட்கார வைத்துக்கொள்ள, வண்டி புறப்பட்டு ஒரு நாழிகை காலத்தில் வண்ணாரப்பேட்டை பங்களாவிற்குள் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது.

கோகிலாம்பாளையம் நம் அவ்வளவோடுவிட்டு, புரையாடல் பங்களாவில் நடந்த சம்பவங்களைக் கவனிப்போம். பொழுது விடிய, பூஞ்சோலையம்மாள் தனது படுக்கையை விட்டுமுந்த சமயத்தில், எதிரே இருந்த கடிதம் அவளது திருஷ்டியில் பட்டது. அந்த அம்மாள் மிகுந்த வியப்பும், ஆவலும் கொண்டு அதை எடுத்துப் பிரித்துப் படித்துப் பார்க்க, விஷயம் தெரிய வந்தது. திடீரென்று கோகிலாம்பாள் அவ்விதமான தீர்மானங்களைச் செய்து பூஞ்சோலையம்மாளுக்கு மனத்திற்கு மிகுந்த சஞ்சலத்தையும் வருத்தத்தையும் கொடுத்து வியப்பை உண்டாக்கியது. ஆனாலும், சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து யோசனை செய்தபின், கோகிலாம்பாளையம்மாள் யோசனைகள் யாவும் யுக்தமானவையாகவே பட்டன. ஆகவே, தான் அவளது விருப்பத்தின்படியே சகலமான காரியங்களையும் நடத்துவதென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட வளாய் வெளியிற்சென்று தனது காலகை கடமைகளை முடித்துக் கொள்வதில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தாள்.

முதல் நாள் இரவில் பூங்காவில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை விட்டுப் பிரிந்த செளந்தரவல்லியம்மாள் மிகுந்த குதூகலமும், மனவெழுச்சியும் கொண்டவளாய் நிரம்பவும் விசையாக நடந்து பங்களாக் கட்டிடத்தையடைந்து தனக்கும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கும் நடந்த சம்பவங்களையின் விவரத்தையெல்லாம் தான் உடனே புஷ்பாவதியிடம் கூறவேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டவளாய் அவளது சயன அறைக்குப் போய்ப் பார்த்தாள். அவள் அதற்குச் சில நிமிஷங்களுக்கு முன்பு தான் வேறு வழியாகப் பூஞ்சோலைக்குள் போய்விட்டமையால், அந்த அறை காலியாக இருந்தது. ஆனால், தன்னால் வைக்கப்பட்ட காகிதம் மாத்திரம் காணப்படவில்லை. அதன்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த தலையணை வெகு தூரத்திற்கப்பால் நகர்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. புஷ்பாவதி வந்து கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தன்னைத் தேடிக்கொண்டு பூஞ்சோலைக்காவது போயிருக்க

வேண்டும் அல்லது மறுபடி தனது தாயினிடமாவது போயிருக்க வேண்டுமென்று அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். இரண்டிடங்களில் எதற்குப் போயிருந்தாலும், புஷ்பாவதி சயனித்துக் கொள்வதற்குள் எப்படியும் தனது சயன அறைக்கு வந்தே பிறகு தூங்கப்போவாளென்று சௌந்தரவல்லி நினைத்து, அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்த் தனது தாய் வழக்கமாகக் கொத்துச் சாவியை வைக்கும் இடத்தையடைந்து, ஓசை செய்யாமல் அதை எடுத்துக்கொண்டு நேராகத் தனது சயன அறைக்குச் சென்று அதைத் தனது மேஜைக்குள் வைத்துப் பூட்டித் திறவுகோலைத் தனது கழுத்துச் சரட்டில் பத்திரமாக முடிந்துகொண்டு பஞ்சணையில் படுத்தாள். படுத்தவள் அபாரமாகப் பொங்கியெழுந்த பல வகைப்பட்ட உணர்ச்சிகளால் உலரப்பட்டவளாய் வெகு நேரம் வரையில் விழித்துக்கொண்டே படுத்திருந்து முடிவில் நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். ஆழ்ந்தவள் பொழுது விடிந்தவுடன் விழித்துக்கொண்டு எழுந்தாள். எழுந்தவுடன் அவளுக்குப் புஷ்பாவதியைப் பற்றிய நினைவே முதலில் உண்டாயிற்று. அவள் முதல் நாளிரவில் தன்னிடம் வராமலே இருந்துவிட்டது சௌந்தரவல்லிக்கு நிரம்பவும் ஆச்சரியகரமாகவும் சந்தேகாஸ்பதமாகவும் இருந்தது. ஆகையால், அதன் காரணமென்னவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவும், முதல் நாளைய சந்திப்பின் விவரங்களை அவளிடம் சொல்லவும் ஆவல் கொண்டவளாய் அவள் உடனே தனது சயனத்தை விட்டெழுந்து நேராகப் புஷ்பாவதி சயனித்திருந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். புஷ்பாவதி அதற்கு முன்னரே தனது காலைக் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு தனது தமயனாரது வருகையை ஆவலோடு எதிர் பார்த்தவளாய் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் தனது கலியாணத்தைப் பற்றியும் தனக்கு ஏற்படப்போகும் மனமகனது ஒப்பற்ற சிறப்புகளைப் பற்றியும் இன்பகரமாக எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்க, அப்பொழுது அவ்விடத்தை அடைந்த சௌந்தரவல்லி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து ஆசையோடு புஷ்பாவதியைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, “புஷ்பாவதி! என்ன இவ்வளவு பராமுகம்? புது சம்பந்தம் ஏற்பட ஏற்பட, பழையதெல்லாம் புளித்துப் போனதா என்ன?” என்று வேடிக்கையாக வினவினாள். அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதி திடுக்கிட்டு நிரம்பவும் நயமாகவும் வாஞ்சையாகவும்

பேசத் தொடங்கி, “ஏன் சௌந்தரா அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நான் என்ன தவறு செய்தேன்? ஒன்றுமில்லையே?” என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி புன்னகை செய்த வண்ணம், “தவறு ஒன்றும் செய்யவில்லை. நான் உன் படுக்கையின் மேல் வைத்திருந்த கடிதத்தை நீ பார்த்திருப்பாயே. அதற்குமேல் என்ன நடந்த தென்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? நான் பூஞ்சோலையில் உன் தமயனாருடன் பேசி அவரை அனுப்பி விட்டுத் திரும்பியபின் நேராக இங்கே வந்து பார்த்தேன். நீ இங்கே இல்லை. நீ எப்படியும் என்னிடம் வந்துவிட்டே படுத்துத் தூங்குவாயென்று நினைத்து நான் நேற்றிரவு எவ்வளவு நேரம் விழித்துக் கொண்டிருந்தேன் தெரியுமா!” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட புஷ்பாவதி திடுக்கிட்டு பிரமித்துப் போய், “என்ன! என்ன! நான் உன்னைப் பார்க்கவில்லையா! நீ சொல்வது நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! வேண்டுமென்றே தமாஷ் பண்ணுகிறாயாயென்ன!” என்றாள்.

சௌந்தரவல்லியும் பிரமிப்பும் குழப்பமும் அடைந்து, “என்ன புஷ்பாவதி அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நான் நிஜத்தைத் தானே சொல்லுகிறேன்” என்றாள்.

புஷ்பாவதி முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்த வியப்பும் கலக்கமும் அடைந்து, “என்ன சௌந்தரா! நீ நிஜத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்கிறாய்! நேற்று ராத்திரி நான் உன்னைப் பார்க்கவில்லை என்கிறாயே!” என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி : ஆம், பார்க்கத்தான் இல்லை. நீ என்னைப் பார்த்ததாகவா சொல்லுகிறாய்! இதென்ன பெரிய அதிசயமாயிருக்கிறதே! எப்போது எந்த இடத்தில் நீ என்னைப் பார்த்தாய்?

புஷ்பாவதி : (அத்யந்த ஆச்சரியத்தோடு) என்ன சௌந்தரா! உன் அம்மாளை நான் அவர்களுடைய படுக்கைக்கு அனுப்பி விட்டு, இங்கே வந்தேன்; வந்து, நீ வைத்திருந்த கடிதத்தைப் பார்த்தேன். உடனே நானும் புறப்பட்டு, அந்தக் கிணறு இருந்த இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு வந்தேன். நீங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் புதுமோகத்தில் பார்க்கிறபடியால், நான்

உடனே வந்து உங்களுடைய சந்தோஷத்தைக் கெடுக்கக் கூடா தென்றும், கடைசியில் வந்து சேர்ந்துகள்ளலாமென்றும் நினைத்துத் தயங்கித் தயங்கி மெதுவாக வந்தேன். எனக்கு வழியும் தெரியவில்லை. எதிரில் நீ மாத்திரம் வந்தாய். என் தமயனார் உன்னுடன் பேசிவிட்டுப்போய் விட்டதாக நீ சொன்னாய். நாமிருவரும் திரும்பி பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்தோமே! அப்படி இருக்க, நீ ஒன்றையும் அறியாதவள்போல, என்னிடம் தமாஷ் பண்ணுகிறாயே!

சௌந்தரவல்லி : (முற்றிலும் பிரமித்து ஸ்தம்பித்துப் போய்) என்ன புஷ்பாவதி! நீ சொல்வது பிரமாணமான சங்கத்தானா அல்லது நீ தான் என்னிடம் தமாஷ் செய்கிறாயா?

புஷ்பாவதி : நான் சொல்வது பிரமாணமான சங்கதி. நான் உன்னிடத்தில் விளையாடுவேனா!

சௌந்தரவல்லி : அப்படியானால், நீ வேறே யாரையோ கண்டு, நானென்று தப்பாக எண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நான் உன் தமையனாரை அனுப்பிவிட்டு நேராய் என் அறைக்குப் போய்விட்டேன். யாரையும் நான் சந்திக்கவில்லையே!

புஷ்பாவதி : என்ன ஆச்சரியம் இது! வேறே மனிதராய் இருந்தால் ரூபம், உயரம், பருமன், குரல் எல்லாம் எப்படி ஒத்துக் கொள்ளும்.

சௌந்தரவல்லி : அப்படியானால், அது என் அக்காளாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அவள் எதையாவது உத்தேசித்துக் கொண்டு பூஞ்சோலைக்கு வந்திருப்பாள். அவளை நீ கண்டு நானென்று ஆள்மாறாட்டமாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பாய்.

புஷ்பாவதி : நான் “சௌந்தரா” என்று கூப்பிட்டேன். அவள் உன்னைப் போலவே நடந்துகொண்டு, உனக்கும், என் தமையனாருக்கும் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் சொன்னாளே!

சௌந்தரவல்லி : ஆ! அப்படியா! அவள் சொன்ன சங்கதிகளையெல்லாம் சொல் பார்க்கலாம் – என்றாள். உடனே புஷ்பாவதி கோகிலம்பாளால் கூறப்பட்ட விவரங்கள் முழுதையும் அப்படியே தெரிவித்தாள். அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி சகிக்க வொண்ணாத வியப்பும் ஆத்திரமும் அடைந்து, “என்ன

வேடிக்கை இது! நாங்கள் பேசியதையெல்லாம் அவள் அப்படியே சொல்லி இருக்கிறாளே! அவள் வந்து பக்கத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருந்து எங்கள் சம்பாஷணையை முதலிலிருந்து கடைசி வரையில் கேட்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறதே! அங்கே வேறே யாருமில்லையென்றும், இது இந்த உலகத்தில் யாருக்கும் தெரிந்திருக்கா தென்றும்ல்லவா நான் நினைத்திருந்தேன். அவள் பெருத்த திருட்டுத்தனமல்லவா செய்திருக்கிறாள். யோசித்துப் பார்க்கும் பட்சத்தில், உன் தமையனாருடைய கடிதத்தை அவள் எப்படியோ பார்த்துவிட்டு, நாங்கள் பேசுவதைக் கேட்க வேண்டுமென்று வந்து ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறதே. அப்படியானால் அவள் உன்னுடைய படுக்கைக்கு ஏதோ கருத்தோடு வந்திருக்கிறாள். அங்கே கடிதம் இருந்ததைப் பார்த்திருக்கிறாள்; உடனே பூஞ்சோலைக்கு வந்து ஒளிந்து கொண்டிருந்து சங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் வந்த வழியில் நீ போனாய் போலிருக்கிறது. அவளைக் கண்டு, நீ உடனே நானென்று நினைத்து என் பெயரைச் சொல்லி அழைத்திருக்கிறாய். நாங்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கிறதை வைத்துக் கொண்டு அவள் உன்னிடம் சாமர்த்தியமாக நடந்து உன்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

புஷ்பாவதி : அப்போது ஏமாற்றினதால் என்ன வந்து விட்டது. எப்படியும் நாம் ஒருவரையொருவர் பார்க்க மாட்டோமா! இதைப்பற்றிப் பேச மாட்டோமா! அப்போது உண்மை தெரியாமல் போய் விடுமா! இதெல்லாம் என்ன தந்திரத்தில் சேர்ந்தது!

சௌந்தரவல்லி : இது நல்ல தந்திரந்தான். இல்லா விட்டால், அவள் எதற்காக அங்கே வந்தாள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்ல்லவா. நீயும் அங்கே போன காரணத்தையும், “சௌந்தரா”வென்று என்னைக் கூப்பிட்ட காரணத்தையும் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். தான் இன்னாள் என்று அவள் சொல்லிக் கொள்ளாதது உங்கள் இருவருக்குமே நல்லதாக முடிந்தது. பார்த்தாயா, அவர்களுடைய திருட்டுத் தனத்தை! தாயும் மகளும் நேற்றுக் காலையில் திருட்டுத்தனமாய் நடந்ததற்குப் பட்ட பங்கம் போதாதா! மறுபடி அவளுடைய கோணல் புத்தி போகவில்லையே!

புஷ்பாவதி : அப்படியானால் கோகிலாம்பாள் சங்க்தியை யெல்லாம் அம்மாளிடம் சொல்லிக் கோள் நெருப்பு மூட்டி இருப்பாள். என் பேரில்கூட அம்மாள் இனி சம்சயம் கொள்வது நிச்சயம்.

சௌந்தரவல்லி : அம்மாள்தான் உன்னை என்ன செய்ய முடியும்; கோகிலாதான் என்ன செய்ய முடியும். ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இவர்களுடைய அண்டை அயலில் நீ குடியிருக்கிறாயா அல்லது சாப்பாட்டுக்குத்தான் நீ இவர்களுடைய கையை எதிர்பார்த்து நிற்கிறாயா? - என்றாள்.

உடனே புஷ்பாவதி சிறிதுநேரம் ஆழ்ந்து யோசனைசெய்து, “சரி; இருக்கட்டும். நான் ஒன்றையும் அறியாதவள் போலவும் சாதாரணமாய்ப் போகிறவள் போலவும் அம்மாளிடம் போய், நான் எங்கள் வீட்டுக்குப்போக அநுமதி கேட்டுப் பார்க்கிறேன். தாயும் பெண்ணும் என்ன நிதானத்தில் இருக்கிறார்களென்பது உடனே தெரிந்துபோகும். அதைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து சேருகிறேன்” என்று கூற, சௌந்தரவல்லி அதை ஆமோதித்தாள். உடனே புஷ்பாவதி அவ்விடத்தைவிட்டுப் பூஞ்சோலையம்மாள் இருந்த இடத்தை நோக்கிச் செல்ல, சௌந்தரவல்லி மறுபடி தனது சயன அறையை அடைந்தாள். அடைந்தவள் தனது தாயும், அக்காளும் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, என்னென்ன ஏற்பாடுகளுடன் இருக்கிறார்களோ என்பதைப் பற்றியும், தான் தனது அக்காளை எப்படி வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றுவதென்பதைப் பற்றியும் சிந்தனை செய்து, மிகுந்த கவலையும் கலவரமும் அடைந்தவளாய்ப் புஷ்பாவதியின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவளிடம் தனது தாய் எவ்விதமான செய்தி சொல்லியனுப்புகிறாளோ என்று கவலையுற்றவளாய் அடிக்கடி கடிகாரத்தைப் பார்ப்பதும் யோசனை செய்வதுமாய் இருந்தாள். தனது கலியாண ஏற்பாட்டை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு சந்தரமூர்த்தி முதலியார் அன்று காலையில் மறுபடி வருவதாகக் கூறிச் சென்றார். ஆதலால், அவரது வருகையையும் அவள் மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்துத் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் புஷ்பாவதி மிகுந்த சந்தோஷமும் குதூகலமும் அடைந்தவளாய்ப் புன்னகை தவழ்ந்த முகத்தோடு விரைவாக அங்கு ஓடிவந்தாள். வந்தவள், “சௌந்தரா! சௌந்தரா!

உனக்குக் கொஞ்சமும் பிரயாசையில்லாதபடி எல்லாக் காரியமும் உன்னிஷ்டப்படியே முடிந்துவிட்டது! கோகிலாம்பாள் நேற்று இரவில் பூஞ்சோலைக்கு வந்து நீங்கள் பேசியதைக் கேட்டது சகல விதத்திலும் நல்லதாகவே முடிந்தது” என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லி திடுக்கிட்டு மிகுந்த ஆவலுடன், “ஆ! அப்படியா! என்ன விசேஷம் புஷ்பாவதி?” என்றாள்.

உடனே புஷ்பாவதி, “கோகிலா விடியற்காலமேயே புறப்பட்டு வண்ணாரப்பேட்டை பங்களாவுக்குப் போய் விட்டாளாம். அவள் இனி இந்தப் பங்களாவுக்கே வரப்போகிறதில்லையாம்; உன்னுடைய கலியாணத்தை நம்முடைய இஷ்டப்படி உடனே முடித்துவிடும்படியும், உங்கள் வீட்டுச் சகலமான சொத்துக்களையும் நிர்வாகத்தையும் உன் வசம் ஒப்புவித்து விடும்படியும் அம்மாளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு அவள் அம்மாளுக்குக் கூட தெரியாதபடி விடியற்காலையிலேயே புறப்பட்டுப் போய் விட்டாளாம்” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி மனம்கொள்ளாக் களிப்பும், பூரிப்பும் அடைந்து, “ஆ! அப்படியா! இதெல்லாம் நிஜந்தானா அல்லது வேடிக்கைக்காக நீயே இப்படிச் சொல்லுகிறாயா? இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது? அம்மாள் இப்படிப்பட்ட குடும்ப விஷயங்களையெல்லாம் இலேசில் வெளியிடக் கூடியவர்களல்லவே!” என்றாள்.

புஷ்பாவதி, “நான் போனபோதே அம்மாள் இன்று என்னோடு சரியாய்ப் பேசமாட்டார்களென்று நினைத்துக் கொண்டே போனேன். அதற்கு மாறாகவே எல்லாம் இருந்தது. முதலில் அம்மாளுடைய முகம் ஏதோ விசனத்தையும் வியாகுலத்தையும் காட்டியதாக இருந்தது. ஆனால் அம்மாள் என்னைக் கண்டவுடனே, திடீரென்று மாறுபட்டு இதற்குமுன் என்னிடம் எவ்வளவு வாஞ்சையாகவும் மதிப்பாகவும் நடந்து கொள்ளுவார்களோ அதைவிடப் பன்மடங்கு அதிக பிரியமாகவும் மரியாதையாகவும் நடந்து என்னை வரவேற்றதன்றி, கோகிலாம்பாள் எழுதி வைத்துப் போயிருக்கும் கடிதத்தையே அவர்கள் என்னிடம் காட்டினார்கள். காட்டியதன்றி, அதில் எழுதப்பட்டு இருப்பது போலவே தாம் நடக்க ஸித்தமாய் இருப்பதாகச்

சொல்லி அந்த விவரம் முழுதையும் உடனே வந்து உனக்குத் தெரிவிக்கும்படியாகவும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்” என்று கூறி, கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த சங்கதிகள் அனைத்தையும் அப்படியே ஒரெழுத்து விடாமல் தெரிவித்தாள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி அபாரமான குதூகலமும் பூரிப்பும் ஆனந்தப் பெருக்குமடைந்து, அப்பொழுதே சகலமான அதிகாரங்களையும் தலைமையையும் வகித்துவிட்டவள்போல ஆய்விட்டாள். அவள் உடனே புஷ்பாவதியை நோக்கி, “கோகிலா நல்ல புத்திசாவி. ஆகையால் முன்னெச்சரிக்கை அடைந்து தப்பினாள். இப்படிச் செய்யாவிட்டால், தான் என்னிடம் அகப்பட்டு மேன்மேலும் மானபங்கப்பட வேண்டியிருக்கும் என்பதை அவள் தெரிந்து கொண்டு ஓடியே போய்விட்டாள். போகட்டும். நல்ல காரியம் செய்தாள். என் வேலையை அவள் சுலபமாக்கினதைப் பற்றித்தான் நான் இப்போது முக்கியமாய் சந்தோஷப்படுகிறேன்” என்றாள்.

உடனே புஷ்பாவதி, “ஆமம்மா மெய்தான்” என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி, “சரி; எனக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட நிபந்தனை களெல்லாம் நிறைவேறிப் போயின. இனி உங்களால் ஆகவேண்டிய காரியந்தான் பாக்கி. அதை நீ தான் துரிதப்படுத்தி முடிக்க வேண்டும். இப்போது உன் தமயனார் வருவார்களல்லவா. அவர்களிடம் நீயே எல்லா விஷயங்களையும் விவரமாகச் சொல்லி, உன் கலியாணத்தோடு என் கலியாணத்தையும் முடிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்யும்படி முயற்சியெடுத்துக் கொள். எனக்கு அவ்வளவாக அநுபோகம் இல்லை. எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் நீயும் உன் தமயனாருமே கலந்து யோசித்துச் செய்யுங்கள். உங்கள் வீடு வேறு, இது வேறு என்ற வித்தியாசத்தை இனி நீங்கள் பாராட்டக் கூடாது. செலவுக்கு எவ்வளவு பணத்தொகை தேவையானாலும், அதை நான் உடனே கொடுக்கிறேன். இதற்கு முன் என் அக்காளுடைய நிச்சயதார்த்த கலியாணத்திற்கு என்னென்ன ஏற்பாடுகளும், அலங்காரங்களும் நடந்தனவோ அவைகளுக்கு மேல் நூறு மடங்கு அதிக சிறப்பாகவும் விமரிசையாகவும் எல்லாம் நடக்க வேண்டும். எப்படியாவது முயற்சி செய்து எங்களுடைய

சொந்த ஜனங்கள் யாவரும் நம்முடைய கலியாணத்திற்கு வரும்படி செய்ய வேண்டும். அதையும் நீ உங்கள் தமயனாரிடம் சொல்ல வேண்டும். இனி நீயும் உன் தமயனாரும் இப்போது முதல் இங்கேயே இருந்தால் தான், இன்னம் ஏழெட்டு தினங்களுக்குள் எல்லா முஸ்தீபுகளையும் செய்வதற்கு அவகாசம் சரியாயிருக்கும்” என்றான்.

அவ்வாறு அவள் கூறி வாய் மூடுமுன் வெளியிலிருந்து ஒரு வேலைக்காரன், “அம்மா!” என்று நிரம்பவும் வணக்கமாகக் கூப்பிட்டான். சௌந்தரவல்லி, “யார் அது? என்ன சங்கதி?” என்றாள். வேலைக்காரன் மெதுவாகத் தலையை நீட்டி, “மைலாப்பூரிலிருந்து இந்த அம்மாளுடைய தமயனார் வந்திருக்கிறார்கள்” என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே சௌந்தரவல்லி கட்டிலடங்காக்களிப்பும் மனவெழுச்சியும் அடைந்து வேலைக்காரனை நோக்கி, “சரி; இந்த அம்மாள் நேற்று ராத்திரி படுத்துக் கொண்டிருந்தார்களல்லவா; அந்த அறைக்கு அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போ; அம்மாள் இதோ வருகிறார்கள்” என்றாள். உடனே வேலைக்காரன் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட்டான். சௌந்தரவல்லியைவிடப் பன்மடங்கு அதிகரித்த மனவெழுச்சியும், ஆவலும் கொண்ட புஷ்பாவதி, “சரி; நானும் போகிறேன்” என்று கூறிய வண்ணம் எழுந்து நடந்தாள். உடனே சௌந்தரவல்லி அவளைப் பார்த்துக் கொஞ்சலாகவும் நயமாகவும் பேசத்தொடங்கி, “புஷ்பாவதி உனக்குத் தெரியாததற்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எல்லா விஷயங்களையும் பேசி ஒழுங்காக முடிவு செய்துகொண்டு சீக்கிரமாக எனக்கு சந்தோஷச் சங்கதி கொண்டு வரவேண்டும்” என்றான்.

புஷ்பாவதி, “ஆகா! அப்படியே செய்கிறேன். இனி நீ எதைப் பற்றியும் கவலையே கொள்ள வேண்டாம். சகலமான ஏற்பாடுகளையும் நான் உன் இஷ்டப்படியே செய்து முடிக்கிறேன்” என்று கூறியபின் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் போய்விட்டாள்.

இரண்டொரு நிமிஷநேரத்தில் தமயனாரும் தங்கையும் ஒதுக்குப்புரமாயிருந்த ஓர் அறையில் சந்தித்து ஆசனங்களில் அமர்ந்து நிரம்பவும் ரகசியமாக சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினர்.

புஷ்பாவதி அவ்விடத்து சங்கதிகளில் அவருக்குத் தெரியவேண்டிய விஷயங்கள் யாவற்றையும் உடனே எடுத்துக் கூறினாள். கண்ணபிரான் கடிதம் எழுதிய சந்தர்ப்பம், கோகிலாம்பாள் மோசடியாக இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டது, அவ்விடத்திலிருந்து தந்திரமாய்த் தப்பி வந்தது முதலிய வரலாற்றையும், முதல் நாள் இரவில் கோகிலாம்பாள் தோட்டத்திற்கு வந்து மறைந்திருந்து அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டது, அவளைத் தான் சந்தித்த காலத்தில், அவள் சௌந்தரவல்லியைப் போலவே நடத்தது, பிறகு அவள் தனது தாய்க்குக் கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போனது, அந்தக் கடிதத்தின் விவரங்கள், அதைப் படித்த தாய் அதற்கு இணங்கி இருப்பது, சௌந்தரவல்லியின் மனநிலைமை முதலிய விஷயங்களுையெல்லாம் புஷ்பாவதி விரைவாகவும் தெளிவாகவும் தனது தமயனாரிடம் கூறினாள்.

அவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்து கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மகிழ்ச்சியும், ஆனந்தமும் அடைந்து, “சரி; இரண்டு இடங்களிலும் நம்முடைய எண்ணப்படியே, எல்லா விஷயங்களும் நிறைவேறிவிட்டன. இனி காரியம் முடிந்த மாதிரிதான். இனி நாம் கலியாண ஏற்பாடுகளைத்தான் கவனிக்க வேண்டும்,” என்றார்.

புஷ்பாவதி : ஆம். அதெல்லாம் சரிதான். நம்முடைய ஜாதியாசாரப்படி கலியாணம் புருஷருடைய வீட்டில் நடக்க வேண்டியதல்லவா. சௌந்தரவல்லியின் கலியாணம் நம்முடைய பங்களாவில் நடக்க வேண்டும். என்னுடைய கலியாணம் மைலாப்பூரார் பங்களாவில் நடக்க வேண்டுமே. இரண்டையும் எப்படியெப்படிச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறீர்கள்? மைலாப்பூரார் இந்த விஷயத்தில் என்ன சொல்லுகிறார்கள்?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : அதைப் பற்றி நான் ஆழ்ந்து யோசனை பண்ணி ஒருவிதமான முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.

இந்த அசந்தர்ப்ப சமயத்தில் இந்த பங்களாவில் நாம் இப்போது கலியாணத்தை நடத்துவது விகாரமாக இருக்கும். அதிகமான ஜனங்களும் வரமாட்டார்கள். மைலாப்பூராரையும் நாம் இங்கே அழைப்பது ஒழுங்காயிராது. அவர்களும் இங்கே

வரமாட்டார்கள். ஆகையால் இரண்டு கலியாணங்களையும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் மைலாப்பூரிலேயே நடத்திவிடத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இவர்களோ இரண்டு பேர்தான் இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய ஜனங்களிடமும் நானே போய் கோகிலாம்பாள் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டுக்குப் போனதின் உண்மையான காரணத்தை வெளியிட்டு அவர்களைத் திருப்திசெய்து, வரக் கூடியவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன். நாம், நம்முடைய ஆள்கள், இவர்கள், இவர்களுடைய வேலைக் காரர்கள், சொந்த ஜனங்கள் ஆகிய எல்லோரும் மைலாப்பூரார் பங்களாவுக்கே போய் விடுவோம். இவர்கள் நம் இழுப்புக் கெல்லாம் இணங்கி வருவார்கள். இங்கே கலியாணம் நடந்தால் ஜனங்கள் வரமாட்டார்கள். அங்கே நடந்தால் வருவார்கள் என்று சொல்லி சொளந்தரவல்லியைத் தூண்டிவிட்டால், அது சுலபத்தில் பலித்துவிடும். ஏனென்றால், அதிக காலம் வளர்த்தாமல் இரண்டையும் ஒன்றாகவே சீக்கிரத்தில் நாம் முடித்துவிட வேண்டும்.

புஷ்பாவதி : ஆம். அது நல்ல யோசனைதான். அதிருக்கட்டும். நேற்றிரவு நீங்கள் சொளந்தரவல்லியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது என்னுடைய புகைப்படத்தை அந்த மாப்பிள்ளைக்குக் காட்டியதாகச் சொன்னீர்களாமே! அதை நீங்கள் இதுவரையில் என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே! அவர்கள் அரை மனசோடு இருந்ததாக நீங்கள் கடைசியாக என்னிடம் தெரிவித்தீர்கள். இப்போது காரியம் முடிந்து போயிருக்கிறதே. அது இவ்வளவு சுலபத்தில் எப்படி முடிந்தது?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : என்ன புஷ்பாவதி! என்னால் எதுதான் முடியாதென்று நீ நினைத்துக் கொண்டாய்! அதற்குத் தகுந்தபடி யுக்தியாக நடந்துகொண்டால், சாதிக்க அசாத்தியமானதையெல்லாம் நாம் சாதித்துவிடலாம். நாம் மனசு வைத்தால் மகாராஜாவின் வீட்டுப் பிள்ளைக்குக்கூட உன்னைக் கட்டி வைத்துவிடுவேன். இப்போது உனக்குப் பார்த்திருக்கும் இடம் எப்பேர்ப்பட்ட தெரியுமா! அதை ஒரு மகாராஜனுடைய சமஸ்தானம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பிள்ளை மகாபுத்திசாலி, பார்ப்பதற்கு மன்மதனைப் போலவே இருக்கிறான்.

சீமைக்குப் போய் ஐ.சி.எஸ். பரீட்சையில் தேறி, அஸிஸ்டெண்டு கலெக்டராய் வந்திருக்கிறான். வெகு சீக்கிரம் பெரிய கலெக்டர் உத்தியோகம் ஆய்விடும். மாசம் ஒன்றுக்கு மூவாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் கிடைக்கும். அபாரமான செல்வாக்கு, அதுவன்றி, இப்போது அவர்களுக்கு இருக்கும் கம்பெனியும், வீடுகளுமே, ஒரு மகாராஜனுடைய செல்வத்துக்கு அதிகமாயிருக்குமென்று மதிக்கலாம். அந்த ஒரு பையனைத்தவிர வேறே ஆணுமில்லை பெண்ணுமில்லை. அவ்வளவும் உனக்குத்தான் வந்து சேரப் போகிறது. இவர்களுடைய சொத்து முழுவதையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் அவர்களுடைய சொத்தில் நூறில் ஒரு பங்கு கூடக் காணாது. எனக்குக் கிடைக்கப்போகும் இடம் இதற்குமுன் பிரமாதமாகத் தோன்றியது. இப்போது, இது கேவலம் அற்பமாகத் தோன்றுகிறது. நமக்கு அப்பேர்ப்பட்ட இடம் கிடைக்கவில்லையே என்று நான் கூடப் பொறாமைப்படும்படி இருக்கிறது. அப்படியானால் அந்த இடம் எப்பேர்ப்பட்டதாக இருக்க வேண்டுமென்று நீயே யோசித்துக்கொள். பையனுடைய தாயும் தகப்பனும் இதற்குமுன் உன்னை ஒருதரம் பார்த்திருக்கிறார்கள் அல்லவா. அந்த ஞாபகத்தை வைத்துக்கொண்டு, உன்னுடைய வயசு எவ்வளவு என்று அவர்கள் என்னைக் கேட்டார்கள். உனக்கு இன்னம் பதினெட்டு வயசுகூட நிறைய வில்லையென்றும், அதிகமாய்ப் படித்தபடியால் கொஞ்சம் வயசு அதிகம்போலத் தெரிகிறதென்றும் நான் சொல்லி வைத்தேன். அவர்களுக்கு அரை மனசுதான். அவர்களைத் திருப்திசெய்ய முயற்சிப்பதைவிட பையனை வேறு வழியில் பிடித்து மடக்கி விட வேண்டுமென்பது என்னுடைய எண்ணம். நான் என்ன செய்தேன் தெரியுமா? முன்னொருதரம் நான் இங்கே வந்து விட்டுப் போனேனல்லவா. அப்போது, ஹாலில் மாட்டப்பட்டிருந்த படங்களையெல்லாம் நான் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். ஏராளமான புஷ்பங்கள் மலர்ந்திருந்த ஒரு ரோஜாச்செடியில் புஷ்பம் பறிப்பதுபோல, ஒரு பெண் நின்று கொண்டிருந்ததாக ஒரு படம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. கிட்டப் போய்ப் பார்த்தேன். கோகிலாம்பாளோ சௌந்தரவல்லியோ இருவரில் ஒருத்தி அப்படி நின்று படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த அலங்காரமும், அழகும் அப்படியே கண்ணைப்

பறிக்கத் தக்கதாகவும் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளத்தக்கதாகவும் இருந்தன. நான் அந்தப் படத்தை மெதுவாக எடுத்து சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டேன். பிற்பாடு நானும் அந்தப் பையனும் வேடிக்கையாகக் கடற்கரைக்குப் போயிருந்த சமயத்தில், அந்தப் படத்தை அவன் பார்க்கும்படி தந்திரமாக நடந்து கொண்டேன். அவன் படத்தைப் பார்த்து, “இது யாருடையது?” என்று கேட்டான். உன்னுடையது என்று நான் சொல்லிவிட்டேன். அவன் உடனே அதை வாங்கிப் பார்த்து முற்றிலும் பிரமித்துப் போய் வெகுநேரம் வரையில் அப்படியே இருந்துவிட்டான். முடிவில் நான் படத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். அதைப் பார்த்தது முதல் பையன் உன்னை நினைத்து நினைத்து உருகிக்கொண்டே இருக்கிறான். அவனுக்கு சாப்பாட்டிலும் சரி, வேறு எதிலும் சரி, கவனம் செல்லவே இல்லை. உன் மோகமே பெரிய பித்தாய்ப் பிடித்துத் தலைக்கு ஏறிவிட்டது. அவன் தன் தாய் தகப்பனாரிடம் போய் தான் உன்னை நேரில் பார்த்ததாகவும், நீயல்லாமல் வேறு யாரும் தனக்கு வேண்டாமென்றும், உன்னைக் கலியாணம் செய்யத் தீர்மானிக்கவும் சொல்லிப் பிடிவாதம் பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டான். அவர்களுக்கு அவன் ஒரே செல்லக் குழந்தை. ஆகையால், அவனுடைய இஷ்டப்படியே செய்வோமென்றும் என்னை அழைத்து எழுட்டு நாட்களில் வரும் முகூர்த்த தினத்தில் கலியாணத்தை முடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானமாகச் சொல்லி லக்ஷப் பத்திரிகையும் தயாரித்துக் கொடுத்து விட்டார்கள். நான் என்னுடைய கலியாணத்தைச் சேர்த்து அவர்களுடைய பங்களாவிலேயே அதே முகூர்த்தத்தில் நடத்தவேண்டும் என்பதையும் சொன்னேன். அதற்கும் அவர்கள் இணங்கி விட்டார்கள்.

புஷ்பாவதி : ஆம், அதெல்லாம் சரிதான். ஆள் மாறாட்டமாக நீங்கள் வேறு படத்தைக் காட்டி இருக்கிறீர்களே, கலியாண சமயத்தில் அதனால் ஏதாவது உபத்திரவம் உண்டாகுமோ?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : அந்தப் படத்தை அவளுடைய தாய் தகப்பன்மார் பார்க்கவில்லை; பையன் மாத்திரம்தான் பார்த்திருக்கிறான். கலியாண சமயத்தில் அவன் தனக்குப்

பக்கத்தில் உட்காரும் பெண்ணை உற்றுப் பார்க்க மாட்டான். ஏனென்றால், மற்றவர் ஏதாவது சொல்லப் போகிறார்களே என்ற கிலேசம் இருக்கும். நீயும் நன்றாக புடவை ரவிக்கைகள், ஏராளமான வைர ஆபரணங்கள் முதலியவைகளுடன் போய் உட்கார்ந்து கொண்டால், அதிக வித்தியாசம் தெரியாது. அந்தப் பெண்தான் வந்திருப்பதாக அவன் நினைத்துக் கொள்வான். பிற்பாடு எல்லாம் சரியாய்ப்போகும். அவன் உன்னிடம் நெருங்கிப் பார்த்து படத்துக்கும் உனக்கும் வேற்றுமை இருப்பதாகச் சந்தேகப்பட்டாலும், காரியம் முடிந்து போனதைக் கருதி, அவன் என்னிடம் அதைப் பிரஸ்தாபிக்கவும் மாட்டான்; பிரஸ்தாபித்தாலும் நான் உன்னுடைய படத்தையே காட்டியதாக அழுத்திச் சொல்லிவிடுகிறேன். அந்தப் படத்தில் இருப்பது போலவே நீயும் அலங்காரம் செய்துகொண்டு ஒரு படம் பிடித்து அதை அவனிடம் கொடுத்து, அதைத்தான் நான் அவனிடம் காட்டியதாகச் சொல்லி விடுகிறேன். சங்கதி அவ்வளவு தூரத்துக்கு ஒரு நாளும் வளரப் போகிறதில்லை. நம்முடைய இஷ்டம் போலவே எல்லாம் ஜெயமாக முடிந்துபோகும். நீ எதைப் பற்றியும் கவலை கொள்ள வேண்டாம்.

புஷ்பாவதி : சரி. நீங்கள் இருக்கையில் நான் ஏன் கவலைப்படுகிறேன். எப்படியாவது எவ்வித இடையூறுமில்லாமல் இரண்டு கலியாணங்களும் நிறைவேறிப் போனால், பிறகு நமக்குக் கொஞ்சமும் கவலையில்லை. அதுவரையில் உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் சஞ்சலம் இருப்பது சகஜந்தானே.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : நீ எதைப்பற்றியும் சஞ்சலப் பட வேண்டியதே இல்லை. இனி காரியம் முடிந்த மாதிரியே. ஆனால், நீ கலியாண காலம் வரையில் இவ்விடத்திலே இருப்பது நல்லதென்று நினைக்கிறேன். மாப்பிள்ளை ஒரு வேளை உன்னை நேரில் பார்க்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அவனை அழைத்து வந்து, உன்னை அவனுக்குக் காட்டாமல், தூரத்தில் இருந்தபடி, சௌந்தரவல்லியை அவனுக்குக் காட்டிவிடலாம் அல்லவா. இந்த இரண்டு கலியாணங்களையும் சேர்த்து மைலாப் பூரார் பங்களாவில் நடத்துவதில் சில நன்மைகள் இருக்கின்றன. நாம் கலியாணத்தை இங்கே நடத்தினால் சொந்த ஜனங்கள்

ஏராளமாக வராவிட்டால், அது பார்வைக்கு விகாரமாக இருக்கும், மைலாப்பூரார் வீட்டில் அது நடந்தால், நாம் விருந்தாளிகள் போல இருந்து வந்துவிடலாம்; நம்மோடு கூட அதிக ஜனங்கள் வரவேண்டுமென்பதில்லை.

புஷ்பாவதி : சரி; அதுவும் நல்ல யோசனைதான்; நான் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறேன். நான் இங்கே இருந்தால்தான் செளந்தரவல்லியின் மனநிலைமை மாறாமல் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும், கலியாணச் செலவுக்கும் வேண்டிய பணங்களை எல்லாம் நான் கேட்டுக் கேட்டு அவளிடத்திலிருந்து வாங்கலாம். இப்போது கலியாணச் செலவுக்காக எவ்வளவு ரூபாய் தேவையாகும் என்று சொன்னால், அதை அவளிடம் சொல்லி இன்றைக்குள் எடுத்துக் கொடுக்கச் செய்து வாங்கி வைக்கிறேன். நீங்கள் மறுபடி இன்று அந்தியில் வந்து அதை வாங்கிக்கொண்டு போகலாம்; இன்னம் அடிக்கடி என் மூலமாகக் கேட்டுப் பணம் வாங்கிக் கொண்டும் போகலாம்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : ஆம். ஆம். அதையெல்லாம் உத்தேசித்துத்தான், நான் உன்னை இங்கே இருக்கச் சொன்னது. எல்லாவற்றிற்கும் நீ பூஞ்சோலையம்மாளைவிட்டு ஒரு லக்ஷப் பத்திரிகை தயாரிக்கச் செய்து அதையும் கையில் வாங்கி வைத்துக்கொள். நமக்கு ஆதாரம் வேண்டுமல்லவா.

புஷ்பாவதி : ஆகட்டும்; அப்படியே செய்கிறேன்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : இன்னொரு முக்கியமான சங்கதியை உன்னிடம் சொல்ல வேண்டுமென்று வந்தேன். அதை மறந்துவிட்டேன். இவர்களுக்கு ஏதாவது சமாசாரப் பத்திரிகை வருவதுண்டா? அதை யாராவது படிக்கிறதுண்டா?

புஷ்பாவதி : (வியப்பும் ஆவலும் அடைந்து) இவர்களுக்குத் தமிழில் சுதேசமித்திரன் தினசரி பதிப்பு வருகிறது. இதற்கு முன் அதைக் கோகிலாம்பாள் படிக்கிறது. மற்ற இருவரும் கேட்கிறது. இப்போது வரும் பத்திரிகைகள் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு மனிதர் இல்லாமையால் வந்தபடி கிடக்கின்றன.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : நேற்று மர்லையில் வந்த பத்திரிகையை இவர்கள் யாரும் படிக்கவில்லையே?

புஷ்பாவதி : நேற்று இவர்கள் இருந்த இருப்பில் சமாசாரப் பத்திரிகை தான் குறைவு! நேற்று மாலையில் நானும் சௌந்தர வல்லியும் தனியாயிருந்த சமயத்தில், அது வந்தது. சௌந்தர வல்லி அதை வாங்கி எங்கேயோ ஒரு மூலையில் எறிந்தான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : சரி; அதை யாராவது பிரித்துப் பார்ப்பதற்குள் நீ அதை எடுத்துக் கிழித்து நெருப்பில் போட்டு விடு. அதில் ஒரு முக்கியமான சங்கதி வெளியாயிருக்கிறது.

புஷ்பாவதி : (மிகுந்த ஆவலுடன்) அப்படிப்பட்ட விபரீத சங்கதி என்ன?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : நான் அதை வாயால் சொன்னால், அது எவருடைய காதிலாவது விழும். இதோ அந்தப் பத்திரிகையே ஒன்று இருக்கிறது. நீயே அதை உன் மனசிற்குள்ளாகவே படித்துப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள் - என்று கூறித் தமது சட்டைப் பையில் திணிக்கப்பட்டிருந்த சுதேச மித்திரன் பத்திரிகையை எடுத்து அதைப் பிரித்து, அவள் படிக்க வேண்டிய இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

புஷ்பாவதி அதைத் தனக்குள்ளாகவே படிக்கலானாள். அது அடியில் வருமாறு இருந்தது:-

மஞ்சட் குப்பம் கூடலூரில் இறந்தவர் பிழைத்தார்

(நமது நிருபர் தந்தி மூலம் தெரிவிக்கிறார்)

இவ்வூர் டிப்டி கெல்க்டருடைய கச்சேரியில் இன்று ஒரு ருசிகரமான வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. அது சாதாரணமாய் இவ்வூர் சப் மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் முன்பு வரவேண்டியது. திடீரென்று ஹிருதய ஒட்டம் நின்று போன காரணத்தினால், அவர் ஒரே நிமிஷத்தில் உயிர் துறந்தார். ஆகவே, இன்று அவரிடம் வரவேண்டிய அவசரமான வழக்குகளெல்லாம் டிப்டி கெல்க்டரிடம் வந்தன. விடியற்காலம் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு இவ்வூருக்குக் காலை சுமார் பத்து மணிக்கு வரும் ரயில் இவ்வூரில் குறுக்கிடும் கெடிலம் என்ற ஆற்றின்மேல் வந்து கொண்டிருக்கையில், ஸ்திரீகளின் வண்டியில் தனியாக உட்கார்ந்திருந்த ஒரு ஸ்திரீ சுதவைத் திறந்து கொண்டு ஆற்று வெள்ளத்தில் குப்புற விழுந்து தண்ணீருக்குள் முழுகிப் போய்

விட்டாள். முன் எஞ்சினில் இருந்தவரான வண்டி ஓட்டுகிறவர் அதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போய் உடனே வண்டியை சடக்கென்று நிறுத்திவிட்டுப் பாலத்தோடு ஓடிவந்து, அந்த அம்மாள் விழுந்த இடத்தில் தாமும் தண்ணீரில் குதித்து, அம்மாளின் உடம்பு மேலே கிளம்பினால் பிடித்துக் கொள்ளலா மென்று நினைத்து நாற்புறங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு சிறிது தூரம் வெள்ளப் போக்கில் சென்றார். அதைக் கண்டவுடனே வேறு சில ஆண்பிள்ளைகளும் கதவைத் திறந்து கொண்டு பொத் பொத்தென்று ஆற்றிற்குள் குதித்துத் தேடத் தலைப்பட்டனர். ஆற்றுக்குள் குதித்த அந்த ஸ்திரீயின் உடம்பு சுமார் இருபது கஜ தூரத்திற்கு அப்பால் போய் வெளிப்பட்டது. அதற்குள் அந்த அம்மாள் மூக்கினாலும், வாயினாலும் ஏராளமான தண்ணீரை உள்ளே இழுத்துவிட்டமையால், வயிறு சால்போல் பெருத்து விட்டது. மூச்சும் நின்றுபோய்விட்டது. தண்ணீரில் விழுந்து தேடிய மனிதர்கள் உடனே விசையாக நீந்தி ஒரே பாய்ச்சலில் பாய்ந்து போய் அந்த அம்மானைத் தூக்கித் தண்ணீரின்மேல் உயர்த்திப் பிடித்தபடி கரைக்குக் கொண்டு வந்தனர். உடனே எல்லோரும் சேர்ந்து முயற்சித்து அந்த அம்மானைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு வேகமாய்ச் சுற்றிச் சுற்றித் தண்ணீரை வெளிப்படுத்தினர். அந்த ஸ்திரீயின் கைநாடி இருதய துடிப்பு முதலிய உயிர்ச்சின்னங்கள் யாவும் நின்றுபோய்விட்டன. அவள் இறந்து போனதாகவே எல்லோரும் எண்ணிவிட்டனர். ஆனாலும் ரயிலில் இருந்து இறங்கி ஓடிவந்த ஒரு டாக்டர் கையைப் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு, “பிராணன் நின்றுபோய் அதிக நேரமாகாதிருந்தால், நாம் மூச்சை உண்டாக்க முயற்சித்துப் பார்க்கலாம்” என்று கூறிய வண்ணம் அந்த அம்மாளுடைய வயிற்றையும், அதையடுத்த இரண்டு விலாப் பக்கங்களையும் பிடித்துத் துருத்திப் போடுவதுபோல பத்து நிமிஷ நேரம் வரையில் அழுத்தி அழுத்திக் கொடுத்தார். அந்த பாகங்கள் மேலே இருந்த சுவாச ஈரல் குலையில்போய் முட்டி முட்டி, அதில் ஏறி இருந்த தண்ணீரில் சிறிதளவை வெளிப்படுத்தி அசைவுண்டாக்கவே, ஈரல்குலை உடனே அசைந்து சுவாசத்தை உண்டாக்கியது. அதற்குள் சிலர் ஊருக்குள் ஓடிப் போலீசாரைக் கூப்பிட, அவர்கள் ஒரு குதிரை வண்டியையும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த

இடத்திற்கு வந்தனர். அதற்குள் அந்த ஸ்திரீயின் உயிர் நன்றாகத் திரும்பிவிட்டது. ஆனால் அவள் கண்களைத் திறவாமல் மயங்கிப்படுத்திருந்தாள். போலீசார் ரயில் ஓட்டுகிறவரிடமும், இன்னம் நாலைந்து மனிதரிடத்திலும் வாக்குமூலம் வாங்கிக் கொண்டு எல்லோரையும் ரயிலுக்கு அனுப்பிவிட்டு அந்த ஸ்திரீயைக் குதிரை வண்டியில் வைத்து ஊருக்குள்ளிருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோய், மேலும் ஒரு நாழிகை காலம் வைத்திருந்து தக்க சிகிச்சைகள் செய்ய, அந்த அம்மாள் நன்றாகத் தெளிவடைந்து எழுந்துவிட்டாள். அவளுக்கு வயசு முப்பத்தைந்துக்கு மேலும் நாற்பதிற்கு அதிகப்படாமலும் இருக்கலாம். உடம்பில் மூக்குத் திருகூட இல்லையாதலாலும், உடம்பில் நார்மடிப் புடவையொன்றே இருந்தமையாலும், அந்த அம்மாள் விதவையென்பது யூகிக்கத் தக்கதாயிருந்தது. ஜாதி பெயர் ஊர் முதலிய விவரங்களையெல்லாம், அந்த அம்மாளிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளப் போலீசார் முயற்சித்தனர். ஆனாலும், அவள், தனது வாயையே திறவாமல், கல்போல இருந்துவிட்டாள். போலீசார் எவ்வளவோ தூரம் கேட்டுப் பார்த்தார்கள்; மறுமொழியே இல்லை. அவர்கள் அந்த ஸ்திரீ தற்கொலை செய்து கொள்ள முயற்சித்ததான குற்றத்தைச் செய்திருப்பதாகப் பிராது தயாரித்து அதையும் எடுத்துக்கொண்டு அந்த அம்மாளை ஒரு குதிரை வண்டியில் வைத்து அழைத்துவந்து டிப்டி கலெக்டருக்கெதிரில் நிறுத்தினார்கள். உடனே டிப்டி கலெக்டர் அந்த அம்மாளை ஏற இறங்க இரண்டொருமுறை பார்த்தார்; பிராதைப் படித்தார். அந்த அம்மாள் மஞ்சட்குப்பம் ஆற்றில் பகல் பத்துமணி சுமாருக்கு விழுந்ததிலிருந்து, பொழுது விடிந்த பிறகே ஏதாவது ஒரு ஸ்டேஷனில் ஏறி இருக்க வேண்டுமென்றும், இல்லாவிடில் இருளிலேயே ஏதாவது ஆற்றில் விழுந்து இறந்திருப்பாள், ஆகையால் ரயில் பொழுது விடிகிற சமயத்தில் எந்த ஊருக்கு வந்ததோ அதிலாவது, அதற்கு இப்பாலுள்ள ஏதேனும் ஸ்டேஷனிலாவது ஏறி இருக்க வேண்டும் அல்லது வெகு தூரத்திலிருந்து வந்திருந்தால், அது வரையில் ஸ்திரீகளின் வண்டி காலியாகாமல் ஜனங்கள் இருந்தமையால், பகல் பத்து மணிவரையில் பொறுத்திருந்து ஜனங்கள் போனவுடன், அடுத்த ஆறாகிய கெடிலத்தில் விழுந்திருக்க வேண்டும்” என்று

போலீசார் வியாக்கியானம் செய்திருந்ததையும் டிப்டி கலெக்டர் கவனித்தார். அவர் உடனே அந்த அம்மாளை நோக்கி, “அம்மா! நீங்கள் எந்த ஊர், உங்கள் பெயர் என்ன?” என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ சிறிது நேரம் தயங்கி நின்றபின், “எனக்கு ஊருமில்லை பெயருமில்லை” என்று நிரம்பவும் விசனகரமாகக் கூறினாள்.

உடனே டிப்டி கலெக்டர் : உங்களைப் பார்த்தால், தக்க பெரிய மனிதருடைய வீட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் போலிருக்கிறது. நீங்கள் ஏனம்மா ஆற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டீர்கள்?

அந்த ஸ்திரீ : எனக்கு இந்த உலகத்தில் இருக்க இஷ்ட மில்லை! அதனால் ஆற்றில் விழுந்தேன். இந்த உலகத்தைப் பற்றிய நினைவெல்லாம் இருளடைந்து போயிருந்தது. இவர்கள் மறுபடி என் உயிரை மீட்டதான பெரிய பாவத்தைச் செய்து விட்டார்கள்.

டிப்டி கலெக்டர் : ஏனம்மா! நீங்கள் எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்?

அந்த ஸ்திரீ : வேளாள முதலியார் ஜாதியைச் சேர்ந்தவள்.

டிப்டி கலெக்டர் : உங்களைச் சேர்ந்த சொந்த ஜனங்கள் எந்த ஊரில் இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லலாமா?

அந்த ஸ்திரீ : (கண்ணீரைச் சொரிந்த வண்ணம்) எனக்கு இந்த உலகத்தில் சொந்தமாயிருந்த மனிதர் எல்லோரும் பிரிந்து போய் விட்டார்கள். நான் இப்போது சுத்த அநாதை. என்னைப் படைத்த கடவுளுக்குத்தான் நான் இப்போது சொந்தம்.

டிப்டி கலெக்டர் : அம்மா! உங்களைப் பார்க்க, என் மனம் நிரம்பவும் இரங்குகிறது! நீங்கள் யார் என்பதையும் சொல்ல மாட்டேனென்கிறீர்கள்; என்ன காரணத்தினால் தற்கொலை செய்து கொள்ள முயற்சித்தீர்கள் என்பதையும் சொல்லமாட்டேனென்கிறீர்கள். உங்கள் வரலாற்றைச் சொன்னால், உங்கள் மனிதரை வரவழைத்து உங்களை அவர்களிடம் ஒப்படைக்கலாமென்று பார்த்தேன். அதற்கு நீங்கள் இடங்கொடுக்கமாட்டேனென்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ள

முயன்றதாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறீர்கள். ஒரு மனிதர் மற்ற வருடைய உயிரை விலக்குவது எப்படிச் குற்றமாகிறதோ, அதுபோல, தம் உயிரை விலக்கிக் கொள்வதும் சட்டப்படி குற்றமாகிறது. அதற்குள்ள தண்டனையை நான் உங்களுக்கு விதிப்பதைத் தவிர, வேறு மார்க்கமில்லை. ஆனால் உங்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்ப என் மனம் இசையவில்லை. ஆகையால், உங்களுக்கு ஏதாவது சொற்ப அபதாரம் விதிக்கலா மென்று நினைக்கிறேன்.

அந்த ஸ்திரீ : நான் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டபோது டிக்கெட்டுக்குக் கொடுத்தபோது பாக்கி இரண்டு ரூபாய் இருந்தது. நான் ஆற்றில் விழப்போவதை உத்தேசித்து, வழியில் இருந்த ஒரு பிச்சைக்காரரிடம் அதைக் கொடுத்துவிட்டேன். என்னிடம் இப்போது இருப்பது என் இடுப்புத் துணிதான்.

டிப்டி கலெக்டர் : (மிகுந்த இரக்கமும் அநுதாபமும் கொண்டு) உங்கள் தோற்றமும், குரலும், வார்த்தைகளும் நீங்கள் ஏற்கெனவே பெருந்த விசனத்தில் மூழ்கி இருப்பவர்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றன. ஆகையால், உங்களுக்குச் சிறைச்சாலை தண்டனை கொடுத்து இன்னமும் உங்களை அதிக விசனத்தில் ஆழ்த்த எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஏதாவது சொற்ப அபராதம் போட்டால், அதைக் கட்டிவிடுவீர்கள் என்று பார்த்தேன். அதுவுமில்லை அபராதம் கொடுக்காவிடில் அதற்குப் பதிலாக இவ்வளவு காலம் சிறையிலிருக்க வேண்டுமென்று நான் சட்டப்படி உத்தரவு செய்ய வேண்டும். ஆகையால், நான் சர்க்கார் சட்டப்படி உங்களுக்குப் பத்து ரூபாய் அபராதம் அல்லது கச்சேரி கலைகிறவரையில் காவல் தண்டனை விதித்திருக்கிறேன். பரோபகாரம் என்கிற தெய்வச் சட்டத்தின்படி நானே என் சொந்தப் பணத்திலிருந்து உங்களுக்காகப் பத்து ரூபாய் கட்டி விடுகிறேன். ஆனால் உங்களைத் தனிமையில் வெளியில் அனுப்ப எனக்கு இஷ்டமில்லை. என் வீட்டில் தாயார், தகப்பனார், சம்சாரம், குழந்தைகள், தங்கை தமக்கைமார் முதலிய ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். நாங்களும் உங்கள் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களே! உங்களை வண்டியில் வைத்து எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகும்படி சேவகனை அனுப்புகிறேன். என் வீட்டு ஜனங்கள் உங்களையும் எங்கள் சொந்த மனிதராகப் பாவித்து

நிரம்பவும் பட்சமாகவும் நடத்துவார்கள். நீங்கள் கொஞ்ச காலம் இருந்து உங்கள் மனப்பிணியை ஆற்றிக் கொள்ளுங்கள். அதற்கு மேலும் எங்கள் வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். உங்களுடைய மனிதரிடம் கொண்டுபோய்விடச் சொன்னாலும் அப்படியே செய்கிறோம். இப்போது உங்களை வெளியில் விட்டால், நீங்கள் மறுபடியும் தற்கொலை செய்து கொள்ள முயற்சிப்பீர்கள். நான் இப்போது செய்யும் பிரஸ்தாபம் சர்க்கார் சட்டத்தின்படி செய்வதல்ல. இது கட்டாயமுமல்ல. நீங்களே கட்டாயமாய் என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அப்படிச் செய்ய வேண்டும் - என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்ட அந்த அம்மாள் எவ்விதமான மறுமொழியையும் கூறமாட்டாமல் கீழே குனிந்தபடி நின்றாள். உடனே டிப்டி கலெக்டர் சேவகனை விட்டு வண்டி கொண்டு வரச் செய்தார். சேவகன் அந்த அம்மாளை அழைத்துக் கொண்டுபோய் வண்டியில் உட்காரவைத்து டிப்டி கலெக்டருடைய வீட்டில் கொண்டுபோய்விட்டு விஷயங்களையெல்லாம் டிப்டி கலெக்டருடைய தாய் தகப்பன்மார் சம்சாரம் முதலியோரிடம் கூறிவிட்டு வந்துவிட்டான். இந்த வழக்கில் டிப்டி கலெக்டர் காட்டிய தயாள குணத்தையும் பெருந்தன்மையையும் குறித்து ஜனங்கள் அவரை அபாரமாகப் புகழ்ந்து கொண்டாடுகிறார்கள். ஊர் முழுதும் இதே பேச்சாக இருக்கிறது. டிப்டி கலெக்டரை விட, அவருடைய வீட்டு ஜனங்கள் அந்த அநாதை ஸ்திரீயை மிகுந்த பிரியத்தோடும், உவப்போடும், அநுதாபத்தோடும் வரவேற்று வருந்தி உபசரித்து அன்னமளித்துத் தங்கள் வீட்டிலேயே இருந்துவிடும்படி செய்திருக்கிறார்களாம். அவ்விடத்திலும் அந்த ஸ்திரீ தான் இன்ன ஊர் இன்னார் என்ற தகவலைச் சொல்லவே இல்லையாம். இதில் இன்னொரு விசேஷம் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த அம்மாள் டிப்டி கலெக்டருடைய வீட்டுக்குப் போனவுடன், சேவகனிடம் அவருடைய ஜனங்கள் அந்த அம்மாளின் வரலாற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டவுடனே, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாக அந்த அம்மாளுக்கு உபசார வார்த்தை கூறினார்கள். அவருடைய ஆறு வயதுப் பெண் குழந்தை ஓடி வந்து தன் தாயாரைப் பார்த்து, “அம்மா! இந்த அம்மாளைப் பார்த்தால். நம்முடைய பெரிய

அத்தையைப் போல இருக்கிறதம்மா! ஐயோ! பாவம்! கெடிலம் ஆற்றிலா விழுந்து விட்டார்கள்! ஒரு சேலைதானே இவர்களிடம் இருக்கிறது. எனக்கு தினம் தினம் அப்பா பட்சணத்துக்காகக் கொடுத்ததையெல்லாம் நான் உண்டியில் போட்டு வைத்திருக்கிறேனல்லவா. அது இப்போது பதினெட்டு ரூபாய்க்கு மேல் ஆகியிருக்கிறது. அதைப்போட்டு அந்த அம்மாளுக்கு இன்னொரு சேலை வாங்கிக் கொடுங்கள்” என்று சொல்லி உடனே உண்டியை எடுத்துக் கொடுத்ததன்றி, “இந்த அம்மாள் பெயரைச் சொல்ல மாட்டேனென்கிறார்களே. இவர்களைப் பார்த்தால், நல்ல மாதிரியாக இருக்கிறார்கள். நாம் அந்த அம்மாளை குணவதி அம்மாள் என்ற கூப்பிடுவோம்” என்றதாம். அதைக்கேட்ட ஊர் ஜனங்கள், “ஆகா விதையொன்று போட, சுரையொன்று முளைக்குமா” என்று கூறி அந்தக் குழந்தையின் சிக்கனத்தையும் பெருந்தன்மையையும் புத்திசாலித்தனத்தையும்பற்றி வாய் ஓயாமல் பேசிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

- என்று எழுதப்பட்டிருந்த சமாசாரத்தைப் படித்த புஷ்பாவதி, “ஆம்; இதற்கும் இந்த வீட்டாருக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்றாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், “இவ்வளவுதானா உன் புத்தி சாலித்தனம்! அவள் யாரென்பது தெரியவில்லையா? அவள் தான் நம்முடைய கற்பகவல்லியம்மாள். ராத்திரி புறப்பட்டுப் போனவள் இந்த ஊரில் தற்கொலை செய்து கொண்டால் இன்னார் என்பது தெரிந்து போகுமென்று நினைத்து, ராத்திரி முழுதும் எங்கேயோ இருந்து விடியற்கால வண்டியில் போயிருக்கிறாள்; மறுநாள் காலை பத்து மணி வரையில் கூடவே சுகப் பிரயாணிகள் இருந்திருப்பார்கள், வண்டியில் யாரும் இல்லாத சமயம் பார்த்து ஆற்றில் விழுந்திருக்கிறாள்” என்றார்.

18—ஆவது அதிகாரம் வெடி குண்டுகள்

றுநாள் அதிகாலையில் சாமியார் இருவரும் திருச்செந்தூரை விட்டுப் பிரயாணமாய்த் திரும்புங்காலிலும் மதுரையை அடைந்தனர். உதவிச் சாமியார் திவான் சாமியாரை நோக்கி, “சுவாமிகளே! பைத்தியக்காரன் கிழித்தது கோவணத்துக்கு உதவியது என்பார்கள். அதுபோல யாரோ ஒரு பைத்தியக்காரன் நம்மைப் புரளி செய்வதற்காக ஏதோ தாறுமாறாக உளறி வைத்ததைக் கேட்டு நாம் திருச்செந்தூர் போனதில் எத்தனை பெருத்த நன்மைகள் ஏற்பட்டன பார்த்தீர்களா!” என்றார்.

திவான் சாமியார், “ஆம். சுவாமிகளே! ஈசனுடைய திருவிளையாட்டுகளே வெளித் தோற்றத்திற்கு அர்த்தமில்லாத பைத்தியக்கார சங்கதிகளாய்த் தோன்றும். ஒவ்வோர் அணுவிலும் ஒரு பெருத்த மலையவ்வளவு விஷயம் அடங்கியிருக்கும். நாம் இறப்பு பிறப்பாகிய பெருத்த காட்டாற்று வெள்ளத்தில் கிடந்து உருட்டப்படும் கட்டைகளேயன்றி வேறல்ல. இப்போது திருச்செந்தூரில் நடந்த சம்பவ சம்பந்தமாய் நான் உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்டுக் கொள்ள எண்ணுகிறேன். நீங்கள் கண்டியூர்ச் சம்பவத்தைப் பெரியவரிடம் வெளியிடாமலிருக்கும் சம்பந்தமாய் எனக்கு ஏற்கெனவே உதவி செய்ததுபோல, இப்போது இந்த விஷயத்திலும் உதவி செய்ய வேண்டும். வீரம்மாளுக்கும் எனக்கும் நடந்த சம்பாஷணையிலிருந்து பெரியவர் என் தகப்பனார் என்பது உங்களுக்கு அவசியம் தெரிந்து போயிருக்கும். நான் இறந்து போய்விட்டதாகவே என் தந்தையாரும் மற்ற உலக ஜனங்களும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என் சம்சாரத்தைப் பற்றி ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய

சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளும் பொருட்டே நான் இறந்து போனதாக நடிக்க நேர்ந்தது. நான் அவர்களுடைய குமாரன் என்பதை தக்க சமயம் பார்த்து வெளியிட வேண்டும். அதுவரையில், நான் அவர்கள் குமாரருடைய சிநேகிதனென்று சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். பெரியவர் உங்களிடத்தில் என்னைப் பற்றி அதே தகவல்தான் கொடுத்திருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். ஆகையால், நான் அவர்களுடைய குமாரன் என்ற விஷயத்தை நீங்கள் தெரிந்து கொண்டதாகவே காட்டிக் கொள்ளாமல், முன் போலவே இருக்க வேண்டும். அதுவுமன்றி, என் சம்சாரம், குழந்தை முதலியோரைப் பற்றி நமக்குக் கிடைத்த செய்தி அவர்களுக்கு எட்டுமானால், அவர்கள் மறுபடி வியாதியில் விழுந்துவிடுவார்கள். ஆகையால், அதையும் இப்போது தெரிவிக்க வேண்டாம். இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது. என் தகப்பனாரின் மேல் அந்த இராமலிங்கத்தின் சம்சாரம் சொன்ன அவதூறுச் சொல் எவ்வளவு தூரம் உண்மையானது என்பதை அவர்களிடம் கேட்பது மரியாதையல்ல. வேறு யார் மூலமாயாவது அதன் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும். அதுவுமன்றி, என் சிறிய தாய் அந்தச் சதியாலோசனையில் எவ்வளவு தூரம் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, அவள் குற்றமற்றவளாயிருந்தால் மாத்திரம் நாம் அவளைக் கண்டுபிடிக்கவும் பெரியவரிடம் சேர்த்து வைக்கவும் வேண்டும்” என்றார்.

உதவிச் சாமியார் : சுவாமிகளே! அடியேன் தங்களுடைய சித்தம் எப்படியோ அப்படியே நடக்கக் காத்திருக்கிறேன். தாங்கள் இப்போது சொன்ன யோசனைகள் எனக்கும் சம்மதமானவைகளே. நாம் இப்போது நேராய்த் திருவையாற்றுக்குப் போகவேண்டாம். திருவடமருதாருக்குப் பக்கத்திலுள்ள சில ஊர்களில், அந்த இராமலிங்கத்தின் சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று நான் ஏற்கெனவேயே சொன்னேன் அல்லவா. அந்த ஊர்களுள் முக்கியமான இரண்டோர் இடங்களுக்கு நாம் போய்த் தந்திரமாக விசாரித்து கிடைக்கக்கூடிய தகவல்களைத் தெரிந்துகொண்டு பிறகு திருவையாற்றுக்குப் போகலாம். தங்கள் தகப்பனார் தத்ரூபம் சிவபெருமானைப் போல இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேரில் ஏற்பட்டது அபாண்டமான புளுகாய்த்தான்

இருக்க வேண்டும். யோக்கியமான மனிதர்களுடைய வயிறெறியச் செய்தவர்கள் நன்றாயிருப்பார்களென்று நினைக்க வேண்டாம். அவர்கள் அழிந்து அதோகதியாய்ப் போயிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அதையும் நாம் விசாரித்துப் பார்த்து விடுவோம்” என்றார்.

திவான் சாமியார் உதவிச் சாமியாருடைய விருப்பத்தின் படியே தாம் மேற்படி ஊர்களுக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொள்ள, இருவரும் மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டு ரயில் மார்க்கமாகப் பிராயாணம் செய்து திருவடமருதாருக்கு அருகிலுள்ள குத்தாலம் என்ற ஊரில் வந்து இறங்கினார்கள். இறங்கியவர்கள் அவ்விடத்தி லிருந்து ரஸ்தா மார்க்கமாக நடந்து க்ஷேத்திரபாலபுரம் என்ற சிறிய கிராமத்தை அடைந்து, வேளாளர் தெருவிற்குள் சென்றனர். அந்த வேளாளர் தெருவில் சுமார் இருபது கூரை வீடுகள் இருந்தன. அவ்வீடுகளில் வசித்தோர் அனைவரும் கூலிக்குப் பண்ணை வேலை செய்யும் எளிய மனிதர்களென்பது எளிதில் தெரிந்தது. தெருவின் கிழக்குக் கோடியில் பாதி இடிந்து பாழடைந்தும் பாதி வரை போர்த்தப்பட்டும் இருந்த ஒரு வீட்டு வாசலை அடைந்த உதவிச் சாமியார் ஒரு சாண் உயரம் ஒரு முழ அகலம் ஆறடி நீளத்தில் மண்ணினால் போடப்பட்டிருந்த அந்த வீட்டின் திண்ணையில் திவான் சாமியாரை உட்காரச் செய்து தாமும் உட்கார்ந்து கொண்டார்; அவ்விடத்திற்கு வருமுன்னரே, அவர் கடைத் தெருவில், ஒரு ரூபாய் செலவு செய்து பழவகைகள், மிட்டாயி தினுசுகள், வெற்றிலைப் பாக்கு முதலிய சாமான்களை வாங்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டிருந் தார். இருவரும் எந்த வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்களோ அதன் உட்புறத்தில் அப்போது இரண்டு ஸ்திரீகளுக்குள் ஏதோ சச்சரவு நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒருத்தி மற்றவளை நோக்கி, “அடி போடி குருட்டு நாயே! இரண்டு கண்களும் அவிந்து, கட்டத் துணியில்லாமல், தின்னச் சோறில் லாமல் நாறிக் கிடக்கிற உனக்கு இவ்வளவு ராங்கியாடி! உன்னுடைய நல்ல ஆம்படையான் இங்கே சம்பாதித்துக் கொட்டி வைத்திருக்கிறானாடி! எழுந்து வெளியிலே போடி” என்று பலமாக அதட்டிக் கூறினாள்.

மற்றவள், “அடியென்னடியம்மா இவள் படுத்துகிற பாடு! நீ ஒரு வாய்ச் சோறு போட்டு இரண்டு நாளிருக்குமே! பசியினால் கண் இருண்டு வருகிறதே என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால் உனக்கு இப்படி மூக்கின்மேல் கோபம் வருகிறதே! என் கண் கொஞ்சமாவது தெரிந்தால், நான் ஏனம்மா உனக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கிறேன்; யாரும்ற்ற அநாதைக்கு ராங்கி என்னடி வந்திருக்கிறது” என்றாள்.

முதலில் பேசியவள் முன்னிலும் அதிகரித்த கோபங் கொண்டு, “உனக்குக் கண் அவிந்துபோனால், அதற்கு நாங்கள் தானடி புணை! நீ நன்றாயிருந்தபோது கொள்ளையடித்ததையெல்லாம் எங்களிடம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறாயா! நாங்கள் ஆண் பாடுபட்டு பெண் பாடுபட்டுத் தேடினாலும், அது எங்களுடைய வயிற்றுக்கே எட்டமாட்டேனென்கிறதே! கிழக்கோட்டான் மாதிரி உன்னைக் குந்த வைத்து உனக்கு யாரடி வேளைக்கு ஒருபடி சோறு கொட்டுவார்கள். கண் இல்லாமல் போனால் என்னடி! நகர்ந்துகொண்டே நாலு வீட்டுக்குப்போய் இரந்து தின்றால், உன்னுடைய கௌரவம் குறைந்து போகுமாடி! பொழுது விடிந்தவுடனே உன் முகத்தில் விழித்தால், அன்று முழுவதும் ரத்தக் காயமே படுகிறது. எழுந்து முதலில் வெளியில் போடி!” என்று முன்னிலும் அதிக பலமாய்க் கூச்சலிட்டாள்.

குருடி, “அடியென்னடியம்மா நீ துள்ளிக் குதிக்கிறது! என்னுடைய உடன் பிறந்தான் வீட்டில் நான் குந்துவதற்குக் கூட எனக்குப் பாத்தியம் இல்லையா அம்மா! எல்லா அதிகாரமும் உனக்கே வந்துவிட்டதா! மலைபோல என் உடன் பிறந்தானும், அவனுடைய வீட்டுக்காரியான நீயும் இருக்கிறீர்களே! நான் பிச்சைக்குப் புறப்பட்டால், அதனால் உங்களுக்குத்தானே பங்கம் ஏற்படும் அம்மா! உனக்குப் புண்ணியம் உண்டு. உன் காலில் விழுந்து நான் லக்ஷம் தரம் கும்பிடுகிறேன்; நீ எனக்குச் சோறு போடாவிட்டாலும், பரவாயில்லை, என்னைப் பிச்சையெடுக்க மாத்திரம் அனுப்ப வேண்டாம். நான் குந்தி இருப்பதற்கு மாத்திரம் கொஞ்சம் உத்தரவு கொடம்மா! நான் பட்டினி கிடந்து இப்படியே மாண்டுபோகிறேன்” என்று நயமாகக் கெஞ்சி வேண்டினாள்.

முதலில் பேசியவள், “அடிபோடி மாயமாலக் கள்ளி! மலையையாக மகளையும் மகளையும் பெற்று ஊரிலே விட்டுவிட்டு இங்கே வந்து யார் கழுத்தை அறுக்கிறாய்! நீ இங்கே கிடந்து மாண்டால், உன் பிணம் சும்மா சுடுகாட்டுக்குப் போய்விடுமா! அதற்குப் பத்து முப்பது அழுதால்தானே உன் பிணம் சுடுகாடு போகும். எங்களுக்கேன் அந்தத் தொல்லை. ஊரில் சத்திரம் சாவடி இல்லையா. அங்கே போய் மாண்டுகிட. பறையர் எடுத்துக் கொண்டுபோய் கோவிந்தாக் கொள்ளி போட்டோம்” என்று முன்னிலும் அதிக அதட்டலாகக் கூறித் தாண்டிக் குதித்தாள்.

குருடி, “அடேயப்பா! உனக்கு வந்திருக்கிற அதிகாரமே! ஊருக்குப் போயிருக்கும் என் உடன் பிறந்தான் வருவதற்குள் ளேயே, சர்வ அதிகாரத்தையும் செலுத்திப் பார்த்து விடுகிறாயே! அம்மா! தாயே! இன்னம் ஒரு நாள் பொறம்மா! அவன் வந்து விட்டோம். அவனிடத்தில் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு நான் உடனே ஊர்ச் சாவடிக்குப் போய் விடுகிறேன். பிறகு நீ ஏகபோகமாய் இருந்து வாழடியம்மா” என்றாள். அவளது சொற்களைக் கேட்ட மற்றவளுக்கு அடக்க இயலாத பெருத்த கோபம் பொங்கியெழுந்தது. அவள் ஆவேசம் கொண்டவள் போலத் துள்ளிக் குதித்து, “அடி கிழக் குரங்கே; இத்தனை நாளும் என் கையால் உனக்குக் கொட்டின சோறு கணக்கு வழக்கில்லை. உன் நாறல் புடவையை நான் துவைத்துக் கொடுத்து லக்ஷம் தடவை இருக்கும். துரும்பை எடுத்துத் துரும்போடு போட உனக்குக் கடைப்படவில்லை. கெட்ட கேட்டுக்கு, நீ எனக்குச் சாபமா கொடுக்கிறாய்! எழுந்து போடி வெளியில்” என்று கூறி, அவ்விடத்தில் இருந்த சாணிச் சட்டியை எடுத்துக் குருடியின் தலையில் கவிழ்த்துத் தனது கையிலிருந்த விளக்கு மாற்றினால் இரண்டு மூன்றடிகள் பட்டபட்டென்று கொடுத்து விட்டாள். திடீரென்று தனக்குக் கிடைத்த மரியாதையைக் கண்ட குருடி, “ஐயோ! ஐயோ! அம்மா! அம்மா! அடிக்கிறாளே! கொல்லுகிறாளே! கேள்வி முறை இல்லையா! ஐயோ! அப்பா!” என்று கூக் குரலிட்டு அலறத் தொடங்கினாள்.

அவ்வாறு உள்ளே நடந்த அகோர யுத்தத்தைக் கண்ட திவான் சாமியார் திடுக்கிட்டு நடுங்கிப்போய், “என்ன செ.கோ.IV-12

சுவாமிகளே! இது! யார் இவர்கள்! இந்தக் கஷ்டத்தையெல்லாம் நாமேன் பார்க்க வேண்டும்?” என்றார். உடனே உதவிச் சாமியார், “சுவாமிகளே! தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இந்தக் கலிகாலத்தில் தர்மதேவதை அதிக காலம் பொறுக்கிற தில்லை. நல்லவர்களுக்குச் சன்மானம் செய்வதற்குக் கொஞ்ச கால தாமசம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம். அக்கிரமங்களுக்கு கைமேல் பலன் கிடைத்து விடுகிறது. அதோ அடிபடுகிற குருடி யார் தெரியுமா? அவள்தான் தங்களுடைய சம்சாரத்தையும் குழந்தையையும் வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிட்ட குடிகேடி. பாருங்கள் தெய்வத்தின் தண்டனையை! தாங்கள் வரும் சமயத்தில், தங்களுக்குத் தெரியும்படி கடவுள் அவளுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட மரியாதை நடத்தி வைக்கிறார் என்று பாருங்கள். அவளுக்கு இரண்டு கண்களும் அவிந்துபோய்விட்ட மாதிரியும் இருக்கிறது. முற்பகல் செய்யின், பிற்பகல் விளையுமென்பது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிகிறது பார்த்தீர்களா!” என்றார். அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் மிகுந்த மன இளக்கமும் இரக்கமும் அடைந்து, “ஐயோ பாவம்! இவளுடைய நிலைமை நிரம்பவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது! நீங்கள் உள்ளே போய் அந்தப் பெண் பிள்ளையை அடக்கி, அடிக்க வேண்டாமென்று சமாதானப் படுத்துங்கள்” என்றார்.

உடனே உதவிச் சாமியார், “அம்மா! தையலம்மை! அடித்தது போதும்; நிறுத்து, நிறுத்து” என்று உரக்கக் கூறியபடி உள்ளே நுழைந்து, “தையலம்மை! தையலம்மை! அடிக்க வேண்டாம்” என்று மறுபடியும் கூறி அவளை அடக்கினார். திடீரென்று உள்ளே நுழைந்து பேசிய உதவிச் சாமியாரை நிமிர்ந்து பார்த்த தையலம்மை என்ற ஸ்திரீ சடக்கென்று பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கிப் போய்த் தான் செய்த காரியத்தைக் குறித்து மிகுந்த லஜ்ஜையும் அவமானமும் அடைந்தவளாய்க் குன்றிப்போய், “ஓகோ சாமியார் ஐயாவா! வாருங்கள் வாருங்கள். இவளுடைய தமையனார் பெண் வீட்டுக்குப் போய் இன்று சரியாய் ஒரு வாரமாகிறது. வீட்டில் அரிசியா, உப்பா, புளியா ஒரு சாமானுக்கு வழி இல்லை. நான் எங்கெங்கோ போய்க் கஷ்டப்பட்டுத் தேடி வந்து ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை சாப்பிடுவது பகிரதப் பிரயத்தனமாக இருக்கிறது. இவள் ஒருத்தி எனக்குப் பெருத்த

சநியனாய் வந்து இங்கே குந்திக்கொண்டு என் உயிரை உரிஞ்சி விடுகிறாள். ஒரு பெண் பிள்ளை நான் என்ன செய்கிறது! சுவாமிகளே யோசித்துப் பாருங்கள்” என்றாள்.

உடனே உதவிச் சாமியார் நிரம்பவும் நயமாகவும் அன்பாகவும் பேசத் தொடங்கி, “மற்ற சங்கதியை யெல்லாம் நாம் பின்னால் பேசலாம். நீ முதலில் கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டு வந்து, இவள் மேல் வழியும் சாணியை அலம்பிவிடு. உன் புருஷன் திரும்பி வருகிற வரையில் உனக்கு வேண்டிய சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு நான் பணம் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறேன்” என்றார்.

அவரது சொல்லைக் கேட்ட தையலம்மை உடனே ஒரு பாணையில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து, அதை அந்தக் குருடியின் தலையில் கொட்டி அவளது உடம்பை சுத்தப்படுத்திவிட்டு, வேறொரு துணியையும் கொணர்ந்து அவளுக்கு உடுத்திவிட்டாள். குருடி அதைக் கண்டு நிரம்பவும் சந்தோஷமடைந்தவளாய், “நல்ல சமயத்தில் யாரோ ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். இல்லா விட்டால், இந்நேரம் இந்தப் படுபாவி என்னை அடித்து இழுத்துக் கொண்டுபோய் ரஸ்தாவில் தள்ளியிருப்பாள். இன்று நல்ல காலந்தான்” என்று தனக்குத் தானே எண்ணியடி ஆந்தைபோல விழித்துக்கொண்டு மௌனமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

உடனே உதவிச் சாமியார் தையலம்மையை நோக்கி, “ஏனம்மா! நான் இதற்கு முன் ஒரு தடவை இங்கே வந்தது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா!” என்றார்.

தையலம்மை : இருக்கிறது.

உதவிச் சாமியார் : உன் புருஷர் என்றைக்குத் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

தையலம்மை : நேற்றைக்கு வரவேண்டியது; இன்னம் வரவில்லை. என்ன காரணமோ தெரியவில்லை.

உதவிச் சாமியார் : நான் மாயூரத்துக்குப் போகிறேன். போகும் போருது என் சிநேகிதரான உன் புருஷரைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்ற நினைவு உண்டாயிற்று. அதனால் தான் இப்படி வந்தேன். அவர் ஊரில் இல்லை. சரி, மறுபடி திரும்பி வரும்போது வந்து அவரைப் பார்க்கிறேன். அவருக்குக்

கொடுக்க வேண்டுமென்று, கொஞ்சம் பழம் மிட்டாயியெல்லாம் வாங்கி வந்தேன். அது திண்ணையில் இருக்கிறது. வெளியில் வந்து அதை நீ வாங்கிக்கொள்” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட தையலம்மை மிகுந்த களிப்பும் பூரிப்பும் அடைந்து, “எங்களுக்கு இவ்வளவு அன்போடு பழம் முதலியவைகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுக்கிறதற்கும் இந்த உலகத்தில் அவ்வளவு பிரியமான மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா! சரி; கொடுங்கள்” என்று கூறிய வண்ணம் அவரைத் தொடர்ந்து வாசலிற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

உடனே உதவிச் சாமியார் பெரிய மூட்டையாகக் கட்டி வைத்திருந்த பழங்களையும், மிட்டாயிப் பொட்டலத்தையும், வெற்றிலை பாக்கையும் எடுத்துக் கொடுக்க, அவ்வளவு பெருந்த வெகுமதி தங்களுக்குக் கிடைக்குமென்று கனவிலும் எதிர் பார்க்காத தையலம்மை மிகுந்த பிரமிப்பும் மட்டிலடங்காமகிழ்ச்சியும் குதூகலமும் அடைந்தவளாய் அவைகளை வாங்கி மடியில் கட்டிக் கொண்டாள். உடனே உதவிச் சாமியார் தமது மடியிலிருந்த ஐந்து ரூபாய் பணத்தை எடுத்து, “நீ சாப்பாட்டுக்கு இல்லாமல் பட்டினி கிடக்கிறதாகச் சொன்னாயே. இந்தப் பணத்தை வைத்துச் செலவு செய்துகொள். நான் வந்துவிட்டுப் போனதாக உன் புருஷனிடம் சொல்,” என்றார். பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்ட தையலம்மை திடீரென்று குபேர சம்பத்தில் வைக்கப்பட்ட நித்திய தரித்திரனைப் போலானாள். அவளது மனம் அடைந்த சந்தோஷம் இவ்வளவுதான் என்று கணக்கிட்டுச் சொல்வது சிறிதும் இயலாத காரியம். தனது பரம ஏழ்மை நிலைமையில் கடவுளே நேரில் வந்து அம்மாதிரியான உதவிகளைச் செய்கிறார் என்று அவள் நினைத்து மெய்மறந்து போய் உதவிச் சாமியாரைப் பலவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்யத் தொடங்கினாள்.

உடனே உதவிச் சாமியார் அவளை நோக்கித் தணிவான குரலில் பேசத்தொடங்கி, “ஏனம்மா! உள்ளே இருக்கிற பெண்பிள்ளைக்கு புருஷனும் பெண்ணும் இருந்தார்களே! அவர்களிடம் இந்தப் பெண்பிள்ளை இராமல், ஏன் இங்கே வந்து இருக்க வேண்டும்?” என்றார்.

தையலம்மை, “அந்த வயிற்றெரிச்சலை ஏன் கேட்கிறீர்கள்! திருவடமருதாரில் ஜவுளிக் கடைக்கார முதலியாரை இவர்கள்

உயிரோடு வைத்துக் கொளுத்திவிட்டு எல்லாச் சொத்துக்களையும் சுருட்டிக்கொண்டு ஊரைவிட்டுப் புதுச்சேரிக்கல்லவா ஓடிப்போய் அங்கே ஒளிந்துகொண்டிருந்தார்கள். போய் ஆறு மாதத்திற்குள் இவர்களுடைய குடும்பமே நசித்து நாசமாய்ப் போய்விட்டது. இவள் மெத்தைப் படியிலிருந்து வழுக்கிக் கீழே விழுந்தாளாம். பொறி கலங்கிப் போய்விட்டது. மூன்று நாள் வரையில் உணர்ச்சியில்லாமல் கிடந்தாளாம். அவர்கள் வைத்தியம் செய்ததில் தெளிவு ஏற்பட்டதாம். ஆனால் அதுமுதல் இவளுடைய கண் பார்வை அடியோடு கெட்டுப் போய்விட்டதாம். இவளுடைய புருஷன் என்ன செய்தானாம், திடீரென்று புதிய பணக்காரன் ஆனானல்லவா! புதுச்சேரிக்குப் போய்க் குடியில் இறங்கியதன்றி யாரோ தேவடியாளையும் வைத்துக் கொண்டா னாம். அவள் பெருத்த ரோகியாம். அவளுடன் சேர்க்கை ஏற்பட்டு ஆறு மாதத்திற்குள், அவனுடைய உடம்பு முழுதும் காயும் பழமுமாய் முண்டு முண்டாய்க் கிளம்பியதோடு கைகால் களின் விரல்களெல்லாம் குறையத் தொடங்கி விட்டனவாம். உடம்பு முழுதும் பொத்துப் போய், சீழை வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்தது. வைத்தியர்கள் அது தீராத குஷ்டரோகமென்று சொல்லிவிட்டார்களாம். அப்பனைவிட டம்பாச்சாரி தனத்தில் பன்மடங்கு அதிகமாயிருந்த அவனுடைய பிள்ளை அந்தத் தொற்று வியாதி தங்களுக்கும் பரவுமென்று பயந்து அவனை சர்க்கார் குஷ்டரோக ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டானாம். இப்போதும் அவன் அங்கேதான் புழுத்து நாறிக் கிடக்கிறானென்று கேள்வி. பிள்ளை என்ன செய்தான் தெரியுமா! புதுச்சேரியிலுள்ள ஒரு பெரிய தனவந்தருடைய பெண்ணை எப்படியோ மயக்கி அவளைக் கெடுத்துவிட்டான். அந்தப் பெண் ரதிபோலவே இருப்பாளாம். அவன் ஐந்தாறு மாதத்தில் தன்னிடமிருந்த பணத்தையெல்லாம் செலவு செய்துவிட்டானாம். அதற்குமேல், அங்கே இருக்க முடியாமல் போய்விட்டதாம். அண்ணாமலையென்பதல்லவா அவனுடைய பெயர். அந்த அண்ணாமலையும், அவனது தங்கையான கமலவல்லியும், தனிகருடைய பெண்ணைத் திருட்டுத்தனமாக அழைத்துக் கொண்டு யாரிடத்திலும் சொல்லாமல் எவருக்கும் தெரியாதபடி இரவோடிருவாய் வேறே எந்த ஊருக்கோ ஓடிப்போய் விட்டார்களாம். இரண்டு கண்களும் அவிந்துபோன நிலைமையிலிருந்த

இவள் வேறே நாதியில்லாமல், யாரையோ துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு, என் கழுத்தை அறுக்கிறதற்கு இங்கே வந்து சேர்ந்தாள். இப்போதுகூட, இந்த ஊர் கிராம முன்சீப்புக்கு ஓர் உத்தரவு வந்ததாம். திருவடமருதூர்க் கிழவர் பிழைத்துக் கொண்டாராம். கமலவல்லி எங்கிருந்தாலும் பிடித்தனுப்ப வேண்டுமென்று உத்தரவு வந்ததாம். இவர் இங்கே வந்து பெண் எங்கே இருக்கிறாளென்று இவளிடம் கேட்டுப் பார்த்தார். இவள் தனக்கொன்றும் தெரியாதென்று சொல்லிவிட்டாள். அவ்வளவோடு அவர் போய்விட்டார். இவள் எனக்கு நீங்காத கால் கட்டாய் வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள்” என்றாள்.

உதவிச் சாமியார், “ஓகோ அப்படியா சங்கதி! சரி சரி! புதுச்சேரியில் யாரோ தனவந்தருடைய பெண்ணை அண்ணா மலை அபகரித்துக் கொண்டு போனாளென்று சொன்னாயே! அவர் இன்னார் என்ற தகவல் உனக்குத் தெரியுமா?” என்று அலட்சியமாக வினவினார்.

தையலம்மை, “இவள் வந்த ஆரம்பத்தில், அதையெல்லாம் தன் தமயனாரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவர் புதுச்சேரியில் ரெட்டியார் பாளையம் என்ற இடத்தில் இருக்கிற ஒரு வியாபாரியாம். அவருடைய பெயர் துரைக்கண்ணு முதலியாராம்” என்றாள்.

உதவிச் சாமியார், “ஓகோ! சரிதான். அக்கிரமம் எத்தனை நாளைக்குத்தான் நிலைத்து நிற்கப் போகிறது; எல்லாம் இப்படித் தான் நசித்துப்போகும். சரி; எனக்கு நேரமாகிறது. என் குரு காத்திருக்கிறார்கள். நான் போய் வருகிறேன். குருடையை உபத்திர விக்காதே பாவம். ஏதோ உனக்குக் கிடைப்பது கூழோ கஞ்சியோ, அதில் அவளுக்கும் ஒரு வாய் கொடு. உனக்கு அதனால் குறைவு ஏற்படாது” என்று கூறியவண்ணம் புறப்பட ஆயத்தமானார்.

உடனே திவான் சாமியார், உதவிச்சாமியாரைத் தனியாக அழைத்து ரகசியமாக, “புதுச்சேரியிலிருந்த வரையில் கமலவல்லி யின் நடத்தை எப்படி இருந்ததென்பதைப் பற்றி விசாரித்துப் பாருங்கள்” என்றார். உடனே உதவிச் சாமியார் தையலம்மையை நோக்கி, “ஏனம்மா! அதிருக்கட்டும். பையன் டம்பாச்சாரித் தனம் பண்ணியதன்றி, ஒரு தனவந்தருடைய பெண்ணையும் கெடுத்து

அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டதாகச் சொன்னாயே. கமலவல்லி எப்படி இருந்தாளென்பது உனக்குத் தெரியுமா?” என்றார்.

தையலம்மை, “கமலவல்லியா! நான்கூட ஒரு நடை புதுச்சேரிக்குப் போயிருந்தேனல்லவா. அப்போது நான் பார்த்த வரையில், அவள் கெட்ட வழியில் போனவளாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் உயர்ந்த நகைகள் போட்டுக் கொள்வது, அழகழகான புடவைகளையும் ரவிகைகளையும் உபயோகப்படுத்துவது, சொந்த மோட்டார் வண்டி வைத்துக் கொண்டு உலாவப் போகிறது முதலிய பைத்தியங்கள் அவளையும் பலமாகப் பிடித்திருந்தன. அந்த மாதிரி அண்ணனும், தங்கையும் பணத்தை அலட்சியமாக வாரிவிட்டு வெகு சீக்கிரத்தில் ஓட்டாண்டியாய் விட்டார்களாம். அதனால்தான் அவர்களுக்கு அந்த ஊரிலும் கொஞ்சம் கடன் ஏற்பட்டுப் போய்விட்டதாம். அதனால் அங்கிருந்து ரகசியமாகப் புறப்பட்டு வேறே எங்கேயோ போய் விட்டார்களாம்” என்றாள்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்ட சாமியார்கள் இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மறுபடி குற்றாலம் ரயில்வே ஸ்டேஷனை அடைந்து அன்றைய இரவு வண்டியிலேயே புதுச்சேரிக்குப் பிரயாணமாயினர். அவ்வாறு பிரயாணம் செய்த காலத்தில் திவான் சாமியார் தமக்குள் எண்ணமிடலானார். “இராமலிங்கத் துக்குக் குஷ்டரோகம் உண்டானதும், அவனுடைய சம்சாரத்துக்குக் கண்கள் அவிந்து போனதும் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நிறைவேறி இருக்கின்றன! பையனும் பலவாறாய்க் கெட்டு அலைகிறவனாக இருக்கிறான். இதில் கமலவல்லியொருத்தி மாத்திரம் கெடாமல் இருப்பது நிரம்பவும் அரிய சம்பவந்தான். என் தகப்பனார் செய்யும் சிவபூஜை வீணாய்ப் போகும்! எங்கள் குலதெய்வமாகிய சிவபெருமான் பரம பக்தராகிய என் தந்தையாரின் மனைவிக்குக் கெடுமதியை ஒரு நாளும் கொடுக்க மாட்டான்! இப்போதும் அவள் பரிசுத்தமாகவேதான் இருப்பாள் என்பதற்குத் தடையில்லை. இப்போது எம்பெருமான் நல்ல செய்திகளையே கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது போலவே அவளையும் நான் வெகு சீக்கிரம் கண்டுபிடித்து, என் தந்தையாரிடம் சேர்த்து வைக்கும்படி அவனே அருள்புரிய வேண்டும்” என்று தமக்குத் தாமே எண்ண மிட்டு கடவுளைத் தியானம் செய்தபடி பிரயாணம் செய்தார்.

சாமியார் இருவரும் விழுப்புரத்தில் இறங்கி அவ்விடத் திலிருந்து பிரிந்துபோகும் கிளை ரயிலில் ஏறி மறுநாட் காலையில் புதுச்சேரியை அடைந்தார்கள். அடைந்தவர்கள் தமது ஸ்நானம், நியம நிஷ்டைகள், சாப்பாடு முதலியவைகளை முடித்துக் கொண்டபின், தையலம்மை தெரிவித்த இடத்தை அடைந்து துரைக்கண்ணு முதலியார் என்ற வியாபாரியைப் பற்றித் தந்திரமாக விசரிக்கலாயினர். தாங்கள் பரதேசிகளாதலால், தங்களை எவரும் மதித்து மறுமொழி கூறமாட்டார்கள் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து பலபேர்களிடம் நிரம்பவும் பணிவாகவும், அவர்கள் சந்தேகங்கொள்ளாத படியும் கேட்டு, துரைக்கண்ணு முதலியாரின் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டனர். அந்த முதலியார் தமது பெண் ஓடிப்போனதனால் ஏற்பட்ட அவமானத் தையும் விசனத்தையும் தாங்கமாட்டாதவராய் மனமுடைந்து, அதுமுதல் வியாதியில் வீழ்ந்து இளைத்து மெலிந்து மகா கேவலமான நிலைமையில் இருந்ததாகவும், அவரது வர்த்தகத்தை அவர் கவனிக்க இயலாது போகவே, அது சீர்குலைந்து நஷ்டமாய் முடிந்து போனதாகவும், அவர் நிரம்பவும் எளிய நிலைமையில் வெகு சீக்கிரம் இறந்துபோகத் தக்கவராய் இருப்பதாகவும் அவர்கள் தெரிந்து கொண்டனர். அந்த மகா துக்ககரமான வரலாற்றைக் கேட்கவே, திவான் சாமியார் மிகுந்த மனக் கலக்கமும் வேதனையும் அடைந்து, “அடாடா! இவர்கள் எத்தனை குடும்பத்தை அழித்து விட்டார்கள்! எங்களுடைய வாழ்வு சீர்குலைந்தது போலல்லவா, இந்த தணிகரின் வாழ்வு சீர்குலைந்து போய் விட்டது! ஆகா! இவ்வளவு கேவலமான நிலைமையில் இருப்பவரிடம் நாம் எப்படிப் போய் நம்முடைய விஷயத்தை விசாரிப்பது” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “நம்மாலான வரையில் முயற்சி செய்து பார்க்கலாம். கடவுள் துணை செய்வாரென்ற நம்பிக்கை என் மனசில் பூர்த்தியாக இருக்கிறது” என்றார்.

திவான் சாமியார், “சரி; போய் பார்க்கலாம்” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “அதிருக்கட்டும், தாங்கள் எல்லா ஊர்களுக்கும் விளம்பரம் அனுப்பினீர்களே. புதுச்சேரி பிரெஞ்சுக்காரர் ஆளுகைக்கு உள்பட்டதாயிற்றே. இந்த ஊருக்குத் தாங்கள் விளம்பரம் அனுப்பியதாக நினைவிருக்கிறதா?” என்றார்.

திவான் சாமியார் “அனுப்பின மாதிரிதான் இருக்கிறது. இருந்தாலும், இது இவ்வளவு பெரிய பட்டணமாயிருக்கிறதே! அவர்கள் இன்னார் என்பதை அதிகாரிகள் கண்டுபிடிக்க சாத்தியப்பட்டு இராது என்றே நினைக்கிறேன்” என்றார்.

உதவிச்சாமியார், “தங்கள் சிற்றன்னையைப் பற்றிய செய்தியைத் தெரிவிப்போருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் சன்மானம் அளிப்பதாய்த் தாங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா, அதை நாம் ஒரு வேளை இந்த மனிதருக்குக் கொடுக்க நேர்ந்தாலும் நேரலாம். ஓர் ஆயிரம் ரூபாயைத் தனியாக எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

திவான் சாமியார் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்து உதவிச் சாமியாரிடத்திலேயே கொடுத்து சந்தர்ப்பத் திற்குத் தகுந்தபடி உபயோகிக்கும்படி கூறினார். பிறகு அவர்கள் இருவரும் புறப்பட்டு துரைக்கண்ணு முதலியார் இருந்த ஜாகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அது நிரம்பவும் சிறிய வீடாக இருந்தது. துரைக்கண்ணு முதலியார் துரும்புபோல மெலிந்து பாயில் படுத்திருந்தார். அவரது மனைவி அவருக்கு ஏதோ உபசரணை புரிந்து கொண்டிருந்தாள். இருவரது முகங்களும் மகா துக்க கரமாகவும், பரம வேதனைக்கு இருப்பிடமானவை யாகவும் காணப்பட்டன. அவர்களுக்கு வேறு இரண்டு சிறிய குழந்தைகள் இருந்தன. ஆனாலும், அதனால் இவர்கள் சிறிதும் ஆறுதலடையாமல் இரவு பகல் மனவேதனையில் ஆழ்ந்து விமோசனமின்றிக் கிடந்தனர். தாம் அருமையாய் வளர்த்த பெண் முகமுழிப்பில்லாமல் போய்விட்டதே என்ற துயரம் அவர்களை வதைத்ததைக் காட்டிலும், அவள் ஓடியதால், தங்களுடைய குடும்பத்திற்கு என்றைக்கும் மாறாத இழிவும், பழிப்பும் ஏற்பட்டு விட்டனவே என்ற வேதனையே, அவர்களுடைய உயிரைப் பருகிக் கொண்டிருந்தது. நமது சாமியார்கள் இருவரும் வெளியிலிருந்தபடி, முதலியாருடன் தாம் ஒரு முக்கிய மான விஷயத்தைக் குறித்து ஐந்து நிமிஷ நேரம் பேச வேண்டுமென்று செய்தி சொல்லி அனுப்பினார். அவர்களது வருகையைச் சிறிதும் எதிர்பார்த்தவரன்று ஆதலால் முதலியார் இரண்டு பரதேசிகள் தம்மிடம் எந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசப் போகிறார்களென்று ஐந்து நிமிஷ நேரம் சிந்தனை செய்து

பார்த்தார். ஒன்றும் புலப்படவில்லை. அவர்கள் எங்கேயாவது இருக்கும் மடம் முதலிய தர்மங்களுக்குப் பணவுதவி கேட்க வந்திருப்பார்களென்றே அவர் நினைத்து, “அடாடா! நான் நல்ல தசையிலிருக்கும்போது இவர்கள் வராமல், தரித்திர நிலைமையிலிருக்கும்போதா வரவேண்டும். இதுவும் கடவுளின் சோதனை தான்” என்று எண்ணியவராய் அவர்களை உள்ளே வரவழைத்து உட்காரச்செய்து, அவர்களை நோக்கி, “என்னைக் கடவுள் பலவகையில் சோதனை செய்து முடிவில் என் உயிரையும் கொண்டு போக முயற்சிக்கும் நிலைமையில் சுவாமிகள் இந்த ஏழையை நாடி வந்திருக்கிறீர்கள். தங்கள் வருகை வீண் பிரயாசையாகவே முடியுமன்றி, அதிகமான பலனைத் தரப்போகிறதில்லையே என்ற எண்ணம் இப்போதே என்னை உபத்திரவிக்கிறது” என்று கூறினார்.

உதவிச் சாமியார் அவரைப் பார்த்து சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்து, “கனவானே! நாங்கள் தங்களிடம் ஏதோ தர்ம விஷயமாக வந்திருக்கிறதாக எண்ணுகிறீர்கள் என்பது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட பொருளுதவி யாதொன்றையும் நாடி நாங்கள் இங்கே வரவில்லை. தங்களைப்பற்றி மற்றவரிடம் விசாரித்துக் கொண்டே நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறோம். தங்களை கடவுள் பல வகையில் சோதனைக்கு ஆளாக்கி இருக்கிறார் என்பதையும் நாங்கள் கேள்வியுற்றோம். நாங்கள் கோரி வந்தது தங்களுடைய வாய் வார்த்தையாகிய உதவியே யன்றி வேறொன்றுமில்லை. எங்களுக்கு ஒரு முக்கியமான தகவல் தெரிய வேண்டியிருக்கிறது. அதைத் தங்கள் மூலமாய்த் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வந்தோம்” என்று நிரம்பவும் விநயமாகக் கூறினார்.

துரைக்கண்ணு முதலியாரின் மன சஞ்சலம் ஒருவாறு குறைந்தது. அவர் துணிபும் தெளிவும் அடைந்து, “தங்களுக்கு என்ன தகவல் தெரிய வேண்டும்?” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “தங்களுடைய குடும்பம் எந்தப் பாவியால் இந்த நிலைமைக்கு வந்ததோ, அவன் இப்போது எங்கே இருக்கிறான் என்பது தெரிய வேண்டும். அவ்வளவுதான். அதிகமொன்றுமில்லை” என்றார்.

துரைக்கண்ணு முதலியார், முக மாறுபாடடைந்து திடுக்கிட்டுப் போய் அவர்கள் இருவரையும் உற்றுப் பார்த்து, “ஓகோ! அப்படியா! எதற்காக அதைத் தாங்கள் கேட்கிறீர்கள்? தங்கள் இருவருக்கும் அந்த மனிதருக்கும் என்ன சம்பந்தமோ?” என்றார்.

உடனே உதவிச் சாமியார் தமது சட்டைப் பையில் ஆயத்தமாக வைத்திருந்த விளம்பரங்களை எடுத்துக் கொடுத்தார். அவைகளை வாங்கிப் படித்த துரைக்கண்ணு முதலியார் பிரமித்து ஸ்தம்பித்துத் தமது முக்கின்மீது விரலை வைத்து, “என்ன ஆச்சரியம், இது! அடாடா! அவர்கள் எப்பேர்ப்பட்ட காரியம் செய்திருக்கிறார்கள்! உயிருடன் இருந்த மனிதரை இறந்து போனதாக வைத்துக் கொடுத்த அவர்களுடைய மனம் எப்படித் தான் துணிந்ததோ தெரியவில்லையே. அவர்கள் பார்வைக்கு மனிதர்களாய்த் தோன்றினாலும், அவர்களைப் பேய் பூதங்களுடைய வகுப்புகளில்தான் நாம் சேர்க்க வேண்டும். ஆனாலும் ஈசன் கைமேல் கூலி கொடுத்துவிட்டான். அவனுடைய தாய் கண்ண விந்து தடவுகிறாளாம்; தகப்பன் குஷ்டரோக ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தானாம், பிள்ளை இப்போது என்ன நிலைமையில் இருக்கிறானோ! ஆனால், அவனுடைய தங்கை மாத்திரம் இங்கே இருந்த வரையில் தேக சுத்தம் கெடாமல் இருந்ததாகவே எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டார்கள். ஆனால் அவருக்கும் அண்ணனைப் போலக் கொஞ்சம் கூத்தாடி புத்தி. அவ்வளவேயன்றி வேறில்லை” என்றார்.

அதைக்கேட்ட உதவிச் சாமியார், “தாங்கள் இப்போது சொன்ன வார்த்தை எங்களுக்கு மனக் கலக்கத்தை உண்டாக்கி விட்டதே! மகன் இப்போது என்ன நிலைமையில் இருக்கிறானோ என்பதிலிருந்து, அவனுடைய இருப்பிடமும் தங்களுக்குத் தெரியாதோ என்று சந்தேகிக்கும்படியாக இருக்கிறது” என்றார்.

துரைக்கண்ணு முதலியார், “ஆம்; அந்தத் தகவல் எனக்குத் தெரியாதுதான். நாங்கள் பஞ்சவர்ணக் கிளிபோலவும், உயிருக் குயிராகவும் வளர்த்து வந்த பெண் எங்கள் வீட்டைவிட்டுப் போனபின், “சே! அவனுடைய முகத்தில்கூட இனி நாம் விழிக்கக் கூடாது என்று நானும், என் சம்சாரமும் பிரதிக்கை செய்து

கொண்டிருக்கிறோம். அவள் எங்கே இருக்கிறாளென்ற விவரத்தைக்கூட நாங்கள் தெரிந்துகொள்ள நினைக்கவில்லை. அவள் வீட்டை விட்டுப் போய் ஒரு மாசத்திற்குப் பிறகு, அவளிடத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. தான் அறியாத்தனத்தினால் மதி கெட்டு வந்துவிட்டதாகவும், எங்களைப்பற்றிய நினைவும் விசனமும் பொறுக்க முடியவில்லையென்றும், எங்கள் புகைப்படம் அனுப்பும்படியும், தான் அந்தப் புருஷனிடத்தில் செலக்கியமாய் இருப்பதாகவும், ஆனால் கொஞ்ச பொருளுதவி செய்ய வேண்டுமென்றும் நிரம்பவும் கெஞ்சி மன்றாடி எழுதி இருந்தாள். அந்த துன்மார்க்கியின் விஷயத்தில் எங்கள் இருவருக்கும் கொஞ்சமும் இரக்கம் உண்டாகவில்லை. நாங்கள் கடிதத்தைக் கிழித்தெறிந்து விட்டுப் பேசாமல் இருந்துவிட்டோம். அவளுக்கு மறுமொழி எழுதவே இல்லை” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “அந்தக் கடிதத்தில் அவர்கள் என்ன விலாசம் கொடுத்திருந்தார்களென்பது நினைப்பில்லையா?” என்றார்.

துரைக்கண்ணு முதலியார், “தஞ்சாவூர் ஸிடி போஸ்டு மாஸ்டர் மேல் விலாசம் பார்வையிட்டு சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரிடம் கொடுப்பது என்று எழுதியிருந்தாள். சே! அந்த நாயின் பெயரை வைத்து எழுதினால், அவன் செய்த காரியத்தை நாங்கள் ஆமோதிப்பது போலாகுமென்று நினைத்தும் நான் அதற்குப் பதில் எழுதவில்லை” என்றார்.

அதைக்கேட்ட சாமியார் இருவரும் ஏமாற்றமும் ஏக்கமும் அடைந்து மேலே என்ன பேசுவது என்பதை அறியாமல் தவிக்கத் தொடங்கினர். அப்பொழுது ஒரு பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த துரைக்கண்ணு முதலியாருடைய சம்சாரம், “மறுபடி, ஐந்தாறு மாசத்திற்கு முன்பு ஒரு கடிதம் வந்தது. இப்போது இரண்டு தினங்களுக்கு முன் ஒரு கடிதம் வந்தது. இரண்டையும் பிரித்துக் கூடப் பார்க்காமல் பெட்டியில் போட்டு வைத்திருக்கிறோம். அந்தக் கடிதங்களை வேண்டுமானால் உடைத்துப் பார்த்து மேல் விலாசத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்” என்றான்.

உடனே உதவிச் சாமியார் மிகுந்த களிப்படைந்து, “ஆம் அம்மணி! அவைகளை உடைத்துப் பார்த்து இப்போதைய

விலாசத்தை மாத்திரம் சொல்லுங்கள். அதுவே எங்களுக்குப் போதுமானது” என்றார்.

உடனே துரைக்கண்ணு முதலியார், “அடி கடிதங்களை நீ உடைக்காதே. அப்படியே எடுத்துவா, சுவர்மிகளே! நீங்கள் கூட அந்தக் கடிதங்களை இங்கே பிரிக்க வேண்டாம். கடிதங்களில் பலவித அசங்கியங்கள் இருக்கலாம். அவைகளைப் பார்க்க எங்கள் மனம் இன்னம் அதிகமாய்ப் புண்பட்டுப் போகும். ஆகையால், இரண்டு கடிதங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு போய் உங்கள் பிரியப்படி செய்து கொள்ளுங்கள். அவளுடைய நினைவே எங்களுக்கு உண்டாகக்கூடாது என்று இருந்தோம். நீங்கள் வந்து அந்த நினைவை உண்டாக்கிவிட்டீர்கள்” என்றார்.

சாமியார் இருவரும் அவரது விருப்பப்படி செய்வதாய் ஒப்புக் கொண்டனர். முதலியாரது மனைவி சிறிது நேரத்தில் இரண்டு கடிதங்களுடன் திரும்பி வந்து அவைகளைக் கீழே வைக்க, துரைக்கண்ணு முதலியார் அவைகளைக் கையாலும் தொடாமல், உதவிச் சாமியாரே எடுத்துக்கொள்ளும்படி செய்தார். உடனே சாமியார் இருவரும் அவருக்கு உபசார வார்த்தைகள் கூறி நமஸ்கரித்தபின் அந்த வீட்டைவிட்டு வெளியில் சென்றனர். அப்பொழுது உதவிச் சாமியார் திவான் சாமியாரை நோக்கி, “சுவாமிகளே! பார்த்தீர்களா இவ்விருவர்களுடைய மேலான குணத்தை! எது போனாலும் போகட்டும், மானமொன்றே பிரதானம் என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து தங்களுடைய உயிரை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறதைப் பார்த்தீர்களா! இவர்களுடைய வர்த்தம் போய் விட்டது! இப்பொழுது இவர்கள் நிரம்பவும் ஏழ்மைத் தன்மை அடைந்து கஷ்டப்படுகிறார்கள்! விளம்பரத்தில் கண்ட சன்மானத் தொகையைக் கொடுக்கலாமென்று கேட்டு வாங்கினேன்ல்லவா. இவர்களுடைய மனவுறுதியைப் பார்த்தவுடன், அதை எடுத்துக் கொடுக்க எனக்குப் பயமாய்ப் போய்விட்டது. நான் கொடுத்தால், அவர்கள் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டார்களென்ற ஓர் எண்ணம் என் மனசில் தோன்றிவிட்டது. அதனால் பேசாமல் வந்து விட்டேன். என்னுடைய உத்தேசம் என்ன தெரியுமா? இந்த ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டை ஒரு கடிதத்தில் வைத்து தபால்

மூலமாய் அனுப்பி விடுவோம். நம்முடைய விலாசத்தை நாம் அதில் கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டால் அதை அவர் திருப்பி அனுப்பவும் முடியாமல் போய் விடும். பணத்தை அவர் உபயோகித்துக் கொள்வார்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார், “ஆம், அப்படித்தான் நானும் நினைத்தேன். ஆனால், இவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அபாரமான நஷ்டத்திற்கு ஆயிரம் ரூபாய் ஒரு பொருட்டாயிராது. ஆகையால், ஐயாயிரம் ரூபாயாக வைத்து அனுப்பிவிடுவோம். கடிதத்தை ரிஜிஸ்டர் செய்து அனுப்பிவிடலாம்,” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “கடிதத்தை ரிஜிஸ்டர் செய்தால், அனுப்பு வோருடைய மேல் விலாசம் அதில் இருக்க வேண்டுமே” என்றார்.

திவான் சாமியார், “அனுப்புதல் திருவடமருதூர் மேகலிங்கப் பண்டாரம் என்று வெளியில் எழுதிவிடுவோம். உள்ளே வைக்கும் கடிதத்தில், அந்த விலாசம் பொய் விலாசமென்றும், அது தபால் விதியை அநுசரிப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும், அந்த விலாசத்திற்கு அனுப்பும் கடிதம் முதலியவை திரும்பி வந்துவிடுமென்றும் எழுதிவிடலாம்” என்றார்.

உதவிச் சாமியார் அதை ஏற்றுக் கொண்டார். உடனே இருவரும் நேராக அந்த ஊர்த் தபால் கச்சேரிக்குச் சென்று அவர்கள் எண்ணியபடி ஐயாயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளை வைத்து ரிஜிஸ்டர் செய்து அனுப்பிய பின் தம்மிடமிருந்த கடிதங்களை எவருக்கும் தெரியாதபடி பிரித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற கருத்தோடு மறைவான ஓரிடத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

19-ஆவது அதிகாரம் கலியாணக் கோலம் - கிரகப்பிரவேசம்

கிலாம்பாள் புரசைப்பாக்கம் பங்களாவைவிட்டு வண்ணாரப்பேட்டை பங்களாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு காலை சுமார் 10 மணிக்கு வக்கீல் ராமராவ் பூங்கோலையம்மாளால் அனுப்பப்பட்டு வண்ணாரப்பேட்டை பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்து, முதல் நாள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரால், தனக்கு நேரிட்ட துன்பத்தையும், அதிலிருந்து தான் தப்பிவந்த விதத்தையும் கோகிலாம்பாள் கூறத் தெரிந்து கொண்டார். அது சம்பந்தமாய் இன்ஸ்பெக்டர் மீது வழக்குத் தொடருவதற்குப் போதிய சாட்சியம் இருந்தது. ஆனாலும், அதனால் கோகிலாம்பாள் கச்சேரிக்குப் போய் உபத்திரவத்திற்கு இலக்காக நேருமென்ற காரணத்தினால், தாம் அவர்மீது எவ்வித நடவடிக்கையையும் எடுத்துக் கொள்வது அநுசிதமான காரியம் என்று அவர்கள் இருவரும் தீர்மானித்தனர். தாம் எவரும் கச்சேரிக்கு வர இயலாத நிலைமையில் இருப்பது பற்றி, வக்கீலே சகலமான காரியங்களையும் நடத்தி, கண்ணபிரானை விடுவித்து அழைத்து வருவதற்குத் தேவையான பிரயத்தனங்களையெல்லாம் செய்யுமாறு கோகிலாம்பாள் அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டு, அதற்காக அவருக்கு மறுபடியும் இருநூறு ரூபாய் பணம் கொடுத்தாள்; கண்ணபிரானை நீதிபதி ஜாமீனில் விடும் பக்கத்தில் அவனை அவ்விடத்திற்குக் கொணர்ந்துவிட்டுப் போகவும், விடாத பக்கத்தில், வந்து தகவல் தெரிவிக்கவும் வேண்டிக் கொண்டதன்றி, வக்கீலுக்குத் தெரியவேண்டிய சகலமான தகவல்களையும் தெரிவித்து அவரைக் கச்சேரிக்கு அனுப்பி வைத்துத் தனது மணாளனுக்கு மூன்று வேளையிலும் ஆகாரம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு வருவதற்கு ஒரு வேலைக்காரனை அமர்த்தி,

அன்றைய பகல் போஜனத்தை அவன் மூலமாகக் கொடுத்தனுப்பி விட்டு, அன்றைய பகல் முழுதும் வக்கீலின் வருகையை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்த வண்ணம் வேதனைக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

வக்கீல் வாடிய முகத்துடன் மாலையில் அங்கு வந்து சேர்ந்து “அம்மா! நான் என்னால், ஆனவரையில் எவ்வளவோ திறமையாகப் பேசிப் பார்த்தேன். பிரயோசனம் இல்லாமல் போய் விட்டது. அவரை ஜாமீனின் மேல் விடக்கூடாதென்று போலீசார் பலமாக ஆட்சேபித்து எழுதிவிட்டார்கள். இந்த நீதிபதி சுத்த பயங்கொள்ளி; போலீசாரென்றால், அவருக்குத் துடை நடுக்கம். போலீசார் தாம் இன்னம் 10 தினங்களுக்குள் தங்களுடைய விசாரணையை முடித்து, கிடைக்கக்கூடிய சாட்சியங்களை யெல்லாம் சேகரம் செய்துகொண்டு விவரமான குற்ற அறிக்கை அனுப்புவதாகவும், அதுவரையில், அவர் சப் ஜெயிலிலேயே இருக்க அனுமதி கொடுக்க வேண்டுமாகவும் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவருடைய வீட்டிலிருந்து போலீஸ் கமிஷனராலேயே திருட்டு சொத்துகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், நாம் அவரை ஜாமீனில் விடும் விஷயமாய் ஹைகோர்ட்டில் மனுச் செய்துகொண்டால் கூட, அநுகூலமாகுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆகையால், நாம் இந்த 10 தினங்களும் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இருப்போம். விசாரணை சமயத்தில் நான் என்னால் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக வேலை செய்ய முடியுமோ அவ்வாறு செய்து அவரைத் தப்ப வைக்கப் பிரயத்தனப்படுகிறேன். அது வரையில் நீங்கள் தவறாமல் அவருக்கு ஆகாரம் அனுப்பி, தைரிய வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருங்கள். என் மேல் விலாசத்தை நான் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறேன். என்னால் ஏதாவது காரியம் ஆகவேண்டுமானால், அவ்விடத்திற்கு ஆளை அனுப்புங்கள்” என்று கூறி விலாசத்தை எழுதிக் கொடுத்தபின், அவ்விடத்தை விட்டுத் தமது வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். தனது மணாளன் ஜாமீனின் மேல் வரவில்லையே என்றும், பத்து நாள்களுக்குப் பிறகாவது அவன் விடுதலையடைவானோ மாட்டானோவென்றும் நினைத்து நினைத்து அளவற்ற சஞ்சலமும் வேதனையும் கொண்டு துக்க சாகரத்தில் மூழ்கியபடி இருந்து வந்தாள். கற்பகவல்லியம்மாளை

எப்படியாவது தான் கண்டுபிடித்து அழைத்து வரவேண்டுமென்ற ஆவலினால் அவளது மனம் துடித்தது. ஆனாலும், ஏராளமான வேலைக்காரர்கள் சென்று நாலா பக்கங்களிலும் தேடிப் பயனின்றித் திரும்பி வந்துவிட்டனர். ஆதலால், தான் மறுபடி எவ்விதமான முயற்சி செய்வதென்பதை அறியாதவளாய்த் தத்தளித்திருந்தாள். கண்ணபிரான் சிறைச்சாலையில் இருக்கிற வரையில், தனது தாய் கடிதம் எழுதிவிட்டுப் போனது முதலிய எந்த வரலாறையும், தான் அவனுக்குத் தெரிவிக்காமலிருப்பதே உசிதமானதென்று நினைத்து, அதுபோல நடந்து கொண்டாள். ஆயினும், கோகிலாம்பாளுக்குப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரால் ஏதேனும் அபாயம் நேரிட்டிருக்குமோவென்று கண்ணபிரான் எண்ணி வதைப்பட்டிருந்தான். ஆதலால், தான் சேஷமமாய் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டதாக மாத்திரம் அவனுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பி வைத்தாள். அவர்கள் இருவரும் அந்த விசாரணைத் தேதியை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்தபடி நெருப்புத் தணலின் மேல் இருப்பவர்போல் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பூஞ்சோலையம்மானோ ரகஸியத்தில் வண்ணாரப்பேட்டைக்கு அடிக்கடி ஆளை அனுப்பி அவ்விடத்து நிலைமையைத் தெரிந்து கொண்டு உள்ளூற மனமாழ்கி இருந்தாள். ஆனாலும், செளந்தரவல்லியின் கலியாணத்திற்கு ஆகவேண்டிய முஸ்தீபுகளைச் செய்வதில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தி வந்தாள். புஷ்பாவதி புரசைப்பாக்கத்திலேயே இருந்து, செளந்தரவல்லியோடு கூடிக்கூடி ஆலோசனை செய்து, சுமார் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் வரையில் அவளிடமிருந்து பறித்து, அதை சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரிடம் கொடுக்க, அவர் அடிக்கடி அங்கே வருவதும், அப்போதே அந்தக் குடும்பத்தாருக்கு மாப்பிள்ளை ஆய்விட்டவர் போலவும் நடந்து சகலமான உரிமைகளையும் அதிகாரங்களையும் வகித்துக் கலியாணத்துக்குத் தேவையான ஆடையாபரணங்கள் முதலியவைகளைச் சேகரம் செய்வதும், மைலாப்பூர் பங்களா விற்குப் போய் அவ்விடத்தில் ஆகவேண்டிய காரியங்களை முடிப்பதும், பூஞ்சோலையம்மாளின் பந்து ஜனங்களது வீடுகளுக்குப் போய், அவர்களுக்குத் தக்க சமாதானம் கூறிக்கலியாணத்திற்கு அழைப்பதுமாய்ப் பொழுதைப் போக்கினார். செ.கோ.IV-13

அவர்களெல்லோரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்த கலியாண தினம் நெருங்கியது. அந்த தினத்திற்கு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னரே சௌந்தரவல்லியும் புஷ்பாவதியும் நகசிகை பரியந்தம் நகஷத்திரச் சுடர்கள்போல இருந்த வைர ஆபரணங்களையும், தகத் தகாயமாக மின்னிய தங்கப் பாளங்கள் போலிருந்த ஜரிகைச் சேலைகளையும் அணிந்து மை தீட்டிப் பொட்டுகளின்மேல் பொட்டிட்டு பலவகைப்பட்ட புதிய நாகரிகப் பின்னல்களால் தமது அளகபாரத்தை அழகுபடுத்தி உயர்ந்த ஜாதிப் புஷ்பங்களைச் சூட்டிக் கொண்டு வெகு சுந்தரமாகவும், வசீகரமாகவும் அற்புத தேஜஸோடும் உல்லாஸமாக இருக்கத் தொடங்கினர். தாம் பூலோகத்திலிருப்பதையே அவர்கள் மறந்து சுவர்க்கலோகத்தில் இருப்பதாகவே எண்ணிப் பூரித்து மெய்ம்மறந்து போயிருந்தனர். அதுபோலவே சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் ஏராளமான ஆபரணங்களாலும், உயர்ந்த ஆடைகளாலும் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு முன்னரே மணப்பந்தலில் உட்கார ஆயத்தமாய்விட்டார். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் நிரம்பவும் திறமையாக நடந்து கொண்டமையால், பூஞ்சோலையம்மாளைச் சேர்ந்த பந்து ஜனங்களுள் பெரும் பாலோரும் வந்து சேர்ந்தனர். அன்று காலையிலேயே எல்லோரும் மைலாப்பூராரது பங்களாவிற்குப் போய் அன்றைய இரவில் நிச்சயதார்த்தம் முதலிய பூர்வாங்கங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றி விடுவதென்ற தீர்மானத்துடன் இருந்தனர். ஆதலால், அன்றைய தினம் காலையில் சுமார் இருபத்தைந்து மோட்டார் வண்டிகள் வந்து சேர்ந்தன. பூஞ்சோலையம்மாள், அவளது பந்து ஜனங்கள், பணிமக்கள், கலியாண வதுவரர்கள், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைச் சேர்ந்தவர்கள் முதலியோர் சுமார் அறுபது ஜனங்கள் புறப்பட்டுப் போய் மைலாப்பூரையடைந்து புதிய சம்பந்தியின் பங்களாவில் தங்களுக்காகப் பிரத்தியேகமாய் ஒழித்துவிடப்பட்டிருந்த பாகத்தில் இறங்கினர்.

புஷ்பாவதிக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த இடம் உண்மையில் அவர் கூறியபடி மகா சிறப்பு வாய்ந்த மிகமிக உயர்வான இடம். பூஞ்சோலையம்மாள் பங்களாவைவிட அது நான்கு மடங்கு அதிக விசாலமானதாகவும், பன்மடங்கு அதிகரித்த அலங்காரமும் வேடிக்கைப் பொருட்களும் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது.

அவர்கள் அபாரமான செல்வமும், செல்வாக்கும் வாய்ந்தவர்கள். ஆதலால், அந்தப் பங்களா தத்ருபம் தேவேந்திர சபைபோல எங்கும் நவமணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த தன்றி, ஜெகஜ்ஜோதியாக மின்னிய அலங்காரங்களுடன் நூற்றுக் கணக்கான சீமான்களும், சீமாட்டிகளும் வந்து நிறையப் பெற்றிருந்தது. பெரிய ஜங்ஷன்களில் ரயில் தொடர்கள் எப்போதும் வந்து போய்க் கொண்டிருப்பது போல மோட்டார் வண்டிகள் நூற்றுக் கணக்கில் வந்து கனவான்களையும் அவரது பத்தினிமார்களையும் குழந்தைகளையும் இறக்கிவிட்டுத் திரும்பிப் போனபடி இருந்தன. அந்தப் பங்களா ஒரு தனிப் பட்டணம் போலவே இருந்தது. ஒருவர் போலவே டாலி டவாலிகள் சட்டை, நிஜார், தலைப்பாகை முதலியவை தரித்திருந்த சேவகர்களும், போலீஸ் ஜெவான்களும், சுமார் ஆயிரம் பேர்கள் இருந்திருப்பர். எங்கு பார்த்தாலும் முத்துக் கொட்டகைகளும், பவழத் தோரணங்களும் பல வர்ணங்களில் இயற்றப்பட்ட மின்சார விளக்குகளும், ஒட்டு வேலைகளுமே மயமாக நிறைந்திருந்தன. பார்க்கும் இடமெல்லாம் வெல் வெட்டு ஸோபாக்களும், வழுவழுப்பான கருங்காலி சாய்மான நாற்காலிகளும், பூத்தொட்டிகளுமே காணப்பட்டன. பங்களா வின் தரை முழுதும் மகா மிருதுவாக இருந்த இரத்தின கம்பளங் களே மயமாகப் பரப்பப்பட்டிருந்தன. ஒரு பக்கத்தில் மாதூரிய மான சிற்றுண்டிகள் எப்போதும் வழங்கப்பட்டன. இன்னொரு புறத்தில் முதன் தரமான விருந்துச் சாப்பாடு நூற்றுக் கணக்கான ஜனங்களுக்கு நடந்துகொண்டே இருந்தது; தஞ்சை ஜில்லா விலிருந்து மகா பிரத்தியாதி பெற்றவர்களான நான்கு ஜதை தங்க நாகசுரக்காரர்களும், நான்கு ஜதை பாண்டு வாத்தியக்காரர் களும், வெகு ஸொகுசாக நடனம் செய்யத்தக்க தாசிமார்களும் வந்து ஒவ்வோர் இடத்தில் ஒவ்வொரு ஜதையாக இருந்து தத்தம் திறமையைக் காட்டி தெய்வ கீதம் முழங்க, கந்தருவ நாட்டியம் ஆட ஆரம்பித்து விட்டனர். வாய்ப்பாட்டு, புல்லாங்குழல், வீணை, ஜலதரங்கம், கொனக்கோல் முதலியவைகளில் தேர்ச்சியும் கியாதியும் பெற்ற ஏராளமான வித்வான்கள் வந்து நிச்சயதார்த் தத்தன்று முதலே தமது கச்சேரிகளை ஆரம்பித்துக் கொண்டனர். புஷ்பாவதியை மணக்க ஏற்பாடாயிருந்த மணமகன் அசிஸ்

டெண்ட் கலெக்டர் உத்தியோகத்தில் இருப்பவர். ஆதலால், அவரைக் கருதி வெள்ளைக்கார துரைமாரும் துரைசானிகளும், போலீஸ் கமிஷனர், ஜில்லா கலெக்டர், கவர்னருடைய காரிய தரிசி, பிரசிடென்சி மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்கள், டிப்டி சூபரின்டென்டெண்டுகள் முதலியோரும் வந்து போகத் தொடங்கினர். முதல் நாள் புஷ்பாவதியும், சௌந்தர வல்லியும் மங்கள ஸ்நானம் செய்து அற்புதமாக அலங்கரித்துக் கொண்டு முத்துப் பந்தல்களின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டனர். ஆயிரக்கணக்கில் சீமாட்டிகள் வந்திருந்தனர். ஆனாலும், வைரக் கம்மல்கள் அணிந்து கொண்டிருந்தவர்களான சுமார் நூறு சீமாட்டிகளே அவர்களிடம் நெருங்கி நலங்கு ஊஞ்சல் லாலி முதலிய சுபகாரியங்களை நடத்த அநுமதிக்கப்பட்டனர். பூஞ்சோலையம்மானும் அந்தக் கும்பலில் காணப்பட்டான். ஆனாலும், அந்த அம்மாள் தனது மூத்த குமாரியும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அத்தகைய வைபவங்களை அடையவில்லையே என்ற விசனத்தில் ஆழ்ந்தவளாய் ஒரு மூலையில் மறைவாக உட்கார்ந்திருந்தாள். ஊஞ்சலும், ஸ்திரீகளின் விளையாடல்களும், நாகசுரக் கச்சேரிகளும், போட்டி சங்கீதங்களும், கேளிக்கைக் கச்சேரிகளும், பலவகைப்பட்ட சங்கீத கச்சேரிகளும் அன்றைய இரவில் வெகு நேரம் வரையில் மகா வசீகரமாகவும் அமோகமாகவும் நடந்தேறின. எல்லோருக்கும் சந்தனம், நிச்சய தாம்பூலம் முதலியவை வெகு ஆடம்பரமாக வழங்கப்பட்டன. அவ்வளவோடு நிறுத்தி எல்லோரும் நித்திரையில் ஆழ்ந்தனர். நிச்சயதார்த்த கலியாணம் இனிது நிறைவேறியது. எல்லோரும் விருந்துண்டு, சங்கீத சாகரத்தில் மிதந்து, மெய் மறந்து இன்பகரமான துயிலில் ஆழ்ந்து போயினர். ஆனாலும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், சௌந்தரவல்லி, புஷ்பாவதி, அவளுக்கு வரிக்கப்பட்டிருந்த மாப்பிள்ளையான அழகிய மணவாள முதலியார் ஆகிய நால்வர் மாத்திரம் சகிக்கவொண்ணாததும் கட்டுக் கடங்காததுமான இன்பகரமான மனவெழுச்சியும் பூரிப்பும் அடைந்து பசி, தாகம், களைப்பு முதலிய உணர்ச்சியெதையும் பெறாமல், தாம் அதுவரையில் கண்டு அநுபவிக்காத புதிய சுவர்க்க போகத்தை அடையப் போகிறோம் என்று எதிர்பார்த்து ஆவலே மயமாய் நிறைந்து வெகு பாடுபட்டுத் தமது பொழுதைப் போக்கிக்

கொண்டிருந்தனர். புஷ்பாவதி எப்படியாகிலும் தனது மணாளனை ஒரு முறையாகிலும் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று நினைத்து மேல்மாடத்தில் அவர் இருந்த விடுதியில் தனது பார்வையைச் செலுத்தி, அவரைத் திருட்டுத் தனமாகப் பார்த்துவிட்டாள். அழகுத் திரளாக இருந்த அவரது வசீகர வடிவம் அவளது மனத்தில் புகைப்படம் போலப் பதிந்து போகவே, அவள் அதையே மனனம் செய்து, அதனால் உண்டான இன்பத் தேனை அருந்தியபடி இரவு முழுதும் தூக்கமின்றி ஆனந்த சாகரத்தில் மிதந்து கிடந்தாள். அதுபோலவே, அழகிய மணவாள முதலியார் என்னும் யௌவனப் புருஷர் தாம் எந்தக் கட்டழகியின் படத்தைக் கண்டு காதலுற்று உருகித் தத்தளித் தாரோ அந்த அதியற்புத ரூபலாவண்ய மடவன்னத்தின் நிஜவடிவத்தை எப்போது பார்த்து ஆநந்திக்கப் போகிறோம் என்று எண்ணி எண்ணிக் கட்டிலடங்காத விரக வேதனை அடைந்து எவ்விடத்திலும் இருக்கை கொள்ளாமல் ஆடைகளால் மறைத்துக் கொண்டு கும்பலில் புகுந்து, தூரத்திலிருந்தபடி முத்துப் பந்தலின் சீழிருந்த இரண்டு மணப்பெண்களையும் பார்த்தார். தாம் படத்தில் கண்ட வடிவம் இன்னம் பதினாயிரம் மடங்கு அதிகரித்த எழிலும், ஜோதியும், அலங்காரமும் வாய்ந்தவளாய் நாணித் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்ததான கண்கொள்ளாத வசீகரக் காட்சியைக் கண்டு, “ஆகா! என் பாக்கியமே பாக்கியம்! இவ்வளவு அபாரமான அழகோடு கூடிய பெண் இந்த உலகத்தில் வேறு எவருக்கும் வாய்த்திருக்க மாட்டாள். என் சிநேகிதனான சுந்தரமூர்த்தியைக் கட்டிக் கொள்ளப்போகிற பெண்ணுக்கு குறைந்தது இருபது வயசாவது இருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். அவளும் அழகாயிருக்கிறாள். ஆனாலும், இவளுடைய காலழகுக்குக்கூட அவள் இணையாக மாட்டாள். மற்ற எந்த அம்சத்திலும், சுந்தரமூர்த்தி எனக்கு ஈடல்லவானாலும், இந்தப் பெண்ணின் அதிர்ஷ்ட லாவண்யத்தை உத்தேசித்தே நான் இந்தச் சம்பந்தத்திற்கு இசைந்தேன். நான் இப்போது நேரில் பெண்ணைப் பார்த்ததில், என் மனம் பூரித்துப் பொங்குகிறதேயன்றி அதிருப்தி யடையக் காரணமில்லை. இந்தப் பெண்ணோடு நான் தனியாக இருந்து பூர்த்தியான சந்தோஷமடையுங்காலம் வர, குறைந்தது இன்னும் இரண்டு தினங்களாவது பிடிக்கும். அது வரையில்,

நான் எப்படி இந்த வேதனையைப் பொறுத்திருக்கப் போகிறேன்” என்று தமக்குத் தாமே எண்ணமிட்டவராய் சௌந்தரவல்லியின் மீது வைத்த விழியை எடுக்காமல் வெகு நேரம் வரையில் இருந்து தம்மை யாராவது கண்டு கொள்ளப் போகிறார்களேயென்ற அச்சத்தினால் தூண்டப்பட்டவராய் அப்பால் சென்று அந்த இரவு முழுதும் இமைகளையே மூடாமல் விரகத் தீயினால் தகிக்கப்பட்டவராய் இருந்து அரும்பாடுபட்டுப் பொழுதைப் போக்கினார்.

பொழுது விடிந்தது. முகூர்த்த லக்னம் காலையிலேயே வந்தது. ஆகையால், ஜனங்களெல்லோரும் விடியற் காலையிலேயே எழுந்து ஸ்நானம் செய்து அழகான உடைகள் தரித்து நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு கலியாணத்தை நடத்த ஆயத்தமாயினர். எட்டு ஜதை வாத்தியக்காரர்களும் பல திக்குகளிலுமிருந்து மங்கள கீதம் பாடி அண்டம் செவிடுபடும்படி அபாரமான பெருமுழக்கம் செய்தனர். முதல் நாள் வந்ததைக் காட்டிலும் அன்றைய தினம் இன்னம் அதிகரித்த ஜனக் கும்பல் வந்து கூடிக் கொண்டிருந்தது. பெருத்த மண்டலேசுவரரது சிம்மாசனம் போல பெரிய இரண்டு மணிமண்டபங்களின் கீழ் அமைக்கப் பட்ட உயர்ந்த வெள்ளிப் பீடங்களின் மேல் மணப்பிள்ளைகள் அமர்ந்து மாங்கலிய தாரணத்திற்கு முன் நடக்கவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்தனர். பிறகு கலியாணப் பெண்கள் வருவிக்கப்பட, அவர்கள் இருவரும் நான்கு நான்கு தோழிப் பெண்களினிடையில் நாணித் தலைகுனிந்து வந்து அவரவரது மணமகனுக்குப் பக்கத்திலிருந்து ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொண்டனர். அழகிய மணவாளருக்குப் பக்கத்தில் புஷ்பாவதியும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்குப் பக்கத்தில் சௌந்தரவல்லியும் அமர்ந்துகொள்ள, ஒவ்வொரு படியண்டையிலும் ஏராளமாகக் கூடியிருந்த புரோகிதர்கள் வேத மந்திரங்களைக் கூறிப் பெரு முழக்கம் செய்து ஹோமம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்யத் துவக்கினர். தங்களது மனோரதம் நிறைவேறப் போவதை எதிர்பார்த்து, புது மணமக்கள் நால்வரும் கட்டிலடங்காத மனவெழுச்சியும், பூரிப்பும், பேராவலும், ஆநந்த நிறைவும் கொண்டு மெய்ம்மறந்து பரம வேதனையும், பரம சுகமும் கலந்த புதுமையான மன நிலைமையில் இருந்தனர். அவர்களது

ஹிருதயம் திடுக்கிடுக்கென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. மணப் பிள்ளைகள் இருவரும் ஏராளமான ஜனங்களின் திருஷ்டி தம்மீது வீழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்து, தமது பார்வையைத் தம்மம் மணவாட்டிகள் இருந்த திக்குத் திருப்பாமல் வேறு பக்கங்களில் திருப்பிக் கொண்டிருந்தனர். பூர்வாங்கச் சடங்குகள் முடிய கூரைச் சேலைகள், திருமாங்கலியம் முதலியவைகளைத் தங்கத் தட்டில் வைத்துப் புரோகிதர் அவைகளை உயர்த்திப் பஞ்சாதி சொல்லத் தொடங்கினார். வாத்தியக்காரர்கள் அதுவே சமய மென்று தமது முழுத் திறமையையும் புலப்படுத்தி மங்கள கீதம் பாடி தேவ துந்திபி போல முழக்கினர். புரோகிதர்களும் இதர வைதிகர்களும் வேத மந்திரம் ஜெபித்தனர். ஏராளமாகக் கூடியிருந்த சுமங்கலி ஸ்திரீகள் கலியாண வைபோகம் பாடினர். ஆயிரக்கணக்கில் நிறைந்திருந்த ஜனங்கள் யாவரும் சுவர்ண பிம்பங்கள் போல அழகாக வீற்றிருந்த மணமக்களின் மேலும் மணப்பெண்களின் மேலும் வைத்த விழியை வாங்காமல் ஆனந்தமயமாய் நிறைந்து வீற்றிருந்தனர்.

அங்ஙனம் நிலைமை அவ்வாறிருக்க, முதல் நாள் வந்து விட்டுப் போயிருந்த போலீஸ் கமிஷனர் துரை தமது மோட்டார் வண்டியை நிரம்பவும் விசையாக விடுத்துக்கொண்டு வந்து எதிரில் இறங்கினார். இறங்கினவர் சாதாரணமாகப் போய் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளாமல், நிரம்பவும் படபடப்பும் ஆவேசமும் காட்டிய தோற்றத்தோடு, “நகருங்கள் நகருங்கள்” என்று ஓங்கிக் கூவியவண்ணம் ஜனங்களை விலக்கி வழி செய்து கொண்டு அழகிய மணவாள முதலியார் இருந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்து வந்தார். திருமாங்கலிய தாரணம் நடக்கப்போகும் நல்ல சமயத்தில், அந்த துரை அவ்வாறு அநாகரிகமாகவும் அகௌரதையாகவும் நடந்து கொண்டதைக் கண்ட விருந்தினர் அந்த துரை குடிவெறியினால் அவ்வாறு தாறுமாறாக நடந்து கொள்ளுகிறாரென்று நினைத்து கோபப் பார்வையாக அவரைப் பார்த்தனர். அழகிய மணவாள முதலியார் போலீஸ் கமிஷனர் ஏன் அவ்வாறு நடந்து கொள்ளுகிறார் என்பதை அறிய மாட்டாமல் திகைப்பும் ஆத்திரமும் அடைந்து அதிருப்தியாக அவரை நோக்கி, “என்ன சமாசாரம், ஏன் எங்கள் மனிதர்களை இப்படி அவமரியாதையாய் நடத்துகிறீர்கள்!” என்று வினவினார்.

உடனே போலீஸ் கமிஷனர் அவரை அமைதியாக நோக்கி நயமாகப் புன்னகை செய்தபடி, “தாலி கட்ட வேண்டாம். நிறுத்துங்கள், நிறுத்துங்கள். நான் பக்கத்தில் வந்து விஷயத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்” என்றார்.

அவ்வாறு அவர் அபசகுனமான சொற்களைக் கூறியதைக் கேட்டு அங்கிருந்தோர் அனைவரும் சகிக்க வொண்ணாத பெரும் கோபமும் பதைபதைப்பும் கொண்டு போலீஸ் கமிஷனரை அடித்து வெளியில் துரத்துவதற்கு ஆயத்தமாயினர். அவர் மணமகனிடம் நெருங்குவதற்கு வழிவிட ஜனங்கள் மறுத்து விட்டனர். போலீஸ் கமிஷனர் ஜனக் கும்பலின் நடுவில் அகப் பட்டுக் கொண்டார். சிறிதும் எதிர்பாராதபடி போலீஸ் கமிஷனர் அவ்வாறு வந்து தாலி கட்டுவதை நிறுத்தும்படி தடுத்ததைக் கேட்கவே, சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது முகம் மாறிப் போய் விட்டது. அவரது அடிவயிற்றில் தீ வீழ்ந்தது போலாய்விட்டது. ஆயினும், அவர் தமது இயற்கையான மனதிடத்தையும், கம்பீரப் பார்வையையும் கைவிடாமல் நிமிர்ந்து கமிஷனரைப் பார்த்து, “என்ன ஐயா இது! இது உம்முடைய கச்சேரி என்று நினைத்துக் கொண்டீரா! மகா பெருமை வாய்ந்த கனதனவான்களின் முன்னால் வருகிற நீர் இவ்வளவு காலையிலேயே நிதானம் தவறிப் போகும்படியான காரியத்தைச் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறீர்! போய் உட்கார்ந்து கொள்ளும். லக்னம் தவறிப் போகும். திருமாங்கலிய தாரணம் ஆனபிறகு நீர் அசிஸ்டெண்டு கலெக்டரிடம் ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமானால், சொல்லலாம். கச்சேரி விஷயங்களையெல்லாம் பேச இது தானா சமயம்? பெரிய உத்தியோகஸ்தராயிருந்து, உமக்கு இது தெரியவில்லையே” என்று கூறி ஜனங்களை நோக்கி, “இவரை வெளியில் கொண்டுபோய் உட்கார வையுங்கள்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட ஜனங்கள் அவரை நோக்கி, “ஐயா! போய் ஒரு பக்கமாக உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி அவரை அப்பால் அனுப்ப முயன்றனர்.

அவ்வாறு அவ்விடத்தில் ஏதோ கலகம் நடக்கிறதென்று கண்ட வாத்தியக்காரர்கள் வாத்தியங்களை நிறுத்திவிட்டனர். ஸ்திரீகள் தமது பாட்டை நிறுத்திவிட்டனர். வேத முழக்கமும் நின்றுவிட்டது. எல்லோரும், “என்ன அது! என்ன அது!” என்று

ஆவலாகவும் திகிலோடும் கேட்டபடி ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டனர். அழகிய மணவாள முதலியார் தமது ஆசனத்தை விட்டுச் சரேலென்று எழுந்து நின்று கமிஷனரை நோக்கி கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நின்று, “போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். ஏதாவது சங்கதி இருந்தால், பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

உடனே கமிஷனர் பொறுமையாகவும், சாந்தமாகவும் இருந்தபடி அழகிய மணவாள முதலியாரை நோக்கி, “நிரம்பவும் அவசரமான சங்கதி. அதை உங்களிடம் தனியாகச் சொல்ல வேண்டும். ஒரே நிமிஷம் எனக்கு அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும்” என்று பணிவாகக் கூறினார்.

அழகிய மணவாளர், “நான் கலியாணச் சடங்கின் மத்தியில் எழுந்து வரமுடியாது. எப்பேர்ப்பட்ட தலை போகிற சங்கதியாக இருந்தாலும், நான் இப்போது இதைவிட்டு வரவும் முடியாது; வேறு எந்தக் காரியத்தையும் கவனிக்கவும் முடியாது. கலியாணம் இன்னம் கால்மணி நேரத்தில் முடிந்து போகும். உடனே நான் வருகிறேன். அது வரையில் தயவு செய்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

போலீஸ் கமிஷனர், “நீங்கள் தாலிகட்டுகிற வரையில் நான் பொறுக்கக் கூடுமானால், நான் ஏன் இப்படி அநாகரிகமாய் இங்கே வந்து தாலி கட்டுவதை நிறுத்தச் சொல்லுகிறேன். நான் நேற்று இங்கே வந்திருந்தபோது, எனக்கு எவ்விதத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. இப்போதுதான் எனக்குச் சில முக்கியமான தகவல்கள் கிடைத்தன. உடனே ஓடிவந்தேன். நான் இந்த விஷயத்தை உங்களிடம் ரகசியமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமென்று பார்த்தேன். நீங்கள் இந்தக் காரியத்தை நடுவில் நிறுத்தக் கூடாது என்கிறீர்கள். இதை நிறுத்தச் செய்ய வேண்டுமென்பதே என் கருத்து. நீங்கள் வேறொன்றையும் செய்ய வேண்டாம்; முதலில் பக்கத்தில் திரும்பி, நீங்கள் புகைப்படத்தில் பார்த்து ஆசைப் பட்ட பெண்ணுக்குத்தான் நீங்கள் தாலிகட்டப் போகிறீர்களா என்பதைத் திருப்தி செய்து கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட அழகிய மணவாளரின் தந்தையும் தாயும் புஷ்பாவதியைப் பார்த்துவிட்டு, “ஆம், இந்தப் பெண்ணைத்தான் நாங்கள் பார்த்து ஏற்பாடு செய்தது” என்றனர்.

போலீஸ் கமிஷனர், “நீங்கள் படத்தைப் பார்க்கவில்லை, மாப்பிள்ளையல்லவா பார்த்தது. அவர்கள் பார்க்கட்டும்” என்றார். அதைக்கேட்ட அழகிய மணவாளர் திடுக்கிட்டுப் பெருத்த கலக்கமும் வியப்பும் அடைந்து தமது பார்வையை மணப் பெண்ணின் மீது திருப்பி அவளை உற்றுப் பார்த்தார். பார்க்கவே, அவரது முகம் சடக்கென்று மாறுபட்டது. அவர் பெருத்த ஏமாற்றமும் சஞ்சலமும் ஆச்சரியமும் அடைந்து, சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரையும், அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பெண்ணையும் பார்த்தார். தான் புகைப்படத்தில் கண்ட பெண் தமக்கருகில் இல்லையென்றும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறாளென்றும் உணர்ந்து கொண்டு, அந்தப் பரம விகாரமான நிலைமையில் தாம் என்ன செய்வது என்பதை அறியாமல் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் அப்படியே பிரமித்து நின்றவிட்டார். அதைக்கண்ட ஜனங்கள் எல்லோரும் போலீஸ் கமிஷனர் கூறியதில் ஏதோ உண்மையிருக்க வேண்டுமென்று யூகித்துக் கொண்டு மிகுந்த வியப்போடு அவர்களை உற்றுப் பார்த்தபடி மௌனமாக இருந்து விட்டனர். அழகிய மணவாளரின் தாய் தந்தையர் கலக்கமும், கவலையும் கொண்டவர்களாய்த் தங்களது புதல்வரை நோக்கி, “என்ன தம்பி இது? உன் மனசில் கூட ஏதோ சந்தேகம் உண்டாகிவிட்டது போலிருக்கிறதே! ஏன் தயங்குகின்றாய்?” என்றனர்.

உடனே அழகிய மணவாளர், “ஆம்; கமிஷனர் சொல்வது நிஜந்தான். சுந்தரமூர்த்தி எனக்குக் காட்டிய படத்தில் இருந்த பெண் இப்போது அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். நான் படத்தில் பார்த்தது இந்தப் பெண்ணல்ல” என்றார். அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், “என்ன அப்பா அது! நீ ஞாபகப் பிசகாய்ச் சொல்கிறாயா? என் தங்கையைத்தான் உனக்குக் கட்டிக் கொடுப்பதாக நான் சொன்னது. இவள் தான் என் தங்கை. இவளை உன்னுடைய தாயாரும் தகப்பனாரும் பார்த்திருக்கிறார்கள். இவளுடைய படத்தைத்தான் அன்றைய தினம் நான் உனக்குக் காட்டினேன். நீ ஏன் இப்போது சந்தேகப்படுகிறாய்? என்னுடைய தங்கை இப்போது உனக்கு அழகுக் குறைவாகக் காணப்படுகிறாளா? ஒரு வேளை, இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தவுடன் உன் புத்தி சபலிக்கிறது போலிருக்கிறது! அதெல்லாம்

வித்தியாசம் ஒன்றுமில்லையப்பா! இந்தக் கமிஷனருக்கு இப்போது புத்தி சுவாதினத்தில் இல்லை போலிருக்கிறது. அவர் உளறுவதைக் கேட்டு நீயும் மலைக்கத் தொடங்கிவிட்டாயே” என்றார்.

அதைக்கேட்ட அழகிய மணவாளர் அதற்குமேல் தான் என்ன பேசுவது என்பதை அறியாதவராய்த் தயங்கி நின்றார். தாம் படத்தில் கண்டவனேதான் தமது பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவனோ என்ற சந்தேகத்தை அவர் கொண்டு மௌனமாய் நிற்கலானார். அதற்குள் வேறொரு மோட்டார் வண்டியில் பல ஜனங்கள் இறங்கிப் போலீஸ் கமிஷனர் இருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். அந்தக் கும்பலில் பல சப் இன்ஸ்பெக்டர்களும் நூலைந்து ஜெவான்களும் இருந்தனர். அவர்கள் போலீஸ் கமிஷனருக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றனர். தாம் உளறியதாக சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கூறியதைக் கேட்ட போலீஸ் கமிஷனர் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைப் பார்த்து, “ஐயா முதலியாரே! நான் உளறுகிறேனா நீர் உளறப் போகிறீரா என்பது இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் தெரியப் போகிறது” என்றார்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், “ஐயா! கமிஷனரே! எங்களுடைய குடும்ப விவகாரங்களில் நீர் இப்படி வந்து தலையிட்டு இப்போது நடக்கும் சபகாரியத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்கிறது சட்டப்படி உம்மீது பெருத்த குற்றமாகிறது. நாங்கள் உம்மை இலேசில் விடமாட்டோம். எங்களுக்கு லக்னம் தவறிப் போய் விடும் போலிருக்கிறது. நீர் மரியாதையாக அப்பால் போய்ச் சேரும். நான் அப்படியேதான் தப்பான புகைப்படத்தைக் காட்டி இந்தக் கலியாணத்தை நடத்துகிறேன். நானும் இவரும் சிநேகிதர்கள். எங்களுக்குள் ஆயிரம் விஷயங்கள் இருக்கும். நீர் ஏன் குறுக்கிடுகிறீர்? நான் வேறு புகைப்படத்தைக் காட்டி இருந்தாலும், இவர் இப்போது என் தங்கையையே கட்டிக் கொள்ளப் பிரியப்படுவார். உம்மை யார் கேட்டது?” என்றார்.

உடனே அழகிய மணவாளருடைய தந்தையும் தாயும் தமது குமாரனை நோக்கி, “என்ன தம்பி இது! இவ்வளவு தூரம் காரியம் நடந்துபோய்விட்டது. ஆயிரக்கணக்கில் வந்திருக்கும் சொந்த ஜனங்களுக்கு எதிரில் இப்படிப்பட்ட தகராறு நடப்பது நமக்கு அவமானமில்லையா. இந்தப் பெண்ணும் அழகாய்த் தான்

இருக்கிறது. இதைத்தான் நாங்கள் பார்வையிட்டது. இதையே கட்டிவிடுவோம். நமக்கு ஒரு குறையும் வந்துவிடப் போகிற தில்லை. அந்தப் பெண்ணைவிட இந்தப் பெண் வயசில் சுமார் 4 வருஷம் முத்ததாயிருக்கும். மற்றபடி அழகில் எவ்விதக் குறைவுமில்லை” என்றார்கள்.

அழகிய மணவாளர், “சரி, உங்களுக்கு இஷ்டமானால், அப்படியே நடக்கட்டும். ஐயா புரோகிதரே, ஆகட்டும் மேல் காரியம்” என்றார்.

உடனே போலீஸ் கமிஷனர் அழகிய மணவாளரைப் பார்த்து, “கொஞ்சம் பொறுங்கள். நான் முக்கியமான சில கேள்விகளை இந்த முதலியாரிடம் கேட்க வேண்டும். அதைக் கேட்ட பிறகு நீங்கள் இந்தக் கலியாணத்தை நடத்தப் பிரியப்பட்டால் நடத்தலாம். அதற்கு மாத்திரம் அநுமதி கொடுக்க வேண்டும். நான் உங்களுடைய நன்மையைக் கருதியே இங்கே வந்திருக்கிறேன்” என்றார்.

உடனே அழகிய மணவாளர் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை நோக்கி, “அடே சுந்தரமூர்த்தி! போலீஸ் கமிஷனர் ஏதோ கேள்விகள் கேட்க வேண்டுமாம். அவர் கேட்பதற்கு நீ உத்தரம் சொல்” என்றார்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், “ஆகா! சொல்லுகிறேன்!” என்று தைரியமாக மறுமொழி கூறினார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : ஐயா! நீங்கள் எந்த ஊர் ஜெமிந்தார்?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : என் தகப்பனார் தஞ்சை ஜில்லா விலுள்ள கோவிந்தபுரம் என்னும் சமஸ்தானத்தின் ஜெமிந்தார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : அவர் இப்போது இங்கே வந்திருக்கிறாரா?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : அவர் வரவில்லை. இந்தக் கலியாணம் திடீரென்று நேர்ந்தது. சில காரணங்களைக் கொண்டு இதை அவசரமாக முடிக்க வேண்டியிருந்தது. அவரும் சரி, என்னுடைய மற்ற பந்து ஜனங்களும் சரி, இந்தக் கலியாணத்துக்கு வர இயலாமல் போய் விட்டது.

போலீஸ் கமிஷனர் : உம்முடைய தாயார் எங்கே?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : என் தகப்பனாருக்கு உதவியாக இருக்கிறார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இப்போது, உம்முடைய தங்கையை யும் உம்மையும், உம்முடைய வேலைக்காரர்களையும் தவிர, இந்தக் கலியாணத்துக்கு வேறே உறவினர் யாரும் வர வில்லையா?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : யார் யாரோ வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பெயரையெல்லாம் இப்போது சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது.

போலீஸ் கமிஷனர் : நீங்கள் எல்லாருடைய பெயரையும் சொல்ல வேண்டாம். யாரையாவது ஓர் உறவினரைக் காட்டினால், அதுவே போதுமானது.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : இதோ கலியாணப் பெண்ணுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறாளே இந்தப் பெண் என்னுடைய இன்னொரு தங்கை.

போலீஸ் கமிஷனர் : பெண்ணினுடைய பெயர் என்ன?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : ராஜாம்பாள்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இந்தப் பெண்ணுக்கு இன்னம் கலியாணம் ஆகவில்லையே?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : இல்லை.

போலீஸ் கமிஷனர் : உம்முடைய பெயர் என்ன? உம்முடைய பெரிய தங்கையின் பெயரென்ன?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : என் பெயர் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார்; பெரிய தங்கையின் பெயர் புஷ்பாவதி.

போலீஸ் கமிஷனர் : உம்முடைய தகப்பனாரின் பெயர் என்ன? அவர் இப்போது கோவிந்தபுரத்தில்தானே இருக்கிறார்?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : ஆம்! கோவிந்தபுரத்தில்தான் இருக்கிறார். அவருடைய பெயர் ஜெம்புலிங்க முதலியார் - என்றார்.

அவ்வளவு தூரம் கேள்விகள் கேட்ட போலீஸ் கமிஷனர் அழகிய மணவாள முதலியாரை நோக்கி, “சரி; இப்போது இவர் சொன்ன தகவல்களை நீங்கள் கேட்டீர்களல்லவா? இதோ என்னோடு சில மனிதர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று கேளுங்கள்” என்று கூறித் தமக்குப் பின்னால் நின்ற ஒரு போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டரை அழைத்து எல்லோருக்கும் எதிரில் நிறுத்தி வைத்து, “ஐயா, நீர் யாரையா?” என்றார். அவர், “நான் புதுச்சேரிப் போலீஸைச் சேர்ந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர்” என்றார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : சரி; இதோ நிற்கிறதே ஒரு பெண். இந்தப் பெண் யார் என்பது உமக்குத் தெரியுமா?

புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் : ஓ தெரியும். எங்கள் ஊரில் நான் இருக்கும் வீட்டுக்கு பக்கத்தில் உள்ள துரைக்கண்ணு முதலியார் என்ற ஒரு பெரிய வர்த்தகருடைய பெண்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இதோ கலியாணக் கோலத்தில் இருக்கிறாரே இவரை உமக்குத் தெரியுமா?

புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் : தெரியும். இவர் சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலத்துக்கு முன் எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர்த்த வீட்டில் கொஞ்ச காலம் இருந்தார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இவரோடு இன்னம் யார் யார் இருந்தார்கள்.

புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் : இவருடைய தகப்பனார், தாயார், இந்தக் கலியாணப் பெண் ஆகிய மூவரும் இருந்தார்கள்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இவர்கள் அந்த ஊரில் என்னென்ன பெயர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்?

புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் : கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் இவர் சொன்னாரே அதே பெயர்களைத்தான் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இவருடைய தகப்பனார் இப்போது எங்கே இருக்கிறாரென்பது தெரியுமா?

புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் : தெரியும்; அவர், கெட்டுப் போய் ரோகியாயிருந்த ஒரு தாசியை வைத்திருந்தார். அவருக்குக் குஷ்டரோகம் வந்துவிட்டது. கை கால்களெல்லாம் குறைந்து போய்விட்டன. உடம்பு முழுதும் அழுகிப் பொத்து வடியத் தொடங்கியது. அவரை இவர் அந்த ஊரிலுள்ள குஷ்டரோக ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவிட்டார். இப்போதும் அவர் அங்கே தான் இருக்கிறார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இவருடைய தாயார் எப்படி இருந்தார்கள்?

புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் : இவருடைய தாயாருக்கு இரண்டு கண்களும் சுத்தமாய் அவிந்து போய்விட்டன. அந்த நிலைமையில், இவர் எப்படியோ தந்திரம் செய்து, எதிர்த்த வீட்டு துரைக்கண்ணு முதலியாருடைய மகளான இதோ நிற்கும் பெண்ணைக் கெடுத்து விட்டார் போலிருக்கிறது. ஒரு நாள் இவர் இவருடைய தங்கையையும், இந்தப் பெண்ணையும் எவருக்கும் தெரியாமல் அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஊரைவிட்டு ஓடிவந்துவிட்டார். இவருடைய அந்தகத் தாயாரை அநாதையாக அவ்விடத்திலேயே இவர் விட்டுவிட்டார். அந்த அம்மாள் நிரம்பவும் கஷ்டப்பட்டு யாரையோ துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு தன் உடன் பிறந்தான் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இந்தப் பெண்ணுக்கு இதனுடைய தகப்பனார் வீட்டில் என்ன பெயர்?

புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் : இந்தப் பெண்ணின் நிஜமான பெயர் துளஸியம்மாள் என்றார்.

அவ்வாறு அவர்கள் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்கவே, அழகிய மணவாள முதலியார் உள்பட சகலமான ஜனங்களும் அப்படியே பிரமித்துப் போய் பேச்சு மூச்சின்றி அந்த விசாரணையை நிரம்பவும் சுவாரஸ்யமாக உற்றுக் கவனித்தபடி நின்றவிட்டனர். ஆனால் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தமது மன தைரியத்தையும் துடுக்கையும் விடாமல் போலீஸ் கமிஷனரை நோக்கி, “என்ன தமாஷ் ஐயா இது! இவர் எங்களை வேறே யாராகவோ ஆள் மாறாட்டமாக நினைத்துப் பேசுகிறார்.

நாங்கள் ஒரு நாளும் புதுச்சேரியில் இருந்ததே இல்லை. இவர்கள் இருவரும் என் தங்கைகள்தான். என் தகப்பனாரும் தாயாரும் கோவிந்தபுரத்தில்தான் இப்போதும் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் வேண்டுமானாலும், இந்தப் பெண்ணையே கேட்டுப் பார்க்கலாம்” என்றார்.

அப்பொழுது புஷ்பாவதியின் உயிர் அநேகமாய்ப் போய்விட்டதென்றே கூறவேண்டும். அவள் வெட்கித் தனது முழங்காலின்மேல் தலையை குனியவைத்துக் கண்களை மூடியபடி குன்றிச் சோர்ந்து போய்விட்டாள். தங்களுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட மானபங்கமும் தண்டனையும் நேர்ந்துவிடுமோ என்ற கிலியும் குலை நடுக்கமும் உண்டாகிவிட்டன. அவளது கைகளும் கால்களும் உதறத் தொடங்கின.

சௌந்தரவல்லியோ சகிக்கவொண்ணாத பிரமிப்பும் ஆச்சரியமும் அடைந்து, தான் கேட்டது மெய்யோ பொய்யோ வென்று சந்தேகித்தவளாய் அவ்விடத்தில் நடந்த சம்பாஷணையை உற்றுக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் துள்ளியம்மாள் என்ற பெண்ணைப் பெற்றோர் வீட்டிலிருந்து திருட்டுத்தனமாக அபகரித்து வந்துவிட்டார் என்பதையும், அவரது தந்தை குஷ்டரோகியென்பதையும், தாய் இரு கண்களு மற்ற குருடி என்பதையும் கேட்க, அவளது மனத்தில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார்மீது பெருத்த வெறுப்பும் ஆத்திரமும் உண்டாகத் தொடங்கின. அதுவுமன்றி, அவர் தன்னுடைய புகைப்படத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புஷ்பாவதியின் படமென்று அழகிய மணவாள முதலியாருக்குக் காட்டி, அவரை ஏமாற்றி விட்டார் என்பதையும், அழகிய மணவாளர் உண்மையில் காதல் கொண்டது தன் மீதே என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டாள். உணரவே, அவள் சுந்தர மூர்த்தி முதலியாரை விட்டுத் தூர நகரத் தொடங்கியதன்றி, அடிக்கடி தனது கடைக்கண் பார்வையை அழகிய மணவாளர் மீது செலுத்தி, அவரது ஒப்பற்ற வடிவழகைக் கண்டு ஆநந்த பரவச மெய்தத் தொடங்கினாள். அவளது உரோமம் அடிக்கடி சிலிர்த்து ஆநந்த நர்த்தனம் செய்ய ஆரம்பித்தது.

அவ்வாறு மணப்பெண்கள் இருவரும் இருக்க, மறுபடி போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை நோக்கி, “ஓ

அப்படியா! இவர் சொல்வதெல்லாம் ஆள்மாறாட்டமாகச் சொல்வதா! இந்தப் பெண்ணைக் கேட்டாலே சொல்லுமே! அப்படியே உம்முடைய இஷ்டப் பிரகாரமே செய்கிறேன். அந்த சந்தேகத்தையும் தீர்த்துக் கொள்வோம். அம்மா! துள்ளியம்மா! - ஓகோ இல்லை இல்லை - ராஜாம்பாளம்மா! உன்னைத் தர்னம்மா! நீ ஏன் ஓடி ஒளிகிறாய்! நான் அசங்கியமான கேள்விகளை இத்தனை ஜனங்களுக்கும் முன்னால் கேட்டுவிடப் போகிறேனோவென்று பயப்பட வேண்டாம். எனக்கு மரியாதை தெரியாதா? அந்த மாதிரி கேள்வி கேட்டால் சிறு பெண்கள் லஜ்ஜை படுவார்களென்பது எனக்குத் தெரியாதா! வேறொன்றையும் நான் கேட்கவில்லை. ஒரே ஒரு விஷயம் கேட்கிறேன். அதாவது, உனக்குத் தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரியுமா என்ற விஷயத்தை மாத்திரம் நீ சொல்லிவிட்டால் அதுவே போதும்” என்றார்.

இராஜாம்பாள், “தெரியும்” என்றாள்.

போலீஸ் கமிஷனர், “சரி! இதோ நான் காகிதமும் பேனாவும் ஒரு தமிழ்ப் புஸ்தகமும் தருகிறேன். அந்தப் புஸ்தகத்தைப் பார்த்துக் காகிதத்தில் கால் பக்கம் எழுதி என்னிடம் கொடு” என்று கூறியவண்ணம், தமது சட்டைப் பையில் ஆயத்தமாக வைத்திருந்த புஸ்தகம், காகிதம், பென்சில் ஆகிய மூன்றையும் எடுத்து நீட்ட இடையிலிருந்தவர்கள் அவைகளை வாங்கி அந்தப் பெண்ணினிடம் அனுப்பினார்கள்.

போலீஸ் கமிஷனர் ஏன் அவ்வாறு செய்கிறார் என்பதன் உள் மர்மத்தை அறியாமல் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் மற்றவர்களும் பிரமித்துப்போய் மெளனமாக உட்கார்ந்திருந்தனர். ஆயினும், போலீஸ் கமிஷனரை எதிர்த்துப் பேச எவருக்கும் துணிபாவது விருப்பமாவது ஏற்படவில்லை. அவர் ஏதோ முக்கியமான விஷயங்களை வெளிப்படுத்த முயற்சிக்கிறார் என்பது பிரத்தியக்ஷமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்து போனது. ஆகையால், எல்லோரும் அவருக்கு அநுசரணையாகவே மாறிவிட்டனர்.

புஸ்தகம், காகிதம், பென்சில் ஆகிய மூன்றையும் வாங்கிக் கொண்ட இராஜாம்பாள் என்ற பெண் புஸ்தகத்தைப் பார்த்துக்

காகிதத்தில் அரைப் பக்கம் வரையில் எழுதி, அதைப் பக்கத்திலிருந்தவரிடம் கொடுத்துப் போலீஸ் கமிஷனருக்கு அனுப்பினாள். அதற்கு முன் அவர் தமது சட்டைப் பையிலிருந்து வேறு மூன்று காகிதங்களை எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். பெண் எழுதியனுப்பிய காகிதத்தை வாங்கிய போலீஸ் கமிஷனர் தம்மிடத்திலிருந்த மூன்று கடிதங்களின் எழுத்துக்களையும் அந்தக் காகிதத்தின் எழுத்தோடு ஒத்திட்டுப் பார்த்துத் திருப்தி செய்து கொண்ட பின் நான்கு காகிதங்களையும் அழகிய மணவாளரிடம் அனுப்பி, “ஐயா! இந்த நான்கு காகிதங்களிலுள்ள எழுத்துகளும் ஒருவருடைய எழுத்து தானா இல்லையா என்பதை நீங்களும், மற்றவர்களும் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்” என்று கூறினார்.

அவைகளை வாங்கி உற்றுப் பார்த்த அழகிய மணவாளரும், மற்றும் பலரும், “நான்கு காகிதங்களின் எழுத்துகளும் ஒருவரால் எழுதப்பட்டவைகள்தான்” என்று சந்தேகமறக் கூறினர்.

உடனே போலீஸ் கமிஷனர், “நீங்கள் மாத்திரம் சொல்வது போதாது. சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கும் காட்டுங்கள். ஆனால், அவர் எதையும் படிக்காதபடி, தூரத்தில் வைத்துக் கொண்டே காட்டுங்கள், எழுத்துக்களின் ரூபத்தை மாத்திரம் அவர் பார்த்துச் சொல்லட்டும்” என்றார்.

உடனே சிலர் அவைகளை சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்குக் காட்ட, அவர் எழுத்துகளை ஆராய்ச்சி செய்து, “நான்கு காகிதங்களும் ஒருவரால் எழுதப்பட்டவை போலவேதான் இருக்கின்றன. ஆனால் அதை நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியாது” என்றார்.

போலீஸ் கமிஷனர், “அது வாஸ்தவந்தான். எல்லாவற்றையும் ஒரே மனிதர் எழுதிய காலத்தில் பார்த்திருந்தால்தான் அதை நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். அதிருக்கட்டும். இனி இவைகளில் எழுதி இருக்கும் விஷயங்களை நாம் கவனிப்போம்” என்று கூறி அழகிய மணவாளரை நோக்கி, “நீங்கள் இந்த நான்கு கடிதங்களையும் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு, சிவப்பு நிற உரைக்குள் இருக்கும் கடிதத்தை முன்னிலும், வெள்ளை நிற உரைக்குள் இருக்கும் கடிதத்தை இரண்டாவதாகவும், உரை

இல்லாமல் வெறுங் காகிதமாயிருப்பதைக் கடைசியிலும் படியுங்கள். படிப்பதற்கு முன் அந்த இரண்டு உரைகளின் மேலுள்ள தபால் முத்திரையில் எந்த ஊரின் பெயர்கள் இருக்கின்றனவென்பதைப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

உடனே காகிதங்கள் நான்கும் அழகிய மணவாளரிடம் போய்ச் சேர்ந்தன. அவர் முதலில் இரண்டு உரைகளின் மேல் பதிந்திருந்த தபால் முத்திரைகளில் மைலாப்பூர் - சாந்தோம், புதுச்சேரி என்ற பெயர்கள் இருப்பதற்காகக் கூறிவிட்டு, சிவப்பு நிற உரையில் எழுதப்பட்டிருந்த மேல் விலாசத்தையும், பிறகு உள்ளே இருந்த கடிதத்தையும் படித்தார். அவை அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தன.

மேல் விலாசம்

புதுச்சேரி ரெட்டியார் பாளையத்திலிருக்கும் வர்த்தகர் மகா - ள - ள - ஸ்ரீ துரைக்கண்ணு முதலியார் அவர்கள் சமூகத்துக்கு.

உள் கடிதம்

தேவரீர் தாய் தகப்பன்மாருக்குத் தங்கள் குமாரி துளவியம்மாள் வணக்கமாக தெண்டனிட்டு எழுதுவது. நான் சில மாசங்களுக்கு முன் தஞ்சாவூரிலிருந்து எழுதிய கடிதம் தங்களிடம் வந்து சேர்ந்திருக்கலாம். அதற்குத் தங்களிடமிருந்து பதில் வரும் வருமென்று இவ்வளவு காலம் ஆவலோடு எதிர் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கிப் போனேன். நாங்கள் தஞ்சையை விட்டு சென்னை மைலாப்பூர் சாந்தோம் என்ற இடத்திலுள்ள ஒரு பங்களாவில் இருக்கிறோம். நிழலின் சுகம் வெயிலுக்குப் போனால் தான் தெரியுமென்று சொல்லுவதுபோல, நான் வீட்டில் பெரியவர்களுக்கு அடங்கியிருப்பதைவிட்டு, சுயேச்சையாய் இருக்கலாமென்று புறப்பட்டு ஓடிவந்த சுகம் இப்போது தான் தெரிகிறது. நான் புத்திக் குறைவினால் பெருந்த மூடக் காரியம் செய்துவிட்டேன் என்பதையும் இப்போது உணர்கிறேன். நான் வீட்டைவிட்டு வந்த ஆரம்பத்தில் என்னிடம் பிரமாதமான அன்பும் ஆசையும் காட்டிய மனிதர் இப்போது என்னை நிரம்பவும் கொடுமையாக நடத்துவதோடு, அடிக்கடி என்மேல் கோபங்கொண்டு, என்னைத் தாறுமாறாகத் திட்டி

அடிக்கிறார். இவரிடமிருந்த பணமெல்லாம் செலவாகிவிட்டது. இவர் கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தாருடைய பிள்ளையென்று பொய்யாகிலும் சொல்லிக் கொண்டு பங்களா மோட்டார் வண்டிகள், ஸோபா நாற்காலிகள், கட்டில் மெத்தைகள் முதலியவைகளை மாத வாடகைக்கு வாங்கி வைத்து, பல துஷ்டர்களை வேலைக்காரர்களாய் அமர்த்திக் கொண்டு வெளி வேஷம் போட்டுப் படாடோபமாய் இருந்து வருகிறார். இவருக்கு மாதம் மாதம் செலவுக்குச் சுமார் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரையில் வேண்டியிருப்பதால், இவர் புதிது புதிதான தந்திரம் செய்து, பல இடங்களில் போய்ப் பணம் பறித்து எல்லோரையும் ஏமாற்றிக் கொண்டு வருகிறார். அப்படிப்பட்ட துஷ்ட மனிதரோடு இருக்க எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. இவருடைய தங்கை இதற்குமுன் யாரையோ கலியாணம் செய்து கொண்டிருந்தாளாம். புருஷர் இறந்துபோய் விட்டாராம். அவருடைய சொத்துக்களையெல்லாம் எடுத்து வந்து தகப்பனும், பிள்ளையும் எல்லாவற்றையும் வீணாக்கி விட்டார்களாம். அந்தப் பெண் கூடியவரையில் நல்ல குணமுடையவள். அவள் வேறு புருஷனைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை. அவளைத் தக்க பெரிய மனிதருடைய பிள்ளை எவருக்காவது கலியாணம் செய்து கொடுத்து விடுவதாக இவர் அடிக்கடி சொல்லுகிறார். அவள் இணங்கமாட்டேன் என்கிறாள். ஆனாலும், அவளுடைய பணமெல்லாம் போய்விட்டது ஆகையால், அவள் இவரையே அண்டிப் பிழைக்க வேண்டியிருப்பது பற்றி, வெளிக்கு மாத்திரம் இவருடைய மனப்போக்கின்படி நடப்பவள் போலக் காட்டி வருகிறாள். கெட்ட வழியில் போக வேண்டாமென்று நான் புத்தி சொன்னால், எனக்கு அடியும் உதையும் வசவுகளும் கிடைக்கின்றன. 'எனக்கு அடங்கி நடக்க இஷ்ட மில்லாவிட்டால், ஓடிப்போ' என்று இவர் அடிக்கடி சொல்லி அதட்டுகிறார். நான் உங்களிடம் வருவதற்குப் பயமாக இருக்கிறது. வேறே இன்னோர் இடத்திற்குப் போனால், இதை விட அதிக கேவலமாக நான் நடத்தப்படுவேனோ என்னவோ என்ற சந்தேகம் உண்டாகிறது. ஆகையால், நான் எந்த வழியிலும் போக மாட்டாமல் அகப் பட்டுக்கொண்டு முழிக்கிறேன். நானும் வெளிப் பார்வைக்கு இவருடைய இஷ்டப்படி நடப்பவள் போலவும், இவரிடம்

உயிரையே வைத்திருப்பவன் போலவும் நடத்து வருகிறேன். ஆனாலும், எவ்வளவு காலம் நான் இப்படி வேஷம் போட்டு, மனசுக்குப் பிடிக்காத இடத்தில் இருந்து உழல்கிறது. துஷ்ட வேலைக்காரர்களை ஏவி ஏவி இவர் என்னென்னவோ கெட்ட காரியங்களையும் திருட்டுகளையும் நடத்துவதாகத் தெரிகிறது. இவர் வெகு சீக்கிரம் ஜெயிலுக்குப் போய் விடுவார் என்பது நிச்சயம். நானும் இவருடன் இருப்பதனால், எனக்கும் அந்தக் கதியே வந்து வாய்க்குமோ வென்று பயப்படுகிறேன். ஆகையால், தாங்கள் இருவரும் என்மேல் இரங்கி, நான் செய்த தப்பிதத்தை மன்னித்து என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொள்ள வேண்டுமாய்க் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னைப் பெற்ற அம்மாளும், அப்பாவும் என்னை இப்படிப் புறக்கணித்து விட்டால், எனக்கு வேறு புகலிடம் ஏது! பிழையை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். தாங்கள் பதில் எழுதினால், இம்மாதிரி நான் இவர் மேல் வருத்தமாய் எழுதியிருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டாம்.

இங்ஙனம், தங்கள் இருவரையும்
நினைந்துருகும் மகள்,
துளசியம்மாள்

-என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தை அழகிய மணவாளர் கணீரென்று உரத்த குரலில் படித்து முடித்தார். அவருக்கும், மற்ற ஜனங்களுக்கும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார்மீது உண்டான கோபா வேசத்திற்கும், அவர்கள் அடைந்த ஆச்சரியத்திற்கும் அளவில்லை. அந்தக் கடிதத்தின் விஷயத்தைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லி, “சே! இப்பேர்ப்பட்ட அயோக்கிய மனிதனா நீ!” என்று வாய்விட்டுக் கூறியபடி மணையை விட்டுச் சரேலென்று எழுந்து ஸ்திரீகளின் கும்பலுக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

ஜனங்கள் அப்போதே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மீது விழுந்து அவரை நார் நாராய்க் கிழித்தெறிந்துவிட நினைப்பவர்போல சொக்காய்களை கையின்மேல் ஏற்றிவிட்டவராய்ப் பதறி அவரை நோக்கி நறநறவென்று பல்லைக் கடித்தனர். அழகிய மணவாளருக்குப் பக்கத்தில் நின்ற துணிகரமான ஒரு பெண்பிள்ளை புஷ்பாவதியைப் பார்த்து, “போடி எழுந்து அப்பாலே; தாலியறுத்த

முண்டைச்சி. பலமாக வேஷம் போட்டுக்கொண்டு எவ்வளவு தைரியமாய் வந்து மணையில் உட்கார்ந்து கொண்டாய். மகாராஜனுடைய வீட்டுக் குழந்தைக்குக் குறைவான அந்தஸ்துள்ளவர் உனக்குத் தகாது போலிருக்கிறதே! போடி எழுந்து நாயே” என்று ஆத்திரமாகக் கூறி புஷ்பாவதியின் கையைப் பிடித்துப் பரபரவென்று அப்பால் இழுத்துவிட்டு, அவளுடைய முதுகில் ஓர் உதை கொடுத்தாள். அந்த மரியாதையைப் பெற்றுக் கொண்ட புஷ்பாவதி குன்றிக் குறுகித் தலையைக் கீழே கவிழ்த்தபடி ஜனக் கும்பலுக்குள் நுழைந்து மறைந்து கொண்டாள்.

உடனே போலீஸ் கமிஷனர், “அம்மா! அந்தப் பெண் நல்லவள். அவள் பேரில் குற்றமில்லை. அவளை உபத்திரவிக்க வேண்டாம். கொஞ்சம் பொறுமையோடிருந்து இன்னொரு கடிதத்தையும் கேளுங்கள். அதையும் ஐயா படிக்கட்டும்,” என்றார்.

உடனே ஜனங்கள் ஒருவாறு அமைதியடைய, அழகிய மணவாளர் இன்னொரு கடிதத்தையும் எடுத்துப் படித்தார். அதன் மேல் விலாசம் முன் கடிதத்தின் மேல் விலாசம் போலவே இருந்தது. அதன் உள் விஷயம் அடியில் வருமாறு எழுதப் பட்டிருந்தது:-

தேவரீர் அன்னை தந்தையார் பொற்பாத கமலங்களில் துளளியம்மாள் அநேக சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு எழுதுவது.

தாங்கள் இருவரும் இந்த அநாதையிடத்தில் இவ்வளவு வர்மம் பாராட்டுவதைக் காணக் காண, என் மனம் படும்பாடு சொல்ல முடியவில்லை. நான் வெளிப் பார்வைக்கு ராஜாத்திப் போல வேஷம் போட்டுக் கொண்டு சந்தோஷமாயிருப்பவள் போல நடித்து ஆடம்பரமாக உலாவி வருகிறேன். ஆனாலும், நான் உள்ளூற, என் கதியை நினைத்து நினைத்து உருகித் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பெற்றோருக்கு அடங்கி இருந்து, அவர்கள் பார்த்து வாழ்க்கைப்படுத்தும் இடத்துக்குப் போயிருந்தால் நான் ஏன் இப்படியெல்லாம் திண்டாடித் தவித்துக் கலங்குகிறேன், ஒரு குடம் பாலில், ஓர் அணுப் பிரமாணம் புளிப்பைக் கலந்தால், அது முறிந்துபோய், மறுபடி பழைய நிலைமைக்கு வர இயலாமல் கெட்டுப் போவதுபோல,

என்னைப் போன்ற யௌவனப் பெண்களின் நிலைமையும் இருக்கிறது. கற்பாகிய பாலில், துர்நடத்தையாகிய புளிப்பு அணுவளவும் அண்டவிடாமல் காப்பாற்றுகிற வரையில்தான் எங்களுக்குப் பூஜிதையென்பதை, நான் எல்லாம் கெட்ட பிறகு உணர்ந்துகொண்டு தவிக்கலாயிற்றே! அமிர்தம் போன்ற குணமுடைய என் அரிய அப்பா! அருங்குணத் தாயே! இந்தக் கடிதத்திற்காவது நீங்கள் இரங்கி என்னை இந்த நரகத்திலிருந்து மீட்காவிட்டால், இதுவே நான் உங்களுக்கு எழுதும் கடைசிக் கடிதம். இனி நான் தற்கொலை செய்து கொள்வதே முடிவான விடுதலை. இந்த மனிதருடைய மோசங்களும் புரட்டுகளும் அதிகரித்து விட்டன. துஷ்டர்களான வேலைக்காரர்களை ஏவி, இவர் செய்யாத மோசம் பாக்கி இல்லை. புஷ்பாவதிக்கும் இவரிடம் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. எனக்கும் அப்படியே. எங்கள் இருவருக்கும் வேறு போக்கிடம் இல்லை. ஆகையால், இவரிடம் பிரியமாயிருப்பவர்கள் போலவும், இவருடைய மனசு போலவும் நடக்கிறோம். இவருக்குப் பணச் செலவு அதிகமாக ஆக, இவருடைய மோசங்களும் திருட்டுகளும் அதிகரித்து விட்டன. இப்போது சமீபத்தில் இவரும் இவருடைய ஆள்களும் சேர்ந்து ஒரு பெரிய திருட்டை நடத்தியிருக்கிறார்கள். மைலாப்பூரில் நடுத்தெருவிலுள்ள ஒருவர் சைனா பஜாரிலுள்ள இன்னொருவருக்கு 10 ரூபாய் மணியாட்டர் அனுப்பியதுபோலப் பணத்தை இவரே அனுப்பிவிட்டு, சைனா பஜாரிலுள்ள அந்த வீட்டையும் இவரே வாடகைக்கு எடுத்து அதற்கு ஆள்களை வைத்து, தபாற்காரன் இரண்டாங்கட்டிற்கு வந்த உடனே அவனைப் பிடித்துக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு, அவனிடமிருந்த ஏராளமான மணியாட்டர் பணத்தையும், ரிஜிஸ்ட்டர் இன்ஷியூர்டு கடிதங்களையும் அபகரித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். அது மாத்திரமல்ல. புரசைப்பாக்கத்தில் துபாஷ் ராஜரத்ன முதலியார் என்று ஒரு தனிகர் இருந்தாராம். அவர் போன வருஷம் இறந்து போய் விட்டாராம். அவருக்கு லக்ஷக் கணக்கில் சொத்துகளும் இரண்டு மூன்று பங்களாக்களும் இருக்கின்றனவாம். அவருக்கு ஆண் குழந்தை இல்லையாம்; வயசு வந்த இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்களாம். இரண்டு பேரும் நல்ல ரூபவதிகள். அவர்களுடைய தாயாரும் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் மூத்த

பெண் நல்ல விவேகி. அவள் தான் வீட்டுக் காரியங்களை யெல்லாம் பார்க்கிறது. அந்தப் பெண் கடற்கரைக்கு வந்திருந்த சமயத்தில், இவர் தம்முடைய மோட்டார் வண்டியை வேண்டுமென்றே கொண்டுபோய் அவர்களுடைய பீடன் வண்டியில் முட்டி, அதையும் பெண்களையும் கீழே கவிழ்த்து விட்டாராம். பிறகு அவர்களுடைய வரலாற்றைத் தெரிந்து கொண்டு அந்த இரண்டு பெண்களையும் தாமே கலியாணம் செய்துகொண்டு எல்லாச் சொத்துகளையும் அபகரித்துவிட வேண்டுமென்று பகீரதப் பிரயத்தனமெல்லாம் செய்தார். மூத்த பெண்ணை அவர்கள் வேறொரு ஏழைக் குடும்பத்தில் கட்டிக் கொடுக்க ஏற்கெனவே ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அந்த மாப்பிள்ளைப் பையனுடைய பெயர் கண்ணபிரானாம். இவர் புஷ்பாவதியை அனுப்பித் தமக்கே மூத்த பெண்ணைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு இல்லாத தந்திரமெல்லாம் செய்து பார்த்தார். அவர்கள் சம்மதிக்கவில்லை. இரண்டாவது பெண்ணை இவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். இவர் தங்களுக்கு எதோ அசௌகரியமென்றும், ஒரு மாசகாலம் பொறுத்து கலியாணத்தை நடத்திக் கொள்வதாகவும் சொல்லிவிட்டார். பிறகு அவர்கள் மூத்த பெண்ணுக்கு நிச்சயதார்த்தம் நடத்தினார்கள். அதற்குள் இவர் என்ன செய்தார் என்றால், போஸ்டாபீஸ் திருட்டில் அகப்பட்ட ரிஜிஸ்டர்டு, இன்ஷியூர்டு கடிதங்களையெல்லாம் நிரம்பவும் சாமர்த்தியமாகப் பிரித்து உள்ளே இருந்த ஏராளமான நோட்டுகள் நகைகள் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு, மறுபடி அவைகளை முன்போலவே ஒட்டி ஒரு பெட்டியில் வைத்து, அந்தக் கண்ணபிரானும், அவருடைய தாயாரும் கலியாணப் பெண்ணின் பங்களாவிற்குப் போயிருந்த சமயத்தில் இரவில் போய், ஒட்டின் வழியாக வீட்டிற்குள் இறங்கி, பெட்டியை நடு அறையின் தரையில் வைத்துப் புதைத்துவிட்டு உடனே எங்கள் ஜாகைக்கு வந்தார். வேறே யாரைக் கொண்டாவது எழுதச் சொன்னால், இன்னார் எழுதியதென்பது வெளியாகி விடுமென்று, என்னைத் தனியாக வைத்துக் கொண்டு, போலீஸ் கமிஷனருக்கு ஓர் அநாமதேயக் கடிதம் எழுதி அதை வாங்கிக் கொண்டு போய்த் தபாலில் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டார். உடனே போலீசார் அந்த

வீட்டைச் சோதித்துப் பார்த்துப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போனதன்றி, நிச்சயதார்த்தம் நடக்கையில் வந்து கலியாணப் பிள்ளையைக் கைதியாக்கிக் கொண்டு போய் ஜெயிலில் அடைத்துவிட்டார்கள். அவர் இப்போது ஜெயிலில் இருக்கிறார். அந்தத் திருட்டில் எடுத்து வந்த ரிஜிஸ்டர்டு இன்ஷியூர்டு உருப்படிகளில் இருந்த நூறு ரூபாய் நோட்டுகளையும், நகைகளையும் கொஞ்ச காலம் கழித்து உபயோகிக்கலாமென்று இவர் இரும்புப் பெட்டியில் வைத்திருக்கிறார். அதுவுமன்றி, இவர் 10 ரூ. மணியார்டர் அனுப்பியதற்குத் தபால் கச்சேரியில் கொடுத்த ரசீதை சமயம் வந்தால் இன்னும் யார் வீட்டிலாவது வைத்து அவர்களையும் மாட்டிவிடலாமென்று அதே இரும்புப் பெட்டியில் வைத்திருக்கிறார். அவர் ஜெயிலுக்குப் போன பிறகாவது, அந்த மூத்த பெண்ணைத் தமக்கு அவர்கள் கொடுப்பார்களோவென்று இவர் பார்த்தார். அந்தப் பெண் கண்ணபிரானையே தான் கட்ட வேண்டுமென்று ஒரே உறுதியாக இருந்தது; அவருடைய தாயாரையும் வெளியில் அனுப்பாமல் பங்களாவிலேயே வைத்திருந்தாள். அதைக் கண்ட இவர் இன்னொரு தந்திரம் செய்தார். உடனே இவருடைய ஆள்களில் ஒருவனுக்கு ஒரு குடிகார சாயபுவைப்போல வேஷம் போட்டு விட்டு, அவனும் வேறு சிலரும் அந்தப் பங்களாவுக்குப் போய்க் கண்ணபிரான் தாயாரை அந்தத் துருக்கன் வைத்திருந்ததாகவும், அந்த அம்மாள் அவனுக்குத் தெரியாமல் வந்துவிட்டதாகவும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் எதிரில் அவமானப்படுத்தச் செய்து, கடைசியில் இவரே போய் மத்தியஸ்தம் செய்பவர்போல நடித்து, அவர்களை அனுப்பிவிட்டார். அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல் அந்த அம்மாள் தாம் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போவதாக எழுதி வைத்துவிட்டு நடு இரவில் புறப்பட்டு எங்கேயோ போய்விட்டாளாம். அதன் பிறகாவது, மூத்த பெண் தமக்குக் கிடைக்கமோவென்று இவர் பார்த்தார். அவர்கள் மாறுபடவில்லை. மறுநாள் மூத்த பெண் ஏதோ காரியமாய் எங்கேயோ போனாளாம். இவர் அவளுடைய வண்டிக்காரனை வசப்படுத்தி வைத்திருந்தாராம். அவனைத் தூண்டி அந்தப் பெண்ணைக் கடற்கரைக்குக் கொண்டு வந்து வண்டிக்குள் இருக்க வைத்து மறைந்து கொள்ளச் செய்து,

தம்முடைய ஆள்களைச் சிப்பாயிகளைப் போல வேஷம் போட்டுக் கொள்ளச் செய்து, அந்தப் பெண்ணிருந்த வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு மைலாப்பூருக்குத் தெற்கில் கொண்டு போய், தாழைக் காட்டில் தனியாக வைத்துக் கொண்டு பலாக்காரம் செய்வதுபோல நடிக்கச் செய்தார். தாம் உடனே போய் அவளுடைய வண்டிக்காரனைக் கண்டு வண்டியையும் பெண்ணையும் காணாதவர் போலத் தவித்து, அவனுடன் தேடிக்கொண்டு தெற்கில் வந்து, மைலாப்பூருக்குப் பிரிந்துபோன கிளை ரஸ்தாவில் ஓர் ஆள் வந்திருந்து தம்மைச் சந்திக்கும்படி செய்து, பெண்ணை யாரோ சிப்பாயிகள் கொண்டு போனதைத் தான் கண்டதாக அவன் சொல்லத் தெரிந்து கொள்பவர் போல வண்டிக்காரனுக்குக் காட்டிக்கொண்டு அவனுடன் தெற்கே போய் மகா சூரர்போல நடித்து வெறுந் துப்பாக்கியைச் சுட்டு, சிப்பாயிகளைத் துரத்திவிட்டவர் போல நடித்து பெண்ணைக் கொணர்ந்து தமது பங்களாவில் வைத்துக்கொண்டு அவளுடைய மூர்ச்சையைத் தெளிவித்து அவளுடன் பேசி, தான் அவளைப் பெரிய அபாயத்திலிருந்து காப்பாற்றியதாகவும், அதனால், அவள் பேரில் தமக்கு ஓர் உரிமை ஏற்பட்டுப்போனது போலவும் காட்டி, தன்னை மணக்கும்படி தம்மாலேன்ற வரையில் சொல்லிப் பார்த்தார், அவள் தன்னுடைய பழைய உறுதியில் மாறுபடவே இல்லை. ஆகவே, இவருக்கு அவள் பேரில் பெருத்த ஸ்ரத்திரம் உண்டாய்விட்டது. தங்கையைத் தூண்டிவிட்டு அவள் தன் அக்காளை அவமானப்படுத்தி வேறே ஜாகைக்குப் போகும் படியும் அவள் எல்லாச் சொத்துக்களையும் அபகரித்துத் தன்வசம் வைத்துக்கொள்ளும்படியும் செய்துவிட்டதன்றி, இன்றைக்கு ஆறாவது நாள் வெள்ளிக் கிழமையன்று இளைய பெண்ணைத் தாம் கட்டிக் கொள்வதென்று முடிவு செய்திருக்கிறார். இது மாத்திரமல்ல, இவருக்குப் பழக்கமான ஒரு பையன் அலிஸ் டெண்டு கலெக்டர் வேலையில் இருக்கிறானாம். அவனுக்கு 10 லக்ஷம் ரூபாய்க்கு மேல் சொத்திருக்கிறதாம். அந்தப் பையனுக்கும் புஷ்பாவதியைக் கட்டி வைத்து, அவள் மூலமாய் அவர்களுடைய வீட்டுச் சொத்துக்களையும் தாம் அபகரிக்கலாம் என்ற பேராசை இவருக்கு உண்டாகிவிட்டது. ராஜரத்தின முதலியாருடைய பெண்கள் இருவரும் இரட்டைப் பெண்கள். அவர்கள் ஒரே மாதிரியாக இருப்பார்கள். அவர்களுள் யாரோ ஒருத்தியின்

படத்தை இவர் எடுத்து வந்து, அதை அந்த அசிஸ்டெண்டு கலெக்டருக்குக் காட்டி அவள் தான் தம் தங்கையென்று சொல்லி விட்டார். அந்தப் பெண் நல்ல ரூபலாவண்யம் பொருந்திய சிறு பெண். ஆகையால், அவளைக் கண்டு அந்தக் கலெக்டர் மோகித்துப் போய் அவளையே கட்டுவதென்று தீர்மானித்து, அரை மனசாக இருந்த தம் தாய் தகப்பன்மாரும் அதற்குச் சம்மதிக்கும்படி செய்து விட்டார். இந்த இரண்டு கலியாணங் களும் அசிஸ்டெண்டு கலெக்டர் வீட்டில் வருகிற வெள்ளிக் கிழமை காலையில் நடக்கப் போகிறது. புஷ்பாவதி மறுபடி கலியாணம் செய்வதற்கு இணங்கவே இல்லை. அவளை அடிப் பதாகவும், கொல்வதாகவும், வெளியில் துரத்தி விடுவதாகவும் பயமுறுத்தி இந்தக் காரியத்திற்கு அவள் இணங்கும்படிச் செய்துவிட்டார். நானும், அவளும் குரங்கின் கைப் பூமாலைப் போல இவரிடம் அகப்பட்டு வேறு எங்கேயும் போக வழி இல்லாமல் தத்தளிக்கிறோம். நானும், அவளும் இவரிடம் நிரம்பவும் வாஞ்சையுள்ளவர்கள் போலவும், இவரது சொல்லை மீறாதவர்கள் போலவும் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. என்னை இவர் தம்முடைய இன்னொரு தங்கையென்றும் மற்றவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார். இப்போதே என் நிலைமை மகா கேவலமாகிவிட்டது. இனி இவருக்கு அழகான சிறிய பெண் ஜாதியும் ஏராளமான செல்வமும் வந்துவிட்டால், என்னை இவர் ஒரே நாளில் காலால் மிதித்து, உயிரோடு பூமியின் கீழ் புதைத்து விடுவார் என்பது நிச்சயம். இவர்கள் புதுச்சேரியில் இருந்தபோது இவரிடம் இருந்த வீராசாமி என்ற சேவகன் தான் என் புத்தியைக் கலைத்து, என்னை இவரிடம் சிநேகம் செய்து வைத்தது. நாங்கள் ரகஸியமாக அவ்விடத்தைவிட்டு வந்த பிறகும் அவன் எங்களோடு கூடவே வந்து இப்போதும் இவரிடத் திலேயே இருக்கிறான். இவர் செய்கிற எல்லா மோசங்களும் திருட்டுகளும் அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் இவர் என்னை அநாதரவாக விட்டு வேறொரு பெண்ணைக் கட்டுவதிலிருந்து அவனுக்கும் இவர் மேல் உள்ளுற பகைமை உண்டாயிருக்கிறது. அவனுடைய உதவியினால் தான் நான் இந்தக் கடிதத்தை அனுப்பச் சாத்தியப்பட்டது. இவரிடம் இருந்து ஒரு நாள் தள்ளுவது பெருந்த நரக வேதனையாக இருக்கிறது. இவர் பிராந்தி குடிப்பது கணக்கு வழக்கில்லை. அந்த மயக்கத்தில் இவர் ஒரு

நான் புஷ்பாவதி தங்கை என்பதைக் கூடப் பாராமல் அவளிடம் துன்மார்க்கமாக ஆரம்பித்துவிட்டார். அது முதல் அவளுக்கும் இவரிடம் வெறுப்பு. இவருடைய அசாத்தியமான குடிவெறியில் இவர் நேற்று என் தலை மயிரைப் பிடித்து அப்படியே மேலே தூக்கி பத்து நிமிஷ நேரம் அலாக்காய்ப் பிடித்து என்னை உலுக்கிக் கொண்டே இருந்தார். என் உயிர் துடித்துக் போய் விட்டது. நான் அமுதால் உயிரோடு குழியில் தள்ளிப் புதைத்து விடுவேனென்று பயமுறுத்தி படுத்தாத பாடெல்லாம் படுத்தினார். இனி என்னால் ஒரு நிமிஷ நேரமும் இவரிடம் இருக்க முடியாது. எப்படியாவது தாங்கள் இருவரும் என் மேல் இரக்கங் கொண்டு, நான் அங்கே வர அநுமதி கொடுக்க வேண்டும். அநுமதி கொடுப்பதை, கடிதத்தில் எழுதியனுப்ப வேண்டாம். ஒரு மனிதரை இங்கே அனுப்பி, இவருக்குத் தெரியாமல், என்னைப் பார்க்கும்படிச் செய்யவும். பராமுகமாயிருந்தால் நான் அநியாயமாய் வெகுசீக்கிரம் இவருடைய கையால் மாண்டுபோய் விடுவேன். மற்ற மனிதர் அவஸ்தைப்படுவதைக் காண்பதில் இவருக்குச் சந்தோஷம் அதிகம்; மனிதரைக் கொல்வது கோழி கொக்குகளை அடித்து விருந்து செய்கிற மாதிரி. இல்லாவிட்டால் இவர் வேண்டுமென்றே தம்முடைய மோட்டார் வண்டியைக் கொண்டு போய், அந்தப் பெண்களின் ஸாரட்டில் மோதி அவர்களை அபாயத்திற்குள்ளாக்குவாரா. அம்மாதிரி இவர் செய்துவிட்டு வந்து பரம ஸாதுவைப்போலப் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டார். நான் வழக்கப்படி இவரிடம் பிரியமாயிருப்பதுபோல நடித்து என்ன விசேஷமென்று கேட்டேன். தாம் செய்துவிட்டு வந்த காரியத்தை வெகு சந்தோஷமாக என்னிடம் தெரிவித்ததன்றி, அந்த இரண்டு பெண்களையும் தாம் கெடுத்து விட்டு அவர்களுடைய சொத்து முழுவதையும் அடியோடு அபகரித்து விடவும் தாம் தீர்மானித்திருப்பதாகவும், அதற்கு என்ன தந்திரம் செய்யலாமென்று யோசித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் என்னிடம் கூசாமல் சொல்லுகிறார். இவர் ஈவிரக்கமற்ற கொடிய படுபாவி என்பது இன்னொரு விஷயத்திலும் இன்று தெரிந்தது, இவருடைய வேலைக்காரன் துருக்க சாயப்புவைப் போலப் போய் அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளை அவமானப் படுத்தினான் அல்லவா. அதைப் பொறுக்க மாட்டாமல் அந்த அம்மாள் நடு இரவில் பங்களாவை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனாள் அல்லவா.

அம்மாதிரி போனவள் விடியற்காலம் ரயிலிலேறிக் கூடலூர் வரையில் போய்க் கெடிலம் என்ற ஆற்றில் விழுந்து விட்டாள் போலிருக்கிறது. அதைக்கண்ட ஜனங்கள் ஆற்றில் குதித்து அந்த அம்மாளைக் காப்பாற்றி உயிர்ப்பித்ததாகவும், போலீசார் அந்த அம்மாளை டிப்டி கலெக்டரிடம் கொண்டுபோனதாகவும், அவர் அந்த அம்மாளைக் கண்டு இரங்கி, அவள் செலுத்தவேண்டிய அபராதத்தைத் தாமே செலுத்திவிட்டு, அந்த அம்மாளைத் தம்முடைய வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்ததாகவும், அவருடைய வீட்டு ஜனங்கள் அந்த அம்மாளை உபசரித்து வைத்திருப்பதாகவும் பத்திரிகையில் சமாசாரம் வந்தது. ஆனால், அது அந்த அம்மாள் தான் என்று பெயர், ஊர் முதலியவற்றைக் காட்டிக் குறிப்பாகச் சொல்லப்படவில்லை. இவர் அதைப் பார்த்தவுடன், 'சரி, இது அந்தக் கற்பகவல்லி முண்டையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவள் கெட்ட கேட்டுக்கு உபசரணையென்ன! நானாக இருந்தால், அந்த ஆற்றிலிருந்து அவள் மேலே கிளம்பாமல், அப்படியே பிடித்துத் தண்ணீருக்குள் அழுத்தி மணலில் புதைத்து விட்டிருப்பேன். இப்போதுதான் அவள் எங்கே தப்பினாள்? நான் என்னுடைய ஆளை அனுப்பியே அவருடைய கழுத்தை இரண்டாய் வெட்டிப் போட்டுவிடச் செய்கிறேன்'' என்று வெகு சாதாரணமாகச் சொல்லுகிறார். இது மாத்திரமா! "இருக்கட்டும் இந்தக் கலியாணம் முடியட்டும். உடனே அந்தக் கோகிலாம்பாள் எங்கே போனாள் என்பது எவருக்கும் தெரியாதபடி அவளுக்கு நான் தக்க வழி செய்து விடுகிறேன்'' என்றும் இவர் சொல்லுகிறார். இதுபோலவே என்னுடைய ஆயிசும் இவருடைய கலியாணம் வரையில்தான் நீடித்திருக்கு மென்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. ஆகையால், தாங்கள் கருணை கூர்ந்து அதற்குள் ஆளை அனுப்பி என்னை இந்தக் கொடிய இராக்கஷனுடைய சிறையிலிருந்து மீட்கக் கோருகிறேன்.

இங்ஙனம் தங்கள் இருவரையும்

நினைத்துருகும் குமாரி

துளசியம்மாள்

- என்று அழகிய மணவாளர் இரண்டாவது கடிதத்தைப் படித்து முடிக்கவே, அங்கிருந்த ஜனங்களெல்லோரும், "ஆகா!

அப்படியா! இப்பேர்ப்பட்ட மோசக்காரனா இவன்!” என்று ஆரவாரம் செய்து, அளவற்ற ஆச்சரியமும் வீராவேசமும் கொண்டு, சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை அப்படியே நசுக்கிச் சாறு பிழிந்துவிட நினைப்பவர் போலத் துடிதுடித்து அவனைப் பார்த்துப் பலவாறு தூஷிக்கத் தொடங்கினார். அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் சகிக்கவொண்ணாத மனவேதனையும், ஆத்திரமும், நடுக்கமும் கொண்டு, “அடே படுபாவி! சதிகாரா! எவ்வளவோ மாணமாகவும் கண்ணியமாகவும் இருந்த எங்கள் குடும்பத்தை ஒரு நிமிஷத்தில் சீர்குலைத்து அழிக்கப் பார்த்தாயேடா! கொலைகாரா! உன் தலையில் இன்னம் இடிவிழவில்லையே!” என்று கூறி வீறிட்டு ஒவென்று கதறியழுது விட்டாள். அழகிய மணவாளர் ரௌத்திராகாரமான கோபம் கொண்டார்; கோவைப் பழம்போலச் சிவந்து தீப்பொறியைக் கக்கிய தமது விழிகளால் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை ஒரு பார்வை பார்த்தார். அந்தப் பார்வை மகா கூர்மையான வாளால் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது இருதயத்தை இரண்டாய்ப் பிளப்பதுபோல இருந்தது.

அப்போது போலீஸ் கமிஷனர் அழகிய மணவாளரை நோக்கி, “தாங்கள் இன்னொரு காகிதத்தையும் படியுங்கள். நேரமாகிறது” என்றார். சகிக்கவொண்ணாத அபாரமான கோபாக்கினியினால், அழகிய மணவாளரது மூளை தெறித்து விடும் போல ஆகிவிட்டது. அந்த நிலைமையில் போலீஸ் கமிஷனர் கூறியது இன்னதென்பது அவரது மனத்தில் பட இரண்டொரு நிமிஷமாயிற்று. அவர் அந்த மூன்றாவது காகிதத்தையும் எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினார். அது அடியில் வருமாறு இருந்தது:-

பரம ரகஸியம்

சென்னை போலீஸ் கமிஷனர் துரைக்கு நடுவீதி நமச்சிவாயன் அநேககோடி சலாம் செய்து எழுதும் மொட்டை விண்ணப்பம்.

சைனாபஜாரில் தபால் திருட்டு நடந்ததல்லவா; அதில் உண்மையான திருடனைவிட்டு விட்டு, உங்கள் போலீஸ்

புலிகள் யோக்கியமான மனிதர் பேரிலெல்லாம் சந்தேகம் கொண்டு வீண்பாடு படுகிறார்கள். இதோ, புரசைப்பாக்கத்தில் துபாஷ் ராஜரத்ன முதலியார் பங்களாவுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஓட்டு வீட்டில் இருக்கும் கண்ணபிரான் என்பவனே திருடன். அவன் ரெவினியு போர்டாபீசில் குமாஸ்தா வேலை பார்க்கிறான். திருடிய சொத்துக்கள் அவனுடைய வீட்டில் வைத்துப் புதைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. நீங்கள் உடனே போய்ப் பார்த்தால், சொத்துக்கள் அகப்படும். தாமதம் செய்தால், சொத்துகள் பராதீனமாய் விடும். இதை வேறு யாரிடமும் அனுப்பாமல் உடனே நீங்களே போய்ப் பார்த்தால், திருட்டை ஒரு நிமிஷத்தில் கண்டுபிடித்து விடலாம். ஜூர், ஜூர், ஜூர்.

இப்படிக்கு

பொய்யா மொழியேன்

- என்று அழகிய மணவாளர் படித்து முடித்தார். முடிக்கவே, அங்கிருந்தோரது கோபமும் ஆவேசமும் உச்ச நிலைமையை அடைந்துவிட்டன.

அதை உணர்ந்த போலீஸ் கமிஷனர் உடனே எல்லோரையும் அமர்த்தி, “கொஞ்சம் பொறுங்கள்; பதற வேண்டாம். இன்னம் சில முக்கியமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன” என்று கூறியபின், இராஜாம்பாளை நோக்கி, “இந்தக் கடிதங்களையெல்லாம் யாரம்மா எழுதியது?” என்றார். அவள், “நான்தான் எழுதினேன்” என்றாள்.

போலீஸ் கமிஷனர், “உன் தகப்பனாருக்கு எழுதியிருக்கும் இரண்டு கடிதங்களிலும், நீ இவரைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிற சங்கதிகளெல்லாம் நிஜமானவைகள் தானா அல்லது உன் தகப்பனார் உன்னை அழைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சும்மா வாகிலும் கற்பனையாக எழுதியிருக்கிறாயா?” என்றார்.

இராஜாம்பாள், “எல்லாம் நிஜமான சங்கதி; இதெல்லாம் பொய்யாயிருந்தால், நான் இவரைவிட்டுப் போகவே எண்ண மாட்டேனே” என்றாள்.

அந்தச் சமயத்தில் ஜனக்கும்பலை விலக்கிக் கொண்டு, போலீஸ் உதவிக் கமிஷனர் வந்து சேர்ந்தார். அவரைப் பார்த்த பெரிய கமிஷனர், “என்ன சமாசாரம்?” என்றார்.

உதவிக் கமிஷனர், “நான் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் வீட்டுக்குப் போனேன். அவர் இந்தக் கலியாணத்துக்கு வர வேண்டுமென்று புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான் எல்லாத் தகவலையும் அவரிடம் சொல்லி, அவரையும் கூட அழைத்துக் கொண்டு இன்னம் பல பெரிய மனிதரையும் கூட்டிக்கொண்டு சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருடைய பங்களாவில் நுழைந்து, அங்கிருந்த வேலைக்காரர்கள் எல்லோரையும் கைதிசெய்து, ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பிவிட்டு, கதவுகளைத் திறந்து சோதனை போட்டத்தில், இன்ஷியூர்டு ரிஜிஸ்டர்டு கடிதங்களில் இருந்த நூறு ரூபாய் நோட்டுகள், நகைகள், பத்து ரூபாய் மணியாட்டர் செய்த ரசீது, இன்னும் பல முக்கியமான கடிதங்கள் முதலியவைகளை ஐப்தி செய்து எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். துள்ளியம்மாளுடைய கடிதத்தில் சொல்லப்பட்டபடி எல்லாப் பொருள்களும் அகப்பட்டுவிட்டன. அவைகளைக் கொண்டு போய்க் கச்சேரியில் வைத்து சீல் செய்தோம். கண்ண பிரான் முதலியார் வீட்டிலிருந்து எடுத்த பெட்டியை உடனே நீதிபதி பலருக்கு முன்னால் எடுத்துத் திறந்து எல்லாவற்றையும் பிரித்துப் பார்த்தார். எல்லாம் காலியாயிருந்தன. அவை அவ்வாறு காலியாயிருந்ததாக சாட்சிகளிடம் கையொப்பம் வாங்கிக் கொண்டு வந்தோம் என்றார்.

போலீஸ் கமிஷனர், “நீதிபதி இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்?” என்றார்.

உதவிக் கமிஷனர், “இங்கே கலியாணத்துக்காக வந்து, ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்!” என்றார்.

பெரிய கமிஷனர், “இந்தக் கலியாணங்கூட இனி நடக்கப்போகிறதா? அவர்கள் வீண் பிரயாசைப்பட்டு இவ்வளவு தூரம் ஏன் வரவேண்டும்” என்றார்.

உதவிக் கமிஷனர், “என்னவோ, ஒருவேளை மாப்பிள்ளை இந்தப் பெண்ணையே கட்டிக்கொள்ள ஆசைப்படலாம். நாம் போக வேண்டிய மரியாதைப்படி போய்விட்டு வருவோமென்று அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்கள்” என்றார்.

போலீஸ் கமிஷனர், “யாருடைய சம்சாரத்தை யார் கட்டுகிறது! இந்தப் புஷ்பாவதியம்மாளுடைய புருஷர் மலை

போல இருக்கிறாரே” என்று கூறித் தமக்குப் பின்னால் நின்ற இன்னொரு சப் இன்ஸ்பெக்டரை அழைத்து, “ஐயா! நீர் இப்படி எதிரில் வாரும” என்றார். அவர் அப்படியே வந்து நின்றார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : நீர் யார் ஐயா?

சப் இன்ஸ்பெக்டர் : நான் திருவடமருதூர் போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டர்.

போலீஸ் கமிஷனர் : இப்போது இங்கே என்ன காரியமாக வந்ததோ?

சப் இன்ஸ்பெக்டர் : சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு இதோ இருக்கிறாரே இவரையும், இவருடைய தங்கையையும் பார்க்க வந்தேன்.

போலீஸ் கமிஷனர் : ஆனால் இவருடைய உண்மையான பெயர் அதுவல்லவா?

சப் இன்ஸ்பெக்டர் : அல்ல. இவருடைய பெயர் அண்ணா மலை முதலியார்; இவருடைய தங்கையின் பெயர் கமலவல்லி.

போலீஸ் கமிஷனர் : ஓகோ! சரி; அது உமக்கு எப்படித் தெரியும்? நீர் இவர்களைப் பார்ப்பதற்காக ஏன் வரவேண்டும்?

சப் இன்ஸ்பெக்டர் : இவர்களுடைய பூர்விகமான ஊர் எதுவென்பது தெரியவில்லை. ஆனாலும், இவர்கள் இவருடைய தகப்பனார் காலத்திலிருந்து திருவடமருதூரில் தான் இருந்தார்கள். அந்தவூரில் குஞ்சிதபாத முதலியார் என்று ஒரு தனிகர் இருந்தார்; இப்போதும் இருக்கிறார். அவரிடம் இவருடைய தகப்பனார் தவசிப் பிள்ளை வேலையில் இருந்தார்.

போலீஸ் கமிஷனர் : ஆ! என்ன! என்ன! இவருடைய தகப்பனார் கோவிந்த புரம் ஜெமீந்தாரல்லவா? அவரை தவசிப்பிள்ளை வேலை செய்வார்? அவருடைய பெயர் ஜெம்புலிங்க முதலியாரா?

சப் இன்ஸ்பெக்டர் : அவருடைய பெயர் இராமலிங்கம் என்பது. எங்கள் ஊரில் அவர் இருந்த வரையில், அவரை எல்லோரும் தவசிப்பிள்ளை இராமலிங்கம் என்று தான் கூப்பிடுவார்கள். முதலியார் என்ற பட்டம் கூட அவருக்கு ஏற்படவில்லை.

இவர்களுடைய குடும்ப வரலாற்றை நான் வாயால் சொல்வதை விட, அதைப்பற்றி சென்னை துரைத்தனத்தாரால் வெளியிடப் பட்டுள்ள விளம்பரத்தையே படித்துக் காட்டுகிறேன். நீங்களே தெரிந்து கொள்ளுங்கள் - என்று கூறி குஞ்சிதபாத முதலியார் மார்படைப்பினால் இறந்து பிழைத்தது, தஞ்சை ஜில்லா கலெக்டர் தங்கமணி நாடாருக்கு அவர் விண்ணப்பம் எழுதியது, அவர் விசாரணை நடத்திய விதம், முடிவில் துரைத்தனத்தார் பிறப்பித்த உத்தரவு, முதலிய விவரங்களடங்கிய விளம்பரத்தை சப் இன்ஸ்பெக்டர் படித்துக் காட்டினார். அதன் மேல் குஞ்சிதபாத முதலியார் வெளிப்படுத்தியிருந்த விளம்பரத்தையும் படித்துக் காட்டினார்.

அந்த வரலாறுகளையெல்லாம் கேட்ட ஜனங்களது நிலைமை கட்டிலடங்காததாய்விட்டது. போலீஸ் கமிஷனர் ஜனங்களை அமைதிப்படுத்த முயன்றதெல்லாம் பயன்றுப் போய்விட்டது. ஜனங்களது ஆவேசமும் கோபமும் பிரமாதமாகப் பொங்கிப் போகவே, எல்லோரும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைத் தாறுமாறாய் தூஷிக்கத் தொடங்கினர். ஒருவர், “அடே அண்ணாமலை! என்னடா உனக்கு வந்த கேடு! எந்த ஊர் ஜெமீந்தாரடா நீ? கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தாரா? அன்னக்காவடிப் பட்டி ஜெமீந்தாரா? கெட்ட கேட்டுக்கு ஜரிகைத் தலைப்பாகை கூடவா?” என்று கூறிப் பின்னாலிருந்து அவரது தலைப் பாகையைத் தட்டிவிட்டார். வேறொருவர் அவரது பூமாலை களைப் பிடித்து இழுத்துப் பிய்த்துத் தூள்தூளாக எறிந்தார். இன்னொருவர் சீக்கிரமாக ஓடி, ஜனங்கள் காலில் போட்டு வந்து ஒரு மூலையில் நூற்றுக் கணக்கில் விட்டு வைத்திருந்த செருப்புகளில் சுமார் இருபது முப்பதை எடுத்து மாலையாகக் கட்டிக்கொண்டு வந்து அவரது கழுத்தில் சாத்தி எச்சிலை முகத்தில் உமிழ்ந்தனர். அதற்குமுன் புஷ்பாவதியை உதைத்த பெண்பிள்ளை எங்கிருந்தோ ஒரு குடத்தில் சாணியைக் கரைத்து எடுத்து வந்து எல்லோரும் பிரமிக்கும்படி தடாலென்று சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது தலையில் கொட்டிவிட்டுத் தனது கையில் ஆயத்தமாகக் கொணர்ந்த விளக்கமாற்றினால், அவரது முகத்தைப் பார்த்து பட்டபட்டென்று ஜந்தாறு அடிகள் கொடுத்துவிட்டார்.

அதுவரையில் பொறுமையோடிருந்த போலீஸ் கமிஷனர் பலமான குரலில் ஜனங்களை அதட்டித் தமது ஜெவான்களைப் பார்த்து, “அடேய் ஜெவான்களா! சிலர் நம்முடைய அண்ணா மலைக்குப் போலீஸ் கங்கணம் போட்டுக் கொண்டு போய் லக்னம் தவறிப் போவதற்குள் காராகிரகப் பிரவேசம் நடத்தி வையுங்கள். சிலர் கமலவல்லியம்மாளை மரியாதையாக அழைத்துக்கொண்டு போய் அதோ நிற்கும் இரண்டு சாமியாரிடம் ஒப்புவித்து விடுங்கள். அவர்கள் குஞ்சிதபாத முதலியாருக்காகப் பாடுபடுகிறவர்கள். அந்தப் பெண்ணை அவர்கள் குஞ்சிதபாத முதலியாரிடம் ஒப்புவித்து விடுவார்கள். பெண் கலியாணக் கோலத்தோடு தன் புருஷரிடம் போய்ச் சேரட்டும். அவரும் ஒரு தரம் இறந்து மறுதரம் ஜென்மமெடுத்திருக்கிறார். இந்தப் பெண்ணை இப்போதுதான் புதிதாய்க் கலியாணம் செய்து கொள்வதுபோல அவரும் சந்தோஷப்படட்டும். ஐயா, புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டரே! உங்களுர்ப் பெண்ணை சட்டப்படி நீர் அழைத்துக்கொண்டு போய் அதனுடைய தாய் தகப்பன்மாரிடம் சேர்த்துவிடும். அவ்வளவே காரியம்” என்று கூறியபின் அழகியமணவாள முதலியாரை நோக்கி, “தாங்கள் எவ்வளவோ பணச்செலவின்மேல், அபாரமான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து, ஜனங்களையும் வரவழைத்துக் கலியாணத்தை நடத்த எத்தனித்தீர்கள். இப்பேர்ப்பட்ட எதிர்பாராத இடையூறு நேர்ந்துவிட்டது. கலியாணம் நின்று போகும்படியாக நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆயினும், இவ்விதமான தடை ஏற்பட்டது, தங்களுக்குப் பெருத்த நன்மையே. ஆகையால், இதைப்பற்றி தாங்கள் மிகுந்த சந்தோஷமடைய வேண்டுமன்றி என் பேரிலாவது மற்றவர் பேரிலாவது ஆயாச மடைய மாட்டீர்களென்று நம்புகிறேன்” என்றார்.

உடனே அழகிய மணவாளர் புன்னகை தவழ்ந்த முகத்தோடு போலீஸ் கமிஷனரை நோக்கி, “ஐயா! நல்ல சமயத்தில் எனக்கு நீங்கள் செய்த இந்தப் பேருதவியை நினைத்து என் மனம் அடையும் ஆநந்தத்தை நான் எப்படி வெளியிடப் போகிறேன். மனசு என்பது சூட்சுமமான ஸ்தானம். ஆகையால், அதை உங்களுக்கு நான் எப்படிக் காட்டப் போகிறேன்! உங்களுக்கு நான் என் மனமாந்த நன்றியறிதவின் பெருக்கை எவ்விதமாகத்

தெரிவிக்கப் போகிறேன். நீங்கள் இன்னம் பத்து நிமிஷ நேரம் பொறுத்து வந்திருந்தால், தாலி கட்டியாயிருக்கும். எங்கள் குடும்பத்திற்கு இது தீராத மனப்பிணியாகவும், விசனமாகவும் முடிந்திருக்கும்; என் வாழ்நாள் முழுதும் என்னைப் பாதிக்கக்கூடிய பெருத்த அபாயத்திலிருந்து என்னை நீங்கள் காப்பாற்றினீர்கள். கடவுள் உங்களுக்கு நீடித்த ஆயுளையும் பொங்குகிற செல்வத்தையும், நிரந்தரமான சந்தோஷத்தையும் கொடுக்க வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திப்பதுதான் நான் உங்களுக்குச் செய்யத் தகுந்த கைம்மாறு” என்று கூறி நிறுத்தினார்.

அதற்குள் அழகிய மணவாளரின் தாயும் பூஞ்சோலையம் மாளும் தங்களுக்குள் ரகசியமாக ஏதோ சில வார்த்தைகள் பேசிக் கொண்டனர். அழகிய மணவாளரும், அவரது தந்தையும் அந்த சம்பாஷணையில் கலந்து கொண்டனர். இரண்டே நிமிஷ காலம் கழிந்தது. உடனே அழகிய மணவாளர் போலீஸ் கமிஷனரை நோக்கி, “ஐயா! தாங்கள் எனக்கு இன்னோர் உதவி செய்ய வேண்டும். சிறைச்சாலையிலிருக்கும் கண்ணபிரான் முதலியாரின்மேல் இனியா தொரு தாவாவுமில்லையென்றும், அவரைக் கண்ணியமாக இனி விட்டுவிடலாமென்றும், தாங்கள் இவ்விடத்திலேயே எழுதி, இங்கே கலியாணத்திற்கு வந்திருக்கும் நீதிபதியிடம் கொடுத்தால், அவரைவிட்டு விடலாமென்று, அவர்கள் அதன்மேல் எழுதி விடுவார்கள். அந்த உத்தரவை வாங்கி எங்களிடம் கொடுங்கள்” என்றார்.

போலீஸ் கமிஷனர், “ஓ! அதற்கு ஆகேஷபணை ஒன்று மில்லை. நிரபராதியை இனி ஒரு கூணமும் சிறைச்சாலையில் வைத்திருப்பது அக்கிரமம்” என்று கூறித் தமது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து பவுண்டன் பேனாவினால் எழுதி அதைக் கொண்டுபோய் சிறிது தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்த நீதிபதியிடம் கொடுக்க, அவர் கண்ணபிரான் உடனே விட்டு விட வேண்டியதென்று அதன்மீது எழுதிக் கொடுக்க, கமிஷனர் அதைக் கொணர்ந்து அழகிய மணவாளரிடம் கொடுத்தார்.

உடனே அவரது தந்தை எழுந்து நின்று எல்லா பந்து ஜனங்களையும் நோக்கி, “கனதனவான்களான பந்து மித்திரர்களே! நாமொன்று நினைக்க, தெய்வமொன்றைச் செய்விக்கிறது, சர்வ

சாதாரணமான காரியமாக இருக்கிறது. இந்த சுந்தரமூர்த்தி நம்முடைய பையனை ஏமாற்ற வேண்டுமென்று நினைத்து வேறொரு பெண்ணின் படத்தைக் கொடுத்தது, தெய்வமே அவ்வாறு செய்யும்படி தூண்டியதனால் நடந்த காரியமென்றே நான் நினைக்கிறேன். 'இந்தப் படத்தில் இருக்கும் பெண்ணுக்கும் உனக்குந்தான் பிராப்தம். இந்த சுந்தரமூர்த்தி உன்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறான். அது பலியாது' என் கடவுளே முன்னறிஞரி காட்டியதாக நான் எண்ணுகிறேன். எந்தப் பெண்ணின் வடிவத்தைக் கண்டு பையன் பிரியப்பட்டானோ, அந்தப் பெண்ணையே அவனுக்குக் கட்டி விடுவதென்று நாங்கள் இப்போது தீர்மானித்து விட்டோம். அந்தப் பெண்ணுக்கும் தாயாருக்கும் அந்த விஷயத்தில் மனப் பூர்த்தியான சம்மதமே! ராஜரத்ன முதலியார் என்னுடைய ஆப்த சிநேகராயிருந்தவர். அவருடைய குடும்பத்தின் மேம்பாட்டைப் பற்றி நான் இனி விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதில்லை. அவருடைய இளைய குமாரத்தியை நம்முடைய பையனுக்கே கட்டுவதென்று நாங்கள் தீர்மானித்து விட்டோம். அது மாத்திரமல்ல. அக்காள் இருக்கையில் தங்கைக்கு முன்னால் கலியாணம் செய்வது உசிதமல்ல. கண்ண பிரான் முதலியார் என்பவரும் அவரது தாயாரும் சுத்த நிரபராதி என்பதும் இப்போது பரிஷ்காரமாய் ருஜுவாகி விட்டது. அதுவுமன்றி, மூத்த பெண் அவரைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற உறுதியோடு இருப்பதாகவும் தெரிகிறது. ஆகையால், இப்போதே போய்க் கண்ணபிரான் முதலியாரை இங்கே அழைத்து வரத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். அவருடைய தாயார் மஞ்சட்குப்பம் கூடலூரில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அங்கேயும் ஒரு மனிதரையனுப்பி, அந்த அம்மாளையும் இங்கேயே அழைத்து வருவோம். மூத்த பெண் வண்ணாரப்பேட்டையில் இருக்கிறது. அதையும் அழைத்து வருவோம். இன்றைக்கு மூன்றாவது நாளும் முகூர்த்த நாளாம். அன்று இந்த இரண்டு கலியாணங்களையும் இவ்விடத்திலே லக்ஷணமாக நடத்தி விடுவோம். கலியாணத்திற்காக விஜயம் செய்திருக்கும் பந்து மித்திரர்கள் எல்லோரும் தயவு செய்து இங்கேயே இருந்து அந்தக் கலியாணத்தை நடத்தி வைத்து, தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்து எங்களைக் கௌரவப்படுத்த வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன். இவ்வளவு தூரம் இந்த

சபகாரியம் நடந்து இடையில் நின்று போவதென்றால், அது எங்கள் மனசுக்கு நிரம்பவும் அவமரியாதையை உண்டாக்கியதாகத் தோன்றும். ஆகவே, கலியாணங்களை அதிக காலம் ஒத்தி வைக்காமல் நடத்துவது அத்யாவசியம். இதே லக்னத்தில் முடிக்க வேண்டுமென்று நான் எண்ணினேன். ஆனால் பெரிய பெண்ணும், மற்றவர்களும் வரவேண்டும். அதற்கு அவகாச மில்லை. ஆகையால், மூன்றாவது நாள் வரையில் எல்லோரும் எப்படியாவது பெரிய மனசுடன் இருந்து இந்த சபகாரியத்தை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமாய்த் தங்களெல்லோரையும் பன்முறை நமஸ்கரித்து வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்” என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் விநயமாகவும் கூற ஜனங்கள், “தங்களுடைய யோசனை நிரம்பவும் சிலாக்கியமானது. அப்படியே செய்யுங்கள். நாங்கள் அவசியம் இருந்து நடத்தி வைக்கிறோம்” என்றனர்.

அப்பொழுது சௌந்தரவல்லி தனது தாயண்டை நெருங்கி, அந்த அம்மாளின் காதில், “அம்மா! நானே நேரில் வண்ணாரப் பேட்டைக்குப் போய் அக்காளை அழைத்து வருகிறேன். அவளுடைய விஷயத்தில் நான் நிரம்பவும் அபராதியாகி விட்டேன். அதைப்பற்றி என் மனம் தவித்துப் போகிறது. நான் போய் அக்காளுடைய காலைப் பிடித்துக்கொண்டு கெஞ்சி, அவளுடைய மனவருத்தத்தை மாற்றி அவளை இங்கேயே அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். நீங்கள் மஞ்சட் குப்பத்துக்குப் போய் கற்பகவல்லியம்மாளை அழைத்து வாருங்கள். அந்த அம்மாள் விஷயத்திலும் நான் பெருத்த அநியாயம் செய்து விட்டேன். அவர்களைத்தான் எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவ தென்பது தெரியவில்லை. இந்த மோசக்காரர்கள் செய்ததை உண்மையென்று நம்பி நான் என் அவசர புத்தியினால், அவர்களைத் தாறுமாறாகப் பேசி விட்டேன். நான் தெரியாத தனத்தினால் செய்த பிழையை மன்னிக்கும்படி நான் ஆயிரம் தரம் அவர்களுடைய காலில் விழுந்து கேட்டுக் கொண்டதாகச் சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள். அக்காள் புருஷனை வேறே ஆண் பிள்ளை யாராவது அழைத்து வரட்டும்” என்றார்.

அந்தச் சமயத்தில் சில ஜெவான்கள் சுந்தரமூர்த்தி முதலி யாருக்கு விலங்கிட்டு, அவ்விடத்திலிருந்து அழைத்துப் போனது

மகா துர்லபமாகிவிட்டது. ஜனங்கள் அவரைப் பலவகையில் அவமானப்படுத்தி, வைது, காலால் உதைத்து, எச்சிலை முகத்தில் உமிழ்ந்து சகிக்கவொண்ணாத துன்பமும் அவமானமும் உண்டாக்கிவிட்டனர். அது அசிஸ்டெண்ட் கலெக்டருடைய கிரகமாதலாலும், போலீஸார் சொற்பமாகவே இருந்தமையாலும், அவர்கள் ஜனங்களை அடக்க இயலாமல் போய்விட்டது. அத்தகைய மகா சிறப்பான மரியாதைகளுடன் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தார் காராக்கிரகப் பிரவேசம் செய்தார். புஷ்பாவதியோ போலீஸார் தன்னிடம் வருவதற்கு முன்பே, அவ்விடத்தைவிட்டு மெதுவாக நழுவிச்சென்று போலீஸ் கமிஷனர் குறித்த சாமியார்களண்டை போய்ச் சேர்ந்தாள். அன்றைய கலியாணமும் கிரகப் பிரவேசமும் அவ்வாறு சமாப்தியடைந்தன.

20-ஆவது அதிகாரம் அமிர்த கலசம்

ளஸியம்மாள் புதுச்சேரியிலுள்ள தனது தந்தைக்கு எழுதிய கடிதங்கள் சென்னை போலீஸ் கமிஷனருக்கு எப்படி வந்தன வென்பதை, நமது வாசகர்களே சுலபத்தில் யூகித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆயினும், அது சம்பந்தமாய் நாம் சில தகவல்களைத் தெரிவித்து மேலே நடந்த வரலாற்றைக் கூறுவோம். திவான் சாமியாரும், உதவிச் சாமியாரும் துரைக்கண்ணு முதலியாருக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள நோட்டுகளை ஓர் உரைக்குள் வைத்து ரிஜிஸ்டர் செய்தனுப்பிய பிறகு மறைவான ஓரிடத்திற்குப் போய்க் கடிதங்கள் இரண்டையும் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்தனர். பார்க்கவே, சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது செய்கைகள் அவர்களது மனத்தில் பெருத்த ஆக்கிரோஷத்தையும், வியப்பையும் மனக் கொதிப்பையும் உண்டாக்கிவிட்டன. ஆயினும் புஷ்பாவதி கடைசி வரையில் நிரபராதியாகவே இருக்கிறாளென்ற விஷயம் மாத்திரம் அவர்களுக்கு நிரம்பவும் திருப்திகரமாகவும் சந்தோஷகரமாகவும் இருந்ததன்றி, தாம் அந்த விஷயத்தில் தக்க நடவடிக் கைகள் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தையும் ஊக்கத் தையும் உண்டாக்கியது. புஷ்பாவதியின் கலியாணம் முடிவதற் குள் தாம் சென்னைப் போய் அதைத் தடுத்து அவளை அழைத்து வந்துவிட வேண்டுமென்றும், துளஸியம்மாளை அவ்விடத்தி லிருந்து தப்ப வைத்து அழைத்துவர வேண்டுமென்றும் அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டனர். ஆனால், துளஸியம்மாளைத் தாம் அழைத்து வந்தால், அவளது தந்தை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார். ஆதலால், தாம் அவளை யாரிடம் ஒப்புவிப்பது என்பதைப் பற்றி வெகுநேரம் வரையில் யோசனை செய்து, கடைசியில் அவர்கள் அவ்வூர் போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டரிடம் போய் அவரிடம்

தங்களது வரலாற்றைத் தெரிவித்து, கடிதங்கள் இரண்டையும் காட்டினர். சப் இன்ஸ்பெக்டர் துரைக்கண்ணு முதலியாரது பந்துவாதலால், அவர் கடிதங்களைப் படித்துப் பார்த்து, நிரம்பவும் பதறிப்போய்த் துள்ளியம்மாளது நிலைமையைப் பற்றி மிகவும் வருந்தி, “ஐயா! துரைக்கண்ணு முதலியார் பிடிவாத மாயிருப்பதைக் கருதி அந்தப் பெண்ணின் இடரை நாம் நிவர்த்திக்காமல் இருப்பது நிரம்பவும் கொடுமையான காரியம். ஆகையால், நானே நேரில் உங்களோடு வருகிறேன். அந்தப் பெண்ணை மீட்டு நான் இங்கே அழைத்து வந்து வைத்துக் கொண்டு, ரகசியத்தில் அதன் தகப்பனாருக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பி, பெண் இனியாவது கெட்ட வழியில் போகாமல் ஒழுங்காயிருப்பதற்குத் தக்க மார்க்கம் செய்கிறேன். பிரெஞ்சு இலாகாவைச் சேர்ந்த பெண்ணை அக்கிரமமாக அவர் கொண்டு போனது சட்டப்படி குற்றமாகிறது. பெண்ணை மீட்டு அழைத்துக் கொண்டுவர எங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆகவே, நான் வருகிறேன். நீங்கள் கமலவல்லியைப் பற்றி அனுப்பி வைத்த விளம்பர விஷயம் எனக்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது. ஆனாலும், இவர்கள் பெயர்களை மாற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்தமையால், அவர்கள் தான் இவர்களென்று நான் கண்டு கொள்ள இயலாமல் போய்விட்டது. அது விஷயமாய் இப்போதும், நான் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வது அவ்வளவு உசிதமாகத் தோன்ற வில்லை. ஆகையால் நீங்கள் உடனே போய்த் திருவடமருதூர் சப் இன்ஸ்பெக்டருக்கு இந்தக் கடிதங்களைக் காட்டி, அவரையும் கூட அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவுமன்றி, திருவையாற்றி லுள்ள குஞ்சிதபாத முதலியாரையும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து வாருங்கள். நான் இங்கே இருந்து புறப் பட்டு வந்து உங்களை விழுப்புரத்தில் சந்திக்கிறேன். நாளைக்கு மறுநாள் காலையில் கலியாணம். ஆகையால், நாம் நாளை தினம் இரவு 8 மணிக்கு எழும்பூர் போய்ச் சேரும் வண்டியில் பட்டணம் போய் விடுவோம். அங்கே போய் மற்ற காரியங்களை யோசித்துக் கொள்வோம்” என்றார்.

உடனே சாமியார்கள் இருவரும் அதற்கு இசைந்து அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டனர். புறப்பட்டவர்கள் நேராய்த் திருவடமருதூருக்குப் போய், அவ்விடத்துப் போலீஸ்

சப் இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டு, அவர் சென்னைக்குத் தங்கலோடு வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து திருவையாற்றுக்குச் சென்றனர். கிழவருக்கு வேறு எந்தத் தகவலையும் தெரிவிக்க அவர்கள் சிறிதும் விரும்பவில்லை. புஷ்பாவதி சென்னையில் இருப்பதாகவும், அவளுக்கு விளம்பரச் செய்தியே தெரியாதென்றும், அவள் அது வரையில் நன்னெறி தவறாமல் இருக்கும் விஷயத்தையும் தாம் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டதாகவும் கிழவரிடம் கூறவேண்டுமென்று அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டனர்; அதுவுமன்றி, புஷ்பாவதியைத் தமது வசப்படுத்திக் கொள்ள கிழவருக்கே உரிமை இருந்ததன்றி, மற்றவருக்கு இல்லை. ஆதலால், அவரும் தங்களுடன் உடனே புறப்பட்டு சென்னைக்கு வரவேண்டுமென்று அவரிடம் நிரம்பவும் விநயமாகக் கேட்டுக் கொண்டனர். புஷ்பாவதி தனது தேக பரிசுத்தம் கெடாமல் இருக்கும் பட்சத்தில் மாத்திரம் தாம் அவளை ஏற்றுக் கொள்ளலாமென்று கிழவர் எண்ணியிருந்தவர் ஆதலால், அவள் அவ்வாறே களங்கமற்றவளாய் இருக்கிறாள் என்பதைக் கேட்கவே, அவளைத் தாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று அபிப்பிராயப்பட்டு, அவர்களுடன் வர இணங்கினார்.

உடனே எல்லோரும் புறப்பட்டு ரயிலில் வர, இரண்டு சப் இன்ஸ்பெக்டர்களும் இடை வழியில் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் கிழவரிடம் கடிதங்களைப் பற்றிய தகவல் எதையும் தெரிவியாதிருக்கும்படி, திவான் சாமியார் அவர்களிடம் தனிமையில் கேட்டுக்கொள்ள, அவர்கள் அதற்கிணங்கினர். கலியாண தினத்திற்கு முந்திய நாள் இரவு எட்டு மணிக்கு எல்லோரும் சென்னைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அதற்குமேல் தாம் போலீஸ் கமிஷனரிடம் போவது மரியாதையல்லவென்றும், மறுநாள் அதிகாலையில் போகலாமென்றும், அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டதன்றி, காலியாயிருந்த ஒரு ஜாகையையும் உடனே வாடகைக்குப் பேசி ஒப்புக்கொண்டு, இரவு அவ்விடத்தில் தங்கி இருந்தனர். விடியற்காலையில் எல்லோரும் எழுந்து தமது காலைக் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டபின் குஞ்சிதபாத முதலியாரை மாத்திரம் அவ்விடத்தில் வைத்துவிட்டு நேராய்ப் போலீஸ் கமிஷனரிடம் போய் விஷயங்களையெல்லாம் கூறிக் கடிதங்களையும் காட்டவே, அவர் அளவற்ற ஆச்சரியமும் கோபமும்

அடைந்து, தமது உதவிக் கமிஷனரைப் பிடித்து சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது பங்களாவிற்கு அனுப்பிவிட்டு, தாம் மற்றவர்களுடன் அழகிய மணவாளரது பங்களாவிற்கு வந்து சேர, முன் விவரிக்கப்பட்டபடி, எல்லா ரகஸியங்களும் வெளியாயின. முடிவில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் சிறைப்படுத்தப்பட்டார்.

சாமியார்கள் புஷ்பாவதியை அழைத்துப் போவதற்கு ஒரு வண்டி தயாரித்து ஆயத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருந்ததன்றி, அவளது உபயோகத்திற்குச் சாதாரணச் சேலை ரவிக்கை முதலியவைகளும் வாங்கி வைத்திருந்தனர். அவள் கலியாணக் கோலத்தோடு போனால், கிழவர் அவளது முகத்திலும் விழிக்கமாட்டாரென்று தெரியும். ஆதலால், அதற்குத் தக்க ஏற்பாட்டுடன் அவர்கள் வந்திருந்தனர். ஆகவே, வண்டியை நடுவழியிலிருந்த சர் சவலை ராமசாமி முதலியாரது சத்திரத்தில் நிறுத்தி அவளை இறக்கி அழைத்துக்கொண்டே போய் உதவிச் சாமியார் அவளைத் தனியாக வைத்துக் கொண்டு, கிழவரிடம் அவள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய மாதிரியைச் சொல்லிக் கொடுத்து, அவளது கலியாணக் கோலத்தையும் மாற்றி, அவள் சாதாரணத் தோற்றத்தோடு இருக்கும்படியாகவும் கிழவரிடம் ஒழுங்காகவும், அவர் சம்சயம் கொள்ளாதபடியும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் உபதேசித்தார். அதன்பிறகு அவர்கள் மறுபடி அவளை வண்டியில் வைத்து அழைத்துக்கொண்டு குஞ்சிதபாத முதலியார் இருந்த ஜாகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். சுமார் இரண்டு வருஷ காலம் எவரும் நாதியின்றிப் பிச்சைக்காரராய்த் திரிந்து கஷயநோய் கொண்டு இறக்கும் தருணத்தில் இருந்த தமக்குச் சகலமான செல்வமும், பழைய கண்ணியமான நிலைமையும் திரும்பினாலும், தமது யௌவன மனைவி திரும்பித் தம்மிடம் வரப்போகிறாளாவென்றும், வந்தாலும் தம்மை அவள் இலட்சியம் செய்ய மாட்டாள் என்றும் நினைத்து முற்றிலும் நம்பிக்கை இழந்து விரக்தி கொண்டிருந்த குஞ்சிதபாத முதலியார் தமது யௌவன மனைவி முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு கனிந்த அழகும் கம்பீரத் தோற்றமும் முகக்களையும் நிறைந்தவளாய்த் தங்கக்கொடிபோல நாணிக் குனிந்து பயந்து பயந்து மருண்ட வண்ணம் உள்ளே வந்து நுழைந்ததைக் காணவே, அவரது மனம் மகா இன்பகரமான

மனவெழுச்சியடைந்து பேராநந்த வெள்ளத்தில் தோய்ந்து போயிற்று. அவரது தேகம் தன்னை மறந்து பூரித்துப் பரவச மடைந்தது. அந்த ஒரு நிமிஷத்தில் அவர் கொண்ட ஆநந்தப் பெருக்கினால், அவரது வயது முதிர்ச்சியில் இருபது வயது குறைந்து போனதுபோல் அவர் உணர்ந்தார். புஷ்பாவதியை இனி நாம் கமலவல்லியென்று குறிப்போம். அந்த மடந்தையை முன்னால் அனுப்பிவிட்டுப் பின்னால் சாமியார்கள் இருவரும் சந்தோஷப் பெருக்கினால் மலர்ந்த இனிய முகத்தினராய் வந்து சேர்ந்தனர். திவான் சாமியார் தமது தந்தையை பயபக்தி வாஞ்சையோடு நோக்கி, “அப்பா! என்னுடைய தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து தங்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டேன். தாங்கள் மயானத்திலிருந்து காத்தானை அனுப்பிய சங்கதியே அம்மாளுக்குத் தெரியாதாம். அப்போது அம்மாள் விசனப் பெருக்கில் எதையும் கவனிக்கவில்லையாம். ஒருவேளை தன் தாய் அவனுக்குப் பதில் சொல்லியிருக்கலாம் என்றும், இரவில் காத்தான் ஆள் மாறாட்டமாய்த் தப்பான தகவல் கொடுத்திருப்பான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் உயிரோடு இருக்கிறீர்களென்று இதுவரையில் தெரியாதாம். இப்போது நாங்கள் சொன்னவுடனே, அவர்கள் பிரமாதமான ஆச்சரியமும், ஆநந்தமும் அடைந்து, உடனே புறப்பட்டு வந்துவிட்டார்கள். தாங்கள் அவர்கள்மேல் கொஞ்சமும் வெறுப்பென்பதே கொள்ளாமல், பழைய நினைவுகளை யெல்லாம் சுத்தமாய் மறந்து, அவர்களைக் கலியாணம் செய்து கொண்ட காலத்தில், எவ்வளவு அன்பும் ஆசையுமாய் இருந்தீர்களோ, அதுபோலவே, இப்போதும் தாங்கள் அவர்களை நடத்த வேண்டும். அம்மாள் இந்த நிமிஷம் வரையில் மகா புனிதவதியாகவே இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் பலவகைகளில் திருப்தி செய்து கொண்டோம். தாம் பாலியத்தில் விதவையாய் விட்டோம் என்று நினைத்து ஏங்கி விசனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தவர்கள் ஆகையால், இப்போது தங்களை தத்ரூபம் தெய்வம் போலவே கொண்டாடுவார்கள் என்பதைத் தாங்கள் இனி அருபவத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட குஞ்சிதபாத முதலியாரது உள்ளம் குளிர்ந்தது. தாங்க வொண்ணாத அபாரமான சந்தோஷமும்

உருக்கமும் பொங்கி யெழுந்து அவரது நெஞ்சை யடைத்தன. அவர் ஆறந்த பாஷ்பம் சொரிந்து தேம்பித் தேம்பிக் குழந்தை போல அழுது, “அப்பா! மோகலிங்கம்! உன்னை நான் என்னவென்று புகழப் போகிறேன்! எப்படிச் சிடந்த என்னை நீ மறுபடி எப்பேர்ப்பட்ட நிலைமைக்கு உயர்த்தி விட்டாய்! என்னென்ன வைபவங்களை உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறாய்! மனிதராய் செய்யச் சாத்தியப்படாத காரியங்களை யெல்லாம் நீ சாதித்து விட்டாயப்பனே! உன்னை நான் பேசுந்தெய்வமென்று தான் மதிக்கிறேன்! என்னப்பனே! எம்பெருமான் உனக்கு நீடித்த ஆயுளையும் குறைவற்ற சந்தோஷத்தையும் கொடுக்க வேண்டும்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “அப்பா! தங்கள் மனம் குளிர்ந்தால், அது ஒன்றே எனக்குப் பெருத்த தைரியத்தையும், அதனால் நீடித்த ஆயுளையும், சந்தோஷத்தையும் கொடுக்குமென்பதைப் பற்றிச் சந்தேகமே இல்லை” என்றார்.

கிழவர், “ஆ என்னப்பனே! என் கண்ணே! உன் குணத் தழகை நான் என்னவென்று புகழப் போகிறேன்! - ஆம், இந்தப் பெண் மாத்திரம் வந்ததே, இதன் சொந்தக்காரர் யாரும் வர வில்லையா?” என்றார்.

திவான் சாமியார், “வர அவர்களுக்கு முகமில்லை. அவர்கள் வராமலிருப்பதே, தாங்களும் என் தாயும் அதிக மனவொற்றுமையோடு எப்போதும் சந்தோஷமாயிருப்பதற்கு உகந்ததென்று நாங்களும் நினைத்து, அம்மாளை மாத்திரம் அழைத்து வந்தோம். அம்மாளுக்கு மற்றவர் வருவது கொஞ்சமும் விருப்பமாக இல்லை” என்றார்.

கிழவர், “சரி; உங்கள் இஷ்டம்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “அப்பா! என் தாயார் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து வெகு காலமாகிறது. தங்களுக்குக் கால் கும்பிடவும், தங்களோடு சந்தோஷமாய்ப் பேசவும், அவர்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆகையால், தாங்கள் உள்ளே போய் அம்மாளுடன் பேசுங்கள். நாங்கள் நாமெல்லோருக்கும் வேண்டிய போஜன விஷயத்தைக் கவனிக்கிறோம்” என்றார்.

குஞ்சிதபாத முதலியாரும் தமது யௌவன மனையாட்டியுடன் சம்பாஷிக்க ஆவல் கொண்டிருந்தார். ஆதலால், அதற்கிணங்கி, கமலவல்லியிருந்த அறைக்குள் சென்றுவிட்டார். உடனே உதவிச் சாமியார் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர் போலத் தோன்றி, “சுவாமிகளே! ஒருவேளை புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டரும், திருவடமருதூர் சப் இன்ஸ்பெக்டரும் நாம் காரியம் ஆனவுடன் அவர்களைக் கவனிக்காமல் வந்துவிட்டோமென்று நினைத்துக் கொண்டு ஊருக்குப் போனாலும் போய் விடுவார்கள். நான் உடனே ஓடி அவர்களைப் பார்த்து உபசார வார்த்தைகள் கூறி அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன். இதோ பக்கத்திலுள்ள சாப்பாட்டுக் கடையில்தான் நம்முடைய போஜனத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் இங்கே கொண்டு வந்து வைக்கும்படிச் சொல்லிவிட்டு அங்கே போகிறேன்” என்றார்.

திவான், “சரி; அப்படியே செய்யுங்கள்” என்றார்.

உடனே உதவிச் சாமியார் புறப்பட்டுப் போய் போஜனத்தை அனுப்பியபின் தமது போஜனத்தை அவ்விடத்திலேயே முடித்துக் கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தாம் செல்ல நினைத்த இடங்களுக்கெல்லாம் சென்றுவிட்டு பிற்பகல் மூன்று மணி சமயத்திற்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தார். அதற்குள், திவான் சாமியாரும், மற்ற இருவரும் தங்களது போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு ஒரு தூக்கம் தூங்கி எழுந்தனர். திவான் சாமியார் உதவிச் சாமியார் அவ்வளவு நேரமாய் வராததைப் பற்றி கவலை கொண்டு, அவரைப் பார்த்துவிட்டு வருவதாய்க் கிழவரிடம் கூறி விட்டு வெளியில் போயிருந்தார். அப்பொழுது உதவிச் சாமியார் வேறு வழியாக வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். கிழவர் தமது யௌவன மனைவியின் மாறாத பிரியத்தைக் கண்டு பூரித்து மெய்ம்மறந்து குழந்தை போலக் குதூகலமாகச் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். உதவிச் சாமியார் திரும்பி வந்தவுடன், திவான் சாமியார் தம்மைத் தேடிக்கொண்டு போயிருப்பதாக உணர்ந்து, “நான் போனால் வராமல் இருப்பேனா! ஏன் அவர்கள் எனக்காக வீண் பாடு படவேண்டும். ஐயோ பாவம்! நான் கொஞ்சம் தாமசமாய் வந்ததால்,

அவர்களுக்கு இந்த உபத்திரவம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அவர்கள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வெளியில் போனதும் தெய்வ சங்கற்பந்தானென்று நினைக்கிறேன்'' என்றார்.

கிழவர் : ஏன் சுவாமிகளே அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? அவன் வெளியில் போனதில் ஏதாவது நன்மையுண்டா?

உதவிச் சாமியார் : ஆம். நாம் இருவரும் தனியாக வார்த்தை சொல்லும்படியான சந்தர்ப்பம் வாய்த்ததல்லவா. அதைத்தான் நான் நன்மையாகக் கருதுகிறேன்.

கிழவர் : அவனுக்குத் தெரியாமல் தாங்கள் என்னிடம் ஏதாவது சங்கதியைப் பற்றிப் பேச எண்ணுகிறீர்களா?

உதவிச் சாமியார் : ஆம்.

கிழவர் : என்ன அது? சொல்லுங்களேன்.

உதவிச் சாமியார் : நான் திருவையாற்றில் வந்து தங்களைப் பார்த்த காலத்தில், இவர்கள் தங்கள் குமாரருடைய சிநேகிதரென்று சொன்னீர்களல்லவா. அதை வைத்துக் கொண்டு நான் இவர்களைச் சாதாரண மனிதரென்று நினைத்தேன். அதன் பிறகு நான் இவர்களோடு பழகிப் பழகி இவர்களுடைய உண்மையான மகிமையைக் கண்டுகொண்டேன். நம்முடைய பழைய காலத்து மகரிஷிகளிடத்தில்கூட இவர்களிடத்தில் இருக்கும் அபார சக்தி இருந்திருக்குமென்று நினைக்கவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட பேசுந் தெய்வத்தைத் தாங்கள் மோகலிங்மென்றும், அடே என்றும் கூப்பிடுவதைக் காண என் உயிரே போய்விடும்போல இருக்கிறது. தாங்கள் அப்படிச் செய்வது பெருத்த அபசாரமும் பாவச் செய்கையுமாகும். இதுவரையில் போனது போகட்டும். இனி தாங்கள் அப்பேர்ப்பட்ட ஒருமைப் பதத்தை உபயோகிக்க வேண்டாம்.

கிழவர் : (திடுக்கிட்டு நடுங்கிப்போய்) ஆ! அப்படியா! ஐயோ! நான் தெரியாமல் பெரும் பிழை செய்துவிட்டேனே! அடாடா! முதலில் நான் அவர்களை மரியாதைப் பதங்களால் தான் அழைத்தேன். அவர்கள் ஒருமைப் பதத்தால் அழைக்கும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதனாலல்லவா, இதுவரையில் அப்படிச் செய்துவிட்டேன்! இனி அம்மாதிரி நான் செய்யவே மாட்டேன்.

உதவிச் சாமியார் : ஆம். இனி அவர்களை நிரம்பவும் உயர்வான பதங்களால் அழையுங்கள்.

கிழவர் : நான் அப்படியே செய்யத் தடையில்லை. ஆனால் அவர்கள் மறுபடியும் முன்போல அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் வற்புறுத்துவார்களோ என்னவோ?

உதவிச் சாமியார் : அம். வாஸ்வந்தான். அவர்கள் எப்படித் தான் சொல்வார்கள். நீங்கள் அவர்களுடைய வாயை அடக்க இன்னொரு தந்திரம் செய்யுங்கள். நீங்கள் அவர்களிடம் சொல்லுங்கள்; 'சுவாமிகளே! தாங்கள் காஷாயம் அணிந்து ஜடை தரித்திருக்கும் யதிதிகள். நான் கேவலம் குடும்பஸ்தன். நான் வயசில் பெரியவனாயிருந்தாலும், தங்களை ஒருமைப் பதத்தால் அழைக்க முடியவே முடியாது. தாங்கள் ஒரு காரியம் செய்தால், நான் ஒருமைப் பதத்தால் தங்களை அழைக்கிறேன். அதாவது, தாங்கள் தங்களுடைய தீக்ஷையை விலக்கி, முகத்தை சுத்தம் செய்துகொண்டு, காஷாயம் உடுத்தாமல், எங்களைப்போல உடுத்திக் கொள்ளும் பட்சத்தில், நான் ஒருமைப் பதத்தால் தங்களைக் கூப்பிடுகிறேன்' என்று ஒரே பிடிவாதமாய்ச் சொல்லிவிடுங்கள். பிறகு அவர்கள் அந்த விஷயத்தை அதோடு விட்டுவிடுவார்கள். தாங்கள் அவர்களை மரியாதையாகவே கூப்பிடலாம். அவர்கள் தீக்ஷை முதலியவைகளை விலக்கி விட்டால், பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

கிழவர் : (மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து) ஆம். அது நல்ல யுக்திதான். அப்படியே செய்கிறேன்.

உதவிச் சாமியார் : நான் தங்களைத் தூண்டிவிட்டது அவர் களுக்குத் தெரிந்தால், அவர்களுடைய கெட்ட அபிப்பிராயத்திற்கு நான் பாத்திரனாவேன்.

கிழவர் : தங்களை நான் காட்டிக் கொடுப்பேனா. அதைப் பற்றித் தாங்கள் கவலைக்கொள்ள வேண்டாம் - என்றார்.

அவ்வாறு அவர்கள் சம்பாஷித்திருக்கையில் திவான் சாமியார் வந்து உள்ளே நுழைந்தார். உடனே உதவிச் சாமியார் தமது இருகைகளையும் கூப்பி, "அடியேன் தங்களுக்குப் பெருந்த தொந்தரவைக் கொடுத்துவிட்டேன். கூமித்தருள வேண்டும்" என்றார்.

திவான் சாமியார், “நான்தான் இங்கே என்ன செய்கிறேன். உட்கார்ந்திருப்பதைவிட, காலாறக் கொஞ்சதூரம் நடந்துவிட்டு வந்தது நல்லதுதானே. அதைப்பற்றிப் பரவாயில்லை” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “சப் இன்ஸ்பெக்டர் இருவரும் இன்று இரவு வண்டியில் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு வசதியான வேறு இடம் அகப்பட்டதாம்; அங்கே இருந்துவிட்டார்களாம். நான் அவர்களுக்கு உபசார வார்த்தைகள் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்” என்றார்.

திவான் சாமியார், “சரி, சந்தோஷம். நாமும் இனி புறப்பட்டு ஊருக்குப் போக வேண்டியதுதானே! நாம் வந்த காரியம் ஆய்விட்டது. இவ்விடத்தில் நமக்குத் தேவையான வசதிகள் இல்லை. ஆகையால், நாமும் ஊருக்குப் போய் விடுவதே நல்லது. ஏன் அப்பா! நாம் இப்போது திருவை யாற்றுக்குப் போகலாமா, திருவடமருதாருக்குப் போகலாமா? எப்போது புறப்படலாம்?” என்றார்.

உடனே உதவிச் சாமியார், “நேற்று முழுதும் ரயிலில் பிரயாணம் செய்த அலுப்பு என்னாலேயே தாங்க முடிய வில்லையே. பெரிய ஐயாவுக்கு அது அதிக பாதையாக இருக்கும், ஆகையால், எந்த ஊருக்குப் போவதானாலும், நாம் இன்னம் இரண்டு தினங்கள் பொறுத்துப்போவதே சிலாக்கியமான காரியமென்று நினைக்கிறேன்” என்றார்.

உடனே குஞ்சிதபாத முதலியார் திவான் சாமியாரைப் பார்த்து, “சுவாமிகளுக்குத் தெரியாத யோசனையை நாங்களா சொல்லப் போகிறோம். தங்களுக்கு எது யுக்தமாகத் தோன்றுகிறதோ அதன்படிச் செய்ய நான் காத்திருக்கிறேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் திடுக்கிட்டுப் போய், “என்ன அப்பா! தாங்கள் மறுபடி என்னைப் பார்த்துப் பெரிய மரியாதைப் பதங்களை உபயோகிக்க ஆரம்பித்துவிட்டீர்களே! அடியேன் தங்கள் விஷயத்தில் ஏதாவது அபசாரம் செய்து விட்டேனா! தாங்கள் என்னை எப்போதும்போல், அப்பா மோகலிங்கம் என்று கூப்பிடாமல், இப்போது புதுமாதிரியாய்க் கூப்பிடுவது என் மனசைப் புண்படுத்துகிறது” என்றார்.

உடனே குஞ்சிதபாத முதலியார், “சுவாமிகளே! கூழ்மிக்க வேண்டும். நான் இதுவரையில் தங்களை ஒருமைப் பதத்தால் கூப்பிட்டு பெருத்த அபராதியாகி விட்டேன். தாங்கள் வயசில் சிறியவர்களாயிருந்தாலும், தங்கள் காஷாய வஸ்திரம் தீகை முதலியவற்றின் மகிமை என்ன! உண்மையிலேயே தங்களிடம் இருக்கும் அபாரசக்தியென்ன! இப்பேர்ப்பட்ட மகானை கேவலம் குடும்பஸ்தனான நான் ஒருமைப் பதத்தால் அழைப்பது மகாபாவகரமான காரியம். தாங்கள் அந்த ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் என்னைவிட்டு, மற்ற சகலமான காரியங்களிலும் தங்கள் பிரியப்படி என்னை நடத்தலாம்” என்று ஒரே உறுதியாக மொழிந்தார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் மிகுந்த கலக்கமும் சஞ்சலமும் அடைந்து, “என்ன அப்பா! தாங்கள் இதுவரையில் என் மனசைக் குளிரச்செய்து இப்போது என்னைப் பெருத்த வேதனைக்கு ஆளாக்க எண்ணுகிறீர்களே! எப்படியாவது தாங்கள் கிருபை செய்ய வேண்டும்” என்று கெஞ்சி வேண்டினார். கிழவர், “சுவாமிகளே! தங்களை ஏகவசனத்தில் கூப்பிடுவது என் மனசுக்குச் சகிக்கவில்லை. நான் மரியாதைப் பதத்தால் அழைப்பது தங்கள் மனசுக்குச் சகிக்கவில்லை. இருவருக்கும் துன்பமில்லாத படி இதற்கு ஒரு பரிகாரம் செய்துவிடலாமென்று நினைக்கிறேன். தாங்கள் தங்களுடைய தீகை காஷாயம் முதலியவைகளை விலக்கிவிட்டு, எங்களைப் போல ஆடைகள் தரித்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது நான் கூசாமல் தங்களை முன்போல அழைக்கிறேன், அதுதான் நல்ல யுக்தியாகப்படுகிறது” என்று கூறிவிட்டு, தாம் அந்த முடிவை மாற்றத் தயாராக இல்லை என்பதை திவான் உணரும் பொருட்டு, கமலவல்லி இருந்த அறைக்குள் போய்விட்டார்.

உடனே திவான் சாமியார் உதவிச் சாமியாரை நோக்கி, “சுவாமிகளே! அப்பா என்ன காரணத்தினால் இப்படி திடீரென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறார்கள்?” என்றார்.

உதவிச் சாமியார், “இதற்கு வேறு காரணம்கூட வேண்டுமா. அவர்களே தான் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்களே, அது சரியான காரணமாகத்தான் படுகிறது. தாங்கள் தங்களுடைய மனத் திருப்தியை மாத்திரம் கருதுகிறீர்கள். அவர்கள் வயசு முதிர்ந்த

நல்ல புத்திமான். அவர்களுடைய மனசுக்கும் இது உறுத்த லாயிருக்கும் அல்லவா. அதையும் தாங்கள் கவனிக்க வேண்டாமா! இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது. தாங்கள் ஏதோ ஒரு வியாஜ்யத்தை வைத்துக் கொண்டு காஷாயம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கையென்றி உண்மையான துறவியல்ல. ஆகையால், தாங்கள் இந்தத் கோலத்திலேயே எப்போதும் இருக்க வேண்டு மென்ற கட்டாயமும் இல்லை. அதுவுமன்றி தங்கள் தகப்ப னாரையும் தாயாரையும் தாங்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து நல்ல நிலைமையில் வைத்துவிட்டீர்கள். அதுவும் தவிர, தங்கள் சம்சாரம் குற்றமற்ற பதிவிரதா சிரோன்மணி என்ற விஷயத்தையு ம் தாங்கள் திருப்தி செய்து கொண்டீர்கள். அந்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றியே தாங்கள் சந்நியாசி ஆனது. அது திருப்தி கரமாக முடிந்தது. இனி தாங்கள் சந்நியாசிக் கோலத்தில் இருக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. இனி அவர்களைக் காண்ப தொன்றே பாக்கி. அதுவும் திருவருளால் வெகு சீக்கிரம் கைகூடுமென்று என் மனசில் ஏதோ ஒரு தெய்வம் சொல்லுவது போல நான் உணருகிறேன். இறந்து போக வேண்டுமென்று நினைத்திருந்த தாங்கள் தங்கள் தந்தையாரைக் கண்டவுடன், இனி அவர்களைக் காப்பாற்றி சந்தோஷ நிலைமையில் வைக்க வேண்டும் என்பதைக் கருதி தாங்கள் உயிருடன் இருக்கிறீர்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய மனம் பூர்த்தியான சந்தோஷத்தை அடையும்படி தாங்கள் எப்படியும் செய்ய வேண்டும். தாங்கள் அவர்களுடைய புத்திரர் என்பதைக் கூடிய சீக்கிரம் அவர்களுக்குத் தாங்கள் தெரிவிப்பதே உசிதமெனத் தோன்றுகிறது. அதற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தாங்கள் இப்போது தங்களுடைய தீகைக் காஷாயம் முதலியவைகளை நீக்குங்கள்; உங்களுடைய அடையாளத்தை இவர்கள் கண்டுகொள்வது துர்லபம். கண்டு கொண்டாலும், இருவரும் ஒரே மாதிரியான தோற்றமுடையவர் களென்று தான் தாங்கள் ஏற்கனவே சொல்லி வைத்திருக்கிறீர் களே. அவர்கள் திடீரென்று அதிர்ச்சியடையாதபடி நாம் படிப்படியாய் உண்மையை வெளியிட்டு விடலாம்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் சிறிது நேரம் தமக்குள் ஆலோசனை செய்து பார்த்து, “சரி சுவாமிகளே! தாங்கள் சொல்வதும் யுக்தமாகத்தான் தோன்றுகிறது. அப்படியே

செய்துவிடுவோம். நாளைய தினம் சனிக்கிழமை; அது கழிய, ஞாயிற்றுக் கிழமை இந்தக் கோலத்தை விலக்கி விடுகிறேன்” என்றார்.

உதவிச் சாமியார் : “ஆம் ஸ்வாமிகளே! அப்படியே செய்யுங்கள். இந்த சந்நியாசிக் கோலத்தோடு தங்களைப் பிடித்த பெருத்த சநியனும் ஒழிந்து போய்விடுமென்று நினைக்கிறேன். தாங்களு இப்போது வருவதற்கு முன், பெரியவர் ரயிலில் பிரயாணம் செய்த அலுப்புத் தீரப் பல நாட்கள் பிடிக்கும் என்று சொன்னார்கள். ஆகையால் நாம் இந்த ஊரில் திங்கள் கிழமை பகல் வரையில் இருந்து அன்று இரவு வண்டியில் ஏறிப்போய் விடுவோம். நான் இன்னொரு விஷயத்தையும் தங்களிடம் சொல்ல மறந்து போய்விட்டேன். நான் அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருவரையும் எங்கே கண்டேன் தெரியுமா! போலீஸ் கமிஷனருடைய கச்சேரியில் எல்லோரும் கூடியிருந்தார்கள். அங்கே தான் கண்டேன். அப்போது அந்த அழகிய மணவாள முதலியாரும் அங்கே வந்தார்கள். வந்து, சப் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்குத் தமது மனமார்ந்த நன்றியறிதல் கூறினார்கள். அவர்கள் ‘தம்மாலொன்றும் ஆகவில்லையென்றும், இரண்டு கடிதங்களையும் கொணர்ந்து கொடுத்த சாமியார்களுக்கே எல்லா ஸ்தோத்திரமும் உரியது என்றும்’ சொன்னார்கள். நான் பக்கத்தில் இருந்தேன். உடனே அழகிய மணவாளர் என்னை நமஸ்கரித்து, ‘சுவாமிகளே! தாங்கள் இருவரும் கடிதங்களைக் கொண்டு வராவிட்டால் இந்நேரம் நான் மீளாத படு குழியில் விழுந்திருப்பேன். தெய்வம்போல வந்து நீங்கள் இருவரும் காப்பாற்றினீர்கள். நீங்கள் இருவரும் திங்கட்கிழமை நடக்கும் கலியாணத்துக்கு அவசியம் விஜயம் செய்து, எடுத்த காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்’ என்று நூறு தடவை கேட்டுக் கொண்டார்கள். நான் தங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வருவதாக வாக்களித்துவிட்டேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான், சாமியார், “சரி, அந்த வாக்கை நாம் அவசியம் நிறைவேற்றுவோம். திங்கள் கிழமை இரவிலேயே நாம் போகலாம்” என்றார்.

இவர்களை நாம் தற்சமயம் இவ்வளவோடு விடுத்து வேறொரு விஷயத்தைக் கூறுவோம். வண்ணாரப் பேட்டை பங்களாவில் தனியாக இருந்து வந்த நமது பெண்மணியான கோகிலாம்பாள் கண்ணபிரானையே நினைத்து நினைத்து உருகி அல்லும் பகலும் அநவரதமும் அழுத கண்ணும் புண்ணுற்ற மனதுமாக இருந்தாள். அவள் தனது போஜனத்தை நாடவில்லை. நித்திரையையும் நாடவில்லை; தனது தேக போஷணையையே சிறிதும் கவனிக்காமல் அசட்டையாக விட்டு, கண்ணபிரானது குடும்பத்திற்கும், தங்களது குடும்பத்திற்கும் நேரிட்டுள்ள பல இடர்களை நினைத்து நினைத்து சதாசர்வதா துக்கித்து மனமாழ்கிக் கிடந்தாள். சௌந்தரவல்லியின் கலியாண தினத்தன்று அவளது மனவேதனை உச்சநிலையை அடைந்து, அவள் பொறுக்கத்தக்க வரம்பை மீறி அபாரமாகப் பெருகி விட்டது. தனது கலியாணம் நின்று போனதைப் புற்றிய நினைவே அவளுக்கு உண்டாகவில்லை. தனது தங்கையின் கலியாணம் நடக்கும்போது, தானும் கூட இருந்து அந்த ஆநந்தத்தை அடைய தான் பாக்கியம் செய்யவில்லையே என்றும், தனது தங்கையும் தாயும் ஏகாங்கியாய் இருந்து காரியங்களை நடத்துவது தனது தங்கைக்கு மதிப்புக் குறைவாயிருக்குமே யென்றும் எண்ணிப் பெரு வேதனையிலாழ்ந்து, “ஆகா! எங்களுக்கு என்ன கஷ்ட காலம் வந்துவிட்டது! நாங்கள் பிறந்த வேளைப் பயன் இப்படியா இருக்கவேண்டும்! ஐயோ! ஊரில் எத்தனையோ கோடாநுகோடி ஜனங்கள் இருக்கிறார்களே! அவர்களுடைய வீடுகளிலெல்லாம் கலியாணங்கள் இப்படியா நடக்கின்றன. எனக்குக் கலியாணம் செய்ய ஆரம்பித்து அந்த மாதிரி முடிந்தது. அதுதான் போனால் போகிறதென்றால், நான் சாதாரணமாக இருந்து இந்தக் கலியாணத்தை நடத்தி, அங்கிருந்து மற்றவர்களைப்போல நானும் சந்தோஷமடையக் கூடாதா! அதற்குக்கூட கொடுத்து வைக்காத மகாபாவி ஜென்ம மெடுத்தேனே! இப்போது காலை பத்து மணியிருக்கும். இந்நேரம் சௌந்தராவுக்குக் கலியாணம் முடிந்து போயிருக்கும். அவளும், அவளுடைய புருஷரும் கலியாணக் கோலத்தோடு இருப்பது போல, என் அகக் கண்ணில் ஒருதோற்றம் உண்டாகிறதே! ஐயோ! அவர்கள் இருவரும் எவ்வளவு அழகாயிருப்பார்கள்! நான் அவளுக்குத் தெரியாமல்

யாரோ ஒரு பரதேசியைப் போலவாவது கும்பலில் தூர நின்றபடி பார்த்துவிட்டு வந்தவிடலாமாவென்றுகூட நினைக்கும் படி இருக்கிறதே! ஈசா! என்னை இப்படியும் சோதனைக்கு ஆளாக்க வேண்டுமா! மற்ற விஷயத்தில் என்னை வதைத்தாலும், என் தங்கைக்கு என்மேல் இவ்வளவு பகைமையும், அருவருப்பும் ஏற்படவேண்டுமா! நான் அவள் விஷயத்தில் என் மனசாலும் யாதொரு தீங்கும் நினையாதிருக்கையில், அவள் இப்படி மாறுவது கால வித்தியாசத்தின் பலனா! ஆ! தெய்வமே! இப்படியும் சதி செய்யலாமா! யாதொரு காரணமுமின்றி கூடப் பிறந்த தங்கைகளுக்குள் இப்படிப்பட்ட பகைமையை உண்டாக்கி விட்டாயோ! ஐயோ! இனி என்னுடைய ஆயிசு காலம் முழுதுமே அவளும் நானும் இப்படியேதான் இருந்துவிட நேருமோ என்னவோ தெரியவில்லையே. அவளை நான் மறுபடி பார்ப்பேனா ஐயோ! என் மனம் பதறுகிறதே! தெய்வமே! தெய்வமே! என் விஷயத்தில் உன் ஹிருதயம் இவ்வளவு கடினமாய்ப் போகவேண்டுமா” என்று நினைத்து நினைத்து அழுதழுது சோர்ந்து தளர்ந்து கண்ணீரை மாலை மாலையாய்ப் பெருகவிட்ட வண்ணம் ஓர் அறையின் தரையில் அலங்கோல மாய் விழுந்து கிடந்தாள். அவளது ஆடையும் அளகபாரமும் தாறுமாறாகச் சிதறிப்போய்க் கிடந்தன. கைகால்களெல்லாம் சுவாதீனமற்று அப்படியப்படியே ஓய்ந்து கிடந்தன. அவ்வாறு அவள் சகிக்கவொண்ணாத துயரமும், ஏக்கமும், மனத்தளர்ச்சியும், ஏமாற்றமும் அடைந்து ஓய்ந்து படுத்திருக்க, அப்பொழுது அந்த அறையின் கதவு சடேரென்று திறந்து கொண்டது. “அக்கா! அக்கா!” என்று மிகுந்த வாஞ்சையோடும், பயபத்தியோடும், உருக்கமாகவும், பதைபதைப்பாகவும் அழைத்துக்கொண்டு சௌந்தரவல்லி தனது கலியாணக் கோலத்தோடு உள்ளே நுழைந்தாள். நுழைந்தவள் தனது அக்காள் மகா பரிதாபகரமாகப் படுத்திருந்த அலங்கோல நிலைமையைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் பதறித் துடிதுடித்துப்போய், “ஆ! அக்கா! என்ன கோலம் இது! மகா துஷ்டையாகிய என்னால் அல்லவா நீ இப்படிப்பட்ட கோலத்தை அடைய நேர்ந்தது! என் அக்கா! என் அமிர்தம் போன்ற அக்கா! என் அரிய மாணிக்கக்கட்டி போன்ற அக்கா! உன் அலங்கோலத்தைப் பார்க்க, என் வயிறு புற்றி எரிகிறதே!

என் கண் கூசுகிறதே! என் உயிர் துடிக்கிறதே! எழுந்திரம்மா!” என்று கூறிய வண்ணம் அவளண்டை ஓடி வந்தாள்.

சிறிதும் எதிர்பார்க்காத விதமாய் செளந்தரவல்லி திடீரென்று உள்ளே வந்து அவ்வாறு பிரியமாகிய அமிர்த்தத்தை மழைபோலச் சொரிந்ததைக் கண்ட கோகிலாம்பாள் திடுக்கிட்டு சரேலென்று எழுந்து உட்கார்ந்து தனது கேசத்தையும் ஆடையையும் திருத்திக் கொண்டு, தனது கண்களையும் செவிகளையும் நம்பாமல் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் பிரமித்துக் கல்போல இருந்து விட்டாள். மகா வசீகரமான கலியாணக் கோலத்தோடு ரதிதேவி போல திடீரென்று அவள் தனக்கெதிரில் வந்து நின்றது, அவளுக்கு சொப்பனக் காட்சிபோலத் தோன்றியதேயன்றி உண்மைக் காட்சியாகத் தோன்றவே இல்லை. எவளது வருகையை அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்க வில்லையோ, அவளே தனது கலியாண வைபவத்தைவிட்டுத் தனிமையில் அவ்வளவு தூரம் வந்தாள் என்றால், அது கோகிலாம்பாளுக்கு மானஸீகத் தோற்றமாகப் பட்டு மிகுந்த மலைப்பையும் மனப்பிராந்தியையும் உண்டாக்கியது. ஆகவே, அவள் அப்படியே விழித்தபடி மௌனமாயிருக்க, அதைக் கண்ட செளந்தரவல்லி தனது அக்காளுக்குப் பக்கமாய்ப் போய் உட்கார்ந்து மிகுந்த வாஞ்சையுத்தோடும் பாசத்தோடும் அவளைக் கட்டித் தழுவி அவளது முகத்தைத் தனது மாப்பின்மீது சார்த்தி, அவளது கண்களிலிருந்து வழிந்தோடிய கண்ணீர் வெள்ளத்தைத் துடைத்துவிட்டு, “அக்கா! நான் தெரியாததனத் தினாலும், ஆத்திர புத்தியினாலும், உன் மனம் புண்படும்படியான காரியங்களைச் செய்து, பெருத்த அபராதியாகிவிட்டேன். அதற்குத் தண்டனை கைமேல் கிடைத்துவிட்டது. உன் வதைதான் என்னை இப்படித் தாக்கியதென்பது நிச்சயம். அக்கா! உன் விஷயத்தில் நான் செய்த தீங்குகளையெல்லாம் நீ இந்தக் க்ஷணம் முதல் மறந்துவிட வேண்டும். நான் உன் விஷயத்தில் மரியாதைத் தவறான சொற்களை உபயோகித்ததையும் மறந்து என்னைக் கூமிக்க வேண்டும். நான் லக்ஷம் தரம் உன் காலைத் தொட்டுக் கும்பிடுகிறேன். நீ ஆழ்ந்த உறுதியான விவேகம் படைத்தவள். உன் நடத்தையில் தவறு ஏற்படுவது அரிது. எனக்கு விவேகம் இருந்தாலும், என் ஆத்திர புத்தியில், எதைப் பற்றியும் நான் உடனே தவறான அபிப்பிராயம் கொண்டு விடுகிறேன். மனிதர்

பட்டுப் பட்டுத்தான் தேற வேண்டுமென்று நீ சொன்ன வார்த்தையைத் தங்கத் தகட்டில் செதுக்கி வைத்துப் பூஜைசெய்ய வேண்டும். அது என் விஷயத்தில் முற்றிலும் பொருத்தமாக முடிந்தது. உன்னை இளக்காரம் செய்து தூஷித்து உதறித் தள்ளி விலக்கிவைத்துவிட்டு நான் போய்க் கலியாணம் செய்துகொண்டு வாழ நினைத்தேனல்லவா! என் எண்ணத்தில் கடவுள் நன்றாக மண்ணைப் போட்டுக் குத்திவிட்டார். நான் இன்று அடைந்த அவமானத்துக்கு அளவு சொல்ல முடியாது” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள் தனது செவிகளையே நம்பாமல் அளவற்ற வியப்பும், பிரமிப்பும், மனவெழுச்சியும், பூரிப்பும் அடைந்து, ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்து, தான் அவள்மீது சிறிதும் பகைமை பாராட்டாமல் முன்னிருந்ததை விட அதிக வாஞ்சையோடிருந்தது தெரியுமாறு அவளை அன்போடு அணைத்து, “என்ன சொந்தரா இது! நீ சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லையே! என்ன நடந்ததம்மா? உன் கழுத்தில் மாங்கலியம் இல்லையே! கலியாணம் ஏன்மா நடக்கவில்லை? என்ன இடையூறு நேர்ந்ததம்மா? நம்முடைய அம்மாள் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்?” என்று மிகுந்த ஆவலோடு வினவினாள்.

உடனே சௌந்தரவல்லி எல்லா விஷயங்களையும் விவரமாக எடுத்துக் கூறினாள். மைலாப்பூராரது அபாரமான செல்வம் செல்வாக்கு முதலியவற்றின் பெருமையையும், அவர்கள் செய்திருந்த அத்யாச்சரியகரமான கலியாண ஏற்பாடுகளையும், அழகிய மணவாளரின் கட்டழகு, குணாதிசயங்கள், உத்தியோகச் சிறப்பு ஆகிய விவரங்களையும், கலியாணம் நடந்த சமயத்தில் போலீஸ் கமிஷனர் திடீரென்று தோன்றி, அதை நிறுத்தியதையும், மேலே முடிவு வரையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும், கண்ணபிரான் விடுதலையடைந்ததையும், மறுபடி செய்யப்பட்டிருக்கும் கலியாணத் தீர்மானத்தையும், கற்பகவல்லியம்மாளைப் பற்றி சமாச்சாரப் பத்திரிகையில் வந்த செய்தி, பூஞ்சோலையம்மாள் கூடலாருக்குப் போயிருப்பது, கண்ணபிரானை அழைத்து வந்து தமது பங்களாவில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத் துடன் அழகிய மணவாள முதலியாரே நேரில் சப் ஜெயிலுக்குப் போயிருப்பது ஆகிய செய்திகள் யாவற்றையும் சவிஸ்தாரமாக எடுத்துக் கூறினாள். அவைகளைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள், “ஆ!

அப்படியா! இதெல்லாம் நிஜந்தானா! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்! இப்படியும் உலகத்தில் நடக்குமா! எனக்கு இன்னமும் நம்பிக்கைப்பட மாட்டேனென்கிறதே! அம்மா! சௌந்தரா! நான் இப்போது என்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பற்றிக்கூட அதிகமாய் சந்தோஷப்படவில்லை. அந்தச் சண்டாளனுக்கும் உனக்கும் ஏற்பட இருந்த முடிச்சைக் கடவுள் நீக்கினாரே! அதை நினைக்கத்தான் எனக்கு மயிர்ச்சிலிப்பு உண்டாகிறது. என் மனசு பூரித்துப் பொங்கிப் பரவசமடைகிறது. கடவுள் கருணாநிதியல்லவா! அவரே தான் வந்து இந்தப் பேரிடரை விலக்கி காப்பாற்றி இருக்கிறார். கடவுளின் துணையில்லாவிட்டால், கண்ணுள்ள குருடரான நாம் இந்த உலகத்தில் ஒரு கூடிநேரம் கூட இருந்து வாழ முடியாது,” என்று கூறி முன்னிலும் அதிகரித்த வாஞ்சையும் பாசமும் தோற்றுவித்து சௌந்தரவல்லியைத் தழுவினாள். அக்காரும் தங்கையும் பகைத்துப் பிரிந்து, அவ்வாறு மறுபடியும் கூடி ஒன்றுபட்ட காட்சி தெய்வமும் கண்டு கண் கலங்கத் தக்க மகா உருக்கமான காட்சியாக இருந்தது.

★ ★ ★

இனி நாம் சிறிது காலம் சென்னையை விட்டு மஞ்சட்குப்பம் கூடலூருக்குச் செல்வோம்; அவ்விடத்திலுள்ள டிப்டி கலெக்டருடைய வீட்டில் இருந்த கற்பகவல்லியம்மாளைத் தலைமை கல்லும் கரைந்துருகத் தக்கதாக அவ்வளவு பரிதாபகரமாக இருந்து வந்தது. டிப்டி கலெக்டரும், அவரது தாய் தந்தையர், மனைவி, மக்கள், சகோதரிகள் முதலிய எல்லோரும் அந்த அம்மாளை குணவதியம்மாள், குணவதியம்மாள் என்று நிரம்பவும் பட்சமாகவும் வாஞ்சையாகவும் கூப்பிட்டு, புதிதாய் வரும் சம்பந்திக்கு மரியாதைகள் செய்வதைவிட அதிகமாக அந்த அம்மாளுக்கு உபசரணை புரிந்து அவளைத் தரையில் விடாமல் தங்களது ஹிருதய கமலத்திலேயே வைத்திருந்தனர் என்று கூறுவது மிகையாகாது. கற்பகவல்லியம்மாளைத் மகா மிருதுவான தோற்றமும், அமிர்தம் போன்ற குணமும், மாதுரியமான சொற்களும், அந்த அம்மாள் தக்க பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்த வளாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற பெருத்த சந்தேகத்தை அவர்கள் எல்லோரது மனத்திலும் உண்டாக்கிவிட்டன. ஆதலால், கற்பகவல்லியம்மாளைத் பெயர், ஊர் முதலிய வரலாறுகளை அறிய

வேண்டுமென்று அவர்கள் பட்ட பாடு கணக்கிலடங்காதது. கற்பகவல்லியம்மாள் தேனொழுகுவது போலப் பேசி அவர்களெல்லோரையும் சமாதானப்படுத்தி, “அம்மா! என்னுடைய பெயரையும் ஊரையும் மற்ற வரலாறுகளையும் நான் இப்பேர்ப் பட்ட மகா உபகாரிகளான உங்களிடம் வேண்டுமென்று மறைத்து வைக்கவில்லை. அவைகளை நீங்கள் தெரிந்து கொண்டால், நீங்கள் எவ்வளவோ சந்தோஷமாக இருப்பதெல்லாம் ஒரு நொடியில் துக்கமாக மாறிவிடும். என் விஷயத்தில் இவ்வளவு தூரம் இரக்கங்கொண்டு உதவி புரியும் புண்ணியாத்துமாக்களுக்கு நான் தீமையையா கைமாறாகச் செய்கிறது. வேண்டாமம்மா. நான் ஏழையிலும் பரம ஏழையான ஒரு ஸ்திரீ! கடவுளின் சோதனைக்கு ஆளாய் உற்றார் உறவினர் எல்லோரையும் இழந்து துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி அநாதையாய்க் கிடந்து புழுவிலும் கேடாய்த் தவிப்பவள் ஆய்விட்டது. என் உயிர் நீங்கும்படியான காலம் நெருங்கிவிட்டது. அநேகமாய் இன்னம் பதினைந்து தினங்களில் என் உயிர் இந்தப் பாழுடம்பை விட்டு நீங்கிவிடும். என் துயர மூட்டை என் தலையோடு ஒழியட்டும், அதை உங்களுக்கு மாற்றிவிட்டுப் போவது மகா பாதகமான செய்கை. நான் என் வரலாற்றைச் சொல்ல வில்லையே என்று நீங்கள் யாரும் என்மேல் அருவருப்புக் கொள்ளக் கூடாது” என்று நிரம்பவும் உருக்கமாக மனநெந்து கூறுவாள். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மாலை மாலையாகப் பெருகும். அதைக்கண்டு மற்றவர் சகியாமல், “சரி; ஏற்கெனவே விசனக்கடலில் மூழ்கி இருக்கிறவர்களை நாமேன் வருத்த வேண்டும்” என்று நினைத்து அவர்கள் மௌனமாக இருந்து விடுவார்கள். கற்பகவல்லியம்மாள் விடியற் காலையிலேயே ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொள்வதும், பிறகு நாள் முழுதும், “பகவானே! என்னப்பனே! பரம புருஷா! பரந்தாமா! தீராக்ஷகா! என்னை வெகு சீக்கிரம் உன் பாதார விந்தத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பனே!” என்று ஓயாமல் ஜெபம் செய்து உருகுவதுமாய் தூரமான ஓர் மூலையில் உட்கார்ந்திருப்பாள். டிப்டி கலெக்டரது வீட்டார் ஆயிரம் தரம் வேண்டிக் கொண்டால், மரியாதைக்கு இரண்டு கவளம் போஜனம் செய்து அவ்வளவோடு திருப்தி யடைந்து மறுபடியும் ஜெபத்தைத் துவக்கிக் கொள்வாள்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் டிப்டி கலெக்டரும், அவரது குடும்பத்தினரும் கற்பகவல்லியம்மாளைச் சூழ்ந்து அவளது வரலாற்றை அறிய முயன்றிருந்த தருணத்தில் சேவகன் உள்ளே வந்து, “வாசலில் யாரோ ஓர் அம்மாள் வந்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய குணவதியம்மாளைப் பார்க்க வேண்டுமென் கிறார்கள்” என்றான்.

அதைக்கேட்டு எல்லோரும் அபாரமான மகிழ்ச்சியும் குதாகலமும் அடைந்து தாம் அறிய ஆவல் கொண்டிருந்த வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வழி ஏற்பட்டதென்று நினைத்து, அந்த அம்மாளை உள்ளே அழைத்து வரச் செய்தனர். கற்பக வல்லியம்மாளும் திடுக்கிட்டு தன்னைத் தேடிக்கொண்டு அவ்வளவு தூரம் யார் வரப் போகிறார்களென்று சந்தேகித்த வண்ணம் ஆவலோடு வாசற்படியைப் பார்க்க, அடுத்த நிமிஷம் பூஞ்சோலையம்மாள் நிரம்பவும் ஆவலோடு அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி உள்ளே வந்து, கற்பகவல்லியம்மாளைக் கண்ட வுடனே, மற்றவர் இருந்ததைக்கூட மறந்து, “அம்மா! எங்களை விட்டு இப்படித்தானா வந்து விடுகிறது! நாங்கள் உங்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சமும் தவறு செய்யவில்லையே! ஐயோ அம்மா என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தீர்கள்! தங்கமான மனசையுடைய நீங்கள், நாங்கள் எல்லோரும் நடுங்கும்படியான பெரிய காரியத்தைச் செய்துவிட்டீர்களே!” என்று கூறி அபாரமாகப் பொங்கிய மனவெழுச்சியடைந்து ஆறந்த பாஷ்பத்தைச் சொரிந்த வண்ணம் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து ஆசையோடு கற்பகவல்லி யம்மாளைக் கட்டித் தழுவ, அவ்வாறு மின்னல் தோன்றி மறையும் நேரத்தில் சிறிதும் எதிர்பாராத நிலைமையில் அந்த அம்மாளைக் கண்ட கற்பகவல்லியம்மாள் வாய்திறந்து பேச மர்ட்டாமல் கோவென வாய்விட்டுக் கதறியழத் தொடங்கி விட்டாள். பூஞ்சோலையம்மாள் தன் மனசை சாந்தப்படுத்திக் கொண்டதோடு கற்பகவல்லியம்மாளுக்கும் உபசார வார்த்தைகள் கூறி சமாதானப்படுத்திவிட்டு, கற்பகவல்லியம்மாள் சென்னையை விட்டு வந்தது முதல் அந்த நிமிஷம் வரையில் நிகழ்ந்த விஷயங்கள் யாவற்றையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினாள்.

தனது புதல்வன் நிரபராதியென்று மெய்ப்பிக்கப்பட்டதையும், அவன் விடுதலை பெற்றதையும், தன் விஷயத்தில் குடிகாரத் துருக்கனால் ஏற்பட்ட மானபங்கம் நிவர்த்தியானதையும்,

முடிவில் கண்ணபிரானுக்கும் கோகிலம்பாளுக்கும் திங்கள் கிழமையன்று கலியாணம் நிச்சயமாயிருப்பதையும் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாளுக்கு நிலைமை உயிரற்ற சுவம் யௌவனப் பருவமும் தீர்க்காயுளும் பெற்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டதைப் போலாயிற்று. அந்த அம்மாளுக்கு தேகமும் உயிரும் அந்த ஒரு நிமிஷத்தில் புத்துயிர் பெற்றுத் தழைத்துச் செழித்து வல்லமையும் வனப்பும் பெற்றன. விசனமே வடிவெடுத்து வந்ததோவெனத் தோன்றிய மகா துக்ககரமான வதனத்தில் சந்தோஷமும் புன்னகையும் அரும்ப ஆரம்பித்தன. மனத்தில் இன்ப வெள்ளம் பொங்கிப் பெருக்கெடுக்கத் தலைப்பட்டது. தேகம் பூரித்து மினுமினுப்பை அடையத் தொடங்கியது. கற்பகவல்லியம்மாள் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, “அம்மா! நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் கனவில் காண்பது போல் அல்லவா இருக்கிறது! அந்த சுந்தரமூர்த்தி அப்பேர்ப்பட்ட மோசக்காரனென்பது கொஞ்சமும் தெரியாமல் போய்விட்டதே. பார்த்தீர்களா! அவன் என்னென்ன துணிகரமான காரியங்களைச் செய்திருக்கிறான்! அக்கிரமம் அதிக காலம் நீடித்திராது; எப்படியும் கூடிய சீக்கிரம் அழிவில் போய் முடியும் என்பது ஸ்தாபிதமாயிற்று. கடவுளுடைய பாதமே கதியென்று நம்பி இருப்போருக்கு உடனே கைமேல் பலன் கிடைக்காவிட்டாலும் எப்படியும் ஒரு நாளைக்கு அதன் பலன் கிடைத்தே தீரும். உங்கள் குடும்பத்தையும் எங்கள் குடும்பத்தையும் சுந்தரமூர்த்தி ரூபமாக சநியன் வந்து பிடித்துக் கொஞ்ச காலம் ஆட்டி வைத்தான். கடைசியில், நினைக்கும் கேடு தனக்கே வந்து முடிந்தது. முடிவில், அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய சர்க்கார் தண்டனை கிடைத்துவிட்டது” என்றான்.

பூஞ்சோலையம்மாள் கூறிய வரலாறு முழுதையும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த டிப்டி கலெக்டரும், அவரது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மற்றவர்களும், கற்பகவல்லியம்மாளுக்கும், கண்ணபிரானுக்கும் நேர்ந்த அபாண்டப் பழியைக் கேட்டு மிகுந்த வியப்பும் விசனமும் அடைந்து, முடிவில் அவர்களுக்கு நேரிட்ட வெற்றியையும், மேம்பாட்டையும் கேட்டு அபாரமான களிப்பும் ஆநந்தமும் கொண்டு, அந்த அம்மாளுக்கு நற்குணத்தைப் பற்றி வாய் ஓயாது புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

முடிவாக பூஞ்சோலையம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி, “அம்மா! இன்னொரு முக்கியமான வேண்டுகோள் இருக்கிறது. என்னுடைய இளைய பெண் சொந்தரவல்லியின் அவசர புத்திதான் உங்களுக்குத் தெரிந்ததாயிற்றே. அவள் உங்கள் பேரில் ஏற்பட்ட அவதூறை உண்மையென்றே நம்பி அது விஷயமாய் உங்களிடம் தகாதபடி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டதாகவும், அதை நீங்கள் மனசில் வைக்காமல் மறந்துவிட வேண்டுமென்று உங்களிடம் தான் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்வதாய்த் தெரிவிக்கவும் சொன்னாள். அந்த மாதிரி ஏதோ சம்பவம் நடந்ததென்பது எனக்கு அவள் சொன்ன பிறகுதான் தெரிந்தது. எங்களைக் கருதி நீங்கள் அதைப் பாராட்டக்கூடாது. இது என்னுடைய முக்கியமான வேண்டுகோள்” என்றாள்.

உடனே கற்பகவல்லியம்மாள், “அது உலக அநுபவமில்லாத குழந்தை. மற்றவர் சொன்னதை நிஜமென்று அது நம்பியது. அதன்மேல் தப்பிதமே இல்லை. நான் அதைப்பற்றி நினைக்கவே இல்லை. அது விஷயத்தில் உங்களுக்கும் அந்தக் குழந்தைக்கும் கவலையே வேண்டியதில்லை” என்றாள்.

உடனே அவர்கள் இருவரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப் பட்டு சென்னைக்குப் போவதைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் ஏற்பட்டது. அன்றைய இரவு வண்டியிலேயே புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்று பூஞ்சோலையம்மாள் பிரரேபித்தாள்; நல்ல செய்தி கிடைத்த வுடன் அவ்வளவு அவசரமாய் அந்த உபகாரிகளின் வீட்டை விட்டு வந்துவிடுவது கற்பகவல்லியம்மாளுக்கு அநுசிதமாகத் தோன்றியது. ஆகவே, மறுநாள் புறப்பட்டுப் போகலாமென்று கற்பகவல்லியம்மாள் கூற, அதைக் கேட்ட டிப்டி கலெக்டருடைய தாயார், “நீங்கள் கலியாணத்தை முன்னிட்டுப் போகிறீர்கள். சனிக்கிழமை போவது நல்லதல்ல. ஆகையால் நீங்கள் இருவரும் நாளை தினம் முழுதும் இங்கே இருந்து, ஞாயிற்றுக்கிழமை புறப்பட்டுப் போக வேண்டும். நாங்கள் வருந்தியழைத்தாலும், நீங்கள் இருவரும் இங்கே வரக்கூடியவர்களல்ல. நீங்கள் நாளை தினம் இங்கே இருந்து, அதனால் நாங்கள் சந்தோஷமடையும்படி செய்து, மறுநாள்தான் போகவேண்டும்” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள், “தங்களுடைய பிரியப்படியே நாங்கள் செய்யத் தடையில்லை. ஆனால் இந்தக்

குடும்பத்தார் எல்லோரும் கூடப் புறப்பட்டு வந்திருந்து, எங்கள் குழந்தைகளின் கலியாணத்தை நடத்தி வைத்துவிட்டு வர வேண்டுமாய்க் கோருகிறேன். அந்த வேண்டுகோளைத் தாங்களும் மற்றவர்களும் அவசியம் பூர்த்தி செய்துதான் திரவேண்டும்” என்றாள்.

அவர்கள் அவ்வாறே வருவதாக ஒப்புக் கொண்டனர்.

★ ★ ★

கலியாண தினமாகிய திங்கள் கிழமை வந்து சேர்ந்தது. அழகிய மணவாள முதலியாரது பங்களாவில் வெள்ளிக்கிழமை முகூர்த்தத்திற்குச் செய்யப்பட்ட அலங்காரங்களும் ஏற்பாடுகளும் அப்படியே இருந்ததன்றி, முன்னிலும் பன்மடங்கு சிறப்பிக்கப் பட்டிருந்தன. அன்றைய தினம் வந்திருந்த ஆயிரக் கணக்கான சீமான்களுக்கும் சீமாட்டிகளுக்கும் அந்த மூன்று தினங்களிலும் நித்திய கலியாணம் போல வேளைக்கு வேளை விருந்துகளும் மரியாதைகளும் நடந்தேறி வந்தன. நாகசுரக்காரர்களும், பாண்டு வாத்தியக்காரர்களும், தாசிகளும், சங்கீத வித்வான்களும் தமது திறமையைப் பூர்த்தியாகக் காட்டுவதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் வாய்த்ததென்று நினைத்து அளவு கடந்த உற்சாகமடைந்து பேய் கொண்டவர்கள் போல ஒருவருடன் ஒருவர் போட்டி போட்டு சங்கீதமென்னும் சமுத்திரத்தையே அவ்விடத்தில் வரவழைத்துக் கடைந்து அமிர்தத்தை எடுத்துக் காட்டிவிட்டனர். பெருத்த ஒரு மண்டலேசுவரனது அரண்மனையில் தொடர்ச்சியாக மாதக் கணக்கில் கொண்டாடப்படும் பெருத்த கலியாணங்களைப் போலவே அவ்விடத்திலும் அந்தக் கலியாண மகோத்சவம் நடந்து கொண்டே இருந்தது.

அழகிய மணவாளரது தந்தை சிறிதும் சலிப்பின்றி, மேன் மேலும் அதிகரித்த ஊக்கமும், குதூகலமும், ஆநந்தமும் கொண்டு லக்ஷக் கணக்கில் பொருளை வாரி இறைத்து ஓர் அற்பக் குறைவுக்கும் இடம் கொடாமல் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் அலங்காரங்களையும் செய்து, முன் காலத்தில் தருமபுத்திரர், இராமர் முதலிய மகா மகா மன்னர்கள் ராஜகூய யாகம், அசுவமேத யாகம், பட்டாபிஷேகம் முதலிய சுபகாரியங்களை நடத்தியது இவ்வாறுதான் இருந்ததோவென்று எல்லோரும் அபாரமாகப்

புகழும்படி அந்தச் சபகாரியத்தை ஒப்புயர்வில்லா விதமாக நடத்தி வைத்தார்; வெள்ளிக் கிழமையன்று கலியாண மண்டபத்தில் கூடியிருந்தது போலவே, ஆயிரக் கணக்கில் சீமாள்களும், சீமாட்டிகளும் உத்தியோகஸ்தர்களும், போலீசாரும் திரண்டு ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொண்டனர். ஒரு பக்கத்தில் நமது உதவிச் சாமியாரும் திவான் சாமியாரும் அவரது தந்தையும் உட்கார்ந்திருந்தனர்; அவர்கள் இருவரும் கலியாணத்திற்கு வரும்போது உதவிச்சாமியார் குஞ்சிதபாத முதலியாரை வேடிக்கையாகக் கலியாணம் பார்த்து வரலாமென்று அழைக்க, அவரும்பொழுது போக்காக வந்து, மற்றவருக்குப் பக்கத்தில் வீற்றிருந்தார். வாத்தியங்கள் மனதைக் கவரும் வண்ணம் அற்புத முழக்கம் செய்கின்றன. இரண்டு முத்துப் பந்தல்களின் கீழ் முறையே கண்ண பிரானும், அழகிய மணவாளரும் ஜெகஜ் ஜோதியான அலங்காரத்துடன் இராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளும் இரண்டு ராஜகுமாரர்களைப் போல, மகா அற்புதமான அழகும், அலங்காரமும் உடையவர்களாய் வீற்றிருந்தனர். முன்போலவே புரோகிதர்கள் கும்பல்கூடி வேத மந்திரங்களை கானம் செய்து துரிதத்தில் வைதிக காரியங்களை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். முன்போலவே ஆயிரக்கணக்கான சீமாட்டிகள் தத்ருபம் நட்சத்திரச் சடர்கள் போன்றவையும் கோடி சூரியப் பிரகாசமானவையுமான ஆடையாபரணங்கள் நிறைந்தவராய் நின்று மங்களகீதம் பாடியவண்ணம் இரண்டு முத்துப் பந்தல்களில் நடுப்பாகத்தை அடைத்துக் கொண்டு நின்றனர். பூஞ்சோலையம்மாள், கற்பகவல்லியம்மாள், அழகிய மணவாளரின் தாயார் ஆகிய மூவரும் ஒன்றாக ஸ்திரீகளின் கும்பலில் நடுநாயகமாய் நின்றனர். கற்பகவல்லியம்மாள் தனது பொற்கொடி போன்ற தேகத்தில் சுத்த வெண்மையான ஒரு நார்மடிப் புடவையை மாத்திரம் அணிந்து கொண்டு, விதவையான தான் எவர்கண்ணிலும் படுவது கூடாதென நினைத்து, மற்ற ஸ்திரீகளுக்குப் பக்கத்தில் மறைந்து நின்றாள். மணப்பிள்ளைகள் முடிக்க வேண்டிய பூர்வாங்கச் சடங்குகள் முடிய, புரோகிதர்கள் மணப் பெண்களை அழைத்தனர். இருவரும் ஒரே மாதிரியாக இருந்த நமது இளந்தோகைகளான கோகிலாம்பாளும், சௌந்தரவல்லியும் பாதாதிசேகம் வரையில் ஆபரணங்களே மயமாகவும், ஜிகை

நிறைவாகவும், விளங்கி ஒரே காலத்தில் இரட்டைப் பூரணச் சந்திரர்கள் உதயமாவது போலத் தோன்றிப் பல தோழிகளால் நடத்தப்பட்டு, நாணித் தலைகுனிந்து அன்னநடை நடந்து வந்து தத்தம் மணவாளருக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டனர். அற்பமும் வித்தியாசமின்றி இருவரும் ஒரே அச்சில் கடைந் தெடுக்கப்பட்ட தங்கப் பதுமைகள் போல் இருந்ததைக் கண்ட விருந்தினரும், மற்றவரும் அப்படியே பிரமித்து மூக்கின்மேல் விரலை வைத்து, “ஆகா! என்ன அழகு! என்ன அழகு! எவ்வளவு ஸொகுஸான முகம்! ஐயோ! முகத்தைப் பார்த்தால், எத்தனையோ ஜென்மங்களில் பிடித்த பீடையெல்லாம் தொலைந்து போகு ம்ப்பா! ரவிவர்மா சரஸ்வதி, லக்ஷ்மிப்படங்கள் எழுதியிருக்கி றாரே! இவர்கள் இருவரையும் பார்த்த பிறகு அவருடைய படங்கள் அவ்வளவு அழகாகப் படவில்லை” என்று பலவாறு பேசத் தலைப்பட்டனர். சிலர், “மாப்பிள்ளைகளின் ஸொகுஸைப் பார். இருவரும் தமக்குத் தாமே நிகரென்று சொல்லத் தக்கபடியல்லவா இருக்கிறார்கள். இரண்டு பிள்ளைகளும், இரண்டு பெண்களுக்கும் சரியான ஜோடிகள் தான்” என்றனர். இன்னம் சிலர், “ஆனாலும் இரண்டு மாப்பிள்ளைகளையும் சம்பப்படுத்திப் பேசுவது யானையையும் பூனையையும் ஒத்திட்டுப் பேசுவதுபோல இருக்கிறது. அழகிய மணவாளரது செல்வமென்ன செல்வாக்கென்ன! உத்தியோகமென்ன! புத்திசாலித்தனமென்ன! குணமென்ன! அந்தப் பையன் அழகிலும் அலங்காரத்திலும் இவரைப்போல இருந்தால் மாத்திரம் மற்ற விஷயங்களில் இவருக்கு ஈடாகிவிடுவானா! அவனுடைய தாய் விதவை. அவன், தாய் ஆகிய இரண்டே பேரைத் தவிர, அவனுக்கு வேறு மனிதரே இல்லை. அவனுக்கு ஏதோ ஒரு கச்சேரியில் பதினைந்து அல்லது இருபது ரூபாயில் குமாஸ்தா வேலை. அவன் இவருக்குச் சமதையாக அலங்காரம் செய்து கொண்டுவந்து உட்கார்ந் திருப்பது புலியைப் பார்த்து பூனை குடுபோட்டுக் கொண்டது போலிருக்கிறது” என்றனர். மற்றும் சிலர், “இந்த ஏழைக் கலியாணத்தையும் இதோடு சேர்த்துச் செய்வதே தவறு. அழகிய மணவாளருக்கு யோசனை இல்லை. அவர் பெண்ணைப் பார்த்து மோகித்துவிட்டார். உடனே அந்த பிரமை பெண்ணைச் சேர்ந்த மற்றவர்கள் பேரிலும் ஏற்பட்டது. சரி; அந்தக் கலியாணத்தையும்

இங்கேயே நடத்து என்று சொல்லிவிட்டார்” என்றனர். இன்னம் சிலர், “அக்காளை விட்டுத் தங்கைக்குக் கலியாணம் செய்வது சரியல்ல. ஆகையால், அதையும் இதோடு சேர்த்து அவசரமாய்ச் செய்ய நேர்ந்ததேயன்றி, அழகிய மணவாளருக்குப் புத்தியில்லா மையால், இப்படிச் செய்கிறார் என்ற நினைக்க வேண்டாம்,” என்றனர். அவ்வாறு அங்கு சம்பாஷணை நடந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் திருமாங்கலிய தாரணத்திற்கு ஆரம்பம் செய்தனர். அப்பொழுது உதவிச் சாமியார் திவான் முதலியாரை நோக்கி, “சுவாமிகளே! பெரிய பெண்ணைக் கட்டப் போகும் பிள்ளை யாண்டாணைக் கொஞ்சம் கவனித்துப் பாருங்கள். நம் ராஜா பகதூரின் முகச் சாயல் கொஞ்சம் இருப்பதுபோலத் தோன்று கிறதே!” என்றார்; உடனே திவான் சாமியார் திடுக்கிட்டு, “அவனை நீங்கள் எங்கே பார்த்திருக்கிறீர்கள்?” என்றார். உதவிச் சாமியார், “நான் திருவடமருதூரில் எப்போதோ ஒரு தரம் பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது. வேறு எங்கே பார்க்கப் போகிறேன்” என்றார். உடனே திவான் சாமியாரும், குஞ்சிதபாத முதலியாரும் மிகுந்த மனவெழுச்சியும் ஆவலும் அடைந்து அவனது முகத்தை உற்று உற்று நோக்கி, “ஆம்! முகம் அப்படித்தானிருக்கிறது” என்று கூறி ஒரே ஆவல் வடிவாக வீற்றிருந்தனர்.

உடனே உதவிச் சாமியார் எழுந்து நின்று, “புரோகிதர் ஐயா! ஸ்வாமிகளே!” என்று ஓங்கிக் கூப்பிட்டார். அந்தக் குரலைக் கேட்டு ஆண் பெண் பாலார் எல்லோரும் திடுக்கிட்டு உதவிச் சாமியாரை உற்றுப் பார்த்தனர். புஷ்பாவதியை அழைத்துப் போன சாமியார் அவ்வாறு நின்று கூப்பிட்டதைக் கண்டு எல்லோரும் ஆச்சரியமடைந்தனர். புரோகிதர் கடுகடுத்த கோப முகத்தோடு, “யார் ஐயா நீர்! அன்றைய தினம் மாங்கலிய தாரணம் நடந்தபோது போலீஸ் கமிஷனர் தடுத்தார். இப்போது நீர் தடுக்கிறீர்! ஏன் ஐயா! நல்ல சமயத்தில் இப்படி அச்சானிய மாய்த் தடுக்கிறீர்?” என்றார். உடனே உதவிச் சாமியார் தமது கைகள் இரண்டையும் குவித்தவண்ணம், “புரோகிதர் சுவாமிகளும் சரி, மற்ற கனதனவான்களும் சரி, அடியேன் மேல் கோபிக்கக் கூடாது; அன்று போலீஸ் கமிஷனர் குறுக்கிட்டதில், எவ்வளவு அபாரமான நன்மை ஏற்பட்டதென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அதுபோலவே இன்னொரு பெரிய நன்மையைக் கருதி செ.கோ.IV-17

நான் இப்போது எழுந்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லத் துணிகிறேன். லக்ஷ்மன் இன்னும் இரண்டு நாழிகை வரையில் இருக்கிறது. அதற்குள் திருமாங்கலிய தாரணத்தை நடத்திவிட்டாம். முக்கியமான ஒரு விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரிய வேண்டியிருக்கிறது. அது முக்கியமாய் இந்தப் பங்களாவின் எஜமானருடைய கௌரவத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய விஷயம். அதனால்தான் நான் இடை நடுவில் எழுந்து பேசுகிறேன்; இல்லாவிட்டால் இந்தக் கலியாணம் முடிந்த பிறகு தனிமையில் நான் ஆக வேண்டியதைச் செய்திருப்பேன். வேறொன்றுமில்லை. இதோ எங்களுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் சில கனவான்கள் பேசியதைக் கேட்க, என் மனம் பொறுக்கவில்லை. மூத்த பெண்ணின் புருஷரும், விதவைத் தாயும் தவிர, அவர்களுக்கு நாதியில்லையென்றும், அவருக்குப் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளமென்றும் அவர் இந்த வீட்டுப் பிள்ளையாண்டானுக்கு சமதையாக அலங்காரம் செய்துகொண்டு மணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது புலியைப் பார்த்துப் பூனை குடு போட்டுக்கொண்டது போன்றதென்றும், இந்த வீட்டுப் பிள்ளையாண்டானுக்கு முன் யோசனையில்லையென்றும் சில கனவான்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். அதைக் கேட்க எனக்குச் சகிக்கவில்லை” என்றார்.

அதற்குள் அழகிய மணவாளர், “யார் அப்படிச் சொன்னது! ஒருவரும் அப்படிச் சொல்லி இருக்க மாட்டார்கள்.” உமக்குப் பொறுக்கவில்லையென்றால், அதற்காக நீர் இந்தச் சமயத்தில் எழுந்து கலகம் செய்து மாப்பிள்ளைகளுக்குள் குடுமி முடித்து விடப் பார்க்கிறீரா” என்றார். மற்றவர்களும் உதவிச் சாமியாரை அதட்டத் தொடங்கினர். அவர் நிரம்பவும் பணிவாகக் குனிந்து குனிந்து எல்லோரையும் கும்பிட்டு, “இல்லை இல்லை. அப்படியொன்றுமில்லை. நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேட்கவேண்டும். ஒரே ஒரு நிமிஷம் தயவு செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

மறுபடியும் ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்துவிடுமோவென்று நினைத்துத் திடுக்கிட்டுப்போன பூஞ்சோலையம்மாள், சௌந்தர வல்லி, அழகிய மணவாளரின் தாய் தகப்பன்மார் முதலியோர் திக்பிரமை கொண்டு விழிக்கத் தொடங்கினர்.

உடனே அழகிய மணவாளர், “சரி; சங்கதியைச் சொல்லும்; நீர் பீடிகை போட்ட போதே எனக்கு பயமாய்ப் போய்விட்டது. கெடுதல் ஒன்றுமில்லாவிட்டால் சங்கதியைச் சொல்லலாம்” என்றார்.

உதவிச் சாமியார் அழகிய மணவாளரை நோக்கித் தமது கைகளைக் குவித்து நிரம்பவும் விநயமாகப் பேசத் தொடங்கி, “ஐயா செல்வச் சீமானே, இப்பேர்ப்பட்ட மகா அருமையான சந்தர்ப்பத்தில், யாராவது கெடுதல் செய்ய நினைப்பார்களா? அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நான் நன்மையை உத்தேசித்தே பேசுகிறேன். தங்களுக்கு ஷட்டகராய் வரப்போகிறவர் தங்களுடைய யோக்கியதைக்கு நிரம்பவும் குறைவான நிலைமையில் இருப்பவர் என்ற களங்கம் தங்களுக்கு ஏற்படக்கூடாதென்ற காரணத்தை முன்னிட்டே நான் இப்போது நடுவில் குறுக்கிட்டுப் பேசுகிறேன். இல்லாவிட்டால், நான் இந்தக் கலியாணம் முடிகிற வரையில் பொறுத்திருந்து பிறகு ஆகவேண்டிய காரியத்தைப் பார்ப்பேன். அந்தக் கலியாணப் பந்தலின் கீழ் இருக்கிற மாப்பிள்ளையை நானும், என்னோடு இதோ இருக்கும் கனவான்களும் இப்போதுதான் கவனித்துப் பார்த்தோம். சில வருஷங்களுக்கு முன்பு, இதே சுந்தரமூர்த்தியின் தகப்பனார் முதலிய சில சதிகாரர்களின் சூழ்ச்சியினாலும், காலவித்தியாசத்தினாலும், நாங்கள் இரண்டு மாணிக்கக் கட்டிகளை இழந்து தேடித் தேடி அலைந்து ஏமாறித் தவித்திருந்து வருகிறோம். மாணிக்கக் கட்டிகளென்றால், சகலமான அம்சங்களிலும் சிரேஷ்டமான மனிதர்கள். அந்த மாணிக்கக் கட்டிகள் இரண்டும் இப்படி உருமாறி வந்திருக்கின்றனவென்று நாங்கள் சந்தேகிக்கிறோம். இவர்கள் அவர்களாக இருக்கும் பட்சத்தில், தங்களுக்கு ஏற்பட்டு இருக்கும் களங்கமும் மாறிப்போகும். மூத்த பெண்ணுக்குக் கிடைத்த இடம் எளியது என்ற ஏச்சும் அந்தப் பெண்ணுக்கு இல்லாமல் போகும்; இவருடைய அன்னையார் விதவை என்ற அமங்கலச் சொல்லும் இல்லாமல் போகும். இத்தனை நன்மைகளையும் உத்தேசித்தே நான் இவ்வளவு சிலாக்கியமான மகாசபையின் மத்தியில் துணிந்து குறுக்கிட்டுப் பேச எழுந்தேன். விஷயத்தைத் தெரிவிக்கலாம் என்றால், தெரிவிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட அழகிய மணவாளரும் மற்றவர்களும் திடுக்கிட்டு அபாரமான ஆச்சரியமடைந்து, “ஆ! அப்படியா! இவர்கள் மேலான பதவியில் இருந்தவர்களா! அப்படியானால், சொல்லலாம்” என்று கூறி மிகுந்த ஆவலோடு உதவிச் சாமியாரது வாயைத் பார்த்தபடி நிசப்தமாய் நின்றனர். அவர் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட கண்ணபிரானும், கற்பகவல்லியம்மாளும் பெருத்த மன அதிர்ச்சியும் பேராவலும் அடைந்து பொங்கிக் கொந்தளித்தெழுந்த மனத்தினராய் உதவிச் சாமியாரை உற்றுப் பார்த்தனர். ஆனால், கற்பகவல்லியம்மாள் ஸ்திரீகளின் மறைவில் மான்போல மருண்டு மருண்டு ஒளிந்துநின்ற வண்ணம் இடைவெளிகளால் அவரைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். இருவரும் பிரமித்து, பேச்சு மூச்சற்று, சித்திரப் பாவைகள்போல மாறிவிட்டனர்.

உடனே உதவிச் சாமியார், அழகிய மணவாளரைப் பார்த்து, “ஆனால் இதில் இன்னொரு விசேஷம். இவர்கள் இருவருக்கும் முன்பு வேறு பெயர்கள் இருந்தன. அவைகளை இப்போது இவர்கள் மாற்றி வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. அதனால்தான், எங்களுக்குக் கொஞ்சம் தயக்கம் உண்டாகிறது” என்று கூறியபின் கண்ணபிரானைப் பார்த்து, “என்னப்பனே குழந்தாய்! இதற்கு முன் உன் பெயர் ராஜாபகதூர் அல்லவா? உன் அன்னையாரின் பெயர் காந்திமதியம்மாள்ல்லவா? பயப்படாமல் சொல், கெடுதல் ஒன்றுமில்லை. உங்களுக்குப் பெருத்த சந்தோஷ சங்கதியையே நான் சொல்லப் போகிறேன்” என்றார்.

அவ்வாறு அவர் பேசிய தருணத்தில் குஞ்சிதபாத முதலியாரும், திவான் முதலியாரும் பெருத்த ஆவலும், குழப்பமும், மனப்பிராந்தியும் அடைந்து, காந்திமதியம்மாள் எங்கே நிற்கிறாளென்று உற்றுப் பார்க்கவும், அவள் தானா என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளவும் முயன்றனர். அனால் அவர்கள் ஜனக் கும்பலுக்குள் மறைந்திருந்தமையால், கற்பகவல்லியம்மாள், கண்ணபிரான் முதலியோரது திருஷ்டிக்கு அவர்கள் படவில்லை. கடைசியாக உதவிச் சாமியார் கூறியதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் அவரை உற்று உற்றுப் பார்த்ததன்றி சரேலென்று மணையைவிட்டு எழுந்து மிகுந்த பதைப்போடும் ஆவலோடும் பேசத் தொடங்கி, “தாங்கள் யார் என்பது தெரிய

வில்லையே! தாங்கள் என்ன சந்தோஷச் சங்கதியைச் சொல்லப் போகிறீர்கள்? என்னுடைய தகப்பனார் உயிரோடு இருக்கிறார்களா? அவர்கள் இங்கே வந்திருக்கிறார்களா?” என்று பதை பதைத்து வினவினான்.

உடனே உதவிச் சாமியார், “அப்படியானால், நான் உங்களுடைய பழைய பெயர்களைச் சொன்னது சரிதானா?” என்றார்.

கண்ணபிரான், “ஆம்” என்றார்.

உடனே உதவிச் சாமியார், “அப்படியானால், இதோ உன் தகப்பனார் வந்திருக்கிறார்கள். அம்மானையும் அழைத்துக் கொண்டு இப்படி வா” என்றார். அவ்வாறு அவர் சொல்லி வாய் மூடியது தான் தாமதம். அது வரையில் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த கற்பகவல்லியம்மாள் அபாரமான மின்சார சக்தியினால் ஊக்கப்பட்டவள்போலக் கட்டிலடங்கா ஆவேசங்கொண்டு, “ஆ அப்படியா! என் பிராணபதி இங்கே வந்திருக்கிறார்களா! எங்கே! எங்கே?” என்று வாய்விட்டு கதறித் தன்னையும் உலகையும் மறந்தவளாய், உதவிச் சாமியார் இருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடி வந்தாள். அது போலவே கண்ணபிரானும், தாயைவிடப் பன்மடங்கு அதிகரித்த பதைப்பும் பேராவலும் அடைந்து சந்ததங் கொண்டவளாய், “அப்பா! அப்பா! என் அப்பா எங்கே இருக்கிறார்கள்?” என்று கன்றைத் தேடும் தாய்ப்பசு போல அலறிக்கொண்டு, ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து ஓடிவந்தாள். கற்பகவல்லியம்மாளின் முழு வடிவத்தையும் இப்போதே நன்றாகப் பார்த்த திவான் முதலியாரும் அபாரமான மனவெழுச்சியும், கொதிப்பும், மனவேகமும் அடைந்து தம்மையும் உலகையும் மறந்து, “ஆ! என் காந்திமதி! என் தங்கமே! அப்பா ராஜாபகதூர்! என் செல்வக் குழந்தாய்!” என்று பிரமாதமாகக் கதறியவராய் எழுந்து எதிர்கொண்டோடினார். அதுவரையில் ராஜாபகதூரையும், காந்திமதியம்மானையும் மாத்திரம் பார்த்துச் சகிக்க வொண்ணாத மன அதிர்ச்சியும் எழுச்சியும் பேராநந்தமும் அடைந்து தவித்திருந்த குஞ்சிதபாத முதலியார், அதுவரையில் தம்மோடு இருந்து, தமக்கு உதவிகள் செய்து வந்த பரதேசியே தமது

அருங்குணப் புதல்வர் என்பதையும் உணரவே, அவரது நிலைமை கட்டிலடங்காததாகிவிட்டது. அவர் யாரைப் பார்க்கிறது, யாரைக் கூப்பிடுகிறது, யாரைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுவது, எங்கே போவது, என்ன செய்வது என்பதை அறியாமல் பைத்தியம் பிடித்தவர்போல மாறித் தமது இரண்டு கைகளையும் ஆவலோடு விரித்துக்கொண்டு, “ஆகா! இன்று தான் சுபதினம்! நான் இழந்திருந்த மூன்று மாணிக்கக் குன்றுகளையும் ஒருங்கே காண்கிறேன்! சிவபெருமானுடைய பேரருள் இன்றுதான் என் பக்கம் வீசத் தொடங்குகிறது. இன்றுதான் என் உள்ளம் உண்மையில் குளிர்கிறது” என்று கதறிய வண்ணம் மற்ற மூவரையும் நோக்கி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்கிறார்.

ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் அவ்விடத்தில் கூடித் தங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்கள் உணரவில்லை. காந்திமதியம்மாள் ஒடோடியும் சென்று, “என் பிராணபதி! என் அருங்குணக் குன்றமே! என் உயிருக்குயிரே! என் தெய்வமே! தங்களையும் நான் இந்த ஜென்மத்தில் இனி காண்பேனா என்றல்லவா ஏங்கிக் கிடந்தேன்! ஆகா! ஈசா ஈசா! என்ன சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறாயப்பனே!” என்று கதறிய வண்ணம் ஒரே பாய்ச்சலாய் பாய்ந்து திவான் முதலியாரைப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறாள். ராஜாபகதூரும் அதே காலத்தில் ஓடிவந்து, “அப்பா! அப்பா! உங்களை எத்தனை வருஷம் தேடித் தேடி இந்த உலகம் முழுதும் நானும் அம்மாளும் அலைந்து, இனி காணப் போகிறோமா என்று நினைத்து உருகியோடிக் கொண்டிருந்தோமப்பா! இப்போதாவது தங்கள் தரிசனம் எங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி கடவுளின் திருவருள் ஏற்பட்டதே!” என்று கூறி அலறியபடி தனது தந்தையின் இன்னொரு பக்கத்தைப் பிடித்து ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகிறான். அதுபோலவே குஞ்சிதபாத முதலியாரும், “அப்பனே! என் செல்வச்சீராளா! என் நவநிதியே! என் பாக்கியமே! என் கண்மணி! அமிர்தலிங்கம்! அப்பா! அப்பா! என் தங்கமே! என் அருங்குணமணியே! என் பாக்கியமே! என் தவக்கொழுந்தே! நீயா பரதேசிக் கோலங்கொண்டு என்னோடுகூட இருந்து இது வரையில் என்னைக் காப்பாற்றினாய்! ஆகா! உன் அடையாளமே

தெரியாமல் அடியோடு மாறிப்போய் இருக்கிறதே! எப்படி இருந்த நீ இப்படி உருவழிந்து மாறிப்போயிருக்கிறாயே! கண்மணை! என்ன கோலமப்பா இது!” என்று கூறி நமது திவானை அணையப் பார்க்கிறார். காந்திமதியம்மாளின் ஆலிங்கனத்திற்கும், ராஜாபகதாரின் ஆலிங்கனத்திற்குமே திவானினது உடம்பு போதவில்லை. ஆகையால் கிழவர் தூர நின்றபடி அவரது கன்னங்களையும், முதுகையும் வாஞ்சையோடு தடவிக் கொடுக்கிறார். திவான் முதலியார் தம் மனத்தில் கரையுடைந்த ஆற்று வெள்ளம்போலப் பொங்கி எழுந்த ஆனந்த வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கண்ணீர் சொரிந்து குழந்தைபோலக் கோவெனக் கதறியழுகிறார். வாயைத் திறந்து வார்த்தை சொல்லலாமென்றால், தொண்டை அடைகிறது. அவர்கள் நால்வரும் அவ்வாறு கூடிய காட்சி கல்லும் கரைந்து உருகத்தக்க தாய் இருந்தது. திவானைப் போலவே மற்ற மூவரும் ஆனந்த பாஷ்பத்தை ஆறு போலச் சொரிந்து தேம்பித் தேம்பி அழுகிறார்கள். எவரும் வாய்விட்டுப் பேசுவதற்கே இயலாதபடி சந்தோஷம் பொங்கிப் பொங்கி வழிகிறது.

“மருங்கிலா மங்கையும் வகையில் ஐயனும்
ஒருங்கிய இரண்டுடற்கு உயிரொன்றாயினார்
கருங்கடல் பள்ளியில் கலனி நீங்கிப்போய்ப்
பிரிந்தவர் கூடினால் பேசலும் வேண்டுமோ.”

— என்று நமது கவிச்சக்ரவர்த்தி கூறியுள்ள வர்ணனை அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்கு முற்றிலும் பொருத்தமாக இருந்தது.

அவ்வாறு அவர்கள் நால்வரும் ஒன்றுகூடி ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்ததைக் காண, பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள் செளந்தரவல்லியம்மாள் ஆகிய மூவரும் தத்தம் இடத்தைவிட்டு எழுந்து ஓடி அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டு தாமும் சந்தோஷப் பெருக்கைத் தாங்கமாட்டாதவராய் ஆனந்தக் கண்ணீரை அபாரமாகச் சொரிந்து அப்படியே ஸ்தம்பித்து நிற்கின்றனர். அழகிய மணவாளரும் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கில் கூடியிருந்தோரும் அவர்களது பூர்வீகமான வரலாற்றை அறியாதவராய்ப் பிரமித்து அதிசய வசத்தராய் வைத்த கண் வைத்தபடி நின்றனர்.

உடனே உதவிச் சாமியார் எழுந்து நின்று அழகிய மண வாளரை நோக்கி, “ஐயா! கனவானே! பார்த்தீர்களா? நான் செய்த காரியத்தால் எத்தனை பேர் சந்தோஷமடைகிறார்கள். நிலைமை இப்போது எப்படி மாறுபட்டுப் போனது பார்த்தீர்களா! இவர்களுடைய பூர்வ வரலாறு தங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரியாதிருப்பதுபற்றி, நீங்கள் நாங்கள் அடைகிறதுபோல அவ்வளவு அபாரமான சந்தோஷம் அடைய இயலவில்லை. நேற்று கமலவல்லியென்ற பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு போனோ மல்லவா. அந்தப் பெண்ணின் புருஷர்தான் இந்தப் பெரியவர். இவர்கள் திருவடமருதூரில் பெருத்த சீமான். இவர்களுடைய புத்திரர்தான் இதோ பக்கத்தில் இருப்பவர்கள். இவர்கள் எம்.ஏ. பரீட்சையில் தேறி பல ஜில்லாக்களில் பெரிய கலெக்டர் வேலையில் இருந்து, சென்னை கவர்னரிடம் காரியதரிசி வேலை பார்த்து, கடைசியில் மாதம் ரூ. 5000-ம் சம்பளத்தில் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் திவானாக இருந்தவர்கள். சுமார் 7 வருஷத்திற்கு முன்பு, இந்தப் பெரியவர் தம்முடைய புத்திரருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி, திருவடமருதூர் கோவிலில் நடந்த உத்சவத்துக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். திவான், தங்கள் சம்சாரத்தையும் குழந்தையையும் அனுப்பினார்கள். அப்போது திருவடமருதூரில் இருந்த சுந்தரமூர்த்தியென்கிற அண்ணாமலையின் தகப்பனார் இராமலிங்கம் என்பவனும், அவனுடைய சம்சாரமும் தங்கள் பெண்ணான கமலவல்லியை இந்தப் பெரியவருக்குக் கட்டிக்கொடுத்து இவர்களுடைய சொத்து முழுவதையும் அபகரித்துவிட வேண்டுமென்று நினைத்து, திவானுக்குப் பாஷாணம் போட்டுக் கொன்றுவிட ஏற்பாடு செய்ததன்றி, திருவடமருதூருக்கு வந்திருந்த இந்த அம்மாளிடம் இந்தப் பெரியவரைப் பற்றி தகாத வார்த்தைகளையெல்லாம் கூறினார். பெரியவர் அம்மாள்மீது துராசை கொண்டிருப்பதாகவும் வேறு பலவாறாகவும் சொன்னதைக் கேட்டு அம்மாள் பயந்து கொண்டு இரவோடிருவாய் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு திருவடமருதூரை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்துக்குப் போக ஆரம் பித்தார்கள். அவ்விடத்தில் அதற்குள், திவானுக்கு விஷம் வைக்கப் பட்ட முயற்சி தெய்வத்தின் அருளால் தடைப்பட்டுப் போனதன்றி, இராமலிங்கத்தின் சூழ்ச்சியினால் திவான் தமது மனைவியாரின்

மேலும் சம்சயங்கொள்ள நேர்ந்தது. ஆகையால் திவான் தாம் காட்டில் புலியினால் அடிபட்டு இறந்து போனதாகக் காட்டி விட்டு சாமியார் போல உருமாறி வந்து பார்க்க, அம்மாளும் குழந்தையும் காணப்படவில்லை. பெரியவர் கமலவல்லியைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும் சமயத்தில் இருந்தார்கள். அதன் பிறகு, இந்த அம்மாளும் குழந்தையும் திவான் இறக்கவில்லை யென்ற சந்தேகத்தைக் கொண்டு அவர்கள் பாட்டில் ஊரூராய்ச் சென்று இவர்களைத் தேடிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறார்கள். திவான் அவர்களைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். ஒருவரையொருவர் இந்த நிமிஷம் வரையில் சந்திக்க இயலாமல் போய்விட்டது. ஏழு வருஷ காலமும் இவர்கள் எல்லோரையும் ஏழரை நாட்டுச் சனியன் பிடித்திருந்தது இப்போதுதான் நீங்குகிறது. பெரியவரும் நடுவில் இறந்து மறுஜன்மம் எடுத்துத் தமது பழைய ஐசுவரியத்தையும் மனைவியையும் அடைந்தார்கள்; இன்று அவர்களது புத்திரரையும், புத்திரர் சம்சாரம், குழந்தைகளையும் காண்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இப்போது பல லக்ஷத்திற்கு சொத்துகள் இருக்கின்றன. இங்கிருந்த சில கனவான்கள் சொன்னதுபோல, இவர்கள் எளியவர்களல்ல. இந்த அம்மாளும் அமங்கலியல்ல. தங்களுக்கு ஏற்பட இருந்த களங்கமும் உண்மையானதல்ல. ஆகையால், இனி கலியாணத்தை நடத்தலாம்” என்றார்.

அவர் அவ்வாறு கூறி வாய்முடுமுன் ஜனக் கும்பலில் இன்னொரு பாகத்தில் இருந்த கூடலூர் டிப்டி கலெக்டர் துள்ளிக் குதித்து ஆவேசம் கொண்டவர் போலவும் பைத்தியக்காரர் போலவும் எழுந்தோடி வந்து திவான் முதலியாருக்கும் காந்திமதியம்மாளுக்கு எதிரில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, “ஆகா! எங்கள் குலதெய்வமா இங்கே வந்து தரிசனம் கொடுக்கிறது! என்னப்பனே! அருங்குணப் பெருந்தகையீர்! தங்களுடைய திருவருட் பெருங்கருணையால், அடியேன் இப்போது கூடலூரிலேயே டிப்டி கலெக்டர் உத்தியோகம் பார்க்கிறேன். நான் பெருந்த குடும்பி. நாங்களெல்லோரும் சாப்பிடும் அன்னம் தாங்கள் அளித்த பிச்சை. ஒவ்வொரு வேளையிலும் நாங்கள் எல்லோரும் தங்களை ஸ்தோத்திரம் செய்துதான் போஜனம் செய்கிறது. அடியேன் குடிசையில்தான் என் தாயும் தங்கள் உத்தம பத்தினியுமான இந்த

மகாலக்ஷ்மி வந்து தங்கி இருந்தது. ஆகா! என்ன என் பாக்கியம்! இப்பேர்ப்பட்ட மகா உபகாரியின் பத்தினியாரின் பாதம் என் குடிசையில் படவும், நாங்கள் எல்லோரும் தங்கள் குழந்தையின் கலியாணத்திற்கு வரவும், நானும் என் குடும்பத்தாரும் என்ன தவம் செய்தோமோ!” என்று நிரம்பவும் தழுதழுத்த குரலில் கூறி ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, மாறி மாறி திவான் முதலியாரையும் காந்திமதியம்மாளையும் நமஸ்கரித்தார். அதைக் கண்ட திவானும், மற்ற எல்லோரும், முக்கியமாய்க் காந்திமதியம்மாளும் பிரமித்துப் போய் சிறிது நேரம் ஓயாது நின்றுவிட்டனர். உடனே திவான் முதலியார் நிரம்பவும் பணிவாகவும் மரியாதையாகவும் டிப்டி கலெக்டரை நோக்கி, “ஐயா, தாங்கள் யார் என்பது தெரியவில்லையே! நான் தங்களுக்கு என்ன உதவி செய்தேன் என்பதும் நினைவிற்கு வரவில்லையே!” என்றார்.

உடனே டிப்டி கலெக்டர், “மகாப் பிரபு! நான் யாரென்பது நினைவிற்கு வரவில்லையா! நான் திருவடமருதாரிலுள்ள ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். என் பெயர் அண்ணாசாமி; பீ.ஏ. பரீட்சையில் தேறி வேலையில்லாமல் திண்டாடி தென்னாற்காடு ஜில்லா கலெக்டர் ரெவினியு இன்ஸ்பெக்டர் உத்தியோகம் காலியாயிருப்பதாய் விளம்பரம் வெளியிட்டதைக் கண்டு, நான் சிறுபிள்ளைத் தனத்தினால், தங்களுடைய கையெழுத்தைப் போல பொய்க் கையெழுத்துச் செய்து, நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் தயாரித்து கலெக்டருக்கு அனுப்ப, அவர் தங்கள் சிநேகிதராகையால் என் விண்ணப்பத்தைத் தங்களுக்கு அனுப்பினார். தாங்கள் என்னை ஜெயிலுக்கு அனுப்பாமல் என் மேல் கிருபை பாலித்து, எனக்கு சப் மாஜிஸ்ட்ரேட் உத்தியோகம் கொடுக்கும்படி தாங்கள் சிபாரிசு செய்தது நினைவில்லையா! அதுவுமன்றி நாங்கள் நேராக எனக்கு எழுதி அதில் எனக்குப் புத்திமதிகள் சொல்லி இருந்தீர்களல்லவா. அதைக் கண்ட முதல் நான் நல்ல பதவிக்கு வந்துவிட்டேன். என் உழைப்பினாலும் நற்குண நல்லொழுக்கத்தினாலும் நான் இரண்டு வருஷத்தில் தாசில் வேலைக்கு வந்து இப்போது அதே ஊரில் டிப்டி கலெக்டராய் உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறேன். மகாப் பிரபுவே! இப்போது ஞாபகம் உண்டாகிறதா?” என்றார். அதைக் கேட்ட திவான் தமது மனைவி மக்களைக் கண்டதனால் அடைந்த

சந்தோஷத்தைவிடப் பன்மடங்கு அதிகரித்த சந்தோஷமடைந்து, “ஆகா அப்படியா! நீ நல்ல வழிக்கு வந்து மேலான பதவிக்கு வந்திருக்கிறாயா! நிரம்பவும் சந்தோஷமாயிற்று. சர்வேசனுடைய கிருபையால், நீ இன்னமும் மேலான பதவியை அடைவாய் என்று நம்புகிறேன்” என்றார். அப்போது டிப்டி கலெக்டருக்குப் பக்கத்தில் வந்திருந்த அவரது ஜனங்கள் திவானையும், காந்திமதியம்மானையும் நிரம்பவும் பணிவாகவும் மனமார்ந்த நன்றியறிதலோடும் நமஸ்கரித்தனர். அந்தப் புதிய வரலாற்றைக் கேட்ட காந்திமதியம்மானும் அளவற்ற சந்தோஷமும் பூரிப்பும் அடைந்து அளவளாவினாள்.

அங்கு நடந்த சம்பவங்களையெல்லாம் கேட்டுப் பேருவகை கொண்டு பேராநந்தத்தில் தோய்ந்து நின்ற அழகிய மணவாள முதலியார் தமது மணையை விட்டு வந்து திவான் முதலியாரது கையையும் அவரது தந்தையின் கையையும் வாஞ்சையாகப் பிடித்து, “புண்யாத்மாக்களே! இப்பேர்ப்பட்ட மகா பெரியவர்களான தங்களுடைய தரிசனமும், பந்துத்வமும் எங்களுக்கு ஏற்படுவதைப் பற்றி என் மனம் அடையும் ஆநந்தத்தை நான் என்னவென்று சொல்லப் போகிறேன்! தாங்கள் நிற்க வேண்டாம். கலியாணப் பந்தல்களுக்கு முன்னால் வந்து தாங்கள் இருவரும் சபாநாயகர்களாய் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். லக்னம் தவறிப் போவதற்குள் முகூர்த்தத்தை நடத்துவோம்” என்று கூறி அவர்கள் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் முன் வரிசையில் இருந்த ஆசனங்களில் உட்கார வைக்க, அவரது தந்தையும் வந்து அவர்களுக்கு முகமன் கூறி உபசரித்து வரவேற்றார். அழகிய மணவாளரின் தாயாரும், பூஞ்சோலையம்மானும், மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகளும் காந்திமதியம்மாளைச் சூழ்ந்து எல்லோரும் ஆசையோடு கட்டித் தழுவினர். அப்பொழுது கோகிலாம்பாள் அடைந்த ஆநந்தம் எப்படி இருந்தது என்பதைக் கூற நமது எழுதுகோல் வல்லமையற்றது என்றே கூறவேண்டும். அவள் நேராக சுவர்க்கலோகத்திற்குள் கொண்டு போய்விடப்பட்டவன்போல ஆநந்தப்பெருக்கில் ஆழ்ந்து அப்படியே மயங்கி நிற்கிறாள். எல்லோரும் உடனே காந்திமதியம்மாளைப் பக்கத்திலிருந்த ஓர் அறைக்குள் அழைத்துப்போய் அந்த அம்மாளுக்கு உயர்ந்த ஆடைகள்

ஆபரணங்கள் மாங்கலியம் முதலியவற்றை அணிவித்து அழைத்து வந்தனர். மறுபடி கலியாண முழக்கம் ஆரம்பமாயிற்று. மூன்றாவது தடவையே நிச்சயமானதென்று நினைத்து வாத்தியக்காரர்கள் முன்னினும் அதிக பலமாய் முழக்கத் தொடங்கினர். ஸ்திரீகள் எல்லோரும் பன்மடங்கு அதிகரித்த குதூகலத்துடன் மங்கள கீதம் பாடினர். வைதீகர்களும் அளவற்ற ஊக்கங்கொண்டு வேத முழக்கம் செய்தனர். அந்த பிரமாண்டமான கலியாண மண்டபத்தில் கூடியிருந்த ஆண்பாலார் பெண்பாலார் குழந்தைகள் முதலிய சகலமானவர்களது மனதும் ஒரே ஆநந்த நிறைவாய் பொங்கியிருந்த நிலைமையில், ராஜாபகதூர் கோகிலாம்பாளுக்கும், அழகிய மணவாளர் சௌந்தரவல்லியம்மாளுக்கும் திருமாங்கலிய தாரணத்தை நடத்தினார்கள்.

★ ★ ★

அன்று முதல் மூன்று தினங்கள் வரையில் அந்தப் பங்களா சுவர்க்கலோகம் போலவே விளங்கியது. விருத்தினர் எல்லோரும் தமது வீட்டையும் ஜோலிகளையும் சொந்த கவலைகளையும் மறந்து அவ்விடத்திலேயே இருந்து மாறி மாறி விருந்துண்டு, சிற்றுண்டி சாப்பிட்டு, சங்கீதம் கேட்டு, சந்தனம் பூசி, தாம்பூலமணிந்து, தூங்கியெழுந்து குழந்தைகள்போல ஓடியாடி, ஒருவரோடொருவர் பரிகாசம் செய்து சிரித்து விளையாடிப் பொழுதைப் போக்கினார்கள். திவான் முதலியாரும் காந்திமதியம்மாளும், குஞ்சிதபாத முதலியாரும் கமலவல்லியும் அவரவர்க்கு விடப்பட்ட தனி விடுதிகளில் ஆநந்தமாக தனித்திருந்து ஒருவரிடத்தொருவர் பேசவேண்டிய விஷயங்கள் அனைத்தையும் பன்முறை சொல்லிச் சொல்லி ஆறாமல் திரும்பத் திரும்ப அவற்றையே பேசி இன்பக் கடலில் மூழ்கி இருந்தனர். காந்திமதியம்மாளும் ராஜாபகதூரும் திருவிட மருதூரிலிருந்து ரகஸியமாய் போன சமயத்தில், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும், புஷ்பாவதியும் சிறு வயதினராக இருந்தனர். அதுவுமன்றி, அப்பொழுது இராமலிங்கத்தின் குடும்பத்தினர் வேறு தெருவில் தனியாக ஜாகை வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இராமலிங்கத்தின் மனைவி மாத்திரம் குஞ்சிதபாத முதலியாரது மாளிகைக்கு அடிக்கடி வந்து, தனது புருஷனுக்கு உதவியாக

வேலைகளைச் செய்துவிட்டுப் போவாள். அப்பொழுது புஷ்பாவதியும், சுந்தரமூர்த்தியும் குஞ்சிதபாத முதலியாரது மாளிகைக்கு வந்ததில்லை. ஆதலால், அவர்கள் இருவரும் காந்திமதியம்மாளைப் பார்த்ததில்லை. ஆகவே, அவர்கள் கற்பகவல்லி கண்ணபிரான் ஆகிய இருவரது அடையாளத்தையும் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை. புஷ்பாவதி கமலவல்லியாக மாறிக் குஞ்சிதபாத முதலியாரிடம் வந்தபின், கற்பகவல்லி யம்மாள் கண்ணபிரான் என்பவர் இன்னின்னார் என்பதை உணரவே, அவள் அடைந்த கிலேசமும் மனவேதனையும் கழிவிரக்கமும் இவ்வளவென்று கூற இயலாது. ஆயினும், கமலவல்லியும் காந்திமதியம்மாளும் அந்தக் கலியாணத்திலேயே ஒருவருக்கொருவர் அன்னியோன்னியத் தன்மை அடைந்து விட்டனர்.

கலியாண தினத்திற்கு மறுநாள் ஜனங்கள் வதுரவர்களுக்கு நிரம்பவும் குதூகலமாய் நலங்கு, ஊஞ்சல் முதலியவற்றை நடத்தி ஆநந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், பங்களா வின் வாசலில் பாண்டு வாத்திய முழக்கம் உண்டாயிற்று. அது என்னவாக இருக்கலாமென்று நினைத்து எல்லோரும் திடுக்கிட்டு அதை உற்றுக் கவனித்தனர். இரண்டொரு நிமிஷத்தில் வெள்ளிக் கட்டியம் தாங்கிய ஒரு சேவகன் உள்ளே ஓடிவந்து, “திவான் முதலியாரைப் பார்ப்பதற்காக திருவனந்தபுரம் மகாராஜாவும் சென்னை கவர்னரும் வந்திருக்கிறார்கள்” என்றான். அதைக்கேட்ட திவான் முதலியார் திடுக்கிட்டு, “திருவனந்தபுரத்து மகாராஜா இந்த ஊருக்கு எப்போது வந்தார்கள்? அவர்களுக்கு இந்தச் சங்கதி எப்படி எட்டியது?” என்றார்.

உடனே சேவகன், “திருவனந்தபுரம் மகாராஜா தமது சமஸ்தான ஆளுகை விஷயமாக சென்னை கவர்னரிடம் நேரில் ஆலோசனை செய்வதற்காக இந்த ஊருக்கு வந்து ஐந்தாறு தினங்களாகின்றன; இன்று புறப்பட்டுப் போகப் போகிறார். கொஞ்ச நேரத்திற்குமுன், யாரோ டெலிபோன் மூலமாய் இங்கே இருந்து, அவருடன் பேசினார்கள்; நீங்கள் உயிரோடு இருப்பதாகவும் உங்கள் குமாரருக்குக் கலியாணமென்றும் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் அவருக்கு உண்டான சந்தோஷம் இவ்வளவு அவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது.

உடனே மகாராஜா இதை கவர்னருக்குச் சொல்ல இருவரும் உடனே புறப்பட்டு உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட அழகிய மணவாளர் முதலியோர் அந்த திவானினது மேம்பாடு எவ்வளவு என்பதை அதிலிருந்து யூகித்துக் கொண்டு அவரது பாந்தவ்வியம் தங்களுக்கு ஏற்பட்டதைப் பற்றிப் பூரித்துப் போயினர். உடனே திவான் முதலியார், அழகிய மணவாளர், இன்னம் பல கனவான்கள் எல்லோரும் வெளியில் செல்ல, அங்கிருந்த மகாராஜா வண்டியை விட்டு ஓடோடியும் வந்து அடக்கவொண்ணாத மனவெழுச்சியோடும் ஆருந்தத்தோடும் நமது திவான் முதலியாரைக் கட்டித் தழுவி, “ஐயா! கனவானே! தங்கள் குடும்பத்துக்கு நேர்ந்த துன்பங்களை எல்லாம் கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் யாரோ ஒருவர் டெலிபோன் மூலமாய் எனக்குத் தெரிவித்தார். அவர் உங்களுக்கு உதவியாயிருந்த சாமியாராம். அவர் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் நான் புறப் பட்டு ஓடிவந்தேன். நீங்கள் இறந்து போனதாய்க் கேள்வியுற்றது முதல் நானும் என் தேசத்துக் குடிகளும் அடைந்த விசனம் இன்னும் மாறவில்லை. நீங்கள் போன பிறகு மூன்று திவான்கள் வந்துவிட்டார்கள். எவரும் என் மனசுக்குப் பிடித்தமானவராக இல்லை. ஆகையால் எவரும் நிலைக்கவில்லை. இப்போது என் சமஸ்தானத்தில் திவானே இல்லை. அது விஷயமாய் கவர்னரிடம் நேரில் பேசிவிட்டுப் போகலாமென்றுதான், நான் சென்னைக்கு வந்தது. வந்த இடத்தில் தெய்வச் செயலாக, இந்த சந்தோஷ சங்கதி கிடைத்தது. நீங்கள் இந்த நிமிஷம் முதல் உங்கள் உத்தியோகத்தை வகித்து எங்கள் சமஸ்தானத்துக் குடிகள் கேஷமப்படும் படியான புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். இந்த வேண்டுகோளை நீங்கள் மறுக்கவே கூடாது” என்று அன்பாக வற்புறுத்திக் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட திவான் முதலியார் சிறிது சிந்தனை செய்து, “தங்கள் உத்தரவுப்படி நடக்க வேறு ஆகேஷபணை ஒன்று மில்லை. என் தகப்பனார் விருத்தாப்பிய தசையிலிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எங்கள் பூர்வீக ஊராகிய திருவடமருதூரை விட்டு வேறிடத்திற்கு வரமாட்டார்கள். அவர்களை அவர்களது தள்ளாத காலத்தில் அநாதரவாக விட்டு நான் தூரதேசத்தில்

இருப்பது உசிதமல்லவென்று நினைக்கிறேன். அந்த ஓர் இடைஞ்சலைப் பற்றித்தான் யோசிக்கிறேன். வேறொன்றும் இல்லை” என்றார்.

திருவனந்தபுரம் மகாராஜா, “அக்கறையில்லை. நீங்கள் இன்னொரு காரியம் செய்யுங்கள். ஒருமாத காலம் திருவனந்த புரத்திலும் ஒருமாத காலம் திருவடமருதூரிலுமாய் நீங்கள் இருந்து, உங்கள் உத்தியோகத்தைப் பார்க்கலாம். அதனால் உங்களுக்கு ஆகும் பிரயாணச் செலவுகளையெல்லாம் நம்முடைய சமஸ்தானத்திலிருந்தே கொடுக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்றார்.

அதற்கு மேல் திவான் எவ்வித ஆட்சேபணையும் சொல்ல இயலவில்லை. உடனே அவ்விடத்திலேயே மகாராஜா அவருக்கு உத்தரவு எழுதிக்கொடுத்துவிட்டார். நிரம்பவும் பணிவாக அதை வாங்கிக்கொண்ட திவான் முதலியார் மகாராஜாவுக்கும், கவர்னருக்கும் சலாம் செய்து தமது நன்றியறிதலைச் செலுத்தியது அன்றி அவர்களை உள்ளே அழைத்துப்போய் உட்காரச்செய்து புஷ்பமாலைகளை வரவழைத்து அவருக்குச் சாத்தி தாம்பூலம் முதலியவை வழங்கி தமது குமாரனான ராஜாபகதூரை அவர்களுக்கு முன்னால் நிறுத்தி அவன்தான் தமது புத்திரன் என்பதையும் விஞ்ஞாபகம் செய்து கொண்டார். கலியாண வெகுமதியாக அவனுக்கு திருவனந்தபுரம் மகாராஜா லக்ஷம் ரூபாய்க்கு ஒரு செக்கு எழுதிக்கொடுத்த பின் அவ்விடத்தை விட்டு கவர்னர் துரையுடன் புறப்பட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

மூன்றாவது நாள் காலை பத்து மணி சுமாருக்கு மேள தாளங்களுடன் வேறு இரண்டு வரிசைகள் வந்து சேர்ந்தன. விலை உயர்ந்த சேலைகள், ரவிக்கைகள், ஆயிரம் பவுன்கள், கற்கண்டு, கனிவார்க்கங்கள், புஷ்பம் முதலிய சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு பல ஆட்கள் வர, நமது திருச்செந்தூர் வீரம்மாளும் அவளது புருஷனான கண்ணுசாமி வாண்டையாரும் வெகு ஆடம்பரமாக வந்து சேர்ந்தனர். இன்னொரு புறத்தில் அதே மாதிரியான வரிசை மேள தாளங்களுடன் நமது கண்டியூர் மேலப்பண்ணைக் கந்தசாமி முதலியாரும் அவரது மனையாட்டியும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் நால்வரும் வரிசைகளை

எல்லாம் காந்திமதியம்மாளுக்கு முன்னும் திவானுக்கு முன்னும் வைத்துவிட்டு எல்லோரும் கீழே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்தனர். உடனே வீரம்மாள் மிகுந்த மனவெழுச்சியும், ஆநந்தமும் பொங்கிய மனத்தினளாய்க் காந்திமதியம்மாளை நோக்கி, “அம்மா தாயே! தங்களைவிட்டுப் பிரிந்தபின் இதுவரையில் தங்களைப் பற்றிய ஏக்கமே ஏக்கமாக இருந்தது. நேற்றுதான் தந்தி வந்தது. உடனே புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தோம். தாங்கள் உயிரோடிருப்பதாய் ஒரு கடிதம் கூட எழுதவில்லையே என்று நாங்கள் தவித்தது செந்திலாண்டவனுக்கே தெரியும். தாயே! இன்றுதான் எல்லோருடைய கலியும் நீங்கியது. எங்கள் உள்ளமும் குளிர்ந்தது” என்றாள்.

அவளைப் பிடித்து ஆசையோடு கட்டித் தழுவிய காந்திமதியம்மாள், “அம்மா! உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து போன பின், நானும், குழந்தையும் சரியாக ஒரு வருஷ காலம் அலைந்து அலைந்து பார்த்து, இனி அவர்களைக் காணமுடியாதென்று நினைத்து, மூன்று தடவை தற்கொலை செய்துகொள்ள முயற்சித்தோம்; மூன்றிடங்களிலும் அகப்பட்டுக் கொண்டோம். நாங்கள் தற்கொலை செய்துகொள்ள முயற்சித்தது பலிக்கவே இல்லை. கடைசியாக ஒருவர் எங்களிருவருடைய பிறந்த நாளைக் கேட்டு ஜோசியம் பார்த்துச் சொன்னார். அதாவது, ராஜாபக்தரின் அப்பா உயிரோடுதான் இருக்கிறார்கள் என்றும், எங்களெல்லோருக்கும் தீர்க்காயிசாகையால், நாங்கள் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் சாகமாட்டோமென்றும் அவர் சொன்னார். அதுவுமன்றி, எங்கள் எல்லோருக்கும் ஏழரை நாட்டுச் சநியன் பிடித்திருப்பதால், அது தீருகிற வரையில் அவர்களை நாங்கள் காணவே முடியாதென்றும், அதன்பிறகு அவர்களே வந்து சேர்ந்து விடுவார்களென்றும், அதுவரையில் எங்கேயாவது பையனைப் படிக்க வைத்து, சிக்கனமாய் ஜீவனம் செய்து கொண்டிருக்கும்படியும் அவர் புத்திமதி சொன்னார். நாங்கள் அப்படியே செய்து, மிகுதி இருந்த பணத்தை வைத்துக்கொண்டு காலந்தள்ளிக் கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் இன்னார் என்பது எவருக்கும் தெரியாதிருக்க வேண்டுமென்று எங்கள் பெயர்களை மாற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்தோம். என் னஜமானர் இல்லாத வரையில் நான் உண்மையில் விதவை.

ஆகையால், நான் இதுவரையில் விதவைக் கோலம் பூண்டிருந்தேன். அவர்கள் வந்து சேர்ந்தபின் உங்களுக்கு எழுதலாம் என்றிருந்தேன். ஏனென்றால், அநாவசியமாக எங்கள் கவலைகளையெல்லாம் உங்களுக்கும் உண்டாக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. கடைசியில் நாங்கள் எதிர்பாராதிருக்கையில், எங்கள் தெய்வமும், செல்வமும் திரும்பின. நானே உங்களுக்கு எழுதலாமென்றிருந்தேன். அதற்குள் உங்களுக்கு யாரோ தந்தி கொடுத்திருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

உடனே திவான் முதலியார், மேலப்பண்ணை முதலியாரைப் பார்த்து, “உங்களுக்கு தந்தி வந்ததா?”

அவர் “ஆம். உங்களுக்கு உதவியாக யாரோ ஒரு சாமியார் இருக்கிறாராமே. அவர்தான் கையெழுத்துச் செய்திருந்தார்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார், “என்ன ஆச்சரியம் இது! நமக்குத் தெரியாமலே சுவாமிகள் மகாராஜாவுக்கும் டெலிபோனில் செய்தியனுப்பி இருக்கிறார்கள்; இவர்கள் எல்லோருக்கும் தந்தியனுப்பி இருக்கிறார்கள். இது மாத்திரமா. வேறு எத்தனையோ பெருத்த பெருத்த உதவிகளையெல்லாம் அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய முயற்சி இல்லாவிடில், நான் என் சிறிய தாயாரையும், உங்களையும் கண்டுபிடித்திருக்கவே முடியாது. அவர்கள் இன்று காலை முதல் எங்கேயோ போய்விட்டார்களே! நானும் தேடித் தேடிப் பார்க்கிறேன்; சாமியார் ஐயா காணப்படவில்லையே!” என்று கூறி நாற்புறங்களிலும் இருந்த ஜனக் கும்பலில் உதவிச் சாமியார் இருக்கிறாரோவென்று பார்த்தார். எங்கும் அவர் காணப்படவில்லை.

அப்பொழுது அவர்களுக்குப் பக்கத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்த ஒரு மனிதர் காந்திமதியம்மாளுக்கும் திவானுக்கும் முன்னால் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பன்முறை நமஸ்காரம் செய்து எழுந்து கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்று, “என் தாயே! என் தந்தையே! உதவிச் சாமியார் வந்த வேலை ஆய்விட்டது. அவர் இன்று காலையோடு மறைந்துபோய் விட்டார். இனி தாங்கள் அந்தப் பைத்தியக்கார வேஷத்தைக் செ.கோ.IV-18

காணமுடியாது. நான்தான் அந்த வேஷத்தில் இருந்தவன். ஐமாளே! நான் யார் என்பது தெரியவில்லையா? நான்தான் தங்கள் சுயம்பாகியான முத்துசாமி” என்றான்.

அதைக்கேட்ட திவான், காந்திமதியம்மாள், ராஜாபகதூர், கந்தசாமி முதலியார், வீரம்மாள் முதலிய சகலமான ஜனங்களும் திடுக்கிட்டு வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து அவனை ஏற இறங்கப் பன்முறை உற்றுப் பார்த்தனர்.

உடனே திவான், “ஆகா! முத்துசாமி! உன்னுடைய அடையாளம் கொஞ்சமும் தெரியாமல் போய்விட்டதப்பனே! நீயா வந்திருந்து இத்தனை பேருதவிகளையும் செய்து எங்கள் எல்லோரையும் சேர்த்து வைத்தாய்!” என்றார்.

முத்துசாமி, “என் தெய்வமே! தங்கள் குடும்பம் இம்மாதிரி கலைவதற்கு நானும் காரணஸ்தன் அல்லவா. தாங்கள் புலியினால் அடிபட்டு இறந்து போனதாய்க் கேட்டவுடன், அம்மாள் எப்படி சந்தேகம் கொண்டார்களோ, அதுபோல நானும் சந்தேகம் கொண்டு, தாங்கள் இறந்திருக்க மாட்டீர்கள் என்றும், அம்மாளுடைய கற்பைச் சோதிப்பதற்காகவே தாங்கள் இப்படி சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறீர்களென்றும் நினைத்து உடனே திருவடமருதாருக்கு வந்து பார்த்தேன். அம்மாளும் குழந்தையும் காணாமல் போய்விட்டதாகக் கேள்வியுற்று நான் விசனக் கடலில் ஆழ்ந்ததன்றி, உலகத்தில் விரக்தியடைந்து சந்நியாசிக் கோலம் பூண்டு, என் ஆயிசு காலம் முடியத் தங்கள் மூவரையும் தேடிப் பிடித்து ஒன்றாய்ச் சேர்க்கிறதென்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டதன்றி, தங்களுக்கு விஷம் கொடுக்கச் சொன்ன மனிதனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். பிறகு, இராமலிங்கம் தன் பெண்ணைப் பெரியவருக்குக் கட்டிக்கொடுத்ததிலிருந்து எனக்கு அவன் மேல் சந்தேகம் உதித்தது. நான் அவனைக் கவனித்து, அவனிடம் வரத்துப் போக்காயிருந்தவர்களைப் பார்த்ததில், என்னிடம் பணமும் விஷமும் கொடுத்தவன் வந்தான். அவன்தான் அந்தக் குருடியின் தமயன். அவனிடம் நான் தந்திரமாகப் பழகி அவர் களுடைய சதியாலோசனை முழுதையும் தெரிந்து கொண்டேன். பெரியவருக்குத் தெரியாமல் பெட்டியிலிருந்து தவசிப்பிள்ளை

ஐயாயிரம் ரூபாயை எடுத்துத் தன் மைத்துனனிடம் கொடுத்து என்னிடம் அனுப்பியதாகவும் நான் கேள்வியுற்றேன். பிறகு நான் பல இடங்களில் அலைந்து தற்செயலாய்த் திருச்செந்தூருக்குப் போக, அங்கிருந்த சத்திரத்திற்கு வந்த வீரம்மாளின் அடையாளத்தை நான் கண்டு பேசியதில், அம்மாளைப் பற்றிய தகவல் கிடைத்தது. நான் பல ஊர்களுக்குப் போவதாகவும், மாயாவிபூதிப் பரதேசி என்பவரைக் கண்டால் திருச்செந்தூருக்கு அழைத்து வருவதாகவும் அவளிடம் சொன்ன பின் அவ்விடத்தை விட்டு வந்து அம்மாளையும் தங்களையும் தேடிக் கடைசியாகத் திருவையாற்றில் பெரியவர் இருப்பதாய் விளம்பரத்தின் மூலம் தெரிந்து கொண்டு, அவருடைய வீட்டில் தாங்கள், இருக்கக்கண்டு தாங்கள்தான் என் எஜமானர் என்று சந்தேகித்தேன். கடைசியில் கந்தசாமி முதலியாருடைய குழந்தையின் கழுத்துச் சங்கிலி விஷயமாய் நடந்த விசாரணையைக் கவனிக்க வந்தேன். அவ்விடத்தில் என் சந்தேகம் நிவர்த்தியாயிற்று. அப்போதுதான் கந்தசாமி முதலியார் அந்த ஊரில் இருக்கிறார் என்பதையும் நான் தெரிந்து கொண்டேன். அதன்பிறகு நடந்தவைகள் தங்களுக்குத் தெரியும். நான் இன்னானென்பது தெரிந்தால், தாங்கள் என்னை கிட்டச் சேர்க்கமாட்டீர்களென்று நினைத்து, நான் பலவித தகவல்களைச் சொல்லித் தங்களுடன் இருந்தேன். தங்களைக் கண்டபோதே எனக்கு எல்லாத் தகவல்களும் தெரியும். ஆனாலும், நான் வெளியிடக் கூடவில்லை. ஏனென்றால், நான் இன்னான் என்பதையும் வெளியிட நேரும்; அதுவுமன்றி, அம்மாள் நிரபராதி என்று நான் சொன்னால், அது அவ்வளவாக நம்பிக்கைப் படாது. ஆகையால், வீரம்மாளே தற்செயலாய்த் தங்களுக்கு அதைச் சொல்லும்படி செய்தேன். மதுரையில் ஒரு நெல் வர்த்தகர் சொன்னதாக நானே பொய் சொல்லித் தங்களை வேண்டுமென்றே திருச்செந்தூருக்கு அழைத்துப் போனேன். நான் எந்த ஊருக்குப் போனாலும், விதவைத் தாயும், பிள்ளையுமான இருவர் அந்த ஊரில் இருக்கிறார்களா என்று விசாரிப்பதையே முக்கிய வேலையாகச் செய்து வந்தேன். அன்றைய தினம் இங்கே போலீஸ் கமிஷனர் வந்து நடவடிக்கை நடத்தினார்களல்லவா; அப்போது எனக்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டாயிற்று. இந்தக் கண்ணபிரான்தான்

ஒருவேளை நம்முடைய ராஜாபகதூராய் இருக்கலாமோ என்று நான் சந்தேகித்து, போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டர்களைப் பார்க்கப் போகிறேனென்று தங்களிடம் சொல்லிவிட்டு, ஜெயிலுக்குப் போய்ப் பையனைப் பார்த்தேன். பையன் அவன் போலவே இருந்தான். ஆனாலும் தாயாரையும் பார்த்துத்தான் நிச்சயப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் தங்கள் தந்தையைத் தூண்டித் தங்களுடைய பரதேசிக் கோலத்தைப் போக்க யுக்தி செய்தேன்; கிழவரைக் கூடவே அழைத்து வந்தால், எல்லோரையும் ஒரே காலத்தில் பார்ப்பதான ஆநந்தத்தை அவர்களும் அடையட்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அவர்களையும் தந்திரமாக இங்கே அழைத்து வந்தேன். அம்மாளை இந்தக் கும்பலில்தான் நான் பார்க்க முடிந்தது. உடனே என் சந்தேகம் நிச்சயப்பட்டது. உங்கள் மூவரையும் தனிமையில் சந்திக்க வைப்பதைவிட எல்லோருக்கும் எதிரில் சந்திக்க வைப்பதே ஜனங்களுக்குச் சந்தேகமில்லாமல் திருப்திகரமாய்ப் போகுமென்று நினைத்து நான் இவ்விடத்திலேயே எல்லோரையும் சேர்த்து வைத்தேன். பிறகு அன்றைய தினமே இவர்களெல்லோருக்கும் தந்தி அனுப்பினேன், திருவனந்தபுரம் மகாராஜாவுக்கும் தந்தியெழுதிக் கொடுத்தேன். தந்தி குமாஸ்தா, அந்த ராஜா இங்கேயே வந்திருப்பதாகச் சொன்னார். உடனே, அவர்களுக்கு டெலிபோன் மூலம் செய்தி அனுப்பினேன். அவர்கள் வந்து தங்களுடைய திவான் பதவியை மறுபடியும் கொடுத்து விட்டார்கள். இவ்வளவோடு என் வேலை பூர்த்தியாகிறது. என்னால் தாங்கள் இழந்த பதவியும் திரும்பியது. பந்து ஜனங்களும் வந்து சேர்ந்தனர். நான் செய்ய நினைத்த கொடிய பாதகத்திற்கு என்னாலேன்ற வரையில் நான் பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டு பரிகாரமும் தேடிவிட்டேன். இனி நான் நிச்சலனமாய் இரவில் தூங்குவேன். என் ஜென்மமும் இனி கடைத்தேறும்” என்றான்.

அவன் கூறிய வரலாற்றைக் கேட்ட திவான் முதலியாரும் காந்திமதியம்மானும் மற்றவர்களும் தாங்க வொண்ணாத ஆச்சரியமும், ஆநந்தமும் கொண்டு பிரமித்துப் போயினர்.

உடனே திவான் முதலியார் முத்துசாமியை நோக்கி, “அப்பா! முத்துசாமி! இப்பேர்ப்பட்ட மகா அற்புதமான குணம்

உன்னிடம் இருக்குமென்றும், நீ எங்களைப் பற்றி இவ்விதமான முயற்சிகளையெல்லாம் செய்து கொண்டிருப்பாய் என்றும் நான் கனவில்கூட நினைக்கவில்லை. என்னப்பனே முத்துசாமி! உன் உடம்புகூட அடியோடு உருக்குலைந்து போய்விட்டதே! ஆகா! அரச மரத்தைப் பிடித்த சநியன் அதன் கீழிருந்த பிள்ளையாரை யும் பிடித்ததென்று பழமொழி சொல்வார்கள். அதுபோல எங்களுக்கு நேரிட்ட காலவித்தியாசம் உன்னையும் அநியாயமாக ஒறுத்து விட்டதப்பா! முத்துசாமி! உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க, என் மனம் அபாரமான சந்தோஷத்தினால் பொங்குகிறது! உன்னை ஒரு குழந்தை மாதிரி கட்டித் தூக்கி ஆலிங்கனம் செய்து முத்தமிட வேண்டுமென்ற ஒரு பதைப்பும் உண்டாகிறது. அப்படி நான் செய்தால், இங்கேயுள்ள மற்றவர்கள் என்னைப் பைத்தியக்காரனென்று மதிப்பார்கள். ஆகையால் நான் அப்படிச் செய்யாமல் என் மனசை அடக்கிக் கொள்ளுகிறேன். என்னப்பனே முத்துசாமி! நீ மகா சிரேஷ்டமான குணமுடையவனப்பா! ஆதியில் புத்தி கொஞ்சம் சபலித்ததால், ஒரு தவறு செய்துவிட்டாலும், பிறகு தவறென்று மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து, அதைப்பற்றி வருந்தித் திருந்தி அதற்குத் தக்க பரிகாரங்களையும் தேடுவதென்றால், அது சாமான்யமாய் எல்லோரும் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. எல்லா மனிதரும் இவ்விதமான மனப்பான்மை உடையவராயிருந்தால்; இந்த உலகமே வெகு சீக்கிரத்தில் சுவர்க்கலோகத்துக்குச் சமானமாகி விடும். அன்பனே! நீ நீடுழி சந்தோஷமாக வாழ எம்பெருமானுடைய திருவருள் பூர்த்தியாக ஏற்பட்டும்” என்று கூறி ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்.

★ ★ ★

கலியாணம் வெகுவெகு சம்பிரமமாக நடந்து பூர்த்தி அடைந்தது. பிரிந்து கூடியவர்களான காந்திமதியம்மாளும், திவான் முதலியாரும் அதன் பிறகு அடைந்த ஆநந்தத்தையும் சுகத்தையும், நாம் என்னவென்று எடுத்துக் கூறப் போகிறோம். சகலமான உத்தம குணங்களும் அவர்களிருவரிடமும் சம்பூர்ணமாக நிறைந்திருந்தமையால், அவர்களது குணவொழுக்கங்களைக் காண்போர் அனைவரும் “மனிதர் இருந்தால் இப்படியல்லவா

இருக்க வேண்டும்! சோற்றுக்குக் கேடும் பூமிக்கு பாரமுமாய் நாமும் இருக்கிறோமே! 'தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார், தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று' என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளபடி நாம் இருப்பதும் ஒன்றே இறப்பதும் ஒன்றே' என்று கூறி நெடுமுச்செறிவர்.

அவர்களை விடுத்து, நாம் ராஜாபகதூரையும் கோகிலாம்பாளையும் குறித்துச் சொல்வதென்றால், அதற்குப் போதிய இடம் இச்சிறிய புஸ்தகத்தில் அகப்படாதென்றே கூறவேண்டும். தன்னைக் கணவனென்று வரித்தபிறகு, தான் சிறைச்சாலை தண்டனை அடைந்தாலும், ஏழ்மை நிலைமையை அடைந்தாலும், துர்நடத்தை உடையவனாய் இருந்தாலும், மற்ற உறவினர் இகழ்ந்து விலக்கினாலும், அவைகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது முடிவுவரையில் ஒரே உறுதியாயிருந்த தனது அருங்குண மனையாட்டியான கோகிலாம்பாளை நமது ராஜாபகதூர் எவ்விதமாக மதித்திருப்பான் என்பது நாம் கூறாமலே விளங்கும். அவன் அடிக்கடி அவனைப் பார்த்து, "ஈசுவரனுடைய நாமத்தை ஸ்தோத்திரம் செய்வதைத் தவிர, எனக்கு தேவேந்திர பதவி கிடைத்தாலும், அதை நான் வேண்டேன்" என்று ஆழ்வார் பாடியிருக்கிறார். அதைப்போல, "சதா சர்வதா உன்னை நினைத்து உன் கலியாண குணங்களை மனனம் செய்து உன் முகத்தைப் பார்ப்பதே தேவர்கள் அமிர்த பானம் செய்து பசி தாகம் களைப்பு முதலியவற்றை உணராமல் ஒரே ஆநந்தமயமாய் நிறைந்திருப்பதுபோல என்னையும் தேவர்களுடைய நிலைமையில் வைத்திருக்கின்றன! என் மாணிக்கக் கட்டியே! நானும், என் முன்னோர்களும் செய்த தவப்பயனே உன் வடிவமாய் வந்திருக்கிறது" என்று அவளிடமே கூறி அடிக்கடி தன்னை மறந்து வாய் கூசாமல் அவளை அபாரமாக ஸ்தோத்திரம் செய்யத் தொடங்கி விடுவான். ஆகவே, அவர்களை விடுத்து, நாம் சௌந்தரவல்லியையும் அழகிய மணவாளரையும் கவனித்தால் அவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் முற்றிலும் பொருத்தமான ஜோடிகளாகவே இருந்தனர். அவர்கள் குபேர சம்பத்தில் கிடந்து இன்பசாகரத் தைக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டி அதன் சுகம் இவ்வளவு தான் என்பதைக் கரைகண்டு தீர்த்துவிட்டனரென்று கூறுவதே

பொருத்தமானது. பூஞ்சோலையம்மாளது சொத்து முழுதும் பணமாக மாறி இரண்டு பங்குகளாய்ப் பிரிந்து இரண்டு புதல்வியரிடத்திலும் போய்ச் சேர்ந்தது. பூஞ்சோலையம்மாள் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் ஆறு மாத காலம் இருப்பதென்றும், அந்தக் காலத்தில் அந்த அம்மாளுக்கு ராஜோபசாரம் செய்வதற்கே அந்தப் பணம் உபயோகப்படுத்துவதென்றும் ஓர் ஏற்பாட்டைப் புதல்வியர் இருவரும் நடத்தி வருகின்றனர். அந்த அம்மாளின் சந்தோஷம் அளவு கடந்து மீறிக் கொண்டே போவதால், தொந்தி தொப்பைகள் வாசற்படிகளுக்கு அபாயம் வந்துவிடுமே என்ற அச்சம் சிறிதுமின்றிப் பெருத்துக் கொண்டே போகின்றன.

குஞ்சிதபாத முதலியாரும் புஷ்பாவதியும் சிற்றின்ப சுகத்தைச் சுருக்கிப் பேரின்ப சுகத்தை எதிர்பார்த்து சிவ பெருமானது பூஜை நடத்துவதிலும் அவனது சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களைப் பற்றிய வருமங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதிலும் தமது பொழுதைக் கழித்து வருகின்றனர்.

சந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் அவரது சகாக்களான துஷ்டர்களும் எவ்வேழு வருஷம் காராக்கிரக தண்டனை பெற்று மனிதராய்ப் பிறந்தும் தமது துர்நடத்தையால் மாடுகளாய் மாறி உழன்று தவிக்கின்றனர்.

கோகிலாம்பாளை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை வஞ்சித்து அழைத்துப் போய் பலாத்காரம் செய்த சங்கதி எப்படியோ போலீஸ் கமிஷனருக்கு எட்டிப் போக, அவர் அந்தப் பகைமையை மனதில் வைத்து, சமயம் பார்த்து அவரை வேலையிலிருந்து தகையர் செய்துவிட்டார். அவர் சோற்றுக்குத் தாளம் போட்டு வீடு வீடாய்ப் பிச்சைக்குப் போகும் காலத்திலும் ரைட் லெப்ட் என்று கம்பீரமாகவே நடந்து போகிறார்.

நமது முத்துசாமியை திவான் தமது பண்ணையின் பெரிய காரியஸ்தராக வைத்திருக்கிறார். அவரது பரோபகார குணம் வர வரக் கனிந்து பழுத்துப் போகவே, எந்த மனிதராயிருந்தாலும், அவரது துன்பத்தைக் களைந்த பிறகுதான் அவர் தமது போஜனத்தையும் கவனிப்பார். புதுச்சேரி சப் இன்ஸ்பெக்டர் அழைத்துச் சென்ற துளையம்மாளை துரைக்கண்ணு முதலியார்

ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். அந்தப் பெண்ணை வேறு யாரும் கலியாணம் செய்துகொள்ள விரும்பவில்லை. ஆகையால், நமது பரோபகாரியான முத்துசாமி அதனால் தனக்கு இழிவு வந்தாலும் வரட்டுமென்று நினைத்து, அந்தப் பெண்ணை அழைத்து வந்து பகிரங்கமாகக் கலியாணம் நடத்தி அவளை உத்தமகுண பத்தினியாக மாற்றி அவளோடு இல்லறம் நடத்தி வருகிறான்.

மேலப்பண்ணை கந்தசாமி முதலியார் கோடீஸ்வரர் ஆகிவிட்டபோதிலும், தாம் ஆரம்பத்தில் திவானிடம் சுயம்பாகியாயிருந்தவர் என்பதை மறவாமலேயே இருந்து வருகிறார்.

வீரம்மாளும், அவளது புருஷரான வாண்டையாரும் செந்திலாண்டவன் பாதத்தடியில் இருந்த வண்ணம் அமோக மாய் வாழ்ந்து சர்வ ஜனங்களும், மனங்குளிர்ந்து, சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தான தருமங்களை ஏராளமாகச் செய்து முதலியார் சத்திரங்களை இப்போதும் நடத்தி வருகிறார்கள்!

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக!

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

ஆங்கிலத்தில் ஷெர்லாக்ஹோம்ஸ் நவீன காலத்தில் 007 ஜேம்ஸ்பாண்டு அன்றும் இன்றும் என்றும் தமிழகத்தில்

திகம்பர சாமியார்

1. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 1
2. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 2
3. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 3
4. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 4
5. பூர்ண சந்திரோதயம் பாகம் - 5
6. கும்பகோணம் வக்கீல் பாகம் - 1
7. கும்பகோணம் வக்கீல் பாகம் - 2
8. மாயா வினோதப் பரதேசி பாகம் - 1
9. மாயா வினோதப் பரதேசி பாகம் - 2
10. மாயா வினோதப் பரதேசி பாகம் - 3
11. மேனகா பாகம் - 1
12. மேனகா பாகம் - 2
13. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 1
14. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 2
15. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 3
16. சௌந்திர கோகிலம் பாகம் - 4
17. மதன கல்யாணி பாகம் - 1
18. மதன கல்யாணி பாகம் - 1
19. மதன கல்யாணி பாகம் - 2
20. வித்யாசாகரம்
21. வசந்த மல்லிகா

... .. இதற்கு மேலும் வருவார் !